

C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\zbytek
trřídění\Jezisku_ja_chci_plamenomet.PDB

PDB Name: Jezisku_ja_chci_plamenomet
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.9.2003
Modification Date: 6.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEŽÍŠKU, JÁ CHCI PLAMENOMET

sestavili Martin Heisler a Václav Pravda

PŘEDMLUVA

Vítáme vás u výběru těch nejlepších povídek ze soutěže "Ježíšku, já chci plamenomet" z let 2002 a 2003. Doufáme, že se vám budou líbit. Pokud ne, tak nenadávejte nám a vězte, že jsou přece nepublikovatelné.

Naše práce byla úspěšná – dosáhli jsme toho, že nepublikovatelné povídky začaly být publikované. Již není potřeba jim proslapávat cestu, jejich silnice je volná a průjezdná. Záleží jen na nich, zda se chytanou a dojedou do cíle. Bohužel však mají povídky zasílané do naší soutěže společné nedostatky, které jim v tom doražení do cíle brání – většinou autorů chybí zkušenosti se psaním a sebereflexe. Doufám, že spolu s námi budete tyto povídky číst a tím umožníte jejich autorům, aby se dalším psaním zlepšili jejich styl.

Děkujeme všem autorům, porotcům, nakladatelství Netopejr i dalším, kteří se na vydání této knihy podíleli.

Martin Heisler a Václav Pravda

Richarda Klavigera Legenda o Kompostřákovi
Markéta Šulcová

Běda! Jak slabý je duch po střemhlavém pádu do hlubin!

Boethius: Útěcha z filosofie Před sedmi lety Pamatuji si, že už jako malý kluk jsem se bál smrti. V noci, když jsem ležel ve své dětské postýlce, mě často přepadával ten neodbytný strach, to vědomí vlastního zániku a já nemohl usnout. Celé hodiny jsem hleděl do prázdné noční tmy a vzpomínal na ty, které jsem znal, ale kteří už zemřeli. Myslel jsem, jaké to je nebýt. Věděl jsem, že i já jednou zemřu, a mrazilo mě při pomýšlení na tu strašnou prázdnotu, která jistě přijde.

Strach ze smrti pro mě zůstal něčím, co jsem nikdy nedokázal potlačit. Během svého života jsem mnohokrát hledal Boha, či nějaké jiné prozření ze stavu nevědomého zvířete, jímž jsem jistě byl, ale nic jsem nenalezal. Nakonec jsem vždy docházel k tomu, že člověk je jen náhodným souborem buněk a jeho vědomí je po smrti odsouzeno k zániku.

Jak roky ubíhaly, tak mě ta skutečnost fascinovala stále víc a víc. Připadal jsem si jako odsouzenec, jehož rozsudek byl odložen na neurčitou dobu. Sice jsem dál žil, ale myšlenky na rozsudek, který nade mnou visel, jsem nedokázal zapudit. Teprve nedávno se přede mnou otevřel únik z tohoto vězení. Díky mé usilovné práci se odněkud z tmavého kouta přece jen vynořil paprsek světla, paprsek naděje.

Bohužel, jak teď vím, je tento paprsek temnější než sama smrt. Má naděje spočívá v draze zaplacené přeměně. Ne nadarmo tvrdili staří alchymisté, že smrt je nutnou podmínkou budoucí transformace: "Umět zemřít je velkým tajemstvím zasloužení, neboť smrtí se osvobozuje ode všeho, co je nízké, aby se sublimací pozvedl."

Pro mě je tato skutečnost ještě o to těžší, že já se nezbavuji nízkého. Naopak odvrhuji světy vyšších duchů a vracím se k nízkému. Vracím se k počátkům, k duchovnu prvních lidí, kteří ještě žili v souladu se světem přírody. V souladu se světem, z něhož jsme všichni vyšli.

Má transformace je věčné protřzení cyklů kola života, podobně jako dosažení nirvány opravdovými zaslouženími. Ale není to únik v horní pozici kola, ve světě ideální harmonie. Naopak, pokouším se o únik v dolní části kruhu, ve světě zla a hladových démonů. Pokouším se překonat vězení světa na stejném místě jako Dábel. Ale na rozdíl od něj, já vím jak na to a vládnou lidskou obratností a přizpůsobivostí.

Svým způsobem si nyní poprvé uvědomuji, co vlastně dělám.

Dlouho jsem se těm myšlenkám vyhýbal, ale teď stojím před konečným rozhodnutím. Otevírají se přede mnou dvě cesty a já se musím rozhodnout, kterou z nich se vydám.

Buď odmítnu podstoupit tu strašnou transformaci, která se přede mnou otevřela, anebo ji vykonám se všemi důsledky až konce.

Buď zůstanu člověkem a zemřu, nebo jím být přestanu a budu žít navěky.

Ta nedávno objevená cesta totiž znamená ztracení mé vlastní duše, znamená smrt člověka ve mě. Ztratím všechno, co

je tak lidské: lásku, soucit, touhu. Ale ztratím i strach, který mě pronásleduje a činí ze mě ono nevědomé zvíře.

Tato přeměna znamená smrt, která nebude ani trochu mystická a po které se stanu vtěleným démonem. Vymaním se sice navždy z pout smrti, ale část mého vědomí se navždy ztratí.

Ale budu to ještě já ta věc, jež přijde na svět jako výsledek mého konání? Nejsou lidské city to, co je podstatou naší duše, našeho uvažování? Nebo je tomu naopak? Je vědomí, které píše následující slova na papír, nějaká větší, vyšší část celku, jež existuje sama o sobě? Lze zvířecí pudy oddělit od vlastního myšlení? Strhávají zvířecí pudy duši do propasti nebytí a smrti, nebo ne?

Nevím, a tak stojím před strašným rozhodováním. Druhá cesta je lemována krví a utrpením nejen mým, ale i ostatních živých bytostí. Avšak o to víc je odměna na jejím konci lákavější... Behold this compost! behold it well!

... It grows such sweet things out of such corruptions... Sedm let poté Nebe nad lesem je pohádkově modré jako oči malého dítěte. Při zemi se však ještě drží mlha, jejíž šedivé flákance mi zpola zakrývají výhled. Klečím v zarostlých záhoncích a vytrhávám neúnavný plevel.

Studená hlína mě zebe na rukou a já si uvědomuju, že se léto už blíží ke konci.

Nemám rád slunce, ale tohle ráno se těším, až jeho paprsky ohřejí zkrchlou zem. V takové zimě, jako byla dnes přes noc, můj kompost pořádně nezahnevá. Neroste a já jsem zoufalý, protože s tím nemohu nic dělat. Zima se neúprosňe blíží a já vím, že už nevydržím další rok čekání na svou přeměnu.

Na přeměnu, které jsem věnoval celý život.

Cítím, jak se mi krev v žilách ochlazuje. Poslední dobou mě sužují bolesti hlavy a křeče v celém těle.

Nějaká nemoc stravuje moje vnitřnosti. Buď se mi podaří do cíle své cesty dojít teď, nebo už nikdy.

Vstříc možné katastrofě mě trápí moje bezmocnost. Svůj vztek vybíjím na spoustě plevele, jenž neváhá ani teď na konci mých sil utiskovat záhonky se zeleninou, které mi poskytují skromné živobytí.

Nakonec se přece jen mlha rozplývá a opět je teplo. Tiše si prozpěvuju a nemilosrdně zatínám ostrou motyku do jedovatých rostlin. Slunce nenávisťně praží na vytrhaný plevel a ten rychle vadne.

Mám z toho radost. Tohle je po dlouhé době zase můj šťastný den.

Oběd. Sedím sám u stolu v jídelně. Sám, jen s miskou podušené zeleniny. Pomalu a trpělivě žvýkám kousky tuřinu.

Vzpomínám na svůj život, na všechny zákraky, které mě potkaly a které jsem sám vykonal.

Velká černobílá fotografie rodičů nedbale přilepená na plesnivé stěně se pomaličku odchlupuje.

Běhá po ní nějaký malý hmyz.

V celém domě je ticho. Přerušuje ho jen škrábání krys ve zdech. Mají tam celé království. Říší s perfektní organizací.

Vládne jim tlustá stará a skoro slepá krysa. Krysám se ve zdech výborně daří. Celý dům je protkáno soustavou chodbiček, které tam jsou snad už od jeho vzniku. Od doby, kdy dům postavil můj děda.

Děda byl zvláštní člověk. Myslím, že neměl rád lidi a snad se jich i bál. Svůj dům postavil daleko od města a zbudoval ho jako pevnost. Stěny jsou dvojité a tlusté, uvnitř je spousta zbytečných chodeb.

Místnosti s věčně plesnivými stěnami jsou malé s úzkými okny.

V tom domě se chtěl děda nejspíš navždy schovat před celým světem. Nakonec tu klid stejně nenašel. Jednoho dne si pod svou oblíbenou jabloní ustřelil hlavu kulovnicí na kance.

Ale nechci vzpomínat na dědu. Chci vzpomínat sám na sebe, na začátek všeho toho snažení, které ze mě udělalo to, čím jsem.

Nyní je ale vzpomínat stále složitější.

Už jsem prošel řetězem proměn svého vědomí a moje minulost prostě mizí. Celá se ztrácí v bílé mlze.

Pomalu ale jistě všechno zapomínám.

Na některé věci jsem však ještě nezapomněl.

Stále je tu třeba můj Anděl, přestože už si nevzpomínám na její jméno.

Markéta? Zuzana? nebo snad Kristýna? Ne, nevzpomenu si. Už je to příliš mnoho let, co jsem s ní naposledy mluvil.

To bylo teprve na začátku mých pokusů o transformaci... Nepamatuju si její jméno, ale vzpomínám na naše hádky.

Jednu z nich mám teď přímo před sebou.

Má láska na mě vzteky bez sebe křičí. Její tvář se pomalu vynořuje z mlhy a nabývá jasnějších obrysů.

"Jsi blázen, podívej se na sebe, co děláš. Za těch pár dní jsi stačil úplně zmagořit..."

Její hlas se chvěje a přeskakuje. Pak slyším sám sebe, jak jí trpělivě odpovídám.

"Ale ne miláčku, uklidni se, jen něco zkouším."

Myslel jsem, že zrovna ty to dokážeš pochopit, pochop ten Adamův nápad je úžasný! Podívej na ty..."

Vím, že jsme v mém starém domově. Malý pokoj je celý obložený truhlíky s různými druhy substrátu. Je tu příjemně teplo a vlhko. Z korytek stoupá sladká vůně rozkladu.

"Adam? Adam? Ten kripí?! Sám nedávno povídal, že jeho mozek je úplně na sračky z toho svinstva, co do sebe píchá. A teď mi chceš namluvit, žeš mu skočil na nějakou jeho pošukanou teorii?"

"Samozřejmě, že ne láska. Tuhle věc ale Adam nevymyslel. Jen se k tomu nachovejtnul. Znáš Adama. Chápej tahle věc je úplně nový pohled na to, co už jsem poznal dřív. Nic víc, nic míň. Musím zjistit, kolik je na tom pravdy. Musíš to pochopit."

"Se sám zamysli, co to asi může být za blbost."

Šermuje rukama před obličejem a ukazuje na nepořádek kolem.

"Zavřeš se tady s těma pitomejma truhlíkama a jediný, co z tebe dostanu, jsou nesmyslné povídačky o nějakých rituálech nad pošahaným kompostem. Ty si úplně zešlehl!"

"Ne. Ty to jen nechceš pochopit."

Snažím se věcně a trpělivě argumentovat.

"Přečti si tyhle knihy a bude ti to jasný. Jestli ta věc skutečně funguje, a zatím se zdá že ano, dokážu neuvěřitelný věci. Všechno, co doted' bylo o biologii napsáno, se bude muset přepsat!"

Vztekle odfoukne.

"Dobře víš, že jsem to četla a ty tvoje 'teorie' ani za mák nechápu. Jsou to snůšky blbostí. To už jsou snad normálnější ty chlápci, co vykládají, že viděli UFO na své zahradě, než tyhle tvý kecy!"

"Ale UFO neexistuje, zato tohle je snadno prokazatelná skutečnost. Jen se podívej na ty mikroorganismy támhle pod mikroskopem..."

Na okamžik odevzdaně pohlédne na strop a pak začne nové kolo hádky. Nechápe mě. Ani trochu nechápe moji práci. Poslouchám její křik jen napůl ucha. Snažím se myslet na dnešní substrát. Musím ho prohrábnout, a pak se na něj podívat pod mikroskopem. Ty anomálie v růstu půdních mikroorganismů mi stále vrtají hlavou.

Když vidí, že se mnou asi nic nepořídí, bere si kabát a našťavaně odchází.

Naposledy se ke mně otočí ve dveřích. Už ani není vzteklá, úplně to z ní vyprchalo. Ted' vypadá jen unaveně a smutně.

"Měj se Richarde. Tohle opravdu nemám zapotřebí. Doufám, že se z tohoto šílenství dostaneš.

Víš dobře, že tě miluju, ale tohle... To už vůbec nejsi ty..."

Má na tváři slzy nebo ne? Ne, to bude jen ta věcná vlhkost ve vzduchu. Však už si i sousedi stěžovali, že jsem z bytu udělal pařeníště.

Pokusím se na ni usmát.

"Já tě taky miluju, kotě..."

Chci ještě něco říct, ale její pohled mě zadržuje.

Pak práskne dveřmi a už je pryč.

Konečně se můžu vrátit ke svým truhlíkům, ke své práci. K jediné práci v mém životě, která kdy měla nějaký smysl.

Ještě ten den jdu za Adamem, abych mu pověděl jak dopadly moje pokusy.

Adam K. Hellmark byl mým prvním a (kromě knih) zároveň i jediným učitelem na cestě proměny.

Adam byl zvláštní člověk. Pro všechny (i pro mě) byl jedna velká neznámá. Adama znalo hodně lidí, ale nikdo ho neznal doopravdy. Nikdy jsme například nezjistili, co znamená to K. v jeho jméně. Na každého, kdo se na to zeptal, se jen usmíval jak sluníčko, ale neřekl nic.

V době, kdy mě Adam ukázal první kroky mé cesty, byla ta jeho už u konce.

Byl závislý na opiátech a kromě nich pravidelně užíval i jiné látky, se kterými si není radno zahrávat.

Většinu toho svinstva si sám míchal v malé laboratoři u sebe doma.

Do žil na rukou a na většině ostatních míst těla už si nemohl píchnout nic. Všechny mu už dávno odehnlily anebo se stáhly do šedivého masa, pryč z dosahu ostré jehly. V současnosti si píchá do třísel.

Ale tam se mu to často zanítilo, a tak někdy úplně šlel bolestí.

Sotva však na chvíli vysadil, trpěl silnými abstinenčními příznaky, které se projevovaly až epileptickými záchvaty, takže nevysazoval a scházel od desíti k

pěti. Nezdálo se, že mu to nějak vadí.

Se svými schopnostmi svařit kdejaké svinstvo a s tučným kontem po rodině si nemusel dělat příliš velké starosti o finance. Když byl na dně, tak prodával ostatním feťákům svoje výrobky, aby měl na vlastní suroviny. Kupodivu mu to nějakým zázrakem procházelo a pokud vím, tak ho nikdy fyzlové nechytli.

Kromě toho, že byl Adam slušný znalec všemožných drog, chemik-vařič i distributor, vyznal se dokonale i v jiných věcech. Byl svým způsobem génius, jeho hlava byla jako encyklopedie spojená s počítačem. V tom se mu stěžuje někdo mohl rovnat.

Tak jsem ho poznal i já a musel jsem mu přes to přese všechno závidět. Během několika minut mi byl schopen vysvětlit to, s čím já se trápil několik dní ba i měsíců.

Doslova mě fascinovalo s jakou lehkostí všechno věděl dříve než ostatní. Já sám jsem nikdy nepoznal nikoho, kdo by se mu v tomhle byl i jen podobal.

Přesto ze svého talentu nikdy nic nevytěžil. Potuloval se od univerzity k univerzitě a žil ze zmíněného konta, které zdědil po své rodině, která (jak tvrdil) zahynula při nějakém neštěstí.

To všechno už ale patřilo minulosti.

Jediná jeho činnost se v poslední době smrskla na výrobu těch sraček, co ho zabíjely. Jeho peníze se rychle rozplývaly a ze školy ho nevyhodili snad jen zázrakem.

Pamatuju si na svou poslední návštěvu u něj. Seděl sám na rozbitém křesle v prázdném pokoji. V tom pokoji měl předtím svou úžasnou knihovnu, kterou jsem mu vždycky záviděl. Jenže tu nedávno prodal, aby měl na suroviny na svoje pověstné výrobky.

"Á Richard, nabídl bych ti místo... Ale vidíš sám, všechno je v prdeli, jako já, hehehe..."

Smál se a tím smíchem mi jen naháněl strach.

Jeho vyhublé bledé tělo se otřásalo, až jsem si myslel, že mi každou chvíli umře přímo očima... Konečně se uklidnil.

Upřel na mě svoje unavené hnědé oči a pak se zeptal:

"No nic... Co tvoje výzkumy vědatore?" Dlouho jsem mu povídal o svých zjištěních. Jen se usmíval.

Viděl jsem na něm, že věděl jak to dopadne už dávno předtím. Ty nevysvětlitelné anomálie v půdní mikroflóře vzorků, nad nimiž jsem podle jeho návodu provedl příslušná zařívání, pro něj nebyly novinkou.

Já se s myšlenkou, že ty věci popírají všechno, v co jsem věřil, trápil už dva měsíce a on vypadal, jako by to věděl celé

roky. Ten parchant tužil, jak to dopadne, už když mi spiklenecky nadhodil, co bych měl zkusit.

Mezitím, co jsem k němu mluvil, vytáhl něco z kapsy. Byla to sušená muchomůrka. Poslední dobou si je velice oblíbil. Tvrdil, že pak nepotřebuje tolik opiátů, že ty houby snad regulují jeho oběhovou soustavu či co. Čekal jsem, kdy mu z toho vyhodějí játra. Ale pořád to bylo lepší jak jeho blínová tinktura, kterou užíval snad stejně často jako muchomůrky. Polknul ten hnědý kousek, co vypadal skoro jako křížala, a pak se na mě obrátil.

"Tak vidíš, je to tak... Přesně podle mejch knih, teď už tomu musíš věřit... Už tomu věříš... Neboj, i já jsem se divil, jako teď ty, ale tahle věc je fakt zázrak... Magie a zařikávání, který si můžeš pěkně změřit... Mohlo by to převrátit celou tu jejich zasranou mikrobiologii... Sbohem Darwine hehehe..."

Chvilku mlčel.

"Víš proč jsem to nikomu neřek?"

Jeho hlas přešel téměř v šepot.

"Ty věci jdou dál a hloub. Chápeš Richarde, já o tom našel mnohem víc, než jsem ti pověděl... Tahle věc není žádná hračka na hraní do repertoáru tý jejich pitomý vědy. To není nic pro jejich lesklý zkumavky... Tahle věc, může změnit člověka. Je to víc než náboženství a já ani ty nejsme první, kdo o tom víme..."

Nahlas se zasmál a pak zas mlčel, tentokrát snad dvě minuty. Čekal jsem, co z něj vypadne, a doufal, že to z něj vypadne brzo, protože houba už asi začínala působit.

"O tom... O tom nemá smysl mluvit. Já jsem to nezvládnul... Chtěl jsem a vím, že to bude fungovat! Víme to, ale nemám na to žaludek, do prdele kdybych měl, tak bych to vyzkoušel... Víš jednou... mám z toho od té doby strach... Ta věc i myslí, změni tě to... Chápeš, je jako ty, v těch samejch černejch myšlenkách... Všechno to převrátí a to, co si předtím viděl jen ve špatnejch snech je najednou skutečnost... To není nic na hraní..."

Jeho hlas se změnil jen v mechanické mumlání, jeho pohled byl úplně mimo.

"Kdepak... Možná kdybych k tomu přišel dřív, ale já se k tomu dostal až tak pozdě... Poznal jsem i jiné způsoby alchymistické transmutace, jenomže tahle hříčka kněží starších národů, ta funguje dokonale... na rozdíl od všeho ostatního... Je to čirý šílenství, ale je to boží dar!"

Oči mu přímo svítily vzrušením.

"Vím, že to vyzkoušíš Richarde, už když jsem tě poprvé potkal, tak jsem věděl, že to sežereš i s navijákem. Promiň mi to, ale musel jsem to udělat... Chtěl jsem vědět, jaká je pravda... Vím, že ty to dokážeš... Teď nechápeš, ale neboj pochopíš... Hehe, se podívej, co už víš teď a přitom ti to předtím určitě připadalo jako blbost..."

Na chvilku opět ztichl. Zdálo se, že se musí soustředit, aby dokázal dát dohromady alespoň ještě jednu větu. Všimnul jsem si, jak se chvěje po celém těle.

"Ale to je všechno jedno... Vedle leží nějaký knihy, co jsem pro tebe schoval ze své knihovny... Vem si je teď hned nebo bych je prodal, do prdele... A nech tu nějaký prachy... Já vím, že je tu necháš, ty jsi kamarád... možná hlupák, ale kamarád... do prdele... ještě se podívej... no, vlastně to poznáš sám... kamaráde... sejdeme se v Pánu haha ha..."

Pomalů přestal mluvit. Seděl v křesle s otevřenými ústy a svoje oči upíral na nějaký mne neviditelný bod na zdi. Věděl jsem, že už s ním nic nebude, tak jsem sebral knihy a šel domů.

Asi za týden po naší schůzce Adam zemřel. Nevím zda se předávkoval nebo to jen nevydržely jeho játra, ale ve skutečnosti to bylo úplně jedno. Už dlouho jsem věděl, že se to musí stát, že ho nemůže nikdo a nic zachránit.

Adam sice zemřel, ale jeho knihy ho plně nahradily. To, co jsem četl, překonalo moje očekávání.

Linie příběhu o Kompost'ákovi se začala odvíjet přímo před mýma očima.

První, kdo o Kompost'ákovi něco napsali (tedy, co se dochovalo), byli asyrští kněží, ale už i ti přebírali od Sumerů a Sumerové zase dál z hlubin času.

Jisté je, že Kompost'áka znali už první zemědělci.

Jejich kněží na sebe brali jeho podobu a v jeho vtělení zabíjeli. To, v co se proměňovali, byl tvor obdařený plodivou silou Matky Země i její mocí vlády nad smrtí. Kompost'ák nemohl zemřít, a proto byl dokonalým válečníkem ve službách těchto lidí.

Za časů Kompost'áků se první zemědělci, které později archeologové pro nazvali poněkud nedůvtipně lid s lineární keramikou, rozšířili po celé

Evropě. A třebaže později přišli jiní nájezdníci, kteří mluvili jiným jazykem, prastarý kult Kompost'áka už nikdy úplně nezanikl, podobně jako kult Velké Matky, jehož byl součástí.

Kult Kompost'áka spočíval v probuzení plodivé síly země v substrátu z mrtvých těl. V obrácení procesů přírody.

Zvířata i lidé byli zabíjeni a s pomocí jejich životní síly povstával zasvěcenec těchto praktik a sám se proměňoval ve vtělení života i smrti.

Proměňoval se v Kompost'áka.

Lidské oběti jsou v kořenech všech velkých civilizací. Vykonávaly je první civilizace doby bronzové, znali je v Egyptě před začátkem Staré říše, v Mezopotámii v předdynastickém období, ve staré Číně i ve středoamerických civilizacích. Dokonce i Římané, kteří tak vehementně bojovali proti jejich vykonávání u Kartaginců a Keltů, se sami nezdřáhali obětovat lidské bytosti během svých prvních dní.

A třebaže akt krvavé oběti začal sloužit i jiným bohům a účelům, lidstvo na Kompost'áky úplně nezapomnělo. Objevili se nejen u Keltů a Mayů, ale pověst o nich znali i někteří středověcí heretici.

Skrze ně pak tyto praktiky přešly i na první moderní esoterické sekty.

Přesto téměř všichni následovníci prvních šamanů dosáhli jen mizivých výsledků. Na původní rituály se zapomnělo a nové nefungovaly. Už dlouho nikdo nedokázal na svět přivést pravého Kompost'áka. Nebyl tu nikdo, kdo by se dokázal ve službách bohyně Matky utkat s pány podsvětí. Nikdo, kdo by jim mohl sebrat svatý grál všech živých

tvorů – nesmrtelnost.

A nikdo vlastně ani neviděl celou tu linii legendy o Kompost'ácích, jak se táhne dějinami lidstva, a nemohl tak pochopit skutečný důsledek té zvláštní přeměny země, která je podstatou toho všeho.

Vždyť i samo slovo Kompost'ák už dnes nenahání hrůzu a hodí se spíše do dětských říkanek. Natož, aby někdo znal jeho prvotní význam.

Ale Adam někde získal opis pozoruhodných dosud nepublikovaných asyrských tabulek. Tabulek, které byly plné popisů nevýslovně krutých rituálů.

Získal i kopie plesnivých středověkých manuálů, jež bůhvíjak unikly bdělé pozornosti inkvizice. A nakonec i záznamy o pokusech některých magických sekt v posledních dvou stoletích.

To všechno jsem od něj dostal a bylo na mě, abych to dal dohromady a jako první po dlouhých staletích provedl rituál přeměny v Kompost'áka. Rituál k získání nesmrtelnosti.

Asi jsem byl předem určený k tomu, abych to byl já, kdo znova objeví ten ztracený postup. Přes krutost, která vyplývá z podstaty rituálu, jsem totiž toto poznání neodvrhl a vydal se po jeho cestě.

Koneckonců i moje jméno Klaviger – Klíčník mě k tomu předurčuje. Není divu, že pro lidstvo jednou opět otevřu bránu, která už byla dlouho zamčená.

Brzy po Adamově smrti jsem koupil v chovatelských potřebách křečka, aby se stal mou první obětí. Odnesl jsem si ho domů a zaživa rozemlel v mixéru na malé kousky. Pyr z křečka jsem pak nalil do jednoho z připravených květináčů a zakryl příslušně posvěcenou a upravenou hlínou.

Pokus se povedl. Za tři dny křeček z květináče téměř zmizel. Našel jsem po něm jen jednu malou kůstku. Minikompost přesto nezapáchal zkaženým masem. Přijal křečka do sebe.

Tak jsem definitivně zjistil, že Adamovy knihy ani moje pokusy nelžou. Zabral jsem se do práce a ani jsem si nevšiml, že mě moje holka, můj Anděl, opustila.

Nějakou dobu se mi ještě zdálo, že se mnou rozmlouvá během mých pokusů, ale postupem času i tento hlas vyhasl.

Práce úspěšně pokračovala a ke mně začali mluvit jiné bytosti, než má láska.

Další úspěchy už ale nepřicházely tak rychle, jak první pokus s křečkem.

Trvalo mi například skoro dva roky, než jsem s pomocí různých slovníků vyluštil asyrské tabulky.

Jenže ani ty neznamenalý okamžitý úspěch. Materie kompostu nebyla stabilní. Po určitém počtu obětí přestával kompost přijímat další potravu a opět se z něj stávala jen mrtvá hmota.

Zjistil jsem důležitost správné konjunkce planet na zdárný růst kompostu, a tak jsem musel pozorovat hvězdy a pokusy zjišťovat jejich správné či kritické postavení.

Ukázalo se také, že nejlepších výsledků při zařikávání kompostu dosahuji v transu. Abych se do hlubších stavů vědomí dostal, naučil jsem se podle rad sibiřských šamanů užívat sušené muchomůrky jako Adam, přestože jsem z toho měl zpočátku strach. Tím se mi zase otevřely astrální světy, které leží všude kolem nás, a já objevil předtím neznámé souvislosti se svou prací.

Tak se přede mnou vršily další a další problémy.

Abych je vyřešil vrátil jsem se asi za dva roky po Adamově smrti domů. Tím jsem se též navždy zbavil stupidních dotazů sousedů, proč do bytu vozím tolik hlíny a proč byt smrdí až na chodbu.

Otec náhle zemřel a odkázal mi kromě jiného i dědův pěkný dům tady u lesa. Otcova smrt se v dané chvíli pro mě stala úplným požehnáním. Z dědictví jsem nyní měl dost peněz, abych si v domě zařídil skromné živobytí a plně se věnoval jen své práci.

Období mého hledání skončilo. Teď přišla na řadu práce. Ze svých studií jsem si přinesl jen vý-

sledky svých podivuhodných výzkumů a urnu s Adamovým popelem, kterou jsem ukradl nedlouho po jeho smrti. (Stejně ji nikdo nechtěl, protože Adam už nikoho neměl.) Popel jsem pak vysypal pod dědovu oblíbenou jablůň. Pod jablůň, kde si kdysi ustřelil hlavu. A na tom místě jsem podle přísných rituálů založil velký kompost. Kompost jen z kvalitního zetlelého listí.

Kompost, ze kterého měl po tisících let vyrůst nový Kompost'ák.

Ten den jsem v transu pohlédl na to místo a poznal, že jsem učinil dobře. Energie se tu splétala v dlouhých vláknech dohromady a uprostřed přímo v kompostu visela na černém tepajícím srdci plném tmy. Tmy, která se pomalu naplňuje. O té doby už uplynulo sedm let.

Je večer a já odcházím z domu. Trošku prší, a proto jsem pečlivě zabalen do černého pogumovaného přšipláště. Vůbec se mi do tmy nechce, ale cítím, že kompost má hlad. Musím mu sehnat alespoň něco malého k jídlu.

O hodinu později už u nedalekého smetáku ličím obvyklou past na toulavé psy.

Mám štěstí. Čekám jen dvě hodiny.

Pozoruji celou situaci kolem pasti dalekohledem, a proto už vím, že dnes budu mít úspěch. Do pasti se chytil vyhublý, ale jinak zdravý kříženec vlčáka s bůhvíčím.

Jdu k němu. V ruce pevně svírám dlouhou tyč s hadrem pevně uvázaným na jejím konci. Hadr je napuštěn chloroformem. Strkám to psovi před čumák a ten se rychle zklidní. Než se probere už má ocelový náhubek a svázané nohy. Házím ho do velkého pytle a vracím se domů.

Jsem ve sklepě a připravuju svoje nářadí.

Nejdříve psovi omotávám provazem tlamu, aby

nemohl štěkat a výt (mám v tom už praxi, a tak vím jak to nejlépe udělat). Sice v okolí nemám sousedy a drtička dost řve, ale jistota je jistota.

Teprve poté házím zvíře do drtičky.

Po objemném trychtýři pes klouže rychle dolů mezi rotující čepely a válečky a ty se do něj hned nemilosrdně zakusují. Poprvé se mu ještě podaří vyprostit se nějakým zázrakem z nelítostného sevření. Odnese to pár chlupů, avšak pes se odrazí a téměř vyskočí z trychtýře ven.

Stěny jsou pro něj bohužel příliš hladké a psisko proto klouže zpátky do řvoucích útrob mašiny.

Zadníma packama tentokrát uvízne rovnou mezi čtyřmi ozubenými válečky a ty už ho začínají nelítostně stahovat dolů. Hvízdám si a sleduju psi utrpení.

Pes kňučí bolestí a zuřivě sebou mlátí na dně trychtýře. Jenomže vyprostit už se nedokáže. Ve stroji to rachotí jako o posledním soudu a součástky se zbarvují psi krví.

Pes má však výdrž. Ještě skoro dvě minuty potom, co mu drtička rozdrtí zadní nohy i s ocasem, sebou vrtí, kňučí a upírá na mě svoje oči. Hluboké hnědé oči. Myslím, že mám přesně takové. Hodně lidí mi říkalo, jak mám hezké oči. Mám prý hezké oči a příjemný pohled.

Mezitím ale drtička postupně vykonává svou práci a mezi jejími čelistmi mizí víc a víc z psiho těla.

Nakonec na dně trychtýře zůstává jen psi hlava.

Chvilinku se točí kolem dokola a přitom upírá svoje mrtvé ale mrkající (reflex?) oči někam na strop.

To, jak konečně zmizí v drtičce, ale nevidím, protože už stojím u výpustě a zachytávám poslední psi kaši, která zvolna stéká do připraveného kbelíku.

Ještě toho musím hodně vykonat. Chvilí počkám, až poslední zbytky psa projdou drtičkou, a pak celý

obsah necelých dvou kýblů (tj. celého psa) házím do svého dalšího automatu.

Tento přístroj hrdě nazývám odšťavovač-přecedovač. Jeho účelem je odstranit ze směsi nadbytečnou vodu (resp. krev) a odstranit z ní nežádoucí nečistoty (resp. úlomky kostí), které by komplikovaly další zpracování. Nepotřebné zbytky stékají rovnou do záchodové jímky Stroje veselé rachotí. Práce mi dnes jde pěkně od ruky.

Venku zuří vítr a ohýbá vrcholky stromů. Je tma a zima. Stojím u kompostu a vyškrabuju z kbelíku poslední zbytky psi esence. Kompost pak kypřím a přehazuju. Cítím, jak má radost. Částečky hlíny se mi pod rukama krouží. Tohle kompost dělá, když je spokojen se svou dávkou. Na prstech také cítím vlhké konečky dešťovek. Mám rád ty udatné vojáky, armádu kypřičů a čističů kompostu. I oni jistě mají dnes radost. Teplé drcené psi maso určitě zachutná také jim. Na dalších několik dní je klid. Je to dobře, protože je mi špatně. Ani neokopávám záhonky. Jen ležím doma na posteli a pokouším se pomocí prášků alespoň trochu utlumit příšerné bolesti hlavy, které mě poslední dobou postihly.

I moje sny se proměnily v noční můry. Před očima vidím jen gigantický kompost jako džungli plnou života. Hemží se to tu stonožkami, žížalami, slimáky a různými druhy červů, ploštěnek i vyššího hmyzu. Najednou si uvědomuju, že to není žádný kompost, ale moje tělo. Cítím jak se do něj všechny ty bestie zakusují. Požírají mě zaživa. Řvu bolestí a ráno se probouzím vyčerpanější než večer.

Číhání na člověka. Kompost si zase žádá další oběti. Cítím to ve svých kostech i ve svých snech.

Když jsem ho včera kypřil, tak se mi jeho prst pohy-

bovala pod rukama. Konečně začíná ožít, ne jenom malý kousek, ale celá jeho hmota. Po letech mého trpělivého snažení se konečně dostavuje úspěch.

Ale, pozor. Buďte zticha vy naslouchající démoni, něco jsem zaslechl. Přestávám si pro sebe mumlat (pitomý zlozvyk) a konečně slyším něčí kroky a oddechování.

Tyhle prázdné budovy u řeky jsou domovem mnoha ztroskotanců, jeden z nich určitě bude můj.

Nikam nepatří a nikomu nebude chybět. Navíc je to daleko od mého domu, takže na mě nemůže padnout ani stín podezření.

Konečně se objeví. Špinavej fousatej stařík v zamazanejch šatech. Úplně ožralej. Určitě je totálně na sračky, protože se motá sem a tam. Nadává, když do něčeho narazí. Pomalu se přibližuje až ke mně.

Vyskakuju a ze zadu ho beru po hlavě svou speciálně upravenou trubkou (dutá lehká, na konci má pořádný železný koleno vylitý ještě olovem a omotaný hadrem, abych oběti nerozbil kbeli). Chlapík padá na zem. Pokouší se otočit, křičet a zmizet.

Jenže to už na něm klečím a cpu mu do páchnoucího ksichtu hadr s chloroformem. Chvilí se zmítá a pokouší se mě shodit, ale rychle mu dochází dech.

Stačí jen minutka a už je v limbu.

Neztrácím čas a rychle ho svazuju. Ruce za záda.

Předpisový pouta jako ve skautu na ruce i na nohy.

Ještě mu cpu roubík do drážky a už si ho házím na záda. Není moc těžkej. Táhnu ho do auta. Cítím, jak mi srdce buší.

Námahou a strachem, abych někoho nepotkal. Prodírá se křovím, zakopávám o každou díru v zemi, ale nenadávám, neproklínám, držím jazyk za zuby.

Konečně jsem u auta. Další dávka chloroformu a chlapa skládám do kufru za falešnou přepážku.

Hadrem si čistím zamazaný ruce a zamaskovanej obličej. Jako ve snu odřídím celou tu dlouhou cestu až ke mě domů.

Nikdo mě nezastaví, a tak bude mít dneska kompost nověj základ, novou potravu.

Dílna ve sklepě. Chlap se probral a pokouší se

dostat se ze svých pout. Jeho ožralá očka mě provrtávají s nekonečnou nenávistí. Já mezitím ostřím a zkouším drtičku na příštího zákazníka. A někde na zahradě se mlsně převaluje kompost. Čeká.

Mezitím, co byl v bezvědomí, jsem homelessáka přes nechutnost toho konání svlíknul do naha. Musí to tak bejt – stroj má dost problémů i jen s obyčejnou lidskou kůží. Jednou jsem šrotoval oblečenýho a stroj se zasekl. Musel jsem pak

toho chlapa rozsekat ručně a to byla ještě nechutnější práce než teď.

Člověk má relativně odolnou skořápku, rozsekat někoho mačetou na cucky není vůbec sranda.

Sice bych ho mohl zabít a sešrotovat až pak (určitě by to jednodušší), ale kompost má mnohem radši čerstvě rozdrcený masíčko. Jestli chci co nejdříve završit své mnohaleté úsilí, musím se snažit uspokojit svého miláčka co nejlíp.

Chlapa mám přivázaného k železným háku na malým řetězovým jeřábu (opět má vlastní výroba).

S jeho pomocí ho zvedám nad trychtýř násypky.

Vágus se v poutech krotí a kňučí. I když nejspíš zcela nechápe, co se s ním chystám udělat, dobře si uvědomuje, že se ocitl v rukou nebezpečného psychopata.

To je jistě ta nejčistší pravda. Ale dědo, neboj nedělám to samoučelně pro nějaké plezír. Kdepak, já rozhodně nejsem blázen.

Chlapovo tělo se houpe nad násypkou, dole spokojeně vrčí čepele. Z výrazu jeho tváře je vidět, že konečně pochopil, co s ním chci udělat (i když samozřejmě ne proč, hehe). Směju se a uvolňuju zauzlovanej provaz, kterým je špinavý tělo toho neřáda přivázaný k háku.

Chlap na mě koulí očima. Najednou je střizlivej jako nikdy. A smrdí dvakrát tolik, protože se strachy posral. Sračky stékají po stěnách násypky dolů do útroby stroje. Za chvíli tam dopadne i dědkovo tělo.

Rána a pak se zvuk stroje změní, jak se čepele a válečky zakousnou do masa. Bezdomovec si nějak strhnul roubík a teď křičí o sto šest. Ještě, že nemám sousedy.

Zpívám si abych přehlušil ten jeho zvířecí řev.

Nevidím moc velkého rozdílu mezi ním a psem.

Přestože je ten vágus jistě nad úrovní zvířat, je stále nižší bytostí. Je jen nevědomý otrok svých pudů, otrok který nikdy nepochopil účel svého pobytu na tomto světě.

Nechci se koukat, jak ho to bude šrotovat, viděl jsem to už tolikrát a vím, že dneska to bude nejspíš trvat dlouho a bude to hodně odporný.

Nedočkavě čekám u výlevky a zpívám si:

-Time to live, time to lie, time to laugh, time to die... Konečně tekutá hmota naplňuje první kbelík.

Chlap přestává křičet.

-Take it easy baby, take it easy as it comes... Dávám pod výlevku nový kýbl a s tím plným si to sypu k odšťavovači.

Myslím jen na chladivé čepele a na sametovou měkkost kompostu.

Venku je teplá letní noc. Je tma a ticho. Stojím u kompostu a vyškrabuju z kbelíku poslední zbytky lidské esence.

Všechno kypřím a přehazuju jako obvykle.

Kompost má ještě větší radost než minule. Má mnohem radši člověka než psa. Ví, že jeho síla roste. Žere a mlaská přítomným svým způsobem o

sto šest. Prohmatávám ho prsty a zdá se mi, že i obsah žížal, ploštěnek, zemních červů i všeho ostatního hmyzu podstatně narostl. Ó ty armádo ponížených služebníků, kéž se ti podaří ještě zdvojnásobit tvé úsilí!

Někde ve tmě za mnou někdo stojí. Nemusím se ani ohlížet, abych věděl, kdo to je. Adamův duch se vrátil na zem. Je tu se mnou a přihlíží mému snažení. Jsme spolu spojeni, já a můj učitel. Tuším, že než má proměna skončí, sehraje v příběhu ještě nějakou roli.

Příští dva dny je mi trochu lépe, a tak se opět vracím k zanedbaným pozemkům a úklidu v dílně.

Zvláštní věc: Při čištění sklepa nacházím na zemi odříznuté lidské ucho. Nevím jak se tam dostalo, protože já uši lidem před rozezmetím neodřezávám a z drtičky rozhodně vyskočit nemohlo. Nakonec usoudím, že je to Adamova práce.

Nevím, proč to udělal. Škoda, že mě jen pozoruje a neřekne ani slovo. Mohl bych se ho na to zeptat.

Chvilí přemýšlím, co s uchem udělám. Nakonec se rozhodnu zahrabat ho do kompostu. Kdyby přece jen patřilo někomu, koho jsem rozezl, tak mu alespoň nebude chybět.

Mám i návštěvu od svého nejbližšího souseda (naštěstí bydlí až několik set metrů ode mě podél lesa a stejně tam bývá jen o víkend). Jde kolem do lesa, nudí se, a proto se asi zastavil tady.

Bavíme se o zahrádce, počasí, politice a podobných věcech, které mě vůbec nezajímají. Na všechno mu pro jistotu kývu.

"Teda sousede, ale všimnul jsem si, že tu máte schovanej eště jeden kompost, než tenhle seschlej tady vedle."

Povídá a významně ukazuje na smutnou seschlou kupku, které už jsem dlouho nevěnoval žádnou péči. Chvilku si myslím, že mě prokoukl, ale pak si uvědomím, že nemůže nic vědět.

Trpělivě mu vysvětluju, že pod jabloní je stín a to je na zatlivání kompostu mnohem lepší než slunce, takže ten kvalitnější mám vzadu a sem házím jen drobné odpadky, abych nemusel až pod jabloň. Naštěstí přijímá moje kostrbaté vysvětlení bez jakýchkoliv výhrad.

"Teda povím vám, všechna čest. Já ten svůj mám taky ve stínu, ale tak pěkný ho fakt nemám. Kdepak vy máte zelený prsty. To je hned vidět."

Směju se a říkám, že používám drtičku na dřevěný odpad. Vysvětluju, jak kompost obohacuju pilinami, a žvaním další blbosti jen, abych ho ukolébal.

Všechno mi naštěstí baští a souhlasně přikyvuje.

"Hmm. Budu taky přemejšlet o té drtičce, jestli ji nekoupit. Je sice drahá, ale co odpadků by se tím semlelo!"

Ještě jednou mi pochválí kompost a pak mizí po cestě do lesa.

Škoda, že nemůžu toho idiota zabít. Hned by poznal čím to, že je můj kompost o tolik lepší než ta jeho kupička hlíny!

Jenže to je právě to, co nesmím nikdy udělat. Vražda v okolí by upoutala zbytečně moc pozornosti a nakonec by fyzické příšlosti i na moje skromná tajemství. To nesmím dovolit.

Ten den se mi zdál hrůzný sen. Seděl jsem před soudem a vysvětloval svoje konání. Žalobci vypočítávali mé zločiny a předháněli se v ukázkách důkazů, které získali po zničení mého skvělého kompostu a vysušení záchodové jímky. Lidi v soudním sále by mě vzteky roztrhali na kousky, kdyby mě nebránili fyzické a já neseděl v železný kleci. Pokoušel jsem se jim vysvětlit smysl mého počínání. Vysvětloval jsem jim onu novou vědu, kterou

mě Adam naučil a jejímž jsem průkopníkem, ale všiml jsem si, že i on je mezi žalobci. Nic neříkal, jen se potměšile usmíval. Ostatní se nezmohli na nic jiného, než že jeden přes druhého zuřivě křičeli:

"Zabil a rozřezal pana Josefa K., poctivého zaměstnance pojišťovny. Muže, který nikdy, opakuji nikdy, nikomu neublížil..."

"Tohle dokazuje, že oběti tohoto netvora byla i nešťastná paní Milena J., matka dvou dětí. Kostí nalezené v odpadní jímce byly prokazatelně identifikovány na základě analýzy DNA..." atd. atd.

Já jen tiše seděl a cítil, jak na mě doráží vlny jejich nenávisti. Nakonec se soudce zvedl a zařval:

"Vinen! Vinen! Vinen!"

Adam se začal smát a já se probudil.

Po probuzení jsem slyšel na zahradě nějaký rámus. Kompost dostává hlad. Brzy mu budu zas muset něco sehnat. Předměstská (nebo venkovská? těžko říct, kam se tahle díra dá zařadit) diskotéka je v plném proudu. Uvnitř se baví mládež. Spořádání občané už spí a ulice jsou tiché.

Haha. To je přesně to, co potřebuju.

Čekám kousek vedle vchodu do sálu. V temném koutě za nějakou velkou budovou (?škola). Nikdo nikde. Dávám si pořádný pozor, aby mě náhodní kolemjdoucí nespátřili.

Hlavně, abych spátřil já je.

Konečně z budovy diskotéky zas někdo odchází a já vím, že je to moje dnešní oběť.

Je to asi patnáctiletá dívka. V záři pouličních lamp vidím jen její bledou kůži a lesknoucí se oči. Rozhlíží se kolem sebe a kráčí přímo (domů?) kolem mě.

I já se rozhlížím, ale kromě ní tu není nikdo.

Rychle opouštím svůj úkryt. V ruce pevně svírám svoji trubku.

Pozná to v posledním okamžiku. Už se ke mně otáčí, když jí těžké zakončení trubky přistane na spánku.

A v té chvíli si uvědomím, že má tvář mého strážného Anděla. Anděla, kterého už jsem tak dávno ztratil. Rozum mi říká, že to nemůže rozhodně být ona, ale ta podoba je víc než dokonalá.

Otevírá ústa (k výkřiku nebo výsměchu?). Jsem paralyzovaný svým poznáním. Její oči se zabodávají někam do mé hlavy. Cítím se najednou nahý, zranitelný. Jako by můj plán zklamal. Ale ve skutečnosti funguje dokonale.

Ruce se pohybují automaticky. Znovu a znovu dopadají na její hlavu trubka a ona už ani nestačí vykřiknout. (Jen její oči křičí v mojí hlavě dokola a dokola.) Ticho přervané příliš hlasitým hvízdáním trubky a příliš hlasitými tupými údery.

Konečně se ovládnou. Potlačím v sobě strach z prozrazení a neúspěchu a zastavuju ten automat, co umí tak dokonale zabíjet.

Myšlenky zapadnou do standardních obrátek.

Shýbám se k ní a dávám jí dýchat chloroform, ale není toho ani třeba. Dívka je po prvních úderech už v bezvědomí. Z nosu jí vytéká pramínek krve.

Najednou se můj dech zastaví. U diskotéky slyším něčí hlasy. Jestli půjdou tímhle směrem musí mě objevit. V kapse nahmatám rukojeť dědova revolveru. Nikdy mě nedostanou. Ne teď, tak blízko před koncem. Rukojeť pistole studí do ruky, avšak padne dokonale.

Slyším jejich rozhovor. Jsou dva. Něco si opile vysvětlují, ale ta slova pro mě nemají nejmenší význam.

Konečně ztichnou, asi se vrátili zpátky do diskotéky.

Rychle táhnu dívku stranou do auta. Obvyklý postup, třebaže pout asi nebylo zapotřebí. Musel jsem ji pořádně zřít. Opatrně usedám za volant.

Klepou se mi ruce.

Celou cestu jedu opatrně. Třasu v rukou se zbavuju až doma. Cítím kolem sebe bezpečí dědovy pevnosti, tepla a kompostu. Trochu vyjeveně se teď posmívám svému strachu a házím do sebe panáka, aby se mi tak netřáslý nohy. Holku jsem vytáhnul z auta a odnesl do dílny ve sklepě. Ještě se neprobrala a stále krvácí z nosu.

Obávám se, že jsem ji uhodil moc těžce, její dech je sotva patrný. Myslím, že se už neprobere. Leží ve svých poutech jako nějaká hdrová dětská hračka.

Ale i teď je nádherná. Až neuvěřitelně krásná.

Nemůžu se koukat na její tvář. Pořád se mi vrací moje sny jako časová smyčka a já je nemůžu zastavit.

Něco mi říká, že ona je můj Anděl, i když jím být nemůže. Je ještě skoro dítě, jak by tedy mohla být mou láskou už před devíti lety?

Vím, že je v bezvědomí, ale zároveň vidím, jak se její rty pohybují a oči otevírají. Ty šedé smutné oči mi provrtávají mozek. Mezi rudými zakrvácenými rty se lesknou korále sněhobílých zubů.

Něco mumlá, po tváři jí stéká pramínek krve.

Nakláním se nad ni, abych to slyšel, a pak si konečně její šepot nachází cestu do šumícího vesmíru mojí hlavy.

"Ještě je čas Richarde, ještě je čas zastavit tohle šílenství..."

V té chvíli vím, že je převtělením mého Anděla.

Můj Anděl se vrátil, aby mě zachránil z propasti, kam jsem vlastním přičiněním spadl! "Ne-eé!"

Někdo za mnou zakřučí ta slova a já se prudce otáčím. Stojí tam Adam vtělený do samotného Ďábla. Až na kus špinavé kůže kolem pasu je nahý. Celé jeho tělo je pokryto vytetovanými obrazy. Je to Adam a zároveň Ďábel, vtělení prvních šamanů a kněží, kteří před tisíci lety poprvé na svět povolali Kompost'áka. Adam se zašklebí.

"Svlékni ji. Země-Smrt tvá velká Bohyně už čeká.

Nesmíš promarnit tuhle příležitost. Je tvoje poslední."

Hledím na dívku a ta teď ani trochu nepřipomíná mého Anděla. Oči má zavřené, jen její ústa jsou mírně pootevřená. Váhám.

Adam-Ďábel na mě spiklenecky mrká.

"Tvoje poslední šance. Víc nebude. Podívej se na sebe. Jsi na konci cesty, pomalu umíráš. Už teď se zaživa rozpadáš." Významně se odmlčí.

"To je ta bolest, kterou v posledních dnech cítíš.

Copak si myslíš, že ty bolesti hlavy jsou jen tak? Kdepak, máš raka a teď buď uděláš poslední krok, nebo se navždycky propadneš do prázdna."

Slovo 'prázdná' vysloví s obzvláštním potěšením a olízne si rozpraskané rty.

Mechanicky dívku svlékám. Stahuju z ní modré džíny i blůzku, až přede mnou leží jen v kalhotkách.

Pomalou sundávám i je a odhaluju svému i Satanášovu chtíči její klín.

Ďábel za mnou se zasměje. Vidím jak se jeho jednoduchá sukně vepředu nadouvá. Se smíchem ji shazuje na zem.

Jeho špinavé přirození trčí dopředu jako klacek.

Uchopí svůj úd do ruky a začíná si ho honit.

Dívka teď leží přede mnou úplně nahá. Nahá a

krásná. Nemůžu od té krásy odtrhnout oči. Vypadá, jako by se měla každou chvíli probudit. Její malá a přece už ne dětská prsa se zvolna pohybují nahoru a dolů. Každé je korunováno vztyčenou hnědou bradavkou. Mezi mírně roztaženými nohama se třpytivě lesknou husté černé chloupky jejího klína.

Ďábel-Adam za mnou hlasitě funí, jak se dostává k vrcholu.

Cítím k němu stejný hnus jako k sobě.

Na chvíli zavřu oči a když je otevřu, už nejsem ve sklepe svého domu.

Stojím na kruhovém poli uprostřed lesa.

Uprostřed pole, na vrcholu malého kopce, roste osamocený dub. V jeho koruně jsou na řemíncích, provázcích a šňůrkách rozvěšeny různé obětiny.

Korálky, kůstky, vyřezávané sošky, ale i několik těl oběšenců.

Vítr si pohrává s jejich seschlými těly. Ta se pohupují do rytmu vrzání provazů sem a tam jako při nějakém tanci.

Třebaže jsem tu nikdy předtím nebyl, znám jméno toho místa.

Je to Dubina. Svatyně boha Esa, keltského pána lesů.

"Ta děvka!"

Vykřikne pod stromem nenávisť malá postavička, které jsem si zatím nevšiml. Je to Adam, tentokrát oblečený do volné plátěné tuniky. Vypadá, jako by měl jít na maškarní ples za druida. Jeho tvář je zkrivená vztekem. Mává malým stříbrným srpem a běží ke mně. Celou cestu dolů z kopce nadává.

Už je skoro u mě, když se za mnou ozve dívčí smích a dusot kopyt. Adam něco křičí, ale není mu rozumět. Údery kopyt se rozléhají v mých uších jako údery hromů.

Těsně kolem se mihne nádherný bělouš a na jeho

zádech sedí krásná dívka. Je oblečená do dlouhého pláště. Na obnažených pažích se ve slunci lesknou bronzové náramky. Černé vlasy za ní vlají do dálky. Dívka se směje a mává nad hlavou svým dlouhým ocelovým mečem.

Je to můj Anděl a jede si pro Adamovu hlavu.

I Adam to pochopil. Teď se obrátil a utíká zpátky k obětnímu stromu.

Ale je to marné. V poslední chvíli už ví, že neunikne ani neuhne. Zoufale se pokouší krýt alespoň srpem.

Meč zasviští vzduchem.

Stříbrný srp se rozpadá na dva kusy a ty padají na zem spolu s Adamovou hlavou.

Dívka se pořád směje. Otáčí svého koně a teď se tryskem řítí ke mně.

Koně zastaví až u mých nohou a seskakuje rovnou do mého náručí. Strhává mě na zem.

Shýbá se a hladově mě líbá na tvář. Pro záplavu vlasů ji nevidím do tváře.

"Richarde, Richarde, je to tak dlouho..."

Šeptá a nepřestává mě líbat. Ležím na zádech, ona sedí na mě a objímá mě svými stehny. Její plášť sklouzl někam dozadu. Pod ním je nahá.

Dřív než stačím něco říct, pokládá mi prst na ústa a horečně šeptá:

"Nic neříkej lásko... Teď už je to za námi. Všechno vím... Je mi líto, co se stalo, ale teď už to je v pořádku. Zás bude všechno jako dřív má lásko. Slyšíš Richarde, jsem tady u tebe a miluju tě... Richarde..."

Nemůžu vzdorovat jejím rukám. Prstům, které se mě dotýkají po celém těle. Nemůžu vzdorovat jejím rtům, které mě zasypávají polibky.

V té jediné chvíli zapomenou na celé své snažení a celý se jí vzdávám. Prošel jsem zkouškou. Na-

jednou vím, že nikdy nedosáhnu přeměny v Kompost'áka. Zemřu, ale zůstane mi zbytek mé duše. A její láska.

"Zuzano..."

Zašeptám. Konečně si můj unavený mozek vzpomněl na její jméno.

Beru do rukou její prsa a hladím bradavky svými dlaněmi.

"Zuzano..."

Zavírám oči a plně se oddávám jejímu milování.

"Zuzano..."

Cítím jak mi strhává kalhoty a zavádí do sebe můj ztvrdlý úd. Pomalu začíná přirážet. Vypíná se proti mně jako šílená a celou tu dobu šeptá moje jméno.

Vycházím jí opatrně vstříc a nechávám se unášet svou slastí.

A pak mi pod zavřenými víčky probleskne strašná vize.

Je to ten strom s oběšenci. Vidím, jak se jeden z nich pohne a černou rukou vytáhne z kapsy krátký ocelový nůž. Jeho shnilá tvář bez očí a bez nosu se kroutí do posměšného šklebu.

Nožem odřezává provaz a ssekakuje na zem. Na křivých kostnatých nohou se pomalu potácí dolů z kopce.

Prudce otevřu oči. Zuzana se na mně stále pomalu pohupuje nahoru a dolů jako na koni. Záplava černých vlasů jí zakrývá tvář. Přesto na kratičko zachytím její šedomodré oči.

Mají barvu jako nebe, a já na tom nebi letím jako pták.

Vidím svou tvář s očima upřenými do těch jejích, vidím Zuzanina záda a štíhlou šíji, kterou zakrývá hříva černočerných vlasů. Vedle nás leží nepotřebný plášť. Jeho červená barva prudce

kontrastuje se zelení trávy.

Ale kus za Zuzaninými zády se pomalu potácí seschlý viselec. V ruce svírá dlouhý meč. Meč, který musela asi upustit, když ssekakovala z koně. Meč zbarvený Adamovou krví.

Oběšenec upře svoje prázdné oči rovnou na nebe. Musí o mně vědět! Zbytky svalů na jeho tváři se stáhnou, jako by se pokoušel usmát. Rozpustile pokládá černý prst přes vybělené zuby. A podle toho gesta poznávám Adama Hellmarka.

"Zuzano..."

"Co, je láska?"

"Nic... Jen... Miluju tě..."

Zašeptám, ale najednou ze sebe nemůžu vypravit ani slovo navíc. Chtěl bych ji varovat, ale najednou mi něco říká, ne nedělej to. Něco mi radí: nedělej to a budeš se moci vrátit zpátky na svou cestu. Už jsi zašel moc daleko.

Ten jediný okamžik, kdy bych ji mohl varovat, propásnu. Vzápětí ucítím křečovitě stahy její pochvy a ty mě dostanou až na vrchol.

Naposledy zašeptám:

"Zuzano..."

A pak ucítím cukání ve špičce svého penisu. Zaplaví mě neuvěřitelný pocit rozkoše. Všechno se zhoupne a na chvíli celý svět ztmavne.

V tom samém okamžiku, kdy dosáhnu vyvrcholení mě zalije proud teplé krve. To Adam, který se k nám konečně dopotácel, Zuzaně setnul jediným úderem meče hlavu.

Křičím hrůzou a rozkoší zároveň. Horký proud mého spermatu stříká do Zuzanina klína a zároveň mě z pahýlu jejího krku zalévá krev.

Ještě nějakou dobu visí bezhlavé tělo nabodnuto na mém penisu. Byl bych přísahal, že stále cítím stahy v její pochvě.

Teprve po chvíli se tělo sesune

stranou a můj vadnoucí úd z něj hladce vyklouzne.

Adam-Kostlivec se opírá o meč a navzdory svému neutěšenému fyzickému stavu vypadá docela spokojeně.

Vedle mě leží Zuzanina hlava. Šedomodré oči jsou plné slz (ještě rozkoše? nebo už bolesti?) a hledí až na dno mojí duše.

Rty se pohybují a vychází z nich chraptivý šepot.

"Proč Richardě? Proč jsi to udělal? Co se to s tebou stalo? Proč jsi se tak změnil?"

Pak se všechno propadne do tmy.

Jsem zase ve svém sklepeč. Cítím jak mám kalhoty mokré od spermatu. Nějak vím že to, co není na kalhotách, je v dívčině klíně.

Zas je tu Adam-Đábel. Je nahý a klečí u spící dívky. Jeho tvář vyzařuje stejnou spokojenost, jako tam u obětního dubu. Soudě podle zvadlého penisu se během té zvláštní vize taky vyřádl. Ted' se zvedá od nešťastného děvčete a olizuje si prsty, kterými ji ještě před chvílí šmejdil v kundě.

Ví, že zvitěžil, a já vím, co musím udělat.

Je to zvláštní, ale najednou bych přísahal, že Adamova tvář vypadá v té tmě tady dole stejně jako ta moje.

Promiň Zuzano, že jsem propásl svou šanci. Ale myslím, že už to tak bylo určeno.

Ted' tě něžně беру do náručí a pokládám do trychtýře drtičky. Tvá nádherná chodidla vkládám mezi nabroušené čepele.

"Nemusíš se bát, nebude to bolet. Už ted' jsi skoro mrtvá a já nechci prodloužit ani chvíli tvoje utrpení."

Uvědomuju si, že šeptám, jako kdyby mě mohl někdo slyšet.

Naposledy na tebe pohlédnu. Usmíváš se, vypa-

dá to, jako bys spala. Jen z tvých černých vlasů stéká po spánku proužek rudé krve.

Ani ted' nemůžu odtrhnout pohled od krásy tvého těla a musím zavřít oči, abych se mohl od něj odtrhnout a zapnout stroj.

Rachocení drtičky je víc, než můžu snést. Zdá se mi, že celý svět řve nenávistí a vztekem. Stěny pláčou, strop se prohýbá a bortí.

Já padám na zem. Cítím jak mi po tváři stékají slzy. Někdo ve mně křičí. Vím, že je to zbytek člověka. Ten člověk ve mně křičí nesnesitelně dlouho.

Křičí, protože teď ztrácí svou lásku, teď ztrácí sám sebe. Křičí tak dlouho, až všechno ztichne. Ztichne nesnesitelný rachot strojů. Ztichne i (její?) křik.

Ztichne můj dech, můj pláč. Jediné co cítím jsou slzy stékající po mé tváři a nějakou chladnou cizí část sebe samotného, která se ptá:

"Proč vlastně pláču?"

Pomalu vstávám ze země a zvědavě se rozhlížím po tom tichém světě kolem. Stroje se bezhlučně pohybují. Nic není slyšet, ale jinak všechno funguje tak, jak má – písty se zvedají, kola otáčí a pohybují řemeny. Jen násypka se otřásá nepravidelnými záchvěvy.

Zvědavý jako malé dítě se nakláním přes její okraj. Na dně trychtýře právě prohrává svůj boj o život nahá patnáctiletá dívka. Rozum mi říká, že se jmenuje Zuzana, ale to je jediná odlišnost od bezpočtu ostatních obětí, které jsem za ty roky rozemlel. Dívka vypadá, jako by šlapala vodu, avšak ve skutečnosti je pozvolna drcena a vtahována do přístroje.

Divím, že se probudila z bezvědomí, to jsem nechtěl a ani nečekal. Teď s tím už nemůžu nic dělat.

Hladový stroj už pozřel skoro celé její nohy (škoda jich, byly opravdu krásné) a nyní se zvolna pro-

kousává ke krvi zastříkanému klínu. Dívka mlátí holýma rukama do zakrvácených plechových stěn.

Její strachem vyřeštěné oči jsou plné slz. Z pohybujících se úst stéká bílá pěna. Vím, že na mě něco křičí (volá o pomoc?), ale já nic neslyším. Chtěl bych něco říct (udělat?), ale dokážu se jen stupidně usmívat. V tom zvláštním světě bez jediného zvuku mi totiž dívka připomíná kapra lapajícího po dechu. Zajímalo by mne jak dlouho ještě vydrží.

Vzhledem ke ztrátě krve asi moc dlouho ne.

Čas ubíhá nemilosrdně rychle a dívka se už propadla do drtičky až po pás. Stroj nemilosrdně rozmašluje klín porostlý černými chloupky i kulatý zadeček a jedna z rotujících čepelí prosekne štíhlé břicho. Na chvíli (než jsou namotány na další nože a staženy dolů) jsou vidět kličky střev. Dívka přesto stále žije. Pravda, přestala mlátit do stěn a její křik se změnil jen v šeptání (můžu na to bohužel usuzovat jen podle pohybů rtů, protože stále nic neslyším), ale její oči jsou stále živé a upírají se nahoru ke mně. Co mi asi chce říct? Volá jen o pomoc? Nebo je v tom i něco jiného? Překvapuje mě, kolik ta holka vydrží. Vždyť je skoro ještě dítě. Na druhou stranu to, co ve člověku je, se pozná až tady na dně trychtýře a jak jsem zjistil dlouhodobým pozorováním, rozhodně se nedá nic o výdrži člověka odhadnout na první pohled.

Teď už se ale okamžik dívčiny smrti skutečně blíží. Stroj zachytil její hrudní koš a láme a trhá žebra hezky jedno po druhém. Tím mi z dohledu bohužel mizí i její malá ale roztomilá prsa s hnědými bradavkami. Nakonec se na dně ve zběsilém tempu točí jen hlava a zbytky rukou.

Bez tepu srdce by měl být člověk teoreticky okamžitě mrtev. Přesto se mi zdá, že ještě i teď se dívčiny rty pohybují (třebaže už o šepotu asi nemůže být řeč), a řekl bych, že i její přivřené oči mě stále vidí. (Párkrát už jsem tento zvláštní jev pozoroval, ale pokaždé se nad ním podivuji.) Zoufalý pohled těch šedomodrých očí mi propaluje mozek. Najednou před sebou vidím oči všech svých obětí. Psů i lidí. Mužů i žen. Mladých i starých. Teprve nyní si s otřesem uvědomuju, že ten pohled s jakým se na konci dívali ze dna drtičky, moc dobře znám. Ten samý pohled totiž vidím každé ráno v zrcadle.

Nakonec je hlava za vlasy stažena dolů a rozdrčena. Odstupuju od stroje. Bůhvíproč jsem najednou smutný.

Proč je tu tak strašné ticho?

To zvláštní ticho kolem rozbije až Ďáblův smích.

A ten smích vychází ze mě. Vychází z mých plic jako zabublání. Ďábel už si nepotřebuje hledat jinou tvář – našel si tu svou ve mně. Už se nemusí schovávat a ponižovat.

A já... Já na něj kašlu, nechávám ho jeho sebevědomí, jeho radosti. Vím, že teď už mi nemůže ublížit. Nyní jsme si rovni. Hra je vyrovnaná, beze všech citů, od kterých jsem osvobozen.

Vím, že to vidí i Adam. Třebaže se dokázal vrátit skrze bariéry času zpátky na zem jako zlý duch a přestože sám chtěl, abych ty zbytečné lidské pudy už konečně odvrhl, teď je sám překvapen mou proměnou. Protrhl jsem kruhy poznání a dosáhl jsem osvobození, i když jinak, než jak jsem si kdysi představoval.

Přesto jsem, co jsem. Ne člověk jako dřív, ale byl jsem kdy vůbec takový? Nespěl k tomuto okamžiku celý můj život?

Poslední zařvání motoru než ho vypnu. Všechno-

no, co zbylo z mého Anděla, kape pomalu do kbelíku.

Najednou jsem vyčerpaný a unavený. Jak se ztratilo to ticho, ztratila se i moje jistota a klid. Červená kaše smrdí krví jako v řeznictví. V pachu krve cítím i jiné zápachy: smrad moče a výkalů. Drtička rozemele úplně všechno. Ani trochu ta kaše nepřipomíná plynoucí materii přeměny. A už vůbec nepřipomíná krásnou Zuzanu.

Jako ve snu pak nádoby s příšerným obsahem odnáším a vylévám na kompost. Blátíčko mechanicky promíchávám vidlemi.

Kompost má radost. Pohybuje se, dokonce slyším, jak v něm něco (někdo?) mluví, ale těm slovům nerozumím. Nakonec však kompost ztichne a zase je to jen mrtvá hlína. Krev v té tmě ani není vidět.

Čekám na nějaký zázrak. Nic se však nestane.

Tak pro tohle jsem to všechno dělal?

Kompost je mrtvý a já tím pádem taky. Vím, že někde za mnou čeká Adam. I pro něj to musí být zklamání. Kašlu na něj i na sebe.

Je mi strašně zle, a tak se vracím domů a jdu spát.

Když se probudím, píchá mě do očí slunce. Hlava tupě bolí, hučí v ní několik oceánů.

Pořád je mi špatně.

Zvednu se z postele a zvracím rovnou na podlahu. Je mi to jedno, zvracím tak dlouho, až už nemůžu dál. Necítím nic, jen bolest, jak mi do očí svítí ostré světlo. Opřu se o postel, ale nohy mi po poblité podlaze uklouznou. Padám rovnou do svých zvratků.

Chvilí ležím v křečích a bolesti na zemi. Pak se mi podaří nějak vstát, zatáhnout závěs a opět klesám na postel.

Nemůžu nic jiného dělat, a tak usínám.

Zdají se mi zvláštní a zmatené sny. Sám Lókitešvara, pán milosrdenství a vládce světů mi nabízí své odpuštění. Směju se mu do tváře. Bódhisattvovy oči jsou plné smutku a pochopení. Prchám od něj do tmy k zuřivým démonům. Se mnou jde Strach bez tváře a já sám jsem převtělené Zlo. Před očima se mi míhají tváře mých obětí.

Probouzím se. Je zase noc. Rty mám oteklé, že ani nemůžu dýchat a oči mě nesnesitelně pálí. Postel je plná zaschlých zvratků, mám je ve vlasech i na šatech. Smrdí to příšerně, ale já ten smrad ani nevnímám.

Stejně už jsem vlastně mrtvý.

Nějak se mi podaří zvednout se z postele a teď se potácím černými chodbami domu. Slyším jak dveře vržou, jak krysy haraší ve zdech. Někde hraje nějaká hudba (ve městě nebo za lesem?). Podlaha mi pod nohama skřípe. Venku je chladná noc.

Cvrčkové se přesto činí, možná naposled tohle léto. Možná naposled v mém životě. Potácím se tmavou zahradou až ke kompostu.

Měsíc je v úplňku a svítí jako rybí oko. Pohlédnu na hvězdy a vidím, že konjunkce jsou příznivé.

Že bych přece jen dokonal svou proměnu?

Někde blízko zavýje pes a kompost ožije. Ve stínu pod jabloní se jeho hmota kroutí a převaluje jako nějaké spící zvíře.

Hlava mi třeští. Z kompostu vychází slabé mumlání, nějaké zařikávání v jazyce, který neznám. Snad je to jazyk prvních kněží. Těch, kteří poprvé změřili hvězdy a poznali plodivou i zkázonosnou sílu země. Je to hymnus ke Kompostřákoví.

Adame! Zuzano! Dokonáno jest.

Svlékám ze sebe šaty a nahý uléhám na kompost.

Kompost bude mým smrtelným ložem, ale zároveň bude i magickým kotlem mého znovuzrození. Vím,

že přišel okamžik mé smrti. Musím zemřít, abych se mohl narodit do nového života. Po tom, co se stalo, už mi nevádí zemřít. Své budoucí zrození neberu jako něco, co chci, ale jako něco, co se musí stát. Jako když po létu přichází podzim.

Ležím a skrze listy jabloně hledím nahoru na hvězdy. Jak jsou blízko a přece daleko! Chtěl bych se pro ně zkusit natáhnout, sebrat je z černých listů, ale nemůžu se už ani pohnout. Na zádech mě příjemně chladí studená hlína.

Zavírám oči a kompost mě pomalu objímá. Celý se do něj zvolna propadám. Uvnitř kompostu je příjemně teplo a vlhko.

Je to příjemnější, než bych si kdy myslel. Ležím v něm jako v živém hrobě, ale přesto můžu dýchat.

Všechny ty částičky teplé hmoty mě zahrnují svou láskou.

Cítím jak moji kůži hladí slizká tělíčka dešťovek, nožičky stonožek, ploštěnek a jiného hmyzu i tlapky zvířat, která jsem do kompostu pohřbil.

Cítím i ruce nižších bytostí. Zlé ruce Adama spáleného na popel, vyschlé ruce toho vagabunda a ruce dalších a dalších, na které jsem už zapomněl.

A samozřejmě cítím i tvoje měkké a teplé ruce Zuzano. Ruce, které cítím na rtech, na prsních bradavkách i v rozkroku.

Cítím jak mi ocas tvrdne, zvedá se a jak ho pevně svírají částičky teplé hlíny.

A vzpomínám Zuzano na tvoje nádherné tělo.

Tělo vyšší bytosti, kterou jsem musel zabít, aby byl proces přeměny dovršen. Vzpomínám na tvé krásné tělo, které je teď tady se mnou, protože já jsem v něm.

Miliony drobných částíček hlíny se o mě otírají a já bych křičel rozkoší jako při našem posledním milování, jen kdyby mě hlína neucpávala ústa.

V momentu vyvrcholení, když se mé sperma vsák-

ne do hmoty kompostu, se vši silou tvoje ruce natlačí na můj krk a strhnou mi vaz. Krev prýští z porušených tepen a mísí se s kompostem.

Všude je ticho.

Coda Tak to je konec. Konec příběhu, který mi už dva roky nedává spát. Pokaždé, když zavřu oči, vidím před sebou toho tvora, který si tak směšně říká Kompostřák.

Vidím i to místo.

Ten dům u lesa... Křovím zarostlou zahradu se starou jabloní, plesnivé stěny v prázdných pokojích a schody vedoucí dolů do tmy, do sklepa... Kéž bych si to jen vymyslela!

Ale můj příběh není smyšlenka, ani sen.

Všechno dokazuje sešit, který leží přede mnou.

Zápisky toho, jenž nikdy nebyl člověkem. Můžu listovat zažloutlými listy plnými poznámek, měření a nákresů. Můžu listovat tím sešitem a číst v něm všechny jeho otázky i odpovědi.

Mohla bych celé hodiny luštit to malé téměř nečitelné písmo a znovu číst o všech těch nepředstavitelných zvrátenostech, ale neudělám to. Stejně znám obsah nazpaměť.

Nikdy jsem o tom nikomu neřekla. Nechtěla jsem vědět, co se v tom domě skutečně stalo.

Ale dnes vím, že v tom sešitě je jen pravda.

Až včera v noci jsem ho poprvé potkala.

Byl bledý, oblečený jen do shnilých šatů, které taktak zakrývaly jeho nahotu. Jeho tvář vypadala ve světle pouličních

lamp unaveně a nemocně. Ve vlasech měl hrudky hlíny, z úst a nosních dírek mu vyrůstala výtrusná vlákna různých plísni.

Otevřel ústa a přes rty se mu prodrala armáda hladového hmyzu. Chtěl něco říct, ale dokázal ze sebe vydat jen vlhký chropot.

Jeho oči, prázdné a mrtvé, hleděly někam do dálky.

Objal mě. Kůži měl studenou a slizkou jako nějaký přerostlý červ. Přitiskl si mou hlavu na obnaženou hrud', jako by mi chtěl něco ukázat.

Nedýchal.

Jeho srdce netlouklo.

Ale on přesto žil.

Zjevení svatého... Miroslav W. Štěpánek Milost Pána našeho Jezukrista se všechněmi vámi.

Amen.

Zjevení svatého Jana, kap. odst..

Asi bych měl začít naprosto klasicky, jméno, příjmení, věk a tak dále. Jenomže přesně takhle začínat nehodlám. Za prvé, nemám rád klasiku, za druhé, nejsem Dickens.

Začnu jinak. Na počátku byl seznam. Krátký seznam šesti jmen, z nichž první bylo Gabriel.

Nevím proč si Gabriel vybral za místo pobytu zrovna gheto. Od okamžiku kdy jsem se objevil v zaprášených ulicích plných odpadků, nepustili ze mne místní oči. Asi to není zrovna obvyklý jev, že se po ulici prochází člověk v obleku za pár tisíc babek, v botách z aligátorí kůže a se zlatými rollexkami na zápěstí. Byla to moje blbost, kdybych na sebe natáhl roztrhanou bundu s kapucou, nasadil si černé brýle možná bych se jejich pozornosti vyhnul. Ještě mít na rameni obrovský magnetofon ze kterého by řval ten nemožný rap, třeba by mě i vzali do party, ale o to jsem skutečně nestál. Zároveň jsem ani nestál o problémy a podle hloučků, které se začínaly zvolna tvořit na rozích ulic a pomalu se začaly šourat za mnou, mi mohlo být zřejmé, že právě s problémy se neminu. Ve skutečnosti už jsem v nich vězel až po krk. Už tehdy mě mělo napadnout, že Gabriel nebude ta pravá volba. Někdo, kdo se usadí v takovéhle zaplivané čtvrti, kde místo mlhy poletuje kouř z marihuany a místo sněhu padá heroin. Hledal jsem to pravé slovo pro gheto. Bohem zapomenuté? Ano, to je ten správný název. Bohem zapomenuté. Sna-

žil jsem se hledět přímo před sebe, nevnímat stále se rozrůstající party výrostků, kteří se teď už zcela neskrývaně zajímali o mou maličkost.

"Dobrej ohoz frajere!" ozvala se první poznámka. Nepatrně jsem pokynul směrem, odkud přišla.

Měl to být něco jako dík za pochvalu, ale minul se zcela účinkem.

"Mám dojem, že mně bude slušet daleko víc!" ozval se jiný hlas. Na ten už jsem nepřikývl. Zároveň jsem musel upustit od předsevzetí, že si nebudu okolí za žádnou cenu všimat. Stejně jsem se musel zeptat na Gabriela. Ten všivák se dokázal zahrabat tak, že jsem ho já, ani nikdo jiný nemohl za nic na světě najít. Musel jsem se tomu zasmát, a to se o nás říká, že nám nic neunikne. Podle toho, jak jsem se snažil najít někoho vhodného pro mou malou práci, nemohl jsem z vlastníků jmen naškrábaných ve spěchu na malém kousku papíru najít byť jediného. Takže jsem se musel spolehnout na znalost místních... dejme tomu domorodců. Zastavili se skoro současně se mnou.

"Ehm," odkašlal jsem si, možná to byla má potřeba pro dramatické pauzy, ale ty ve zdejší komunitě neměly pražádný efekt. "Tedy, chtěl bych vás přátelé požádat o menší laskavost," než jsem se stačil dostatečně projevit, už jsem byl přerušen.

"Tak hele bělouši, nemám pocit že bys zrovna tady měl jediného přítele," z jedné party vystoupil muž oblečený do kožené vesty s nezbytnými černými brýlemi na očích. Snažil jsem se polknout slinu, ale v ústech jsem nenašel ani jedinou. Nemůžu o sobě tvrdit, že jsem nějaký zakrslík, bez dvou centimetrů mám dva metry, ale to co se ke mně šinulo přes ulici vypadalo, jako by se jeho maminka spustila z grizzlym. "Možná ale máme my nějaký přátele u tebe," pokračoval a neustále se ke mně blížil.

"U mě?" abych pravdu řekl, na chvíli mne zaskočil. Skutečně jen na chvíli.

"Tady se kamarádíme s mrtvými běloušskými prezidentama. Přece by jsi nám nechtěl bránit, abychom si pokecali se starými kámošema, to by si nás asi hodně naštvál," zastavil se pár kroků přede mnou a na černé tváři se mu rozzářil široký úsměv.

Ani jsem neměl tendenci mu úsměv oplatit. Místo toho jsem zalovil v náprsní kapse a nahmatal peněženku. Podle napřažené dlaně jsem usoudil, že mu nejspíš nemusím odpočítávat drobné. Peněženka zmizela v jeho kapse.

"No, myslím že by jsi neměl bejt tak skrblivej, podívej se kolem," zešířila se rozmáchl paží po svých lidech. "Myslím, že by jsi měl přispět do fondu asociace diskriminovaného černého lidu ještě něčím dalším," významně si poklepal na zápěstí a pak ukázal na mé hodinky. "Do fondu asociace..."

"...diskriminovaného černého lidu, bělouši, něco se ti na tom nezdá?" úsměv v jeho obličejí zářil i nadále, ale spíš mi to připomínalo žraločí čelisti těsně před stisknutím. Je skvělé být zloděj, ještě lepší je skrýt své zločinecké ambice za nějakou společnost. Na druhou stranu se na ně nemohu hněvat.

Vlastně to odkoukali od velkých firem bledých tváří, které dělali to samé a v mnohem větším měřítku. Navíc jsem velice shovívavý k lidským chybám, to že si místní chtějí trochu přilepšit, mé kapse nemůže uškodit ani v nejmenším. Zlaté hodinky se na širokém černém zápěstí vyjímaly skutečně pěkně.

"Tedy, chtěl jsem se jenom zeptat, kde bych našel Gabriela?" konečně jsem ze sebe dostal otázku, se kterou jsem chtěl vyrukovat ještě před tím, než jsem si ulehčil o peněženku a hodinky. Využil jsem chvilky, kdy se ta černá hora svalů

přede mnou ko-

chala hodinkami a zeptal se. Odpovědi mi byl pohled slunečních brýlí. "Tak ty sháníš Gabriela? To jsi měl říct hned," žraločí úsměv byl velice blízko stisku. "Ale pro tvou smůlu, neznám žádného Gabriela. Znáte někdo Gabriela?" zakřičel přes rameno. Sborové zavrtění hlavou bylo výmluvnější než nějaké dalekosáhlé proslovy.

"Skutečně neznáte Gabriela? Je takový, řekl bych dost výrazný..."

"Ne bělouši, neznáme žádného Gabriela a i kdyby jo, určitě nejsi typ, kterému by se někdo z nás chtěl svěřovat."

"V tom případě nechápu, proč s vámi ztrácím čas," moje lidumilství má své meze. "Na asociaci jsem přispěl a teď potřebuji najít Gabriela a ne se zdržovat planými tlachy."

"Ty se odvažuješ otočit ke mně zády?!" ozval se za mnou řev. Považoval jsem to spíše za řečnickou otázku nevhodnou odpovědi. Nevhodnou přesně do chvíle, než do mé hlavy narazila železná tyč. Znovu jsem se otočil a před sebou měl obrázek černocho nechápavě hledícího střídavě na mne a střídavě na trubku ve svých dlaních. Kde jí tak z ničeho nic vzal, by mě docela zajímalo.

"Ty běloušskej hajzle, ke mně se nikdo nebude otáčet zády," neznělo to už tak přesvědčivě.

"Na mou první otázku, konkrétně na to, kde je Gabriel, jsi mi odmítl odpovědět," popošel jsem k němu blíž. "Teď se tě zeptám na něco jiného příteli, slyšel jsi někdy o samovolném vznícení lidského těla? Tvoje mlčení znamená, že asi neslyšel. Tak by jsi měl vědět, že to je právě to, co se s tebou teď začíná dít." Otočil jsem se a odcházel hledat Gabriela. Nesnáším zápach škvářícího se masa. A věřte nebo ne, když máte za zády ulici plnou hořících lidí, dá to hodně práce udržet žaludek na uzdě.

*** Možná si budete myslet, že při potížích s hledáním Gabriela se zaměřím na nějaké další jméno na mém seznamu. V tomhle jsem tvrdohlavý, Gabriel bylo první jméno na listě. A já se nehodlal odradit zanedbatelným problémem. Potřeboval jsem k napsaným jménům i osoby, které je vlastnily a to všechny.

A samozřejmě co nejdřív. To, že jsem neodstoupil od svého záměru přispělo k tomu, že ještě než jsem se setkal se samotným Gabrielem, potkal jsem Li.

Byl jsem už o pár bloků dál, když se nad ghetem začali ozývat sirény. Najdou tam jen pár desítek zuhelnatělých těl, živého nikoho, skutečně se jim povedlo mne rozhněvat. Teď jsem měl sice určité pohnutky svědomí, ale rozhodně jsem se smutkem nad ztrátou několika obyvatel téhle zaplivané díry nehodlat trápit příliš dlouho.

Jak jsem dál procházel špinavou ulicí, teprve teď jsem si uvědomil, že mne už nikdo neobtěžuje, venku nebyl jediný živý tvor. Vyjma párku psů, kteří se na rohu neúspěšně snažili zplodit potomstvo. Zhlédl jsem pár obličejů kvapně mizících v oknech, jakmile jsem se na ně podíval. Nejspíš byly místní tamtamy velmi rychlé. Nu, alespoň budu mít trochu klidu, mělo to však i svou nevýhodu. Nebyl tu nikdo, koho bych se mohl zeptat na Gabriela.

Průčelí domu naproti přes křižovatku mne nemohlo nechat na pochybách. Na tyhle hebrejské klikyháky si Gabriel vždycky potrpěl. Vyvedené zlatem na černém podkladě, rámovaly celý vchod do obchodu. Zakryl jsem si dlaní oči před sluncem a snažil se nápis rozluštit. Dary hada z ráje, tak tohle bylo přesně to, co jsem hledal. Větší nesmysl by nikdo jiný než Gabriel nevymyslel.

Když jsem vstoupil, musel jsem se zastavit abych

do něčeho nevrazil, oči si musely přivyknout na nenadálé šero. Postupně se začaly objevovat obrysy desítek skříněk a regálů, přetékajících všelijakým harampádím. To, že za mnou někdo stojí jsem ucítil okamžitě, stejně tak jsem věděl, o koho jde, a že to není Gabriel jsem poznal taky.

"Byl bych ti strašně vděčný, kdybys dala to ostří pryč, než si něco uděláš," otočil jsem se a před očima jsem měl obrázek skoro nejkrásnější bytosti ve vesmíru. Skoro nejkrásnější říkám proto, že obličej, jakým mne počastovala, byl zkroucený opravdovým nadšením z mé přítomnosti.

"Ale to je radosti, že se zase setkáváme," snažil jsem se o přátelský tón. Li byla číslo dvě na mém seznamu potřebných lidí.

"Co tu chceš?" zavrčela, ale alespoň zmizel ten úšklebek. Neviděl jsem jí už... ani nevím, jak je to dlouho, ale uteklo už hodně vody. Nezměnila se ani trochu a to bylo jedině dobře. Rovné černé vlasy, obvykle rozpuštěné, měla spletené do dvou copů, splývajících jí po ramena. Nad čelem zastříhané, aby nepadaly do očí. Ty oči byly tím největším pokušením. Kdo se do nich podíval, zůstal v nich utopený, bez vzduchu, bez šance na záchranu. Černé jako uhel, hluboké a uhrančivé, hořel v nich plamen, který dokázal zmrazit i spálit v jedné a té samé chvíli.

"Chtěl bych vidět Gabriela," o krok jsem ustoupil, protože Li měla paži s dýkou neustále napřaženou před sebou.

"Nemyslím, že on by chtěl vidět tebe."

"Ale no tak, snažím se být zdvořilý. Ve skutečnosti sháním i tebe."

"Ty, já, Gabriel, o co se to zase snažíš?"

"Co třeba setkání se starými přáteli?" Odpovědi mi byl smích.

"Tak na tohle ti nikdo neskočí, odkdy ty máš zájem o setkání se starými přáteli? Dobře, tak tedy:

Mám se dobře, zdraví mi slouží, peníze mi neshází.

A co ty? Vidím, že se máš také dobře, tedy můžeme naše setkání ukončit a měj se pěkně."

"Skutečně se pokouším být zdvořilý."

"Jasně, ty jsi vždycky zdvořilost sama. Naposled jsem si toho všimla po tom fiasku v..."

"Počítám, že když jsou ulice plné seškvařených těl, a já s tím nemám nic společného, musí tady být ještě někdo, protože Li se v ohni příliš nevyžívá."

"Gabrieli?"

"Doufám, že máš pádný důvod k tomu, že jsi mne navštívil." Obličej měl naprosto nehybný. Možná mě měl rád, možná

mě nenáviděl, ale z jeho pohledu skrytým za brýlemi s kulatými obroučky se nedalo vyčíst nic. Malý zavalitý, na hlavě ten malý směšný čepček judeitů.

"Koukám, že jsi stále fanda židovství," usmál jsem se na něj. "Co má znamenat ten nápis nade dveřmi? Jaký dary tady může někdo sehnat?"

"Možná jsi to dost dobře nepochopil, ale na něco jsem se tě ptal. Tu historku se starými přáteli si nech od cesty a vyklop, co tě se přineslo."

"Měl bych pro nás takovou menší práci."

"Zkus být o něco konkrétnější, buď tak laskav."

Gabriel si založil ruce křížem přes mohutnou hrud'.

"Mám tu knihu."

"Do hajzlu," Li si povzdychla.

"Takže Jan už mezi námi není." Gabriel se podíval na Li a znovu na mne.

"Netvař se, jako by ti to nějak vadilo. Neměl ji nosit tak schovanou. Přikrytou vlastními vnitřnostmi. Musel jsem ho rozpárat jako rybu, abych to z něj dostal. Hledal jsem ho takovou dobu, ale teď, teď jsem ho našel. Tu knihu jsem našel."

"A teď hledáš nás."

"Jste roztroušení po celém světě, ušetřilo mi dost práce, že Li je tady s tebou. Takže, ehm..." zatracenej smysl pro dramatickost.

"Myslím, že je úplně jasný, co po nás chceš. Li?"

"Je to další šance. Je tu možnost, že to nedopadne jako minule. Možná bysme se mohli dostat znovu nahoru. Už mne nebaví žít ve špinavých dírách."

Gabriel přikývl. Otočil se ke mně, "A ostatní? Už jsi je kontaktoval?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Měl jsi být první, dost nám celou záležitost ulehčuje přítomnost Li. Tím odpadá cesta do Paríšťanu."

Li se na mne zašklebila a pohodila hlavou, cop černých vlasů jí přeletěl přes rameno, jako útočící kobra. "Myslím, že ti to ulehčilo skutečně hodně."

Pochybuji, že by ses tam se svou pověstí vůbec kdy dostal."

"Ale," snažil jsem se o sebevědomý úsměv. "Má na mne ještě nezapomněla? Už uteklo hodně vody."

"Ty snad někdy zapomínáš? Má je starší než my všichni dohromady, ale není to žádná senilní bába, která si slintá do misky s kaší. A že ses jí pokusil udělat z říše jeden velký harém, na to asi nezapomene nikdy."

"Měl to být jenom žert!" bezradně jsem rozhodil rukama. Li měla pravdu, Říše vil pro mne byla nedostupná. Právě proto bylo její jméno až na konci seznamu. Měl jsem v plánu do Paríšťanu poslat za sebe někoho jiného. Ale ani to by nemuselo mít úspěch, stará Má měla nos jak na mne, tak i na mé přátele. Naštěstí jsem ten problém nemusel již řešit, Li byla tady a celý problém se rozpadl na milion kousků, kterými není třeba se dále zabývat. Byl jsem tomu více než rád, bez Li by se celá věc nemohla zdařit, museli jsme být všichni.

Zvenku se ozval křik sirény, Gabriel vykoukl ven ze dveří. "Doufám, že to nedopadne jako v šedesátém šestém," vrčel, když se vrátil.

"A i kdyby, tak co?" namítl jsem. "Když to vyjde, už do týhle díry ani nepáchneš."

"To je právě ono, drahý příteli. Když to vyjde, jak jsi sám správně poznamenal."

"Nikoliv když," rychle jsem se opravoval. "Až to vyjde. Pak si budeme už jenom užívat a ať si to tady užije místo nás někdo jiný."

"Co se stalo v šedesátém šestém?" Li se posadila do vyřezávaného křesla z minulého století.

Gabriel ze mne nespouštěl oči i když mluvil k naší společnosti. "Měl jsem takovýhle obchod v Londýně. Měl jsem tam klid, nikdo mne neotravoval.

Dokud nepřišel tenhle," pohodil ke mně hlavou.

Připadal jsem si jako malý kluk, který dostává kázání od otce.

"Byla to nehoda Gabrieli, já," odkašlal jsem si, "já jsem se prostě neovládl."

"A teď už se ovládáš?" tón jeho hlasu měl v sobě nezastíranou zlobu.

"Jistěže, teď už se ovládám."

"A když se podívám ven tak mám zřejmě halucinace, ne? Ty požární vozy se mi splétají v dýmu z cannabisu, jestli se nemýlím?!"

"Tak co se stalo?" Li si lině přehodila nohu přes nohu a nedbale uhladila lem krátké sukně. Nespouštěla z nás oči.

Gabriel pokračoval. "Celá léta jsem si tam žil v naprostém klidu, prost jakéhokoli obtěžování. Než se náš drahý přítel neovládl," sjel mne pohledem.

"Můj obchod lehl popelem."

"Tys mu zapálil obchod?" vyjekla Li. "To si snad děláš srandu?!"

"Já jsem mu nezapálil obchod!" zasyčel jsem vztek-

le. "Byla tam banda idiotů, kteří se mi zapletli do... jistých záležitostí..."

"Vzali tě na hůl, kamaráde," Gabriel se začal smát.

Li se nevěřícně nadechla. "Tebe že někdo obral?" vzápětí se začala smát spolu s Gabrielem. Smáli se, až ji tekly slzy po tvářích. "To snad není pravda, někdo ho obral!" Cítil jsem, že rudnu až po kořínky vlasů. "Nedivím se, že jsi se neovládl," otírala si tvář hřbetem dlaně. "Ale stále nechápu, co to má co společného se zapálením Gabrielova

obchodu."

Gabriel se už také uklidnil. "On nezapálil můj obchod." Rozhodl jsem se, že tuto záležitost nebudu komentovat jediným slovem. Tenkrát jsem to možná trochu přehnal, nicméně nepochybuji, že kdyby mne někdo převezl tak jako londýnský cech zlodějů, jednal bych přinejmenším podobně.

"Nezapálil můj obchod," opakoval Gabriel. "Náš přítel natolik zanevřel na tamější zloděje, že jim udělal to samé, jako těm ubožákům tady venku v ghetu. Ale podpálil při tom většinu města, že?" cítil jsem jeho pohled. Momentálně jsem se plně zabýval prohlížením staré, ručně tkané tapisérie.

"On podpálil Londýn?" Li se uchichla. "Nic jsem o tom neslyšela, v šedesátém šestém jsem byla zrovna v Itálii."

"Šestnáct set šedesát šest, drahá, nikoliv před deseti lety. Jestli se nemýlím, byla jsi tou dobou v Paríži, a tam se světové záležitosti jen tak nedonesou." Znovu vyšel ven ze dveří. "A vzhledem k tomu, že ten řev venku mi Londýn dost připomíná, mám dojem, že bychom se měli ztratit." Přišel ke mně a postavil se mezi mou maličkost a tapisérii.

"Jestliže to tentokrát nevyjde, další obchod mi financuješ ty, drahý příteli!"

Michaelovi se z obličeje vytratila veškerá barva, když

jsem vstoupili do haly jeho haciendy.

"Ahoj lásko!" Li se k němu přivinula a na pobledlé pokožce zazářil rudý obtisk rtěnky.

"Co... co..."

"Ajaj, tolik radosti ze starých známých najednou," sedl jsem si do měkkého koženého křesla naproti Gabrielovi, který si zrovna naléval whisky z křišťálové láhve.

"Koukám, že jsi stále zatížený na přepych, Michaeli."

"Co tu kurva děláte," konečně vydechl Michael a do obličeje se mu začala vracet původní barva.

"Máme práci."

"Práci!" usklíbl se, "klidně si posluž," letmo prohodil ke Gabrielovi, který už si naléval další dávku.

Ten se na něj jen usmál.

"Jo, práci," pozoroval jsem našeho pozorného hostitele, který z naší přítomnosti překypoval nadšením. Vypadal pořád stejně. Ostré hranaté rysy obličeje, opáleného venezuelským sluncem. Postava týraná denně v posilovně na sobě neměla ani gram zbytečného tuku. Jeho modré oči metaly blesky. Vypadá jak z reklamy na cigára, pomyslel jsem si.

"Seru ti na nějakou podělanou práci! Seru na tebe i na celý tvý hovadský plány, ať už jsou jakýkoli, sála! Seber si Džibrila a tu čútiju a zmizte mi z očí!"

"Milej, jako vždycky," Li ignorovala, že jí právě nazval jistým orgánem ženského těla a vzala si od Gabriela láhev.

Gabriel se pohodlně rozvalil v křesle. "Co tě žere příteli? Myslím, že by ses neměl tak vztekat, připomínáš mi chameleóna. Když jsem přišli, byl jsi bílej, potom si na chvilku zhnědnul, a teď jseš rudej jak spařená prdel."

Michael zatnul ruce do pěsti, slyšel jsem, jak skří-

pe zuby. Nebylo mi proti vůli nechávat Gabriela dráždit ho k nepřičetnosti, ale byli jsme tu kvůli něčemu jinému. Než se stačil Michael dostat k další sérii nadávek, vytáhl jsem zpod kabátu balík a hodil ho na skleněný stůl.

"Do hajzlu," vydechl.

"A něco jiného než nadávat umíš?" Li lehce upíjela ze skleničky, vychutnávala si chuť Tennessee.

Michael viditelně zjhl, sedl si na zem a konečky prstů přejížděl po knize, kterou jsme přinesli. Ruka se mu viditelně třásla.

"A copak na to Jan," ptal se, zcela hypnotizován prastarou koženou vazbou.

"Co myslíš?" usklíbl jsem se. "Že mi jí dal dobrovolně? Musel jsem ho vyvrhnout, abych jí z něj dostal ven. Mám-li být upřímný," lehce jsem přejel dlaní po hrudi, kde se mi táhly hluboké jizvy od Janových nehtů, "ani když jsem mu rozmačkal srdce, nepřestal jí bránit. Sápál se po mě, dokud jsem z něj neudělal hromádku popela. Takže teď začnu zase od začátku, máme práci."

"Jo jasně, máme práci," Michael vstal a pohlídl stuhly vyčnívající ze zavřených stránek knihy, zbytky pečeti na nich suše zachrastily.

Michaelův soukromý tryskáč se svým vybavením rovnal nejluxusnějšímu hotelovému pokoji, co víc, leccaké prezidentské apartmá bylo proti němu zavšivené hnízdo někde v armádě spásy. A samozřejmě, co se týče rychlosti přesunu, bylo to daleko efektivnější a neskonale pohodlnější.

"Nemyslel jsem si, že filmová produkce tolik vynáší, příteli," Gabriel se tvářil nadmíru spokojeně.

Michael se jen nepatrně pousmál.

"Víš, Gabrieli, já jsem sice nějakou dobu byla v Říši vil bez informací, ale od té doby, co jsem zpátky, jsem se ledacos dozvěděla. Dokonce jsem viděla některé tvé filmy, Michaeli."

"Skutečně?"

"Tak to brzdi, drahá," Gabriel v prstech otáčel sklenku. "Můžu s klidným přesvědčením říci, že i já viděl několik Michaelových filmů. Právě proto mne zaráží, že si může pořídit vilu, jakou by mu záviděl i Gates, kilometry soukromé pláže, letadlo a kdoví co ještě. Protože, tedy s prominutím, to co jsem viděl, byly takové hovadiny, o kterých se mi snad ani nezdálo. A co jsem viděl i těch pár kritik, myslím, že to bylo vše hluboko pod bodem mrazu.

Stupidní snímky laciných krváků, nějaký asijský rvačky, scénárista musel být namol. Vydržel jsem to sledovat jen proto, že jsi to dělal ty, jinak bych se nejspíš nepřenesl ani přes první titulky."

"Teenagerům se to zřejmě líbí," navrhl Michael.

"Ale no tak," zavrtěla Li hlavou. "Říkala jsem, že jsem viděla tvé filmy. Myslím ty, který ti na tohle všechno vydělaly a ne o propadácích, který promítají v dolarových kinech."

"Do čehopak nám to děláš?" zaujalo mne to.

"Snad ses nám nedal na pornografii?"

"Ani nejlepší porna by mu nevydělaly takovej majlant," namítl Gabriel.

"Obyčejný ne," souhlasila Li. "Já mluvila o dětském pornu a o snuffu."

"V životě bych nikdy netočil nic takovýho," ostře se ohradil Michael.

"Ne? Tak proč jsi nervózní?" sladce se zeptala Li a svůdně zamrkala dlouhými řasami.

"Já kurva nejsem nervózní," zdálo se mi to, nebo mu lehce přeskočil hlas. Musel jsem se nahlas zasmát.

"Ale no tak, pokud je mi známo, nikdo z nás není od federálů."

"A mimoto, myslíš si, že nepoznám tvou ruku? A co ta scéna na Golgotě?" Li si poposedla blíž k Michaelovi, který zarputile neustále doplňoval obsah své sklenice.

"To už si nepamatuješ, kdo si to rozdával pod křížem, na kterým ukřižovali Nazaret'ana? Michaeli, Michaeli," její hlas byl hlasem matky káravě domlouvající synovy. "Když už točíš takovéhle věci, neměl bys čerpat ze starých vzpomínek. Navíc ta čubka, která tam hrála mi nebyla moc podobná, ne? Mimochodem, neměla bych mít jako spoluautor scénáře nějaké finanční nároky?" usmála se a opřela do sedadla.

"Výborně Michaeli," obřadně jsem zatleskal. "Skutečně jsi se nezměnil, možná, že se dokonce pořád zlepšuješ."

Vydělávat na starých vzpomínkách, skutečně dobrý nápad."

"Jděte do hajzlu!" obšťastnil nás falešným úsměvem. "Raději mi laskavě oznam, kde chceš sehnat nástroje pro náš malý orchestr?"

"Slyšela jsem, že jsou v Propasti."

"A o tom, že jsem v Propasti nějaký čas pobýval, už si neslyšela?" vzpomínka na tu smrdutou díru, kde jsem byl vězněn mi nikdy nálady nepřidala. "Měl jsem dostatek času to tam prosmejčit, ale není tam nic, zhola nic."

"No tak co jako chceš kurva dělat?"

"Počítám, že místo, kde byly, jak ty to nazýváš, nástroje uloženy, by mělo být popsáno v knize."

"Jo tak ty s tím počítáš?! Jestli to neskončí jako kdysi, zvládli jsme jenom rozlomit pečete a pak..."

"Nechci, abys o tom mluvil," nevědomky jsem zvýšil hlas, ale tohle mne dokázalo vytočit ještě víc než nějaký zatracený zlodějský cech v Londýně.

"Jo, neměl by jsi ho příliš dráždit, Michaeli," Li se rozhlédla po bohatě zdobených stěnách trupu letadla kolem. "Ten tvůj přepychový stroj by to nemusel vydržet, taky by jsme se mohli docela pěkně proletět. Bez padáků."

"Pečete jsou rozlomené, polovina práce je za námi. Jezdci čekají u Eufratu na signál a ten," můj hlas mi zněl ve vlastních uších jako hlas Maxe von Sydowa, když vymítal. Byl jsem na tom filmu několikrát a velice se při tom bavil. Jenže jsem si připadal jako idiot, když jsem k ostatním mluvil hlubokým, temným hlasem. Naprostej pitomec. Odkášlal jsem si. "A ten signál dostanou. Teď vyzvedneme Apolla, Petra a nakonec zbývá David. Ten jediný může knihu otevřít, přeci jenom mu v žilách koluje nepatrná příměs Judovy krve."

"Pečete jsou rozlomené, proč bychom se dovnitř nemohli podívat sami?" navrhl Michael.

"Tak proč jsi to už dávno nezkusil?" jízlivě navrhl Li.

"No..."

Položil jsem mu knihu, kterou jsem nosil neustále u sebe, na kolena. "Posluž si."

Michael hleděl na Janovu knihu ve svém klíně, nervózně přelétal pohledem z jejích desek na nás.

Přejížděl po ní prsty a nehtem se dotýkal sevřených stránek.

"Seru na vás," procedil mezi zuby a rozevřel knihu. Vzápětí se válel na zemi a svíral pahýl znetvořené ruky. Krátký záblesk, z na okamžik rozevřených stránek, prost jakéhokoli zvuku mu doslova roztavil prsty a dlaň asi do půli. Z černé hmoty, kterou mu nyní ruka končila se slabě kouřilo a nesnesitelně páchlo spálené maso a kosti. Michael se svíjel na drahém vysokém koberci a řval bolestí. Ostatní řvali smíchy.

"Vy zasraný parchanti!" skučel stočený do fetální polohy, svíral si roztavenou dlaň zdravou rukou.

"Doufám, že jsi si počel," se smíchem jsem mu vzal knihu a opět jí schoval.

"Jseš obyčejnej zasranej háramzáda!" syčel se zaťatými zuby, kdyby uměl zabíjet pohledem, nejspíš bych tu nebyl. Naštěstí nebyl Li.

"Opakuješ se, ale jestli ti to pomůže, já jsem přišel o obě ruce a vytavilo mi to i oči."

"A to mě má jako uklidnit jo?!"

"Než budeš hrát, budeš mít ruku zase celou," pokrčil jsem rameny.

Apoll na nás dá se říci čekal. Mossad měl prsty všude.

"Když shoří půlka Brooklinského gheta, může to znamenat jenom dvě věci. Buď to se objeví zapálený kříž a Ku-klux-klan slaví renesanci, nebo v tom má prsty někdo z vás. O těch prvních jsem neslyšel už nějaký čas, takže jste na řadě vy. A když se zdejchne nejznámější snuff režisér ještě před novou dodávkou účinkujícího inventáře, po návštěvě tří podivnejch individuí, musím očekávat návštěvu."

"Já netočím žádný...", Michaela umlčel pohled nás všech.

"A když jste tady takhle pěkně pohromadě, co jiné by vás mohlo spojit?" napřáhl ke mně ruku.

"Jsem rád, že jste se zastavili."

Byl jsem rád, že mu nemusím nic vysvětlovat.

Apoll byl vždycky nad věcí a vždy chápal rychleji než ostatní. Jako šéf pobočky Mossadu v Itálii, se nejspíš dost zajímal o nás ostatní. Což by nám mohlo usnadnit situaci. Pravda je, že právě on byl poslední na mém seznamu, kde jsem měl uvedený alespoň přibližný pobyt.

"Rád tě zase vidím Apolle," opětovl jsem mu úsměv. Byl opálený dohněda, oči černé jako většina rodilých Řeků. Svou zem musel po našem tehdejší . . .ehm. . .fiasku opustit. Vždy byl zdrojem informací, bylo jen otázkou času, kdy bude zastávat nynější post. Z Itálie to neměl tak daleko na svůj rodný ostrov, připadal si tady blíž k domovu.

"Náhodou," propustil jsem jeho dlaň ze své, "nevíš něco o Petrovi?"

"O Petrovi?" zasmál se. "Kdybys ho tak nazval před jeho stoupenci, nejspíš by tě ukamenovali."

"Ukamenovali?" snažil jsem se nedívat příliš okatě. "To jako proč?"

"Náš Petr už dávno není Petr. Žije v Egyptě a začal se nejspíš nudit. Teď si říká Muhammad. Ostatní mu říkají Prorok."

"Muhammad?"

"Ty to neznáš nebo co? Lá iláha illá 'lláh wa Muhammadun rasúlu 'lláh."

"On se zbláznil," vzdychla Li.

"Může se zdát," zavrtěl nesouhlasně hlavou Apoll.

Sem tam ukáže věřícím nějaký ten zázrak a ty se můžou zjančit. A Petr, teda Prorok si plní kapsu milodary. O tom, že si koupil ostrov, jeho ovečky nic netuší. Jdou za ním jako slepci, po staletích jim někdo ukázal, že jejich kalma má svou skutečnou podstatu, není boha kromě Boha a Muhammad je posel boží. A právě náš starý známý Muhammad si žije uctíváný bandou otrhaných chudáků jako prase v žitě.

"Tak to se mu zase jednou povedl kousek. A co David?" zeptal jsem se na posledního člena našeho spolku.

"To je právě ta největší zábava. Jak jsem říkal, Petr se začal nudit, a právě David byl s ním na počátku té nudy. Proto udělali to, co udělali, Petr je novým Prorokem, zatímco David se stal vůdcem Thamúdovců, odpůrců Muhammadova učení.

Michael s Gabrielem se začali smát, Li jen zdvih-

la oči v sloup. Ani já jsem se neubráníl pozdvihnutí koutků úst. "Tak to na tyhle dva báječně sedí. Počítám, že si navzájem vyhlazují své věrné v džihádech."

"Přesně tak, za ta tři staletí co si takhle hrají, už poslali tisíce duší čekat na převtělení. Myslím, že svou nudu zabíjejí skutečně výborně."

Jak Petr, tak David byli z našeho příchodu opravdu nadšení, o to víc, když jsem jim předložil knihu.

David se na ní doslova vrhnul, když ho Michael pozoroval, nevědomky si hladil ruku, na které mu narůstaly nové kosti, zvolna se obalující tkání. David listoval stránkami v místnosti, kterou jsme my museli opustit. Nechtěl jsem čekat, až mi znovu narostou oči. Když jsme přiletěli do Egypta, vydali jsme se hledat sídlo slavného Proroka Muhammada. Pro cizince by bylo nemožná se k němu dostat.

Jeho věrní ho stále střežili před neustávajícími útoky Thamúdovských psů, jak je sami nazývali. Několik jsem jich společně s Gabrielem musel proměnit v bublající hroudy masa, Apoll je měnil v kusy shnilého masa postiženého všemi chorobami světa, které je okamžitě rozkládaly, Michael jim s úsměvem nechával vařit krev v těle. Li jen nad našimi výkony opovržlivě kroutila hlavou.

"Nemáte žádný styl, mládenci," stroze hodnotila náš výstup.

"Je to rychlé, myslím, že pro náš účel dostačující," zahučel Gabriel. "Nebo ti to snad jde líp?"

Li se jen usmála a předvedla nám jemnou ženskou práci. V mešitě, přes kterou jsme museli projít, abychom se dostali k Petrovi, bylo shromážděno několik stovek věřících poslouchající jejich kázacího mulla. Jeho zpěvavý hlas se nesl akusticky dokonale provedenou budovou. Li nás jedním gestem nechala rozplynout. "To, aby je ty vaše obličej zbytečně nerozptylovaly," mávla na čtyři stíny matně se rýsující na zdi, v které nás změnila. "Do hajzlu, já jsem rád, když je mne vidět," Michaelovi se to dvakrát nezamlouvalo. Vzápětí zmizela i Li, ale jen proto aby se objevila přímo nad hlavou hovořícího kněze. Muž ve slavnostní tóze se zarazil uprostřed věty a s otevřenými ústy hleděl na napůl průsvitné stvoření, vznášející se nad ním. Přerušení jeho hlasu za chvíli donutilo zvednout od podlahy hlavy několika přítomných a jejich následující užaslé vzdechy: 'ifrit, přinutilo odlepit od země zrak i ostatní.

Li vypadala naprosto úchvatně, i když od Michaela se ozvalo jen opovržlivé odfrknutí. Vznášela se, vyzařujíc matnou záři, napůl průsvitná. Vlasy jí vlály okolo hlavy v jemných závanec neexistujícího vánku. Její nepatrný úsměv plných rudých rtů byl něžný, vědoucí i svůdný zároveň, stejně tak pohled jejích nekonečně hlubokých očí. Mešita naprosto ztichla, muslimové snad ani nedýchali, jakoby se báli, aby svým dechem příliš nezčeřili vzduch, aby se ta nádherná svatá bytost nerozplynula. Mulla padl na kolena a rytmičky se před Li ukláněl, ta se snesla ze vzduchu k němu a letmým dotykem ho donutila vstát. Její poloprůhledná dlaň mu přešla po tváři, rty našli jeho ústa.

"Tss," ozvalo se za mnou. On snad žáril, blesklo mi hlavou, když jsem se otočil na stín, kterým byl Michael. Ze zátylku kněze vyrazil jako rudý květ Liliin rozeklaný jazyk, prsty se jí změnilly ve spáry, kterými roztrhla muže na dva kusy, její průsvitnost byla tatam. Lidé na zemi zkameněli hrůzou, místo překrásného 'ifrita před nimi stála deset stop vysoká věc, blyštící se barvou lesklého antracitu. "Rákšas!" ozval se táhlý výkřik, který byl vzápětí přerušen dutým puknutím lebky, když mu Li obrátila v hlavě mozek naruby. Byla háklivá, když jí někdo nazval

démonem. Zářivé rudé oči žhnuly v černé tváři a upíraly se na stovky mužů, kroutících se v agonii.

Pohled jim obracel a rval vnitřnosti, z úst, uší i konečnicků se vyvalila ven krev a rozteklé orgány. Pukaly oči, kůže praskala buněčnými změnami, které Li vytvářela. Někteří se pokryli vrstvou praskajících puchýřů, místo dechu jim z úst vycházel kouř hořících vnitřností, jiní ztuhli vprostřed pohybu, pokožka zřítovělá mrazem, třísťili se na kusy jako sochy z ledu dopadající na zem. Trvalo to jen pár úderů srdce, potom Li, již opět okouzující, něžná mladá dáma opatrně překračovala rozemleté kusy těl k nám, zatím co my jsme se opět zviditelnili.

Michael si odplivl. "A teď mi vysvětli, jaký je rozdíl mezi tím, co děláme my, a touhle tvou spouští."

"Umírali se vzpomínkou na překrásnou ženu," zavrňela spokojeně.

"Jasně, určitě se jim tvá podoba moc líbila, hlavně ty rudý oči."

"Pořád lepší, než když umírají s pohledem na čtyři zarostlé chlapy," odsekla vztekle.

"Tak to jsem si mohl myslet! Vy si myslíte, že si ty oddaný věřící někde vyrábím, ne?" mohutná ozvěna hlasu, umocněná akustikou stavby byla vzápětí následována hurónským smíchem. "Přišli jste na návštěvu, nebo jste sannjásin, poutníci na svaté cestě a přišli jste se poklonit Prorokovi?!" Petr nikterak neskrýval potěšení z našeho nenadálého vpádu.

Po předání základních informací, neváhal ani chvíli a společně jsme zamířili do pohraničí Saúdské Arábie, kde měl svůj hlavní stan Thamúd a samozřejmě David. Cesta k potomku juda byla ještě zajímavější, než k Petrovy. Jeho stoupenci nám sice bránili vstoupit do jeho svatyně, ale podle starých tradic byla Prorokova stráž ozbrojená bohatě vykládanými dýkami, v lepším případě zahnutými scimitary. Thamúdovci vyměnili meče za samopaly. Petr se nadšeně vrhl do jejich eliminace. Já i všichni ostatní jsme nad jeho výkony jen kroutili hlavami.

Omluvně se na nás usmál, "to máte tak, jako Prorok jsem oživil uschlý strom, nebo nechal vytrysknout pramen ve vyschlé poušti. Ale bojů jsem se nikdy osobně neúčastnil, trochu mi to chybělo."

Petr byl skutečně vynalézavý, nechával v lidských tělech růst hnízda plná kober, červů nebo pavouků, která v mžiku pohltila veškerou lidskou tkáň nositele. Vyvolával khá, jednotlivých stoupenců Davidových, jejich imaginární dvojníky, které stavěl proti jim samotným. V mžiku byla celá Thamúdovská armáda postavena proti novému nepříteli, každý jedinec bojoval sám se sebou, se svým obrazem. Bylo jedno, kdo komu zasadil ránu, ať už ji utržilo khá, nebo jeho původní obraz, v mžiku krvácel ze stejného místa i ten druhý, když jeden druhého zabil, okamžitě umíral i ten, co smrtelný úder zasadil. Petr se výborně bavil.

Když jsme se konečně dostali až k Davidovi, on a Petr, dva největší nepřátelé již po několik set let, si radostně padli do náručí. "Jak se má Muhammad?!"

"Líp než ty, nevěřící pse!" říčeli smíchy.

Byli jsme kompletní. Naše šestice, kromě Davida, který se zatím prokousával textem Janovy knihy, seděla na vysokých polštářích a oddávala se kouzlu hašiše. Troubel vodní dýmky plněné éterem, byla plná drogy, jejíž kouř se vlnil ve spirálách okolo nás.

Panovalo zde naprosté ticho, všichni jsme však v duchu slyšeli netrpělivé otáčení stránek ve vedlejší místnosti. Slunce zmizelo za dunami pouště a znovu se vyhoupnulo nad obzor, než se mezi námi objevil David, knihu přitisknutou k hrudi, vítězný úsměv na rtech.

"Mám to!" To kratinké prohlášení nám v hlavách

zaznělo jako gong, jako dusot tisícíhlavého stáda koní. Všichni jsme nedočkavě vyskočili ze země.

"Kde?" vyhrkl jsem.

"To by jste asi jen tak neuhádli," zasmál se David.

"Na Golgotě, přímo pod křížem Krista!"

"Kurva, to mně podrž," vydechl Michael a pohlédl na Li.

"Jo," přikývl David, "přesně tam, kde jste si to vy dva rozdávali," znovu se zasmál.

"Takže abychom snad vyrazili, ne?" Apoll se protáhnul, až mu zapraskaly klouby.

"Ještě okamžik, prosím," Petr zdvihl dlaně, "musím si tady prohodit pár slov s nevěřícím psem. V soukromí," dodal.

Jejich rozhovor trval jen chvíli, když se k nám připojili, tvářili se skutečně spokojeně. Asi do hodiny jsme se vznesli v helikoptěře, která nás měla donést k Michaelovu letadlu. Ze vzduchu jsem pozoroval nesmírné lidské hemžení dole pod námi. Podíval jsem se na Petra s Davidem, oba pobaveně sledovali totéž.

"Hele vy dva, nechtěli by jste nám oznámit, co jste to zase spustili?"

"Jenom malá zábava na rozloučenou," ukázal David dolů na zem na svou shromažďující se armádu. "Já i Petr jsme vyvolali svá khá, to jeho jsme poslali sférou do Egypta. To, jak jste zlikvidovali část jeho i mých stoupenců, jsme nechali naše dvojníky přetlumočit věřícím, jako otevřený akt nepřátelství.

To co vidíte pod námi se právě odehrává i v Egyptě v Prorokově chrámu."

"A?"

Oba dva se zachechtali. "Právě jsme započali konečnou vyhlazovací Svatou válku!"

"Proč zrovna v Golgotě," zeptal se Apoll polohlasně, spíš sám sebe.

"Hledal bys je tam?" zareagoval Gabriel.

"Ani náhodou."

"Tak proč asi."

Apoll přikývl. "Všechny zdroje ukazovaly na to, že jsou ukryté v Propasti."

"Kdybych tam tak dlouho..hm.nebyl hostem," host, co se nemůže hnout z hotelu? Jo tak jsem si tenkrát připadal. "Asi bych je tam hodně dlouho a hodně zbytečně hledal." Místo se hodně změnilo od dob, kdy jsem tady pobýval. Na Golgotském pahorku stálo město. Věřící uctívali Golgotu jako svaté místo, jenže za ta léta zapomněli, kde to původně bylo. Nyní se scházeli na místě vzdáleném odtud asi dvacet mil. Naštěstí pro nás, my takovými výpadky paměti rozhodně netrpíme. Věděli jsme přesně kam jdeme. Doprostřed chudinské sídelní čtvrti, k činžovnímu domu s oprýskanou zdi. Lidé z periferie na nás zírali s neskrývaným odporem, cizinci na jejich vlastním teritoriu nebyli nikterak vítáni. Stačilo jedno mé nepatrné gesto, a v jejich duších se uhnízdil strach ze sednice neznámých, kvapně opouštěli ulice a mizeli v temnotách svých nor, které nazývali domovem. Vstoupili jsme do domu, neosvětlenou chodbou se táhl pach zatuchliny a nemytých těl.

"Co tady děláte?! Okamžitě zmizte, na takový jako..."

"Nezabíjej ho," sykl jsem na Li, protože jsem jasně viděl, jak jí rudnou panenky. Zář v očích se jí změnila v pouhý šarlatový nádech, mužovy poklesla ramena, čelist mu visela dolů, odkrývající pahýly shnilých zubů.

"Sklep?" otázka zněla z Apollových úst spíš jako rozkaz. Muž se beze slova otočil a jako loutka vedená špatným hercem, vyrazil dál do chodby. Sestoupili jsme po dlouhých schodech, které matně osvět-

lovala jediná poblikávající žárovka. Vešli jsme do suterénu, plného dřevěných klecí s nashromážděným harampádím.

"Cítíš něco?" Gabriel se ke mně otočil. Soustředil jsem se. Tma, cáry mlhy, chlad, něco v nekonečné dáli. "Slabě," otevřel jsem oči. "Strašně slabě, každopádně, něco tady je, a je to dobře hlídané."

"Co s tím?" David stojící vedle mne se otáčel, jako větřící vlk.

"Najmeme si levnou pracovní sílu," zasmál jsem se a sáhl do mysli lidí, přebývajících v domě. Na můj příkaz začali vycházet ze svých doupat a mířili k nám, v rukou tyče, několik málo mělo lopatu nebo krumpáč. Začali rozbíjet betonovou podlahu sklepa. Ti, co neměli žádný nástroj, si lámali o zem nehty, někteří se snažili do hmoty i kousat. Další zástup vynášel rozbitou suť ven. Li si je měřila pohledem kritika. "Nemáš žádný cit," odfrkla si pohrdavě.

"Co se ti zase nezdá," otočil jsem se k černovlásce.

"Kdybych se jich dotkla já, rozhodně by jich zůstalo naživu víc."

"Živí nebo mrtví, hlavně že dělaj, co se jim přikáže," zavrčel Michael. "Přestaň si pořád vymýšlet nesmysly."

"Ale živí pracují přeci jen rychleji," neodpustila si alespoň poznámku. Tak jako tak, v úzké uličce sklepa nemohlo pracovat víc otroků najednou, na to nebylo dost prostoru. Naštěstí stavitel dával do betonu víc písku než bylo nutné a pod rány nástrojů se vylamovaly velké kusy podlahy. Netrvalo dlouho a nosiči vynášeli ven i hlínu.

"Jsem zvědavý, kdy nám na to někdo přijde," zavrčel Petr.

"Nemyslím si, že dokud nebude porušena přímo jejich ochrana, že by někdo něco zjistil."

"A až ji porušíme?"

"Tak sebou budeme muset sakra hodit, aby už proti tomu nestihli nic udělat," Apoll si zapálil cigaretu.

Trvalo to už čtvrtý den, celou tu dobu jsme strávili dole, ve stále se zvětšující jámě sklepa. Všichni jsme byli nervózní a podráždění. S tím porušením ochrany jsem si nebyl tak jistý, co když na to přijdou, a někoho sem pošlou? To by byl malér, pokud bychom se k nástrojům nestačili dostat včas.

Na přelomu čtvrtého a pátého dne se Li zdvihla.

"Mám hlad, jdu na chvíli na vzduch."

"Jestli máš hlad, tak si posluž na těchhle," Apoll uštěpačně ukázal na naše otroky.

Li se znechuceně ušklíbala. "To je jedna z věcí, proč jsem ti říkala, že nemáš žádný cit, zabil's je všechny," otočila se na mne. "A já nejsem žádný podřadný ghûl, abych se živila mrtvým masem."

Michael se také zdvihl. "Už mě to čekání ubíjí," protáhl se, "jestli dovolíš Li, doprovodím tě." Beze slova zmizeli v chodbě vedoucí ven. Vrátili se až se svítáním. Na jejich tvářích bylo vidět, že nezůstali jen u jídla. Kromě rozpáraných hrdel, vypité krve a kilogramů čerstvého masa, si ti dva zopakovali soulož, kterou si na tom samém místě užívali před téměř dvěma tisíci let. V duchu jsem Michaelovi záviděl, já jsem viděl Li nahou naposled před... no už je to hodně dávno.

Trvalo to ještě dva dny, když jsem si uvědomil, že cítím přítomnost nástrojů mnohem silněji. Také ostatní si toho začali všimnat, netrpělivě se procházeli v hluboké jámě, ve kterou se sklep proměnil.

"Už to nemůže trvat dlouho," dokolečka opakoval Michael, když se procházel po dně štol. Mrtví otroci pracovali bez ustání a každým úderem se jáma zvětšovala, už teď by nejspíš pohltila celý dům nad

námi. Už jsme museli být hodně hluboko pod Golgotským pahorkem, ale nikdo z nás netušil, kam až byly nástroje uloženy.

"Už to nemůže trvat dlouho, už to nemůže trvat dlouho, už..."

"Michaeli zmlkni," začal mne znervózňovat. Podíval se na mne, oči se mu jedovatě leskly.

"Myslím, že si můžu dělat, co chci," vyštěkl a šplhal se po provizorním žebříku ven z jámy. "Nezapomínej na to, že já jsem ten, kdo stojí po tvém boku, já a tady těch pět, ale kdo další se tě zastane, dokud nebudeš mít nic v ruce?!"

"Uklidni se, Michaeli," snažil jsem se o smířlivý tón.

"Zmlkni, Michaeli, uklidni se, Michaeli," pitvořil hlas. "Začínáš mluvit, jako on!"

"To už nikdy neříkej!" zasyčel jsem jako vzteká kobra a přesně tak jsem se i cítil. "Nikdy! Na rozdíl od něj, my jsme si tady všichni rovni, rozumíš!? Když se nám to podaří, budeme vládnout společně, všichni v jedné řadě, nad námi už nebude stát nikdo!"

Jsme a budeme si rovni."

"A předpokládám, že ty budeš primus inter pares," zamumlal Gabriel, ale ani se ke mně neotočil. Neunikl mi však jízlivý Michaelův pošklebek. Samozřejmě že hodlám být primus inter pares, pomyslel jsem si. Někdo tu čeládku musí hlídat a krotit, jinak by nám taky nemusel zbýt nikdo, komu vládnout, ať už v tomto nebo jiném světě. Budu první mezi rovnými, ale to jim hodlám radostně přednést až bude po všem. Tedy v případě, že vše vyjde podle plánu.

Hádku, která hrozila vzplanout, umlčel výbuch.

Nebyl to ani výbuch jako doslova, spíše takové zadunění. Vrhel jsem rychlý pohled dolů do štol, okamžitě následován svými šesti kumpány. Všichni otroci strnuli vprostřed pohybu. Tu sklonění s hrstí

hlíny, v náprahu krumpáče či lopaty. Trvalo to nádech, potom z nich opadalo maso. Jako když podzimní vítr sfoukává poslední zbarvené listy ze stromů. Všichni dole v jámě se proměnili v kostry, ty se zvolna jak ve zpomaleném filmu hroutily na zem a rozpadaly v prach.

"Popel popelu, prach prachu, jak fádni," prohlásila Li.

"Buď ráda, žes tam nebyla ty," otočil se k ní Apollo, "počítám, že z toho bys se nemusela vylízat."

Okamžitě jsem nahnal do jámy další otroky. Bariéra byla jednorázová, zničila skupinu pracující dole, ale další již nesežehla. Nicméně nemusela být poslední. Problém spočíval v něčem jiném, dostali jsme se do chráněné zóny. Počítal jsem, že to nebude trvat nijak dlouho, než porušení první bariéry někoho upozorní na činnost u artefaktů.

Popoháněl jsem mrtvé mozky otroků k většímu úsilí. Na několika místech najednou zaznělo cinknutí kovu o kámen.

Zvědavě jsme se nakláněli přes okraj jámy, dolů si z nás zatím nikdo netroufнул.

Pod dlaněmi dělníků se začínaly ze sypké zeminy zvolna vynořovat ruiny podzemních katakomb.

"Měl někdo z vás tušení o nějaké stavbě pod Golgotou?" zeptal se polohlasně David. Byla to spíše řečnická otázka.

Samozřejmě nikdo z nás nevěděl o prehistorické stavbě, která zmizela pod pahorkem nejspíš ještě v dávnověku. Některé kameny byly pokryty zčernalou struskou, stavební materiál byl roztavený, leskl se jako kusy skla. Otroci rychle odkrývaly pobožené zdi zhroucené sami do sebe. Mrtvé svaly se napínaly ve spletech pod tíhou kamenných bloků, které vynášely ven z jámy. Někde v hlubinách mozku se mi začal ozývat hluboký tón, nástroje už nemohly být daleko. Ale zároveň jsem ucítil i něco jiného, lehký závan větru. Automatic-

ky jsem ukročil zpět, ostatní nejspíš ucítili stejný nápor jako já, alespoň jeho náznak. Všichni jsme jako jeden tvor couvali pozpátku dál od okraje šachty. Vánek, který se zdvihl odkud, mi načechral vlasy. Vprostřed vykopávky se roztočil zuřivý vír tornáda. Řval jako milióny trýzněných duší, jako smečka vyhladovělých přízraků lačnicích po krvi. Vynášel mé mrtvé služebníky do výše, aby jimi vzápětí mrštil zpátky dolů, nabodával je na ostré hrany žárem natavených trosk. Trhal těla na cáry, vysoušel smrti zhoustlé tělní tekutiny. Někteří z otroků se měnili ve vyschlé mraky popela, jiní se staly beztvářou hmotou stékající po odkrytých zdech ruin. Vzduchem se vznášela clona prachu a roztrhaného masa.

Vichr utíchal, slyšel jsem Apolla stojícího těsně za mnou, jak vykašlává prach, který mu vnikl do plic.

"Zajímavé," přiškrceně vyhrkl mezi jednotlivými záchvaty kašle, štěkal jako vztekly pes. "To mělo být co?"

"Bezbožní budou jako plevy, kteréž rozmítá vítr," Gabriel si otíral z tváře nános jemného písku, "myslím."

Zbývala jenom hrstka nevolníků, potřeboval jsem další, zároveň jsem musel udržovat stabilitu celého domu nad námi.

Potřeboval jsem spoustu energie, kterou jsem čerpal z širokého okolí, z bytostí živých i z věcí neživých. Sytil jsem se silou vzduchu i země sál jí ze všech organismů, ze savců i jednobuněčných, bylo velmi namáhavé udržet hrany jámy, aby se nezhroutily. Přesto jsem vyslal rozkazy k dalším lidem, ležícím v mráкотném spánku a přikázal jsem přijít sem. Znovu jsem zaplnil náhle uvolněná pracovní místa, museli pracovat rychleji, byl jsem na pokraji triumfu, nenechám si ho znovu vyrvat z rukou!

Záblesk tentokrát přišel bez jakéhokoliv varování. Připomnělo mi to inferno epicentra výbuchů

na japonských ostrovech. Jáma se v mžiku změnila v ohnivou tůň, naplněnou po okraj převalujícími se plameny ohně.

V jejích útrobách jsem viděl stíny ležící na zemi, kroutící se nesnesitelnou agónií.

I mrtvý může trpět, znal jsem tento fakt velmi dobře. Může trpět daleko více než kdokoli z živých.

Toto, líně se převalující žhnoucí jezírko však bylo určeno pro někoho jiného, než pro ty, kteří se v něm momentálně ocitly. Muka bolesti byla určená právě pro naši sedmici, kdo jiný by měl zájem na odkrytí nástrojů? Každý z nás by nejspíš v jámě trpěl do skonání věků, ne-li déle. Lidská těla i duše byla v porovnání s našimi nekonečně slabé.

Plamenné vody se jim zakusovaly pod černající kůží, praskaly oči, a vzápětí se v žáru vypařovaly, maso stékalo z kostí, jako tlustí, líní slimáci. Sami mrtví služebníci si v křečích bolestí, která je však neustále udržovala při jejich pochybném životě, strhávali kusy tkání, trhali si vnitřnosti. Hladina ohně poklesla. Na zemi se válelo několik zčernalých koster.

"Uvržeš je jako do peci ohnivé v čas rozhněvání svého, v prchlivosti své sehlíš je a oheň sžíře je," monotónně odsekával jednotlivá slova Petr.

"Podívejte se!" vykřikla vzrušeně Li. Její ruka se chvěla, když ukazoval na dno jámy. Byly tam! Všechny sedm, nádherně se třpytily v matném světle, vydávaly svou vlastní jemnou, zlatou zář.

"Rychle, musíme se k nim dostat!" vykřikl Michael s Davidem současně, jako jeden hlas. David skočil do jámy, snášel se dolů z výše sedmdesáti stop, Michaela jsem stačil zadržet. Varování přišlo těsně po Davidovu skoku, rozeznělo se mi v hlavě jako gong.

Kostry sežehlých otroků povstaly, v rukou třímaly zářivé luky a vypouštěly šípy sršící bílým ohněm přímo na dopadajícího Davida. Jeho bolestný křik naplnil celý prostor, venku se obloha setměla jako v

hluboké noci a strhla se bouře, která v těchto končinách nebyla od dob ukřižování Nazareťana. David se pod nárazy úderů otáčel ve vzduchu, snažil se vyrvat střely z těla, ale ty, jakmile se ho dotkly, změnily se v živé bytosti.

Prohřezávaly se mu do útroh, propalovaly hlouběji a hlouběji, vstřebávaly do sebe jeho životní sílu. Sprška šípů neustávala, ani když dopadl na dno, plazil se od nich pryč, ale rány ho přibodávaly k zemi, už jen chrčel.

"...střely proti škůdcům přistrojil," hlas v mé hlavě byl cizí, probudil mne z otupělosti. V mžiku jsem naplnil dno jámy ohněm, hltavě se krmícím přízračnými střelci. Tentokrát to nebyl ten zářivý plamen jako před tím. Můj oheň byl krvavě zbarvený, mnohem silnější. Cítil jsem, jak ode mne mí společníci odstoupili, slyšel jsem se rvát nenávistí. Všechny bytosti dole se změnily jen v štiplavý zápach a i ten pohltit šířící žár. Po hlavě jsem se vrhl dolů k nástrojům, mezi nimi ležela tisíciletí nepoškozená kostra, zářící čistou bělostí. Vyndával jsem artefakty jeden po druhém z jejich hrobu a podával je ostatním, kteří se mezitím snesli za mnou. Vše se odehrávalo rychlostí myšlenek, v rukou mi zůstal sedmý nástroj a já si teprve nyní uvědomil, že nemám komu ho přidat. David už nebyl. Cítil sem tážavé myšlenky ostatních, bez sedmého je naše věc ztracena. A on to dobře věděl, jinak bychom se nyní už možná ocitli na stejném místě jako David, ať už to bylo kdekoli. Pohled mi padl na kostru, která ležela v zemi spolu s nástroji. Před tím jsem si ji tak podrobně

nestačil prohlédnout, ale teď mi padl zrak na drobný zlatý řetěz sevřený bělostnými články. K zděšení mých druhů jsem se začal smát.

"Zde je sedmý!" vykřikl jsem a kostra se začala zdvihát ze svého lůžka, v očích důlcích jí zableskly dva plaménky.

Stále ještě svírala řetěz, na jehož konci

se z prachu vynořila kadidelnice.

"Anděl sedmé pečeti!" On byl poslední, kterého jsme vyvolali při otevírání sedmi pečeti zapečetěnou knihu. Byl to on, který svou kadidelnici naplnil ohněm z oltáře a vrhl ho na zem. Měl stejnou moc jako my, stejnou jako David.

Možná to měl být žert, že byl pohřben spolu s nástroji, jako důkaz našeho nezdaru, ale teď mi poslouží více než dobře.

Pokývl jsem ke Gabrielovi. Nasál vzduch a přiložil nástroj ke svým ústům. Čas kolem nás se zpomalil, zatímco mimo hranice jámy se rozběhl stonásobnou rychlostí.

I zatroubil první anděl.

Hlas trouby duněl chórem vzdutého oceánu.

Celou planetu drtilo krupobití, snášející se z blankytné modré oblohy. Lámalo stromy, zarývalo rostliny pod zem, ničilo letité metropole. Kroupy velikosti mužské pěsti zabíjely bez rozdílu lidi i zvířata, vše živé, co se nestačilo včas ukrýt.

Měnily živá těla na rozbité trosky, do kterých bušily nezměrnou silou. Oheň smíšený s krví dopadal na zemi a hledal svůj cíl na díle zkázy, z povrchu zemského zmizela třetina lesů a veškerá zelená tráva se změnila v nekonečné plochy vrstvy popela, co nepolámaly kroupy, spálily plameny.

Pokynul jsem Petrovi.

Potom zatroubil druhý anděl a jako hora velká ohněm hořící byla uvržena do moře, i obrácen jest v krev třetí díl moře.

Kus hmoty, která se kdysi patrně odlomila při srážce planet, byla přivolána ze své vesmírné pouti hlasem druhé trouby.

Byla uvržena do oceánu, který proměnila v pěnicí se vodu, žár zabíjel vše, co bylo v dosahu od mikroorganizmů po nestvůry skrývající se aeóny let v hlubinách příkopů. Celá planeta se otřásla při dopadu kusu kosmického kamene.

Lodě mizely ve vřících vodách i

s jekotem strachy šílených posádek, který nikdo neslyšel.

Další byla na řadě Lilith.

A třetí anděl zatroubil. Jasný hlas trouby přivolał z konce vesmíru dalšího hvězdného poutníka, zářícího světlem miliónů pochodní a vrhl ho na vody pozemské. Veletoky se vypařovaly, prameny mizely, studně zanikaly. Jméno té hvězdy bylo Pelynek a další zástupy lidí, kteří přetrvali přese krupobití svolaného prvním andělem umíraly, neboť vody od hvězdy zhořkly a změnily se v toky jedu.

Michael pozdvihl svůj nástroj bez vyzvání.

Potom zatroubil čtvrtý anděl. Sluneční záře se zeslabila, třetina místní hvězdy pohasla. Zem byla uvržena do šera a chladu, den se zkrátil. A podobně i v noci, z nebes zmizela třetina hvězd a sám měsíc ze zachmuřil nad tím, co čeká při zadutí zbývajících tří andělů.

Troubu ke rtům přiložil Apollyon.

Hvězda spadla z nebes a otevřela hlubinu dávno uzamčené propasti. Z ní se vydral ven hustý dým, který zaplnil oblohu již tak málo ozařovanou sluncem. Z toho dýmu vzešly hejna kobylek, kterým byla dána podobná moc, jako jedovatým štírům. Bylo jim přikázáno neškodit žádným rostlinám, stromům ani travě zelené, pouze lidem. Po pět měsíců měly pronásledovat lidstvo, roztroušené a ukryté po povrchu zemském, neměly je však zabíjet, ale způsobit jim muka, jako by je uštkl škorpión a nechat je žít, svíjející se v bolestech, s žilami plnými jedu. Lidé v tom údobí hledali a prosili smrt, aby je vysvobodila z muk, ale ta se od nich odvracela, ponechávajíc je žáru bolesti.

Šestá trouba se vznesla k bezmasým čelistem anděla sedmé pečeti. Vír větru rozezněl další tón apokalyptické melodie.

Tedy šestý anděl zatroubil a jeho hlas se rozletěl k dalekému Eufratu, kde padly okovy z rukou čtyř jezdců, čekajících na svou chvíli aby vyhladili třetinu zbývajících lidstva od časů rozlomení prvních čtyř pečeti.

První kůň byl bílý, ten, který seděl na něm, měl v rukou lučiště. Dána jemu jest koruna a vyjel, aby přemáhal. Druhý jezdec seděl na koni ryzím, jezdec vyzdvihl pokoj ze země, přemáhaje, aby přemáhal. Následován byl jezdcem na černém koni, který držel v rukou váhy. Čtvrtý jezdec měl pod sebou koně plavého a jeho jméno bylo smrt a peklo šlo za ním. Jejich armáda drtila pod svými kopyty vše živé. Jeli na tvorech s těly koní, hlavami lvů ocasy škorpiónů, plné jedu. Z nozder jim sršel oheň a dým.

Zbýval jediný tón k uzavření celé melodie, pohlédl jsem na troubu ve svých dlaních a lehce jí pohladil, cítil jsem jak sálá skrytým žářem. Pozdvihl jsem ji k ústům.

"Zadrž!" znělo to jako hlas sedmera hromů. Prostorem začaly prolétávat zářivé klikatice spletených blesků. Spojovaly se vprostředku v oslnivý, stále se zvětšující bod, který nabýval obrysu těla.

"Přišel's na večírek?" zašklebil jsem se do zachmuřené tváře.

"Nevíš, co činíš!"

"Snažíš se mě zase oblbovat, ty starej parchante?!" zarval jsem na vznášející se bytost se zářivými očima. Chvěl jsem se nenávistí. "Už jsi zapomněl, jak jsem skončil, když jsem tě naposledy poslechl?!"

"Musel jsem to udělat..."

"Kecy! Zasraný kecy!"

"...synu."

"Nechal's mne přitlouct na kříž jako prase před vyvržením! Kde jsi byl, když jsem tě volal, když mi

párali smrtelné tělo oštěpy?! Vykašlal ses na mě!"

"Byl's znovuzrozen..."

"A zakopán v propasti! Místo toho jsi nechal Světlohoše, aby řídil další běh dnů!" Potěžkal jsem nástroj ve své ruce. "Tentokrát to nezastavíš...otče," slyšel jsem šepat svůj hlas. Pozdvihl jsem troubu k ústům. Náhlá bolest mne srazila na kolena. Z boku mi čněla rukojeť planoucího meče. Kdyby jí z části nesrazilo rozšířené ústí nástroje, který jsem v poslední chvíli nastavil ráně, rozsekla by mi rána srdce. Spalující žár mi však i tak taval vnitřnosti. Trouba spadla na zem. Přinutil jsem roztržené dlaně uchopit rukojeť meče a po palcích jej vytahoval z vlastních útrob. Zrak se mi zakalil, mysl obestřel nachový oblak, tělo přestalo poslouchat. Uvědomil jsem si, že po tisíciletích znovu cítím smrt, jenže tehdy jsem byl ve smrtelném těle, které mělo být znovuzrozněno. To se nyní již stát nemělo, měl jsem být vyjmut z bytí natrvalo. Uvědomil jsem si, že to co cítím, je strach.

Stín se mihl okolo mne rychlostí myšlenky. Anděl sedmé pečeti uchopil zbraň, kterou mé prsty napůl vytáhly z těla, její plameny byly udušeny mnou lepkavou krví. Byla to tisícina doby úderu srdce, meč, ponořený do mého těla zasvištěl vzduchem, hrotem mířícím přímo do zářivého obrysu Boha.

Viděl jsem kosti anděla rozdrcené na prach, ještě před tím, než ho zasáhl blesk, možná si uvědomil, že zasáhl. Možná mu to způsobilo i potěšení, vždyť kdo ho pohřbil vedle sedmi trub? Řev umírajícího hrozil vesmíru, že ho rozlomí na kusy. Žádná zbraň nemůže ublížit Všemohoucímu, věděl jsem to. Pokud není potřísněná jeho vlastní krví, krví jeho vlastního syna. Cítil jsem prázdné místo, které se vytvářelo v mé mysli, místo, které bylo určeno k pobytu Božímu v každém z nás. Teď se vyprazdňovalo, bylo

čím dál tím širší, úměrně se zanikajícím hlasem Otce. Umíral. On, pyšný a věčný, umíral. Kdybych měl sílu, smál bych se. Ale cítil jsem i další místo, které se ve mně vyprazdňovalo, to unikalo můj vlastní život. A pokud zanikne Stvořitel světa, i jeho jediný syn, zanikne i dílo jejich krve. Zemřou-li já, je to konec existence, trvalý a věčný konec.

Ucítil jsem dotek na svých ústech. Letmý, téměř nezatelný. Trvalo mi chvíli než jsem si ho vůbec uvědomil. Podařilo se mi otevřít oči, kolem sebe jsem měl pět andělů, všichni měli v očích strach, věděli co se stane spolu s mým zánikem. Znovu jsem si uvědomil, že se něco dotýká mých rtů. Cítil jsem konec, poslední výdech a pak... nic.

Poslední výdech, který mne měl odeslat do nebytí rozezněl hlas trouby, kterou mi Li přiložila k ústům.

A když poslední zatroubí, Kristus pán království obdrží a mrtvý souzení budou.

Jako prvního jsem soudil vlastního otce.

Dušičky Vladimír Sokol Anna s usazenými očima zapálila knot svíčky stojící před fotografií mladého muže. Chvilí pozorovala prskající plamínek, jenž se postupně rozjasňoval a utíchal.

Za sukni ji zatahal její pětiletý synek.

"Co chceš, Jiříku?" zeptala se Anna.

"Proč tu svítí ta svíčka, mamí?" zněl dotaz.

"Dnes je Dušiček, víš? To je takový den, kdy lidé, kterým umřel někdo, koho měli rádi, na něj vzpomínají a u jeho obrázku zapálí svíčku. On se z nebe dívá dolů, vidí to světýlko a ví, že tu na něj pořád někdo myslí!"

"Tatínek je taky v nebi, maminko? A vidí tu naši svíčku?" zeptalo se dítě.

"Samozřejmě, Jiříčku. Tatínek je určitě v nebi!"

Je teď anděl s křídly, dívá se na nás a vidí, že ho máme pořád rádi," odvětila s usazenými očima Anna.

"Tak to když vidí, že se nám po něm stýská a když nás má taky rád, mohl by se na nás přiletět podívat, ne?" zafňukal Jiřík.

"Ne, hošíčku! To bohužel nejde!" řekla smutně matka.

"Ale já jsem to v televizi viděl, jak anděl přiletěl z nebe k lidem!" zvýšil hlas chlapec.

"To byla jenom pohádka, Jirko! V opravdovém světě andělé na zem nelétají," trpělivě vysvětlovala Anna. "Ale můžeš se hezky pomodlit u tatínkovy fotografie a protože je Dušiček, on tě uslyší a potěší ho to," dodala ještě a šla sklidit do kuchyně nádobí po večeři.

V přestávkách, mezi šploucháním umývaných talířů a příborů, slyšela útržky vět pronášené dětským hláskem: "... a prosím tě... jestli nás máš... nějak zaříd'... přijd'... mně i mamince... stýská..."

I když trochu bolestně, usmála se a přemýšlela, jak dlouho bude ještě trvat, než se rány, způsobené odchodem manžela a otce, trochu zacelí.

Je to dva roky a bolest je stejná jako v den, kdy ho na přechodu srazil rychle jedoucí automobil. Řidiči prokázali nepřiměřenou rychlost a byl odsouzen do vězení, ale to bylo zcela podružné. Nehledě na směšných osmnáct měsíců, které dostal, muže a otce jim to rozhodně nevrátí ani nenahradí. Zůstali ve vile sami a Anna se měla co ohánět, aby vše zvládla jak finančně, tak fyzicky.

Odehnala nepříjemné vzpomínky, zavřela vodu a začala nádobí utírat a uklízet. Dětský hlásek z vedlejší místnosti již nebylo slyšet. Podívala se na hodiny. Skoro deset! Zítra je sice sobota, ale Jirka by stejně měl jít už spát! Našla ho v jeho pokojíku, jak přemítavě hledí z okna.

"Tak, mladý muži. Umýt a spát! Je už dost pozdě!" řekla.

"Ano, maminko," kupodivu neprotestoval, jako obvykle.

Když ho uložila, odešla sama do koupelny a po ulehnutí do postele si ještě rozevřela rozečtenou knížku. Přčetla však jen několik listů a oči se jí únavou začaly přivírat. Po zjištění, že je již skoro půl dvanácté, zhasla lampičku.

Probudilo ji bouchání na domovní dveře. Nejprve nechtěla tomu zvuku uvěřit v domnění, že se jí vše zdálo! Tlumené rány se však opakovaly!

V obavě, aby to neprobudilo Jirku, seběhla do přízemí. "Kdo je?" zeptala se přes dveře.

"To jsem přece já, Aničko! Tvůj manžel!" ozvalo se z venku.

Zděšeně si přitiskla pěst na ústa, aby nevykřikla.

To přece není možné! Ten hlas však byl tak známý!

Posadila se na stoličku stojící na podlaze, kousek od dveří.

"Aničko, slyšíš? Otevři! Přišel jsem se na tebe a na Jiříka podívat. Nemám moc času! Jen chvíli dnešní noc! Tak otevři!" ozvalo se znovu a poslední slova byla provázena dalšími tlumenými ranami, jako by někdo bušil do dveří pytlíky s pískem.

"To je něčí krutý žert! To se přece nemůže skutečně stát!" letělo jí hlavou. "Okamžitě nechte té nejapné komedie a odejděte, než zavolám policii!" polohlasně křikla ke dveřím. "Můj muž je již dva roky mrtvý a tohle je od vás hodně špatný vtip!"

"To není vtip, Aničko! Jsem to skutečně já! To vaše láska a Jiříkovy prosby mě přivolaly zpátky k vám!" ozval se znovu ten hlas. A pak uslyšela příhody a podrobnosti, které opravdu nemohl znát nikdo jiný, než oni dva.

Zajistila dveře bezpečnostním řetízkem a opatrně pootevřela. Zahlédla tmavou siluetu stojící těsně u dveří. Pak jí noční závan chladného vzduchu přivál, kromě vůně okolních stromů, i pach hlíny, hniloby a v obrysu tváře postavy zahlédla cosi bílého a krouťícího se.

S výkřikem přirazila dveře zpět a ucítila, jak jejich dolní část narazila na nějakou překážku. Podivně to začvachtalo, ale pak se dveře přece jen dovřely. Nedbala na další tlumené rány dopadající na zavřený vchod a rozeběhla se do patra k telefonu. Vytočila číslo policie a po několika počátečních nesouvislých větách vychrlila na službu konajícího policistu svůj příběh. Zprvu ji evidentně pokládali za blázna nebo zfetovanou vtipkující ženskou, avšak úzkost v jejím hlase ho nakonec přesvědčila. "Tak dobře, paní. Ať je ten dotěra kdokoliv nebo cokoliv, zjevně vás to vyděsilo a my se přijedeme podí-

vat," uzavřel debatu policista.

Ulehčeně položila sluchátko. Úlevu v jejím obličejí však vystřídal děs, když vyšla na chodbu a z přízemí uslyšela skřípění nábytku po podlaze a dětský hlásek: "Už jsem si přitáhl stoličku, tatínku! Teď už můžu sundat ten řetěz! To jsem ráda, že jsi se přišel podívat! A máš taky křídla, tatínku?"

Anna vyrazila zoufalý výkřik a rozeběhla se ze schodů. Byla asi v polovině cesty, když ucítila studený závan větru a uslyšela, jak se radostný Jirkův smích mění na zcela nedětský řev...

Prima zakázka Václav Vágenknecht Onoho zakaboněného dne vstoupil do mé skromné kanceláře zákazník, při jehož vizáži jsem intuitivně hrábl po bouchačce. Kupodivu se však nehodlal rvát a namísto očekávaných nesnází přistál na stolní desce kufr naditý bankovkami, který okamžitě změnil mé přesvědčení o příjemně prolonošeném dni. K tomu, abych se stal majitelem nabalíčkových peněz, stačilo poměrně málo. Vyhledat pohřešovanou bytost, kterou tajemní únosci ukryli neznámo kde v našem městě.

Pro cizince možná problém, mně se však úkol jevil zcela jasný. Pokud nebohá oběť skutečně neopustila odpudivou spleť pokroucených mrakodrapů a oprýskaných paneláků, nacházela se v proslulém bordelu u Maxima, nebo v nóbl podniku v Sambamě. Nikdo jiný, než silně vyčůraní a policii podplácující majitelé obou zařízení, by si nedovolil zahrávat se spalujícím ohněm.

Na přání zákazníka jsem strčil do kapsy mikrovysílačku, neboť se mnou hodlal být neustále ve spojení, aby se v případě jakéhokoliv odhalení mohl osobně vložit do akce, a vypravil jsem se nočním městem. Nejprve jsem zamířil do veřejného domu.

Intuice sice našeptávala, že mám hledat v Sambamě, ale vykřičený barák mě přitahoval mnohem víc, než jídelní lokál pro nafoukanou smetánku zkaženého města. Doposud jsem totiž, vzhledem k nízkým příjmům a velmi vysokým výdajům, neměl tu čest zavítat do luxusního bordelu pro bohaté, krátkou exkurzi nic nezkazím. Ostatně, třeba se má intuice mýlí. Vyhazovači při vstupu zkontrolovali, jestli jsem solventní, což při štědrosti mého zákazníka nebyl sebemenší problém, a zavedli mě do malého salónku. Tam se mě ujal sám majitel firmy, chlapík obtékající přerostlým sádlem.

"Tak pán si přeje nejlepší zboží našeho domu," pronesl měkce a sehnul se k pultu. "Ukáží vám hit sezóny,"

Zmáčkl knoflík a na umělém pódiu se vynořila holografická, trojrozměrná postava nahé ženy v životní velikosti. Děva vypadala skvěle, jako živá. Černé husté vlasy a oválný obličej s rudými rty, vystavila na odív bujná ňadra a vyšpulila zadek. Předváděla vnady hříšného těla, na něž k mému chlápěnému potěšení zapomněla matka příroda jakkoliv šetrit. Rázem jsem zapomněl na okolní svět. Cívil jsem na holku jako idiot s dokořán otevřenou pusou a nedokázal z hologramu odlepit oči. Proč nepřiznat, ženina smyslná krása mi dokonale odkrvila mozek, díky čemuž se mi v určité partii přestávaly stačit kalhoty. Žínka stála za hřích.

"To je Miriam," vrátil mě zpět do reality chlapík.

Jak jsem zpozoroval, i on při pohledu na božskou krasavici fascinovaně slintal. Asi věděl, že neukazuje zajíce v pytli.

"V posteli je fantastická," pokračoval v nabídce.

"Ukáže vám všechny divy světa a ještě několik přidá, budete zírat."

"Eh, asi jo," přitakal jsem a ke své nelibosti se vrátil k truchlivému poslání. Rázem mi bylo do breku. Místo toho, abych si jako normální chlap pořádně užil, čekala mě rutinní práce. Hledání pohřešované bytosti, přičemž nesmím okolnímu světu vyjevit pravou totožnost detektiva. Taková blbost!

Přiznám, sice mě napadlo změnit plán, pohlavními hormony vyprodukovaný návrh jsem však po zralé úvaze s lítostí zamítl. Zámožnému a nesmlouvavému zákazníkovi bych těžko vysvětloval, proč se

v rámci vyšetřování vrhám na nestoudný sex. Nespouštěje zmagnetizované oči z holografické kopie ladné žínky, pokračoval jsem v určené roli.

"Je sice okouzlující, mám ovšem zájem o něco speciálního," pronesl jsem, snaže nedát najevo pocity trpícího samce.

"Chci něco zvířecího, perversního. Rozumíte?"

"Jasně. Pán je fajnšmekr," přikývl majitel, až se mu po nakynutém těle rozlily tukové polštáře. Spiklenecky se ušklíbl a řekl: "Toužíte po netradičním sexu. Milerád vám nabídnu hned několik možností. Máme připravenou mladou titánku, která je ovšem zhruba třikrát vyšší než vy, což na některé hosty působí dosti depresivně. Následně si stěžují, že se nesoustředili k stoprocentním výkonům a žádají o vrácení peněz, a tak je musíme bez pardonů vyhodit. Dále tady jsou čtyřprse samice z Eribanu, za nimiž dochází převážně chlapí s lopatama místo rukou. Následuje siréna. Tu vám však, čistě mezi námi, příliš nedoporučuji. Její zdánlivě líbezný hlas přivádí k šílenství, proto ji zákazníci musí v rámci bezpečnosti navštěvovat s vatou v uších nebo voskem zakapávanými bubínky."

"Aha," přikývl jsem rozpačitě. Představování kněžek lásky sice neznělo nijak fádně, pořád však nedošlo na pohřešovanou bytost. Asi mi nezbude, pokud hodlám nadále vystupovat inkognito, učinit majitelovi velmi štedrou nabídku.

"Poslední, co mohu nabídnout," mrkl významně, "je mořská panna. Sice za ní musíte vlézt do bazénu, případně mokro vám však plně vynahradí její neukojitelný sexuální apetit. Patří k vrcholným esům našeho podniku."

Div mi nezaskočilo. Jen to ne! S mořskou pannou jsem byl jednou, něco takového bych nechtěl zopakovat ani v horoucím pekle. Šupínatka patřila

k otužilcům a napouštěla si do akvária vodu blížící se teplotě mrazu, pocítil jsem to tenkrát na vlastní kůži. Úplně celý jsem se scvrkl, ještě jsem nezažil trapnější situaci.

"Vybral jste si?" otázal se maník a k mé lítosti vypnul hologram s představující se Miriam. Věčná škoda.

"Ne tak docela," zavrtěl jsem zamítavě hlavou a vytáhl z kapsy svazek bankovek. Aniž bych toužil po vyčteném, pokračoval jsem v roli. "Víc opravdu nemáte? Má přání jsou víc než zvrhlá. Jak jsem prve řekl, zvířecí. Nedovezli jste čírou náhodou nové zboží?"

"Bohužel, nemohu sloužit," zavrtěl po chvilce váhání zamítavě hlavou, nespouštěje lačný pohled z nabídnutých peněz. Stejně jako při představování Miriam mu přitom skápla z ústního koutku slina, prachy ho rajcovaly stejnou měrou.

"Tak snad jindy," zapálil jsem si cigaretu a velmi pomalu se zvedl z polstrovaného křesla. Podvědomě jsem přitom cítil, že něco tají, a uvažoval, jak postupovat dál. Mám ho čapnout za límec a přistrčit mu k frňáku nabitou bouchačku? Jistě by zpíval líp než zlatý slavík.

Nakonec jsem ho opustil po dobrém. Ne, že bych se bál za dvěma postávajícími goril, které by mu v případě nebezpečí přispěchaly na pomoc, hleděl jsem na celou záležitost z širšího hlediska. Šlo o Miriam. Dívčiny vyzývající křivky se mi zaryly hluboko do mozkové kůry, rozmlátit tlustému chlapovi frňák, asi bych nepatřil k vítaným hostům zdejšího podniku. A to by mě docela mrzelo. S penězi z kufříku, pokud je vydělám, si totiž budu moci případnou návštěvu pohodlně dovolit.

Opustil jsem místnost a vyšel na temnou ulici, kterou ozařovala pouze červená lucernička. Tam

mě tučný majitel nevěstince dohonil. Ušklíbl jsem se. Na svazek bankovek zabíral v tomhle městě každý a chlapík nepatřil k výjimkám potvrzujícím pravidlo. Teprve teď jsem měl zjistit pravdu.

"Něco bych pro vás měl," naklonil se ke mně a tiše špitnul: "Je to sice síla a žaludek k tomu má málo lidí, že jste to ale vy, udělám výjimku. Máme dračici."

Síla to sice byla, neboť mi při představě milostného tokání s lýtým netvorem naskočila husí kůže, můj problém to však neřešilo. Proto jsem se se sádelnatým majitelem srdečně rozloučil a vyrazil do Sambamy. Jestli pohřešovaná bytost opravdu pořád pobývá ve městě, nachází se jedině v nóbl mafiánském podniku. Nikdo jiný z temného podsvětí by si nedovolil unést něco tak velikého.

Aniž jsem se staral o skutečnost, jestli mi zdánlivě neviditelný zákazník kráčí v patách, zavítal jsem do výstavní restaurace. Okamžitě se ke mně slétl houf na hosty nadřazených číšníků, což mě po pravidelných návštěvách restaurací čtvrté cenové skupiny poměrně zaskočilo. Naštěstí jsem ale zachoval chladnou hlavu a dal si zavolat majitele zařízení. Staršího zakulaceného pána, který dvakrát nejásal, že ho uprostřed nicnedělání vyrušuje neznámý zákazník. Přesto se přikolébál k mému stolu a já vyrukoval s předem připraveným plánem.

"Promiňte, že vyrušuji," usmál jsem se co nejpřívětivěji a ukázal svazek bankovek, při jejichž spatření zatajil podle očekávání dech, "ale rád bych vaši nejlepší specialitu. Něco z toho, co neuvádíte na jídelním lístku."

"Samozřejmě," přitakal ochotně nad vidinou lehce získaných peněz a rázem zapomněl na skutečnost, že jsem ho netaktně vyrušil z lenošení. "Pro výjimečné hosty jako vy, servírujeme dračí maso po

sečuánsku, hejkalův šleh s ananasem nebo baziliščí plátky na víně. Stačí si jen vybrat, vše je prvotřídní zboží."

"Výborně," přitakal jsem, přestože mi při představě hořkého baziliščího masa vyskočila pobouřená žluč vysoko do krku. Oheď jsem zkonsumoval na slibně se rozvíjejícím večírku netvorovo stehýnko a posléze jsem místo prohánění přítulných tanečnic obskakoval celou noc záchodovou mísu, což mě dvakrát nepotěšilo. O to ale nešlo, a tak jsem se spiklenecky naklonil k podnikateli. Určitě dosud nevyrukoval se vším, co držel na skladě, a tak jsem řekl: "Zvyšte nabídku. Doneslo se mi, že jste obdržel zcela výjimečnou zásilku."

"To bude omyl," ošl se a na čele mu vyskočil pot.

Rázem jsem věděl, že jde o mého člověka. Leda, že by vyrukoval se stejnou hovědinou jako majitel bordelu, čímž by mě pořádně namíchl. Další úkryt pro unesenou bytost mne totiž nenapadal a při představě, že přijdu o kufřík s penězi, jež jsem hodlal použít na návštěvu překrásné Miriam, bych dotyčného samým rozčilením nejspíš zapíchl. Začínalo jít do tuhého. Pro jistotu jsem vytáhl druhý svazek bankovek a významně jím zamával.

Podnikateli při spatření dalších peněz poskočil ohryzek, div mu nevyrazil mozek z hlavy. Opojen se ke mně naklonil a ztišil hlas. Špitl: "Vidím, že jste dobře informován, pane. Mám však obavy, že se nejedná o nic vhodného pro váš žaludek. Kyseliny lidem příliš nesvědčí."

"O mé vnitřnosti se nestarejte. Ty jsou v pořádku," pronesl jsem vzrušeně, přestože by moje ubohá střeva asi příliš pochopení pro podobné experimenty nesdílela. Už teď jsem totiž věděl, že jdu po správné cestě, a tak jsem nervózně čapl majitele za rukáv. "Tak o co jde?"

Otřel zpocené čelo a rozhlédl se po restauraci, jako by hledal pomoc u číšníků. Ti však věnovali veškerou pozornost rádobý spokojeným hostům nebo jako na potvoru čučeli jiným směrem. Řekl:

"Bude to ale na vaše nebezpečí. Za případnou nevolnost neručím."

"Jistě," přikývl jsem, nevyvraceje mu přesvědčení, kdo se brzy ocitne ve větším svrabu.

"Dobrá," sykl. "Porcijeme vetřelčí stejky. Dáte si?"

"Spíš můj klient," opáčil jsem a rozhodl se vyrukovat s dosud utajovanou identitou. "Jestli vás to zajímá, jsem soukromé očko a najala si mě vetřelčí máma, protože se rozhodla zjistit, kdo ukradl její dítě."

"Cože? Vy jste detektiv?" vyvalil oči, moc času na divení mu však nezbývalo. Roztříštěným, okenním sklem prolétl rozlícený vetřelec, který si mě najal na špinavou práci a po celou dobu mi neustále putoval v patách. Rozhorleně přiskočil k podnikateli a zahrál mu druhými čelistmi na praskající žebra serenádu v Gmol.

Majitele Sambany to asi trochu bolelo, protože řval jako blázen a pokoušel se zastavit krev stříkající z hrudi, mě však jeho problémy příliš nezajímaly.

Jednou ukradl dítě, ať si to odpyká. Já svoji úlohu splnil.

Zapálil jsem si cigaretu a s pocitem dobře vykonané práce opustil krví zacákaný lokál. Vypínaje vysílačku, jelikož mi připadá nechutné zásobovat rozlíceného vetřelce vzrušenými lidskými vzdechy, zamířil jsem zpátky k nevěstinci. Už jsem se nemohl dočkat, až obejmou Miriamino hříšné tělo.

S blaženým úsměvem na rtech jsem kráčel městem.

Milá maminko!

Martina Bejvlová Seděla jsem v křesle, nohy na stole a uvažovala, co uvařím k večeři. Na co by tak máma měla chut'?

Chleba s pomazánkou nebo ukuchtím palačinky?

To bych ale musela dojít pro mlíko. Je to velké dilema.

V tom zazvonil zvonek. Kdo by to tak mohl být ve čtyři dopoledne odpoledne? Zvědavě se zvednu, dojdou do předsíně podívám se kukátkem na chodbu. V tom se mi srdce rozbušilo rychleji a skoro zastavil dech. To snad ne! Jak může mít ještě tu drzost přijít sem?

Zvonek zazvonil podruhé. Horečně přemýšlím.

Co mám dělat? Tak se nám pěkně s mámou žije, i když se mi teda po tatínkovi stýská, to je pravda, no, i když jsem si už zvykla, a teď zase přijde on a všechno zkazí! Co mám jenom udělat?

Zvonek zazvonil potřetí. Dvakrát jsem se zhluboka nadechla a otevřela dveře.

Zblízka vypadal hubenější a starší, než jsem si pamatovala. No, ono jsou to vlastně víc než tři roky.

A jestli je opravdu strávil někde ve střední Africe, nebo kam to tenkrát odjízďel, tak není divu. Ale i když mu bude tak padesát, pořád je to sexy chlap.

Vůbec se mámě nedivím.

"Je doma paní Rybáčková?"

Tváří se pěkně sebejistě, parchant, a čumí mi nepokrytě do výstřihu. To víš, kvůli tobě budu doma nosit rolák. Pak mu tváří blesko poznání.

"Ty jsi jistě Kačenka, co? Znával jsem tě jako malou holčičku. Možná si mi už nepamatuješ, jsem inženýr Voborník.

Pracoval jsem s tvojí maminkou.

Je doma?"

Ale to víš že pamatuju, chlapče. Jenže tys mě celé

roky přehlížel. Když mi bylo sedmnáct, dal jsi mi k narozeninám čokoládu. Jako pětiletému harantovi. No, uznávám, že jsem byla vyhublá ošklivá uhrovaná puberťáčka, ale to tě neomlouvá.

"Není doma."

"A kdy přijde?"

Dostala jsem nápad.

"Říkala, že odpoledne. Chcete na ní počkat?"

Rozsvítil se.

"Moc rád."

Zavedla jsem ho do obýváku. Suverénně se rozvalil na pohovce a rozhlížel kolem sebe.

"Už jsem tu dlouho nebyl. Žil jsem teď nějakou dobu v cizině. Koukám, že máte jiné závěsy. A taky jste měli rybičky, co?"

Pečlivě zvažuji odpovědi. Teď neudělat chybu, jestli to vyjde, máme od něj klid.

"Rybičky byli tatínka."

Zarazil se.

"Tatínek už s vámi nežije?"

Přišlo mi to k smíchu. On asi vážně neví, že jsem byla tenkrát doma, když je tatínek přistihl. Zalezlá v pokojíku s hlavou pod peřinou, abych neslyšela ty nadávky, které tady tenkrát padly.

"Ne, už to budou tři roky."

To ho zarazilo a ztratil suverénní výraz z tváře.

Přikývl a začal studovat pohledem pokojové květiny.

No, to nebylo ono. Potřebuji ho uvolnit, ne vyděsit. Došla jsem k přehrávači a pustila mámy nejoblíbenější cédéčko. Dostala ho od něho, to jsem dobře věděla.

"Počkejte chvílku, přijdu hned," usmála jsem se na něj.

Prohledla jsem celou kuchyni a málem si začala zoufat. Musím ho trochu opít, to je jasné. Jenže nikde nic, v ledniče jen zbytek rumu od vánoc.

Když vyběhnu ven do krámu, tak mi uteče. V tom mi to došlo, v mámy pokoji je přece ta hruškovice od tety Máni z Moravy. Mají palírnu a každoročně posílá demižón. Máma na alkohol nikdy nebyla a já radši džin. Pro inženýrka bude dobrá. Vzala jsem skleněný džbáněk, doběhla do pokoje a naplnila ho. No, kdyby to vypil, bude namol. Ještě jsem se zkontrolovala v zrcadle, dobré. Jako máma zamlada, všichni mi to říkají. nec se napil. Pak podruhé a potřetí, opravdu byla dobrá.

Inženýrek seděl se zakloněnou hlavou, zavřenýma očima a poslouchal hudbu. Určitě myslí na mámu, pacholek jeden!

No počkej, já tě ty myšlenky z hlavy vyženu.

Když viděl hruškovici, začal se bránit. Ale nako-

"Tak povídejte, jak jste se měl v cizině?"

Jakmile se rozpovídal, bylo mi jasné, že jsem vyhrála. Když jsme vyprázdnili půlku džbánku, začal mi říkat chvílemi Janičko. Mamí, promiň. No a pak jsem si sedla vedle něj, pak jsme najednou měli trička dole a nakonec to skončilo vášnivým milováním na rozložené sedačce. To je pravda, vůbec vlastně nevím, kdy jsme ji rozkládali. No nic. Když bylo po všem, začalo mu to docházet. Začal něco blekotat o tom, abych to mámě neříkala, ale vysmála jsem se mu do očí a slavnostně slíbila, že to bude první věc, kterou mámě řeknu, až ji uvidím. Pochopil, že jsem to udělala schválně, něco zamumlal, oblékl se a vrávoravě vypadl. Skvělé! Ten už se nejspíš neukáže, uražená mužská ješitnost je uražená mužská ješitnost.

Dobře ti tak, inženýrku. Víš, jak mi bylo, když jsi tenkrát vypadl a tatínek začal mámu mlátit a kopat? Jak strašně křičela? Vůbec nevím, jak se mi v

ruce vzal ten kuchyňský nůž a já ho bodala a bodala do zad. A máma, moje drahá máma, místo aby byla ráda, že jí pomáhám, se vrhla na mě. Nechtěla jsem jí odstrčit, ale když jsem viděla, jak padá hlavou na ten stolek, bylo to strašné. Ještě teď je jí vidět místo na hlavě, kde se uhodila. Tatínka jsem zabalila do závěsu a zahrabala v noci na zahradě. I když ho budu muset jít asi brzy zkontrolovat, nedávno jsem viděla sousedovic psa, jak tahá nějaké kosti.

Vid' mamí? Ale koukám, že ti je to akvárium skoro malé, trochu ti kouká vršek hlavy. Asi jsme té hruškovice vypili moc, budu muset napsat tetě Máně, ať ještě něco pošle, takhle na vzduchu by ses mi zkazila. No ale, když tě takhle trochu zmáčknu, tak to ještě jde.

To bylo zase odpoledne mamí, co? Já jsem si skvěle užila. A tak mi napadá, mám udělat k večeri tu pomazánku a nebo ty palačinky?

Polnočný rychlík Eva Cigániková Poloprázdny rychlík odchádzal tridsať minút po polnoci. Nastúpil som do posledného vozňa a vybral si kupé, kde sedel pri okne len jeden drobný mužík. Krátke rúčky mal zložené na okrúhlom brušku a drielal. Na môj tichý pozdrav otvoril oči a odvetil širokým úsmevom. Horko – ťažko som vyteperil nahor svoj veľký čierny kufor, pevne stiahnutý dvoma remeňmi. Sused ma uprene pozoroval a dvíhal ho spolu so mnou aspoň očami.

Vonku sa ozval hvizd a ja som si sadol. Zaznela trúbka, vlakom to trhlo a začal sa pomaly rozbiehať.

Ospanlivé nástupište plynulo pomaly dozadu.

Mŕtvolne bledé svetlo žiariviek z neho vystrihovalo momentky. Opilec nehybne zavesený na operadle lavičky.

Bachratá železničiarka v rozgajdanej blúze s lajstrami v rukách. Výpravca, ktorému tieň čapice vygumoval tvár.

Potom ešte zopár lúčkov pozdĺž trate, osvetlené obloky továrne. Ruženec svetiel nočného mesta sa stratil za ohybom a okno už odrážalo iba naše tváre.

Už... sa... sy... pem... už... sa... sy... pem... užsasypem... užsasypem... spievali kolesá a môj sused zatvoril oči.

S úľavou som sa oprel do kúta, pod balkónom môjho kufra. Oči mi samé k nemu zabľúdili a kútikmi úst mi nevdojak trhlo.

Tak už si tam – definitívne! Konečne mám od teba pokoj. Už ma nikdy nebudeš provokovať v našej širokej posteli. Už sa mi nikdy nebudeš posmievat' urážlivo – pohŕdavým výrazom tváre, keď ma nedokázala prebudiť k ďalšiemu životuani tvoja bezuzdná žiadostivosť. Už ma nikdy nebudeš privádzať do extázy svojím nádherným telom a mor-

bídnou nenásytnosťou. Vždy, keď si ma vášnivo uhrzla, mal som pocit, že to je naozaj – a naposled.

Stretli sme sa práve pred rokom v tomto nočnom rýchliku. Drielal som v kúte, keď si sa zrazu zjavila v otvorených dverách. Predstieral som spánok a prižmúrenými očami som si ťa prezeral. Tvoju vyzývavo krásnu postavu obopínala lesklá kombinéza ako druhá koža. Krátke vlasy priliehali ku malej hlave, ktorá sa na útľom, dlhom krku pohybovala ako hlava zmije. Vreknú časť kombinézy si mala pootvorenú tak, že len napoly zakrývala tvoje malé, krásne prsia.

Vyžarovala z teba zmyselnosť – a hlad. Vykročila si ku mne, keď sa v chodbičke zrazu objavil sprievodca.

"Dobrý večer, cestovné lístky, prosím!"

Podal som mu svoj. Ty si nás oboch pozorovala, potom si sa na sprievodcu oslnivo usmiala a naznačila si posunkom, že tam – vedľa. Sprievodca ťa nasledoval a ja som znovu zatvoril oči.

Asi som zaspal, pretože si odrazu sedela oproti mne, bokom opretá o operadlo. Kombinéza sa ti na jednej strane otvorila ešte viac a bolo vidieť tvoj prsník s ostro vztýčenou bradavkou. Oči si mala privreté a bola v nich už len zmyselnosť. Dvere boli zatvorené a záclonky zatiahnuté.

Pomaly si sa dotkla špicatým nechťom konca výstrihu a pod jeho dotyk sa kombinéza začala otvárať stále nižšie. Už

som nepredstieral spánok. To ostatné som predstierať nemusel.

Sprievodca nás viac nevyrušil.

Tak si vstúpila do môjho života a už si tam zostala.

Naše dlhé noci boli to jediné, čomu som spočiatku žil. Čo si robila vo dne, keď som bol v práci, neviem.

Snád si spala ako jaguár na konári stromu, alebo ako kobra v prítmi jaskyne. S príchodom noci si sa zjavila ako tajomný príznak a tvoj belostný zadoček

kreslil okolo mňa pomaly sa zrýchľujúce otázniky.

Dokázala si ma vybičovať až na samotnú hranicu neskutočného. Tvoja vynaliezavosť bola fantastická!

Kamasutra sa pri tebe stávala šlabikárom pre pomocné školy.

Chodievam často na služobné cesty. Keď som sa ťa pýtal, či sa sama nebudeš nudiť, tajomne si sa usmievala. Nikdy si toho veľa nenarozprávala – niekoľko slov – zo dve vety. Najzhovorčivejšie bolo vždy tvoje telo.

Potom prišiel včerajší deň. Kolega ma doslovne vytiahol z vlaku na poslednú chvíľu, tesne pred odjazdom a odviezol nazad do podniku na dôležitú poradu. Cesta sa musela odložiť o deň a ja som sa tešil, ako ťa prekvapím.

Nehlučne som otvoril dvere. Byt bol tichý, len z pootvorenej kúpeľne bolo počuť zvuky. Tíško som sa prikradol ku dverám a tešil som sa, že ťa pristihnem v chúlостivej situácii. Pristihol som ťa – ó bože – pristihol!

V kúpeľni horela sopústa sviečok rozostavaných na rôznych miestach. V ich mihotavom svetle som ťa uvidel a to čo som videl, ma bude strašiť po zvyšok mojich dní!

Ležala si vo vani nahá – vlastne nie, nie nahá!

Tvoje nádherné telo bolo pokryté šupinami a krvou. Vo vani si nebola sama. Bolo tam s tebou to, čo zostalo z neznámeho muža, ktorého hlava sa váľala na zemi, neďaleko dverí. Oči mal vytreštené – či z vášne, alebo z hrôzy – neviem.

Tvoje telo vo vani sa vypálo. Z prsta ti vystrelil pazúr ako kinžal a rozpáral trup toho nešťastníka. Vyvalil sa strašný zápach a všetko ostatné. Tvoja hlava sa v extáze zvrátila dozadu a ja som namiesto tváre bohyně uvidel krvou rozvášnenú tvár dravého netvora.

Odtackal som sa tíško pospiatky až do kuchyne a tam som do drezu vyvrátil hádam aj štedrovečernú večeru spred roka.

Vždy som ťa obdivoval a chválil za dokonale vyumývaný a vyleštený byt po každej mojej služobnej ceste. Ó bože!

Slabý ako mača som sa opieral o kuchynskú linku. Ty si ma zrejme v extáze nezaregistrovala, ináč by sme boli vo vani už asi traja! Ešte raz ma naplo, ale žalúdok bol našťastie už prázdny.

Siahol som poslepiacky do police, kde moja prvá žena mávala rum na pečenie. Poloplná fľaša stála na starom mieste. Ty si nikdy nebola na alkohol.

Celý rok som nevedel, na čo si vlastne bola!

Zhlboka som sa napil a potom ešte raz. Striaslo ma. Ešte do tretice. Teplo sa mi pomaly rozlievalo do celého tela. Po špičkách som prešiel kuchyňu ku rohovej lavici pod oknom. Tam som mal uložené svoje náradie, perfektne udržiavané a dokonale ostré.

Čo mám ešte dodať?

Byt je znova vydrhnutý a vyumývaný a ty sa – tak ako pred rokom – vieš so mnou v poloprázdnom kupé nočného rýchlika.

Už nikoho nebude zvädzať tvoje rozkošné telo.

Už nikoho neroztrhajú tvoje dravčie zuby. Všetko je to tam – v tom veľkom čiernom kufri, stiahnutom dvoma remeňmi a čoskoro bude aj s ním na dne priehrady!

Vlakom to trhlo a ja som sa prebral z driemot. V tom okamžiku mi čosi kvaplo na tvár. Druhá kvapka dopadla na čelo a tretia na ruku. Za nimi nasledovali ďalšie. Červený lepkavý potôčik si to namieril cez zápästie až pod manžetu košeľe.

Sedel som ako primravený a neopovažoval sa pozrieť na suseda. Nech spí, preboha, nech spí!

Sused nespál. Keď som k nemu obrátil vydesené oči, široko sa usmial a pokyvkal hlavou. Vyzeral celkom ako Budha, s tou okrúhlou tváričkou a tajomným úsmevom.

Naklonil sa bližšie a vo mne sa zastavilo srdce.

Natiahol ku mne ruku – ó bože, nie! Nie! NIE!!!

Jeho prst zľahka prešiel po mojej tvári a zotrel niekoľko kvapiek. Oňuchal a znovu sa široko usmial.

"Výborná griotka – taká škoda! Asi sa vám rozbila fľaša, keď ste ten kufor vyhadzovali hore na policu.

Sklo je krehké!"

Zahanbene som sklonil hlavu. To je moja slabosť.

Vo vlaku – keď nemôžem zaspáť – tak si dlhý čas krátim divokými príbehmi, ktoré si vymýšľam. Napríklad ako teraz.

Čierny kufor a krásna mimozemšťanka. Obzvlášť, keď sa mi podarí dostať do toho nejakých mimozemšťanov, tak to má tie správne grády.

Pozrel som sa na suseda a oplatil mu úsmev. Skutočne je tej griotky škoda. Moja tetka má na ňu tajný recept a niekoľko fliaš poslala mojím rodičom spolu s bohatou výslužkou zo zabíjačky. To bude teraz vyzerať! Črepy z fliaš spolu s klobáskami a jaternicami, mäso, slanina, tlačenka – všetko naložené v ghriotke! Rdšej som si presadol a pod kvapkajúci kufor som položil na sedadlo noviny.

Sused ma chvíľu pozoroval, potom pozrel do tmy za oknom, vyskočil, odkiaľsi vytiahol malú aktovku a vyšiel na chodbičku. Vo dverách sa ešte obrátil a usmial sa šibalsky na mňa a na môj kufor.

Po chvíľke rozmýšľania som opatrne zložil kufor na sedadlo. Netrpezlivo som rozopol remene a otvoril ho. Nedotknuté tam ležalo prádlo, knihy, vzorne zabalená zabíjačka – v celofáne aj igelite, aby sa nič nezamastilo. A medzi tým

nepoškodené tri fľaše... ale to predsa nie je...!

Vyletel som z kupé chodbičkou dozadu, kadiaľ pred chvíľou odišiel môj sused. Za nami bolo už len jedno prázdne kupé a otvorená umývárka.

Kde sa dočerta podel? Veď toto je predsa posledný vagón! Ešte WC – aha, zamknuté! Zrejme je tam!

Oprel som sa o kovové zábradlie, ktoré ohraničovalo koncové dvere vagóna – teraz pochopiteľne zamknuté – a mechanicky som sa pozrel do špinavého okienka. Zrazu som k nemu pritisol tvár.

Koľajnice, ubiehajúce za vlakom, žiarili ako zlato a dvíhali sa nahor ku čiernej oblohe. Po zlatých pražcoch – ako po schodoch – kráčal malý buclatý mužíček s aktovčekom v ruke.

Náš vlak zapískal a vbehol do tunela. Koľajnice za nami ešte chvíľu svetielkovali a potom som už videl len odraz vlastnej vyjavenej tváre.

Dvere WC sa otvorili a telnatá dáma v kvetovaných šatoch sa pretisla okolo mňa. Za ňou sa ťahala sladkastá vôňa lacného parfému.

Pomaly som sa vrátil do kupé. Z otvoreného kufra sa na mňa usmievali tri fľaše pravej škótskej whisky.

Démonova flétna Leoš Kyša

. září – večer Na nebi se objevila první hvězda. Vítr si pohrával s tmavě zelenými listy lip. Na faře kostela svatého Jakuba tmu protrhávalo pouze matné světlo z jedné místnosti. Ložnice pátera Vojtěcha. Mladý kněz seděl na židli za svým psacím stolem. Otevřel zásuvku, vytáhl pero, napsal datum a oslovení: "Vážený biskupe," na chvíli se zamyslel, protřel oči a odešel si udělat kávu.

O dva kilometry dál, v centru města, pospíchal zšeřelou ulicí v dlouhém šedém kabátu plešatý muž středních let. Na hlavě naraženou bekovku. Vytáhl krabičku polských cigaret Polo, v chůzi vyndal poslední a zastavil se. Zapálil si papíros, zmačkal balíček a pokračující v ostré chůzi jej zahodil.

Vojtěch se napil kouřící kávy. Podíval na hodiny.

Devět. Času má dost. Vzal znovu pero a úhledným písmem se pustil do dopisu: "... stále mne ovládá smutek ze strašné smrti našeho bratra a mého dobrého přítele otce Andrzeje. Je to dnes přesně týden co uhořel v kostele svaté Anny ve Wroclawi.

Osobně jsem v troskách našel jeho ohořelé tělo.

Byl to hrozný pohled. Ležel v podivně zkroucené poloze a v pravé ruce svíral velký, železný kříž.

Podle policie to byla nehoda. Pravděpodobně oheň způsobilo spadlé kadidlo či petrolejová lampa. Otec Andrzej si toho z počátku asi nevšiml, a než pak stačil utéci či cokoliv podniknout, ztratil vědomí vdechnutím štiplavého kouře, který jej také udusil, dřív než jej sežehly plameny."

Plešatý muž těžce dýchal. Na chvíli se zastavil.

Otevřel novou krabičku, otočil první cigaretu naruby podle starého kuřáckého zvyku a zapálil si. Už

nebyl daleko. Jen aby to stihl včas a dokázal přesvědčit toho kněze.

Páter dopil svou studenou kávu a pokračoval:

"Fara unikla té zkáze, bohudík, bez sebemenšího poškození. V osobních materiálech našeho dobrého bratra byl nalezen dopis, ve kterém mi odkazuje veškeré své osobní věci. Svou hotovost poukázal dětskému domovu ve svém rodišti Trzebnici. Co se týče mého dědictví, nebylo toho mnoho. Několik desítek knih, různé suvenýry, oblečení, fotografie a dopisy. V jeho pozůstalosti jsem také našel zvláštní, pravděpodobně pouze postříbřenou flétnu. Jsou na ní vyryty různé ornamenty, jejichž význam dokáže asi posoudit pouze odborník. O této flétně mi páter nic neřekl, takže předpokládám, že nebude mít nijak zvláštní cenu, pokud..."

Kněz najednou přestal psát. Upustil pero a zaposlouchal se. Uslyšel jakési tiché kvílení. Mohl to být sílící vítr. Ne. To zní jako flétna. Ten tichý podbízivý tón patří jistě flétně. Ale kdo by tu mohl tak krásně hrát na flétnu?

Vstal a popošel ke dveřím. Melodie znějící všude a přitom bez jasného centra pomalu sílila a naháněla husí kůži.

Vojtěcha polil studený pot. Vrhł se ke kamnům a uchopil do ruky pohrabáč. V pokoji zhaslo světlo a za stále hlasitější a hlasitější melodie se otevřely dveře do pokoje.

Udýchaný muž došel k velké železné bráně fary a zatáhl za kliku. Tiše polsky zaklel do slovanského boha Peruna a krkolomně se pustil do přelézání nízké polorozpadlé zídky.

Kněz se podíval ke dveřím. Rozklepal se hrůzou a obřadně začal přeskakujícím hlasem odříkávat

-tý žalm: "Hospodina miluji, on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho..." Ve dveřích se pohupovala flétna svítící stříbrným měsíčním svět-

lem a její melodie sílila.

"Ó Bože!" vykřikl muž u zavřených dveří, když uslyšel tu čarovnou melodii, rozbil přízemní okno a vtrhl dovnitř.

"... po všechny své dny chci k němu volat. Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí, nacházím jen soužení a strasti..." ruka se knězi třásla, upustil pohrabáč a ustupoval směrem k oknu. Flétna se stále jen pohupovala v rytmu své hudby a hrála. Hrála stále hlasitěji a rychleji. "... Vyzývám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život!"

Za flétnou se objevila nehmotná postava, snad stvořená jen ze stříbrného matného světla. Hudba přestala hrát.

Světelná bytost natáhla svou průsvitnou ruku ke knězi a ozvalo se strašlivé zaječení. otec Vojtěch odhozen silnou vlnou ničivého tlaku proletěl oknem ven. Při dopadu byl ihned mrtev. Jeho tělo zůstalo ležet posázeno střepy a s tváří zbrzděnou strachem.

Polák, který se nacházel již nedaleko místnosti byl vržen na zábradlí. Prasklo, ale stále jej dokázalo udržet. Rychle. Jak jen mu to bolest a vysílení dovolovaly, vstal a vrazil do místnosti. Světnice byla prázdná, jen rozbitým oknem tu proudil

studený vzduch.

Klekl si na podlahu a začal prohledávat místnost.

Šmátral píd' po pídi. Nic nedokázal najít. Hledal tu zatracenou d'ábelskou flétnu, jenže marně. Za chvíli uslyšel zvuk, lekl se. Ne, to nebyla hudba, ale jekot policejní sirény. Věděl že musí zmizet. Jako policistovi mu bylo jasné, že svou přítomnost zde by asi těžko vysvětlovat.

. září – večer Přes temné ulice historického jádra města se valila mlha. Jemně mrholilo. V domě na obchůdkem se starožitnostmi bylo teplo. Oheň v krbu spokoje-

ně hučel a osvětloval skoro celou místnost. Starý muž seděl v křesle přikrytý dekou a nervózně rychle potahoval z dýmků.

"Myslím, že se pletete, pane," snažil se stále zachovávat klid stařec, "já žádné kradené věci neprodávám, a pak, když něco kupuji, tak jak mohu vědět, že je to zcizené?" Pokusil se o nevinný úsměv.

"Také vás to mohlo napadnout. Nebo spíš nechtělo?" nedokázal se zdržet jízlivosti trochu krkolomně česky mluvící cizinec. Měl už všeho plné zuby.

Málem ho zatkli, když se k ránu po příjezdu policie vloupal do fary a zkoušel najít flétnu. Nikde nebyla, jenže jak zjistil od svého známého na kriminálce mezi zabavenými věci pro účely vyšetřování není.

"To jste si dovolil příliš, vy – vandráku. Klid'te se odsud, než na vás zavolám policii!" nasupil se dědek, oči mu začaly nervózně pomrkat a tvář se zvrásnila zlobou.

Polák věděl, že tenhle chlápek má u policajtů dost známých. Hlavně toho, co tu flétnu při výjezdu ukradl z fary a prodal mu ji. Určitě stála hodně.

Kamarád mu řekl, že jednoho z těch, co vyjeli v noci ke kostelu sleduje už delší dobu inspekce.

Tohle asi nebyla první kradená věc. Sakra, proč nic nemůže jít hladce. Sledoval jej, přes veškeré své nevyspaní a vyčerpání se mu povedlo jej vystopovat až sem k tomu překupníkovi. Počkal si však na noc.

"Už mě to nebaví," vytáhl svou pistoli a namířil přímo mezi oči. "Chci tu věc okamžitě a bez výmluv."

Stařík se roztřepal. V těch krví podlitých, zoufalých očích viděl, že to myslí vážně. "Prodal jsem ji.

Ale dám vám adresu. Počkejte." Kvapně, na svůj věk, vstal a v očích mu hořely plamínky strachu a nenávisti. Popošel k trezoru, odemkl jej, otevřel a vyndal z něj červený deník se záznamy o svých stálých zákaznících. "Hana Vojkůvková, je to archeo-

ložka," ukázal roztřeseným prstem na stránku v rozevřeném sešitku.

Muž zastrčil pistoli, vytrhl list s adresou a otočil se ke starožitníkovi. "Dík za pomoc a modlete se, aby se jí nic nestalo, jinak se pro Vás vrátím a vezmu sebou do pekla." Otočil se k němu zády a spěšně vyrazil z domu do opuštěného ponurého města.

Zlostí roztřesený dědek si přitáhl svou vyřezávanou starou hůl, dobelhal se ke dveřím a pečlivě je za vetřelcem zamknul. Já ti dám takhle vyhrožovat, ty hajzle. Zaklel si v duchu a vytočil číslo policie.

Polák šel městem za svým cílem. Případal si jako před třemi dny. Měl však zvláštní pocit, že něco není v pořádku.

Prosmátral kapsy, aby se na chvíli uklidnil cigaretou. Žádná. Zklamaně si odplivl, schoval ruce před zimou do kapes a pospíchal na nejbližší zastávku tramvaje.

Stařík položil sluchátko. Pravou rukou zašmátral po holi. Nenašel ji. Pootočil hlavou a podíval se na místo, kde ji postavil. Jeho tvář zbledla. Očima vyřeštěně sledoval svou hůl. Kývala se ve vzduchu jakoby v rytmu jakési melodie a vzduch kolem ní modře opalizoval.

Podlomila se mu kolena. Spadl na podlahu. Vztyčil před tváří ruce a vykřikl. Odpovědí mu byla tichá melodie flétny, podbarvující strašlivý smích, který se náhle začal rozléhat pokojem. Hůl se mihla vzduchem a silně udeřila starce do hlavy. Lebka praskla a na zem začala vytékat tmavá, rudá, bublající krev.

Mlha se počínala ztrácet z ulic a na oblohu vyplul zpoza mraků měsíc. Doktorka Vojkůvková seděla na podlaze svého bytu. Okolo sebe poházeny hromady knih a materiály o keltské kultuře. Na posteli ležela stříbrná flétna s vyrytými runami, které se kroutily jako chycení úhoři v síti. Někdo zaklepal

na dveře. Vstala a pootevřela je. Za nimi pohlédla do tváře muže před totálním zhroucením.

"Promiňte, že vás ruším teď v noci," promluvil.

"Jmenuji se Tadeáš Twardzik, jsem policejní důstojník z Wroclawi a potřebuji od vás něco, co by vám mohlo být hodně nebezpečné."

Žena se už chystala odstranit bezpečnostní řetěz. Něco v ní se však zaseklo. Nával podezření.

Uštvaná tvář a podloměný pohled toho muže ji přinutily s tím ještě chvíli počkat. nechala na svém místě. "Teda, vy jste fakt blázen.

Raději odejděte než zavolám policajty" pokusila se zavřít dveře. Marně. Muž mezi ně a práh strčil nohu.

"O co jde?"

"Flétna" vyhrkl ze sebe "ta d'ábelská flétna, kterou jste dnes večer koupila, už zabila tři lidi a vy byste dnes mohla být čtvrtá. Ostatně se divím, že jste ještě naživu. Prosím vás, dejte mi ji a snad vám to zachrání život."

"Jste cvok?" v duchu si začala blahořečit, že řetěz Ve městě se ozvaly policejní sirény.

"Tak poslouchejte" začal Polák hrubým hlasem, který nervózně přeskakoval. Měl co dělat, aby nekřičel. "Před dvaceti a čtyřmi dny jsem dostal na starost případ mladého archeologa. Někdo nebo spíš něco mu rozbilo lebku a roztrhalo vnitřnosti tak, že identifikovat jeho totožnost dalo práci zkušenému týmu patologů. Ten kluk pracoval na keltských vykopávkách v Czestochowe a ukradl odtamtud právě tu flétnu, kterou máte doma. Několik hodin před svou smrtí ji dal otci Andrzejovi, nevím proč, možná aby ji vrátil, ale ten starý kněz si ji nechal. O čtrnáct dnů později uhořel v kostele."

Muž na chvíli zastavil proud svých slov. Nadechl se a pokračoval.

"A pak tu pekelnou věcičku získal s pozůstalostí

jeho český přítel – páter Vojtěch. Za sedm dnů poté proletěl oknem své fary. Něco vám sakra povím. Byl jsem tam a můžu odpřisáhnout, že tam kromě mě nebyl žádný lidský tvor." Vyndal kapesník. Utřel si z čela pot a zoufale jí pohlédl do očí. Žena ho jen udiveně poslouchala. "A teď to nejhorší, došlo mi to teprve nedávno. Ten student byl zabit dvacet osm dnů poté, co ukradl flétnu z naleziště. Páter Andrzej čtrnáct dnů na to, co ji dostal. Vojtěch, ten zatím poslední – sedm dnů později. Nemám tušení proč, ale prostě se ty dny krátí dvěma!"

"Dnes večer jsou to tři dny od poslední smrti, takže někdo musí zemřít, a když ne vy..." Došlo mu, kdo dnes zemře anebo už to má za sebou. Vrazil pěstí do zdi. "Ten zraněný dědek" odplivl si.

"Ale to už je jedno," pohlédl na ni. Ona jej pouze fascinovaně pozorovala a vůbec nevěděla co si myslet "Buď se jí okamžitě zbavte a nebo mi ji dejte. Musí být vrácena tam, odkud byla vyzvednuta."

Na schodech se ozval dusot několika nohou. Dva muži v modrých uniformách na něj namířili hlavně svých čezet.

"Okamžitě se vzdejte, máme příkaz vás zatknout!" křičel jeden z nich.

Polák se rezignovaně otočil k mužům zákona a oči mu zalily slzy. "Jste blázni, nevíte co děláte."

V poutech se podíval na silně rozrušenou archeoložku: "Prosím, udělejte to, co jsem Vám řekl. Jde o život. A nejen váš."

. září – dopoledne Raní, doposud letní, slunce pronikalo oknem do cely kapitána Twardzika. Seděl na palandě a oči měl zavřené. Z dálky se ozvaly kroky.

"Tak vstávejte. Jdete ven." probral ho ze zamyšlení dobromyslný hlas příchozího nadstrážmistra.

Polák ožil. "Jak to?" postavil se a poprvé za necelé tři týdny vystřídal v jeho pohledu očekávání před-

chozí zoufalství.

"No, vyšetřovatele jste sice přesvědčil, že jste pomatenej, ale ne vrah. A pak ta ženská říkala, že jste jí nechtěl ublížit, a asi byste ani nestihl zabít toho chlápka a pak se k ní tak rychle dostat."

Zmocnilo se ho nadšení. Možná ještě není pozdě. Snad je tu nějaká naděje. Oblékl si kabát a vyrazil se svým doprovodem pro zabavené věci.

Archeoložka jej netrpělivě čekala před budovou.

Stála opřená o svou škodovku a nervózně poklepávala prsteny o kapotu. Spatřila ho. Otevřela zadní dveře. Ze sedačky vytáhla flétnu.

"Je vaše. Možná jsem ještě větší cvok než vy, ale to, co jsem rozluštila včera v noci, zhruba sedí s tou vaší teorií. Na flétně je psáno o jakési kletbě, která byla vržena na nějakého mocného mága. Byl zaklet v démona a připoután k tomuhle." Podala mu ji.

"Prokletí se může zbavit, jen není-li na posvátné půdě a získá jakousi energii z lidského strachu a smrti. Poprvé smí zaútočit za dobu dlouho od úplňku k úplňku, poté o polovinu dříve a tak to jde dál.

Takže ta vaše teorie v podstatě s mírným skluzem sedí."

Zmlkla. Podívala se plná očekávání do odhodlaných očí muže, který znovu získal svou naději.

"Musíme ji vrátit zpátky na Czestochowské vykopávky, jenom doufám, že to stihneme a pustí mě přes hranice."

Žena nastartovala své auto. "Víte co se stane když démon získá pátou obět'?" Neznělo to jako otázka.

Policista se připoutal a zapálil si cigaretu. "Na to nemyslete, protože my tomu zabráníme."

. září – časně ráno Dva polští dopraváci seděli za stolem a popíjeli své obvyklou ranní kávu. Jeden si zapálil dýmku a podíval se na stůl. Na něm leželi dva pasy, občanka,

kabelka a kouřem zašedlá flétna.

"Teda řeknu ti, Michale, že takovou havárku jsem v životě neviděl. Jak ta ženská mohla vyletět ze silnice sedm metrů do pole a tam se třikrát otočit. To, co z těch dvou po výbuchu auta zbylo, je vážně jen pro silný žaludky."

Druhý muž přitakal a napil se ze svého šálku. Na chvíli se zamyslel a podíval na svého kolegu.

"Tomku, slyšel si to? Jako by tu někdo hrál na flétnu."

Nevinné naděje Anna Šochová Pomenší paní ve flaušáku s kožešinkou vešla hřbitovními vraty. Přívětivý kulatý obličej zpod kloboučku svítí jako sluníčko. Nepochybně je středa nebo neděle kolem desáté, neboť paní Mrázková s kabelou chodívá ke svým hrobům se železnou pravidelností.

Položí kabelu na zem, složí ruce na břicho, s povzdechem zhodnotí stav leštěného mramoru a květin. Někdy nasliní prst a přesvědčí se, zda neviditelná kapička nebo smítko na písmenku jsou skutečně tak nevinné, jak doufá.

Má je tady tři, hezky vedle sebe v půlkruhu, který bude ještě pokračovat sedmi dalšími hroby. Nikdo neobsadil takový kus jako jejich rodina. Dokonce je domluveno, že třikrát nebo čtyřikrát se ještě prodají místa na druhé straně, kdyby to Státník chtěl stihnout. Noha ho pořád zlobí! On nic neřekne, ale známe různé případy.

Až bude kruh plný, přivezou takové ty lavičky dokola a bude to moc pěkné, sedět na sluníčku uprostřed tújí, kolem pomníčky, zlacená jména.

Paní Mrázková jenom přivře oči a už to vidí. Krásně srovnané, jeden jako druhý, přesně rozsazené, zastřižené stromky. Ne jako vedle, tam si lidi nandali různé kameny a patvary a všechno pokazili. Určitě naschvál, natruc! A dvojí se zmůžou jenom na umělé kytice, podstrčili stovku hrobníkovi a lita tam smetí. To se nehodí, takhle zanedbávat rodinu.

Paní Mrázková utrápeně potřese hlavou.

Vytahuje saponát, zázračnou utěrku s mikrovláknem, flanel a kus plátna. Důstojně odkráčí pro vodu do kbeličky a také vyhodit všechny květiny z minula.

Soustředěně čistí každý hrob stejnými pohyby, všem pečlivě nastejno rozděljuje svou péči. Je spravedlivá, laskavého

srdce.

"Máš to tady moc pěkné a čisté, maminko."

Všem nakonec pochválí jejich místo, aby měli radost. Sebere a pečlivě složí hadříky, utěrky, kbelíček i saponát. Vzadu za deskami nic nenechává.

Když to povalí vítr, je hned tolik nepořádku! Leckdo je navíc tak sprostý, že věci bere, nedá zpátky čisté ani správně srovnané.

Ještě na rohu pískové cestičky se sehne, vyškubne stéblo. Její strana zůstává dokonalá, bez poskvrnky.

Jak ta záda bolí! Ale všechno to dělá ráda, pro svoje.

Paní Mrázková důstojně kráčí městečkem, pokyvuje do všech stran, odpovídá na pozdravy. Ani rozjívená děcka si netroufnou blízko ní řídit a honit se, do silnější paní ve vínovém flaušáku nikdo nestrčí. Nemusí uskakovat, zlobit se, nedej bože nadávat. Nikdo nepamatuje, že někdy zvýšila hlas.

Tolik přitom zkusila, poslední roky samé pohřby a další prý na cestě!

Před řadovým domkem okamžitě zahlédne mezi růžemi vajglíka a s odevzdaným povzdechem ho vytáhne. Uštípne také dva opadávající květy, neboť vítr okvětní listy bez rozmyslu sype kamkoliv. Konečně může odemknout a vstoupit do chladné síně se spoustou květin. Odloží si, kartáčem přejede ramena kabátu, uloží ho do skříně. Sejme ramínko s domácím oblečením, převlékne se ze šatů. Urovná jim na ramínku rukávy a límeček, zastrčí do druhé skříně, ještě jednou zkontroluje, zda visí dobře.

Botkám otre podrážky a zasune je do botníku. Z kabely vyjme vlhké hadříky a utěrky, aby je mohla odnést s tím, kterým očistila boty. Chvilí přemýšlí,

potom vyjme i kbelíček, aby vyschnul na dvorku.

Ještě prohlédne, zda neukápl saponát a kabelu zasune na místo pod stoličkou, překrytou dekoračkou. Srovná trásně, zastaví se u blednoucích listů scindapsu, ulomí je a postoupí do domu.

V koupelně obstará hadříky, vymáchané je hodí do kbelíčku. Při pohledu na vanu vědoucně pokývá hlavou. Jako kdyby se nemohl ošplouchnout v umyvadle. Propláchne kartáček na ruce, mýdlo srovná do mističky podle rožků, pootočí chlupatou předložku. Je oválná, ale ta nevypratelná skvrnka se musí směřovat přesně ke druhé dlaždičce od kouta, tam ji skryje stín. Kdyby se jí mohla zbavit!

Jenže se už takové nedělají a ona dobře ladí! Paní Mrázková vzdychne, protože koupelna je tím pádem slabinou celého domu.

Povytáhla toaletní papír ze schránky. Zase nakřivo! Shýbla se a pečlivě odtrhla cár, aby i v místě perforace vypadal co nejúhledněji. Zbytek vhodila do mýsy, zpoza nádržky vytáhla hadřík, oťela vršek mýsy, hadřík propláchla, po paměti položila zpátky na trubku. Sklopila sedák i víko, pošoupla potahem.

Při odchodu se zarazí, vrátí k zabudovaným skřínkám za karmou. V otevřené polici malinko pootočí dvě parádní krabičky s mýdlem. Otevře vedlejší dvířka, postrčí na správná místa lahvičky a blistry s léky. Jsou většinou na srdce, po nebožtíkovi, ale můžou se hodit. Ve stáří přichází hodně nemoci.

Chybí Valetol, celá tableta. Krabičky s mýdlem tedy odsunul rukávem, ale že si nevšiml? Je nemocný, ale pozor dávat může.

Ke kbelíčku přidá navlhlý ručník.

Projde chodbičkou ke kuchyni. Nad tou rezignovaně mávne rukou, ačkoliv by necvičené oko odhalilo nejvýš hrnek od kafe ve dřezu. Vyjde na dvůr, předtím ovšem přesně vyrovná jeden pár odšoupanutých starých šlapek a nedbale k polici skopnutou pantofli.

Rozvěsí hadříky na skrytém místě pod stříškou, zakryje neladné zákoutí ručníkem a konečně vzhledne, kdeže je Stáník.

Ach, kouří u schodků do zahrádky! Paní Mrázková je však naladěna dobře, neboť na nízkém zděném sloupku vidí plechovku na popel a vzduchem nic nelétá. Dlaní přejede po vyvěšených peřinách, už jsou vyvětrané.

"Stáníku, měl jsi bolesti?"

Statný šedesátník se probere ze zamyšlení a otočí hlavu. Zůstává zavěšený na berlich, pravou nohu v chodící sádře lehce nakročenou.

"Nic hrozného, Pavlíno. Jo, přišel dopis od Věry.

Není na tom dobře. Musí na operaci."

Paní Mrázková kýve soucitně hlavou, ale zarazí ji něco úplně jiného.

"Tys odmykal síň? Vůbec jsem si nevšimla."

Stáníkovy rty se malinko zkrřivily.

"Pošťáčka se stavila u Horáků a zahlídla mě. Byl jsem jenom v kuchyni a tady."

Pavlínka znovu kývla, tentokrát spokojeně.

"Měl sis pustit televizi, oddělala jsem chlupy z křesla a rozložila noviny na zem! Nesmíš se tolik namáhat. Tady se dlouho drží rosa a dlážka klouže."

Stáník zavrtěl hlavou.

"Už tě nebudu otravovat, Pavlíno. Přidělávám ti tolik práce! Jsi hodná, žes mne sem vzala, ale už se mne zbavíš. V pondělí mi sundají sádku. Potom pojedu za Věrou, taky někoho potřebuje. Moc se té operace bojí, víš? A já už předtím zařizoval, že se k ní nastěhuju."

"V pondělí?! Vždyť jsi slabý! V našem věku nic nesrůstá jako mladým! Bláhová na úřadě taky říka-

la."

"Ale jdi! Podívej, z těch tvých schodků seskáču!

Jako zajíc!"

Otevřel vrátka dřív, než ho mohla zadržet. Pevně sevřela násadu koštěte a zlobně stáhla tvář.

"Vidíš, Věruš, bude to tady mít moc hezké. Pěkně vedle svých, celá rodina. A cizí na něj nesáhne, postarám se o něj, neměj strach.

Zrovna mi předváděl, že za tebou může jet, že je dost silný, chudák!"

Paní Mrázková zdusila vzlyky v kapesníku. Bledá žena vedle ní plakala také, oči upřené k místu, kam brzy uloží Stáníkovu urnu.

Paní Mrázková se utířila, přistoupila k túji, odlomila kousek reznoucí větvičky. Musí sem v neděli vzít nůžky.

"I děcka můžou počítat, že u táty mají místo, tady jim ho nikdo nevezme. Jsem ráda, že jste se k sobě chtěli vrátit, já tomu vašemu rozvodu nevěřila.

Vždycky jsi byla pořádná ženská, Věro, ty si dovedou mužské udržet. Poctivě naklizeno, skříně srovnané. Ono to hodně platí, nemysli!

Pojď, půjdeme domů, jsi slabá. Musíš na operaci až do Prahy? Taky máme dobré doktory, byla bys u svých."

Pohublá Věra přikyvovala, ale nedokázala myslet na víc, než Stáníkův náhlý odchod. Švagrová jí to ani nedovolila.

Ukázala Věře schodek, na kterém Stáník zapackal, obrubník, dlouho drhnutý od krve. Té ale vyteklo, byla to řacha! Tam ke kameni ve skalce dolétla pravá berle. Podryla pár sněženek, ale to nic, spravilo se to hned.

"Přidírepla jsem u něj, Věruš, víčka mu nadzvedala a mluvila na něj, věděl, že u něho zůstávám do konce."

"Moc hezky ses o něj starala, Pavlínko, na ten hrob dám polovinu. Brzy mě možná taky zahrabou."

Paní Mrázkové svíto v očích. Zavedla nemocnou dovnitř, starostlivě pobíhala kolem jako kvočna.

Pátý hrob do oblouku? Kameník říkal, že mramor dochází, dostal nový s jiným odstínem, mohla by včas objednat! Ach, to bude krása. Věra má taky něco se srdcem. Vzrušením tajila dech.

"Nikam nejezdi, Věruš, postarám se o tebe, dvě ženské se přece dobře srovnají."

Samou radostí zapomněla před usednutím v obýváku stáhnout chlupy a složit vedle na parádní ušák. Přehlédla pár jehliček z asparágu na lenochu. Donesla sem kafe a bábovku, roztáhla závěsy, strpěla sluneční světlo na tmavých potazích. Však jenom teď, aby Věru uctila.

"Stáník povídal, jak se bojíš operace. Když budu s tebou, všechno dopadne dobře, uvidíš. Už je ti líp?"

Věra vděčně pohlédla do dychtivých Pavlíniných očí. Až na obzvláště hnusné kafe byla opravdu jako v ráji. Přímo na jeho prahu.

Emancipovaný E. Kocourek Žiji! Já žiji! I poté, co na mne se zalíbením spočinul pohled šesti očí líbezných Traxie, a co mne požádala o moji Šťávu života. Žiji, neboť moje já bojovníka převládlo nad mým já milence, a já se vzdálil z jejího dosahu. Naštěstí dříve, než se dotkla mých brv libosti, a dříve, než je stačila potřísnit svojí šťávou lásky. Kdyby se jich dotkla, byl bych nyní mrtev, můj mozek a moje rozpuštěné svaly by šplouchaly v jejím žaludku a dávaly jí sílu k plození našich potomků. Však já nepodleh! Jejímu vábení a vzdálil se, ač mě chtěla zadržet silou. Žádný jiný bojovník z našeho rodu, natožpak mileneček, by nedokázal vzdorovat, kdyby jej sevřela Matka tří pokolení jako Traxia.

Já ano! Rozrazil jsem sevření jejích končetin a opustil – živý! – její hnízdiště. Hned venku jsem nechtěně vrazil do Diraxy, Matky dvou pokolení, která se mne pokusila zadržet. Traxiina dcera. Narazil jsem do ní v plné rychlosti a bojím se, že jsem jí rozdrtil thorax. Já to nechtěl!

* * * "Toužím po tobě, Flexio! Pojď ke mně..."

Probouzím se do tmy. Moje žihadlo je zkroucené v křeči – jsem bezbranný jako novorozený Čtyřnožec! Naslepo vybihám do temnoty. Vrážím do větví a klopýtám přes kameny. Prchám.

Mé oči zvolna přivysávají tmě. Noc končí, bude svítat. Běžím bez cíle. Kamkoli. Hlavně pryč odtud.

Daleko od Traxie. Chci žít!

Hrůzostrašná noční představa už se nevrací. Zatím. Ale co příští noc?

* * * Mám hlad. Číhám u východu z podzemního obydlí Čtyřnožců. Od dnešního Probuzení jsem ulovil a vysál dva Teplokrevné. Zvláštní – jindy bych jich za stejnou dobu ulovil pět. A byl bych nasycen až do příštího Probuzení. Tito vůbec nezmimili můj hlad.

Vypadají menší než Čtyřnožci, které jsem lovil dříve.

Co naplat, déle číhat nemohu. Musím dál! Dál od Hnízdiště a dál od Traxiiny pomsty. Jistě mě stihá.

* * * "Chci tvoji Šťávu života! Pojď ke mně, Flexio..."

Probouzím se. Sen mizí. Nablízku nikdo není.

Vztyčuji žihadlo – jde to dobře, i Šťávy rozkladu mám dostatek. Svůj život neodevzdám bez boje.

* * * Hlad mě dovádí k šílenství. Pokoušel jsem se lovit větší Čtyřnožce. Takové, co žijí stále na povrchu.

Bez úspěchu. Pokaždé si mě všiml dříve, než jsem se přiblížil na vzdálenost skoku, a prchl. Moje smyslové brvy mi říkají, že dělám větší hluk, než kdykoli dříve. Jehličí mi přece pod nohama nikdy nepraskalo... Hrůza! Traxie – a kdoví, která další Matka s ní – je mi jistě na stopě. A takto mě navíc uslyší!

* * * Co to? Určitě Teplokrevný. Ale kráčí po dvou nohách! Dvounožec? Pohybuje se pomalu. Plížím se za ním. Sláva, kořist mne neslyší. Snažím se plížit potichu, ale jehličí nesnesitelně praská. Odhaduji směr pohybu Dvounožce a nadbíhám mu. Vůbec o mně neví. Útočím! Skok... tělo padá. Ležící je rázem podobný Čtyřnožcům. Zarážím mu žihadlo do boku. Hrot obtížně proniká jakousi vláknitou slupkou a končí v měkké tkáni. Vstřikuji Šťávu rozkladu. Kořist se zmitá, pak chvěje, až znehybní. Hledám méně chráněné místo na těle kořisti – vláknitá slupka halí tělo, ale ze strany nohou lze odhrnout – a vstřikuji druhou dávku Šťávy. Nyní bych se měl

skrýt a vyčkat, až se svalovina rozloží. Ale můj hlad je silnější než obava z Traxie. Zůstávám u chladnoucího těla,

dychtivý je vysát.

* * * Áááh, ten slastný pocit, když se žihadlo zabodává do těla kořisti! Tkáň se s odporem rozevírá a můj vítězný bodec vniká do masa, hlouběji a hlouběji. A když je v ráně nehlouběji, vystříkne z jedového váčku Šťáva rozkladu. Pak už oběti není pomoci. Zanedlouho se její tělo – svaly, vnitřnosti, mozek – rozpustí do požitelného stavu.

Vychutnávám tu chvíli, než se z masa stane beztvář kaše – velmi výživná! – povytahuji žihadlo a zarážím je dovnitř, znovu a znovu... * * * Zdokonalil jsem taktiku. Ulovím-li Čtyřmožce, nasytím se a není nad čím uvažovat. Ale ulovím-li Dvounožce, to je jiná! Obyčejní bojovníci mého rodu provádí výstřik Šťavy reflexivně ihned po vbodnutí žihadla. Ale já ne! Moje vycvičená mysl dokáže výstřik zadržet. Sice to vyžaduje značné myšlenkové úsilí, ale výsledek stojí za to. Ta slast, když mohu žihadlo zarážet do rány znovu a znovu, a moje kořist stále žije! A navíc – nemění se v beztvárný chuchvalec hnisu, ale zmítá se pode mnou!

Neustále zlepšuji sebeovládání – již dokážu provést osm vpichů žihadla, než si oběť zničím Šťávou... * * * Zjišťuji, že Dvounožců jsou dva druhy. Že by matky a milenci? Ale kteří jsou čím? Je to složité. Oba dva druhy se vyskytují v různých velikostech, přičemž obecně platí, že menší hbitěji prchají a větší houževnatěji kladou odpor. Nakonec chutnají stejně. Ale co se týče zabodávání žihadla, do jedné – těm říkám Měkkí – vjíždí snadněji, jako by v jejich těle už pro ně byl připravený průchod. Do Tvrdých

si prorážejí cestu obtížněji, a to i když jejich tělo přitisknu k zemi a končetiny jim znehybním v té správné poloze.

Podivné!

A také se stále nemohu rozhodnout, zda mám raději Tvrdé nebo Měkké. Budu o tom přemýšlet.

* * * Tento Dvounožec o mně ví. Ale neprchá. Chce snad se mnou bojovat? Má odvalu! Jeho tělo je sice větší než můj thorax, ale končetiny jsou kratší než moje. A Teplokrevní nemají žihadlo. A co to? Udeřil mne! Jeho zbraň – klepeto jakési – neprorázila můj krunýř, ale stopu na něm zanechala. Je možné, že by mi tento Dvounožec dokázal odseknout končetinu... Vrhám se do boje. Porážím soupeře na zem. Bok je nekrytý. Žihadlo! Moje žihadlo klouže – klouže! – po jeho krunýři. Jedna dávka šťavy by byla ztracena, nebýt méj bájčné nové schopnosti pozdržet její výstřik. Jakže? Teplokrevní má krunýř? Snažím se zachytit jeho končetinu se zbraní.

Daří se. Hledám osvědčené zranitelné místo – ze strany od nohou – a znovu útočím žihadlem. Tentokrát zasahuji.

Nepřítel se zmítá v křeči. Zvítězil jsem! Avšak nevyužiji své vítězství a nevysaji jeho rozložené tělo, jeho mozek a svaly – slyším hluk dalších blížících se nepřátel. Několika. Vzdalují se.

* * * "Tak co tam máš?" ptám se Tochučara. Tenhle nuker vozí zajímavé úlovky.

"Dvě mrtvoly, magistře."

"Dvě?" Ten menší z pytlů by musel obsahovat leda nemluvně.

Vedu hlídku do laboratoře. Nukeři skládají náklad na stůl.

"Tady tohle je – byl – Ajvaz." Vysvětluje Tochučar nad větším pytlem.

Ohledávám mrtvolu. Hlava a ruce čerstvě zabité-

ho. Pohmožděniny, tržné rány, jako po každé šarvátce. Břícho v pokročilém rozkladu. Hnijící třísla, nohy jen jen odpadnout. Jed? Otrávený šíp? Had?

Obracím se k menšímu pytlí.

"A tohle neznáme." Tochučar vytřásá obsah na stůl.

Kost a kůže. Přesněji: kosti a kůže. Podle lebky zřejmě chlapec. Lícni kosti napínají pokožku. Tváře vpadlé, rty svaštělé. Nápadné oči – bulvy téměř nepoškozené. Vytřeštěné. Levá šilhá doleva, pravá kamsi k čelu. Nechávám Tochučara přidržet hlavu a natahuji kůži nohou. Ano, velikost odpovídá.

Chlapec. Podíváme se dovnitř. Jde to mizerně.

Nožik je ostrý dost, ale kůže, která na ničem nedrží, klouže. Musím obětovat desku stolu, dosud hladkou. Pár hřebíků probíjí kůži a znehybňuje ji. Řežu.

Nukeři odstupují od stolu.

"Aenee, zvala nás paní z Lesova na svatbu dcery – vid', že půjdeme? Bude se tam tančit a..."

"Jistě, drahá. Dobře, že jdeš. Můžeme odložit dnešní oběd? Obávám se, že mi jistou dobu nebude..."

Obracím se k Anděle a odkrývám jí pohled na stůl.

Mlčky se kácí. Vždy pohotoví Tochučar ji zachytává a jemně pokládá na podlahu.

"Chlapci, odnesejte ji prosím do..."

Nukeři se ochotně ujímají úkolu. Už jenom dotknout se Anděly je pro muže zážitek, natožpak ji bezvládnou uchopit, zvednout v náručí a odnést.

"... do kuchyně." Do ložnice raději ne, některý z nosičů by se nemusel ovládnout. Nebylo by divu.

Jediný Tochučar zůstává a tváří se všelijak. Není divu, v tom smradu. Ale jsme ve službě. Oba. Dokončuji řez a rozhrnuji kůži.

* * *

Čím déle je zkoumám, tím podivnější se jeví.

Pokud Dvounožce znehybním v poloze, kdy jeho oči nehledí na mne, klade menší odpor mému žihadlu. A co je opravdu zvláštní: takto mizí rozdíl mezi Měkkými a Tvrdými – všichni jsou pak jakoby Měkkí a žihadlo do nich zajíždí snadno jako červ Xthaxi do slepého novorozeného Čtyřmožce. Chci zjistit, čím to. Vyhledám místo s čtenějším výskytem Dvounožců.

Už dokážu čtyřikrát osm vbodnutí bez výstřiku šťavy! A pěkně pomalých, hlubokých, táhlých, vychutnaných celým tělem a celou myslí – ne jako ty křečovitě záškuby z doby před pár Probuzeními.

* * * Ač je městská márnice plná svých vlastních charakteristických pachů, proti laboratoři nám připadá jako

vysvobození. Stojíme nad čerstvou mrtvolou. Štěstí, že se tu jedna našla – jinak bychom museli zajít do městské šatlavy nějakou vyrobit. Potřebuji lidské maso.

Chráněn rukavicemi lovím v brašně a stavím na stůl, vedle rozkuchaného stehna umrlce, několik drobných karaf. Otvírám první, namáčím v ní třísku a bodám do masa. Tochučar se sklání nad ránu a nasává pach. Pak z misky se vzorkem z laboratoře.

Nevyjadřuje se. Marmaduk – odvolal jsem ho kvůli tomuhle z výcviku štěnat – vysílá jasné NE.

Druhý jed. Tříska do karafy a do masa. Tochučar čichá a vrtí hlavou. Marmaduk: NE.

Třetí jed. Rána kolem třísky pění. Maso měkne a před očima se mění v hnís. Tochučar s rukou u úst vybíhá z márnice.

Po notné chvíli se vrací. Vděčně přijímá podávaný kus obvazového plátna, a utírá si obličej. Více by pomohl hadr napuštěný voňavkou – nebo pálenkou – a mám v brašně i takové. Žel, prozatím se musíme obejít bez voňavek. Služba je

služba. Tochučar váhavě čichá u rány, pak z misky a znovu u mrtvoly.

"To by mohlo být ono?"

Marmaduk: VELMI BLÍZKO.

Jedeme dál. Čtvrtý jed. Tochučar čichá, vrtí hlavou a přemýšlí.

"To snad je to samé, ne?"

"Není. Ten třetí byl *Lycosa tarentula asiatica*, asijský tarakan. Silně zmutovaný."

"A tenhle? Byl to ten čtvrtý, že?"

Marmaduk: ANO. TENHLE.

"*Lycosa bohemia*, naše místní odrůda. Zmutovaná ještě víc."

"A co teď? Existuje protijed?"

"Protijed ne. Protiopatření. Nesmí tě bodnout."

Listuji v Knize nestvůr a škodlivých bytostí. Tarakan, tarakan: tady to máme... "Brnění, tlusté kabáty, udržovat vzdálenost a být v pohybu. Jeho žihadlo je křehké a nestvůra si netroufne použít je proti pohyblivému se cíli. Nejdřív tě bude chtít znehybnit."

"Žihadlo? A co kusadla?"

"Ale jo, taky jedovatá. Ale těmi nebojuje – těmi tě až sežere. Rozloží a vysaje."

Podávám knihu Tochučarovi, aby si prohlédl obrázek.

"Marmaduku, půjdeš se domů obléci." Jeho brnění je sice určeno hlavně pro boj proti těžké jízdě, ale pomůže i proti pavoukovi.

"Ale nejdřív mi pošleš nejlepšího pachaře ze smečky."

"To je jediný požadavek? Co rychlost, vytrvalost, bojové schopnosti?"

"Jenom ty pachy."

"Tak to bude Belmond."

Marmaduk odbíhá. Balím si své nádobičko.

"Fííí..."

"Tohle je skutečná velikost?" ověřuje si Tochučar nad knihou. Jeden z náčrtků ukazuje tarakana vedle člověka. Sahá mu po kolena.

"Obvykle ano. Ale tenhle bude asi větší. Něco vysálo toho kluka celého." A Ajvaz měl rány i v obličejí, jestli to něco znamená.

* * * "Kdyby tě bodnul třeba do ruky, radši si ji usekni." vysvětlují cestou jednomu z jezdců hlídky. Rád bych pokus provedl na co největší vzdálenost, ale dál chodit už nemá smysl – beztak jsem na hranici dosahu mého myšlenkového propojení s Marmadukem. Volám jej.

"Cítíš to?" Neměl by, jed je v dobře utěsněné nádobce.

"Ne."

Východní brána je na dohled. Mířím k ní.

"Cítíš?"

"Ne."

Ještě pár kroků. Vytahuji zátku z karafy.

"Belmond to cítí!" hlásí Marmaduk.

"Já také, ale slabě." dodává po chvíli.

"Co přesně dělá?"

"Sedí a packou ukazuje..."

"Kam?"

"Na východ."

Vracíme se. Jezdec, který mě doprovázel k bráně, popisuje veliteli průběh zkoušky. Voříšek Belmond leží přes koňský hřbet před Tochučarovým sedlem a tváří se důležitě.

"Pašák!" poplácává jej desátník po hřbetě. Otáčí koně a klusem vyráží do akce. Marmaduk po jeho boku. Dva jezdci za nimi. Perun je provázej. Více pro ně nemohu učinit. Zatím. Jdu ke svým knihám, pátrat po protijedu.

* * * Já, Flexio, bojovník nad bojovníky, nejsilnější z rodu, vítěz nad Dvounožci, vítěz nad matkou Traxií, jsem pánem tohoto hvozdu! Ještě pár probuzení v tomto kraji, tak bohatém na úlovky, a budu nepřemožitelný! Budu tak vysoký, že

ani Velká Matka nedosáhne na moje brvy libosti. Žádná z Matek nedokáže zlomit moji vůli! A pak se vrátím do Hnízdiště našeho rodu... Já sám si vyberu matku mého potomstva! Vyberu si všechny! A která by vzdorovala, té odlomím končetiny a z jejího thoraxu život vysaju jako nyní z tohoto bezmocného Dvounožce. Několika končetinami jej tisknu do trávy a daří se mi jej znehybnit. Odstranit vláknitou slupku. Ze strany od nohou to jde nejsnáze, jako tolikrát. Nalézt nejzranitelnější místo. Zde je! Žihadlo nenaráží na žádný odpor. Proniká hluboko do útrob Dvounožce. Thoraxem tisknu tělo Dvounožce k zemi.

Povytahuji žihadlo a zabodávám ještě hlouběji. Chvilu slasti, a pak jeho svaly naplní můj žaludek. Jeho mozek nasytí mne, vítěze! Mne, bojovníka nad... Co to? Cítím Šťávu podrobení! Ach ne! Mé já se ztrácí... podléhá... rozplývá...

"Zde jsem! Já, Flexio – tvůj milenec! Vezmi si mne! Vezmi si moji Šťávu života! Rozpusť mé svaly a naplň jimi své útroby! Vysaj můj mozek! Cítím tě nablízku! Kde jsi? Tvůj milenec po tobě touží! KDE JSI, MATKO?!"

* * * "Marmaduk se vrátil!" budí mě Anděla.

Zvedám hlavu z knihy Jedy a protijedy, kterou jsem v noci pročítal. Venku už je světlo. Navazuji myšlenkový kontakt s Marmadukem a ujišťuji se, že všichni jsou v pořádku. Protijedu nebude třeba.

Vycházím ven. Před domem čeká Temu a jeho desítka, bez Ajvaze, samozřejmě. A sběh lidu. Z

čůvalu na hřbetě záložního koně vyčuhují černými chlupy pokryté nohy obřího sklípkanu. Tělo se veze na jiném koni.

"Hoďte mi to dovnitř, prosím." Musím sepsat hlášení pro městskou radu, pro Universitu, pro králova kancléře.

Temu pohybem ruky činí z mé prosby rozkaz pro své muže.

"Slyšíme a posloucháme!" Nukeři s oběma vaky mizí v domě.

Temu a Tochučar sesedají.

"Jak to šlo?" ptám se sdílnějšího Tochučara.

"Snadno. Jako ukrást hračku nemluvněti. Tady voříšek chytil stopu hned, jak jsme vjeli do lesa a asi po hodině jízdy mě kousnul do ruky..."

Kousnutí je domluvené tiché znamení, že stopař dokáže určit vzdálenost.

"... dvakrát. To už se k nám připojila většina bojovníků ze skupiny tady velitele..."

Temu zachmuřeně mlčí. Jako vždy.

"... a my mohli zaútočit v šesti. V sedmi, s Marmadukem," opravuje se Tochučar.

"Pavouk měl zrovna v práci nějakou dívku..."

"Karolinu z Lesova." upřesňuje Temu.

Copak se děje, že se tak rozpovídal?

"Ale náš útok byl zbytečný. Pavouk byl úplně zvadlý. Nekladl odpor. Jenom se tisknul k té dívce. Tak jsme ho tam..."

Tochučar hranou dlaně naznačuje sek.

"Skvělá práce, veliteli." chválím Temu. Jeho desítka zbavila zemi nebezpečného škůdce.

"Ta zásluha tvoje jest, mágu. Bez psů, které jsi nám poslal, bychom les ještě týdný pročesávali. A s nejistým výsledkem, kdybys ty nepřítel nezpoznał. A Tochučarův nápad to byl na tebe se o pomoc obrátit. Ten úlovek je váš."

"Ale tví bojovníci jej..."

"Řekl jsem – váš! Dík za pomoc."

"Sloužíme Městu."

"Sloužíme Městu." potvrzuje Temu, nasedá na koně a odjíždí. Zůstávám před domem s Tochučarem a s pocitem dobře odvedené práce.

"Takže to zaknihujeme. Jako Lycosa bohémica var. Tochučari, co říkáš? Jo mimochodem, všiml jsem si, že jste končetiny usekali, ale žihadlo ponechali.

Což jsem vám neradil, abyste žihadlo jako první usekli?"

"Radil, ba že radil. Však my toho učiniti nemohli. Sic bychom ctné panně Karolině... újmu značnou způsobili..."

Skládanka Josef Korous Nemilosrdné paprsky letního slunce vytáhly pana Josefa X z postele do dalšího pracovního dne. Do práce se nijak netěšil, vždyť koho by bavilo pracovat ve sběrných surovinách, byť by tam dělal vedoucího.

Oblékl se, nasnídal a zánovní škodou vyrazil ke svému pracovišti v okrajové části města. Už z dálky ho vítaly hromady starého železa, mnohokrát převyšující plot z vlnitého plechu. Slunce stoupalo na čistou bezoblačnou oblohu, která slibovala horký letní den. Takové dny neměl X rád. Příčinou byla jistá sběrná surovina, staré kosti. Ještě krvavé kosti z jatek uskladněné na nevábné hromadě, jež byla v létě zdrojem odporného zápachu. Když jich bylo na několik vagonů, naložily se na vlak a ten je odvezl někam k Chebu, kde se z nich dělala snad masokostní moučka, snad mýdlo.

Vlaky však objednával Xovi nadřízený úředník, který v životě v areálu sběrných surovin nebyl. V parném létě se v kanceláři nedalo nevětrat a X věděl, že další vlak přijede na nádraží pro kosti za dva týdny.

Skoro, abych si vzal dovolenou, pomyslel si, ale tu už manželka nemilosrdně určila na nekonečně vzdálený konec srpna.

X se snažil příliš se tím hnusem nezaobírat, a obvykle necítil víc, než znechucení, kterému časem přivykl, ale teď si vzpomněl na noční můru, která ho pronásledovala celou noc, na vizi nekonečné bílé pláně kostí, nad kterou se vznášela tmavozelená, lesklá oblaka masařek. Potácel se po kostech, které se mu propadaly pod nohama a něco ho stahovalo

dolů, k červům.

Zápach totiž nebyl to nejhorší. Už na jaře se okolí hromady henžilo masařkami, které do zbytků hnijících tkání kladly larvy. Když pak v létě polední slunce do kostí pražilo, larvy, tlustí bílí červi, vylézali ze svého odporného úkrytu a plazili se do stínu. X se jich bytostně štítil a pohled na vlnící se bílé koberec těch živočichů, vylézajících z hromady, mu

zvedal žaludek. Nedaleko v areálu parkoval s autem a červi chladivý stín pod auty přímo vyhledávali. Nejvíce se shromažďovali u kol a pod nimi, kde se jich přes den slezlo tolik, že dokázali auto téměř o centimetr nadzvednout, takže při startu znatelně dosedlo.

K tomu měl X značné potíže se zaměstnanci.

Jeho podřízení nebyli zrovna společenská elita a pár bývalých trestanců se mezi nimi našlo.

X pohlédl z okna kanceláře na hromadu. Z výkupny vyšla drobná postava Miloše Š., mentálně zaostalého mladíka, zvaného spolupracovníky Kripl. Došoural se ke kostem a vysypal na ně igelitovou tašku, kterou přinesl. Tašku plnou kostí. X to znechuceně sledoval. Nějak si nevzpomínal, jestli se kosti normálně vykupují, a to co vozili z jatek dle jeho mínění docela stačilo. Když šel ve čtyři z práce, stávil se ve výdejně, aby zjednal nápravu.

"Ale zakázaný to není." krčil rameny tlustý výkupčí.

X výkupčího nesnášel. Ač sám nebyl nijak atletické postavy, nesnášel toho tloušťtíka, který se neustále válel ve výkupně, kam zápach hniloby nepronikal tolik jako do Xovy kanceláře a tlustřochovi vůbec nevadil. Možná proto, že sám smrdí huř, pomyslel si X. Věděl, že výkupčí lidi prodávající suroviny šidí, ale nemohl to dokázat.

"Tomu chlapovi bylo jedno, že za těch pár kilo

nic moc nedostane, tak sem to vzal, no," pokračoval ten.

"Kdo to mohl být zač, prodávat kosti?" řekl spíš pro sebe X.

"Takovej hubenej dědek, plešatej. Měl strašně velký brejle, co mu padaly na nose. Vysokej a hubenej a tu tašku chtěl vrátit. Vrátit pitomou igelitku z konzumu." zavrtěl hlavou výkupčí.

"To víš," pomyslel si X "tobě by se ještě hodila."

Den nato musel X zůstat v práci přesčas. Když před šestou skončil, měl pocit, že se tím puchem udáví.

Jako kdyby ta odporná halda u plotu hnila víc než kdy jindy. K autu musel jít okolo a jakási morbidní fascinace stále přitahovala jeho pohled k hromadě pozůstatků čile obletovaných masačkami. Pak si všiml jistě nepatřičnosti – zprvu si myslel, že se mu to zdá.

"Ale to snad ne," zašepтал a shýbl se, aby si prohlédl velký úlomek kosti, doběla obraný hmyzem.

Jistě to bylo z lebky – nepravidelné odlomené okraje narušovala část otvoru oční jamky a nosu. Opravdu nosu, otrásl se X, protože lebka se nijak nepodobala zvířecí. Došel pro rukavice a v okolí nálezu hromadu prohrábl. V ruce teď svíral dva úlomky, druhý pasoval na první v místě očnice. Prázdný otvor se díval na ohromeného X.

X zpočátku nevěřil tomu, že by se mohlo jednat o lidské pozůstatky. Přesto z té věci neměl dobrý pocit a zavolaal na úřad, kde plánovali nakládání vlaků, aby urychlil odvoz kostí, ale nikdo očividně nebyl kompetentní s tím něco dělat. V noci se sen o pláni kostí vrátil. Xovi se zdálo již poněkolkáté, ale teď to bylo horší než kdykoli předtím: červi ho dostali. Propadl se do jejich vlhkého

podzemního království, bílá hladina se nad ním zavřela a on se s křikem probudil. Za chvíli usnul a zdálo se mu, jak znehybněn leží v šeravé podzemní jeskyni, kam skrz vrstvy kostí proniká jen málo světla. Červi byli všude, lezli po něm, dostali se pod oděv, vnikli do úst. Pak ho začali žrát.

Další dny začal nacházet další a další kosti. V malé zamčené léta nepoužívané místnosti vedle kanceláře začal sestavovat morbidní skládanku. Připadal si jako šílený. Když měl kompletní pravou stranu lebky a ani části hrudního koše nepřipouštěly pochybnost, že se nejedná o lidské pozůstatky, rozhodl se jednat. Nešel přímo na Bezpečnost, zavolaal si disidenta H., který pracoval ve výkupně. Když se ten dostavil do kanceláře, X otevřel dveře místnůstky a ukázal na podlahu se slovy:

"Můžeš mi pro Krista, do prdele vysvětlit, jak se to k nám dostalo?"

Disident krčil rameny: "Kosti. No a? Je jich venku plno."

X na něj zděšeně zíral a pak se podíval kam ukazoval. Kosti tam byly, jenže rozházené tak, že se z nich nedalo nic vyčíst. Klekl na podlahu a roztřesenýma rukama se snažil složit alespoň část lebky, ale úlomky jako kdyby najednou k sobě nepasovaly.

H. vycouval z kanceláře a ťukal si na hlavu.

Pak se pár dní zdálo, že hromada vydala celé své hrůzné tajemství, ač kostra ještě nebyla kompletní.

Až jednou zase kostí na hromadě přibýlo.

"Byl tady zase ten chlap, proč tě to zajímá?" nevěřicně pozoroval X tlustý výkupčí. "Zase přinesl igelitku s kostma. A zase jí chtěl vrátit, šašek."

"Jak vypadal?" vykoktal X.

"Dyt' sem řek: vysokej, hubenej důchodce. S ple-

ší a v šedivém svetru – v takovým horku. Brejle jak dno půllitru a ta igelitová taška z konzumu: bílá, s takovým tím potiskem s figurkou kuchaře. Proč se furt ptáš?"

X se dál neptal. Dnem i nocí ho sužovala ta představa: možná je to vrah, který někoho zabil, mrtvolu ukryl a když se jí potřeboval za pár let zbavit, kosti rozdrtil na kusy a teď je sem nosí. Nebo je to šílenec, co je vykope na hřbitově. Ale čím dál víc si jako šílenec připadal sám. Zrovna si lámal hlavu, ke které končetině patří zjevně lidský kloub, který v hromadě našel, když do kanceláře vešel Kripl, kterého pro něco poslal výkupčí. X měl dveře do místnůstky otevřené a zrovna přikládal kloub ke kostře, když Kripl stanul ve dveřích, takže ten to musel vidět. X se k němu otočil a chtěl něco říct, ale když se podíval zpátky, předtím pečlivě složené kosti byly navržené bez ladu a skladu v rohu místnůstky.

"Můžeš mi vysvětlit, kdes to sebrala!" řval X odpoledne nepřičetně na svou pětiletou dcerku, když mezi figurkami z Člověče nezlob se a korálky našel drobnou bílou kůstku, podle všeho článek prstu.

Žena naštěstí nebyla doma, malá se však od té doby dívala na X značně podezíravě, jako ostatně od podobné scény disident. I v očích dementního Kripla X postřehl občas zdánlivě ohnivýho výsměchu.

A kosti přibývalo. Starou hromadu odvezl vlak do Chebu a nová začala zvolna růst. Kostra už měla téměř obě ruce a jednu nohu, lebce chyběla jen čelist dolní a část horní. Muže s igelitovou taškou se Xovi nepodařilo přistihnout, jen svým neustálým výtáním vzbudil podezření i u výkupčího.

*** V práci se obtížně soustředil na nejrutinnější úkoly. Stále musel myslet na to, na co by nejraději zapomenu. Když šel večer spát, děsil se probuzení víc než noční můry, která se vracela noc za nocí: stále ležel v jeskyni a červi ho požírali, cítil otupující bolest z tisíců chodbiček, které si ti tvorové razili jeho tělem, kterého každé noci ubýlo. Občas skrz vlnící se bledé larvy zahlédl nějakou postavu. Snažil se jí prosit o pomoc, ale marně. Upíral k ní oči a viděl sošné ženské tělo, bledé tělo zahalené do černého rubáše (nebo to byla křídla?). Byla to Smrt a v rukou držela dlouhou rukojeť nějakého nástroje, jehož jeden konec se kovově leskl – X tušil, že to je kosa.

Jednoho dne nešel X z práce rovnou domů, ani se nestavil v hospodě. Procházel se v parku poblíž centra města nebo posedával na lavičce a kouřil. "Nemůže to být pravda, nemůže," opakoval si stále.

"Kdybych se mi to nestalo, kdybych to neviděl na vlastní oči, tak bych tomu nevěřil. Mohla by něco takového vymyslet jen chorobná fantazie?" Ale ta příšerná věc v malé místnosti byla stejně reálná jako hromada kostí. X pozoroval jak mu to ničí celý jeho osobní i pracovní život. Žena už měla po krk jeho neustálé špatné nálady, výkřiků hrůzy ze spaní a hysterických scén, kdykoli doma narazil na chciplou masařku nebo kuřecí kůstku povalující se v kuchyni na podlaze.

V práci o jeho náhlém podivínství kolovala řada pomluv, vydatně živěných, jak si X myslel, zejména tlustým výkupčím. Všeobecně se soudilo, že vzhledem k srdečním potížím (X už měl dva infarkty) a rozmáhající se přepracovanosti už nemá na to zastávat místo vedoucího.

Zdraví byla další věc, která X tížila. Oba infarkty myokardu měl ještě předtím, než učinil první nález a věděl, že je jen otázkou času, kdy se mu ta příšernost postará o další. Třetí už přežije málokdo.

Kromě toho trápily X zkažené zuby v levém horním patře a s přibývajícím věkem se ozývala komplikovaná zlomenina nohy z dětství.

O tom všem X přemýšlel, když uviděl vysokého muže. Vysokého hubeného starce, který pomalu vyšel z křoví a opatrně se rozhlédl. Měl šedivý svetr, velké brýle se světle šedými obručemi (jako kosti, otfásl se X.) a v jedné ruce držel igelitovou tašku.

Bílou tašku s černomodrooranžovým obrázkem usmívajícího se kuchaře. Plnou tašku. V druhé ruce držel malý rýč a na nohou měl holínky umazané zeminou. X si vzpomněl na starý hřbitov nedaleko parku.

"Stůjte člověče! Co to máte v té tašce!" dvěma kroky byl X u důchodce.

"Já nic!" udiveně hlesl muž, ale to už mu X tašku vytrhl a její obsah vysypal na písčitou pěšinu. V tašce byla kyprá, černá hlína a nic než hlína.

"Do květináčů..." omluvně se usmál důchodce.

"Ono se to nemá, já vím, ale soudruhu, mám já ve svém věku chodit někam za město pro trochu hlíny?"

X dál neposlouchal a doslova utekl. Ráno našel další pozůstatky. "Kdybych to neviděl... ale můžu ještě věřit tomu, co vidím?"

A pak složil poslední kosti. S druhou nohou měl nejvíc starostí, byla rozlámaná na daleko víc kousků než ostatní dlouhé kosti. Také levá horní část čelisti vykazovala jisté deformace, ale jinak kostra, lidská kostra, ležela kompletní na betonové podlaze.

Xovo srdce zběsile bušilo. Poslední dobou na něj

bral více léků, než mu lékař předepsal, díky známému v lékárně to nebyl problém.

"Co teď..." opakoval si X neustále.

"Co teď?"

Skončila ta hrůza? Má to ohlásit na VB? Nebo raději ne, vždyť přece... nejlepší by bylo naházet kosti na hromadu předtím, než je odveze vlak. Tím to všechno skončí. Ať už pak bude následovat cokoli, X přísahal, že si toho nebude všimnout.

Znovu pohlédl na kostru. Levá noha, co jí dalo tolik práce složit, musela být zlomená ještě předtím, než někdo kostru roztloukl. Jinak to byla kostra menšího podsaditého člověka, možná muže, s výraznou dolní čelistí, ve které chybělo několik zubů.

"Ty samé, jako chybí mě." pomyslel si X a pak si všiml poškozených zubů v horní čelisti.

"Ale to přece..." zašeptal zlomeným hlasem, když mu to došlo. Vzpomněl si na Smrt ze snu – nedržela kosu, ale kladivo.

"Ale to přece..."

"Ale to přece ne!"

Třetí smrták rozervl ztýrané Xovo srdce, poté co rozpraskané rty zašeptaly kruté poznání:

"Ale to jsou přece moje kosti!"

Vnímavé dítě Vladimír Sokol Jiří, než ztratil místo, byl docela normální manžel.

Ne bez chyb, ale k manželce ohleduplný a s pětiletou Helenkou si dokázal hrát třeba celý večer, hrdý na to, jak je chytrá a chápavá. Napůl s humorem a napůl vážně tvrdil, že je celá po něm.

Pak však firma, ve které pracoval, zkrachovala a zdálo se, že účetních mají všude dost. Podpora a Helenin plat stačily jen na činži a nejnutnější zaopatření rodiny. Když ani po půlroce nesehnal Jiří místo, stával se čím dál zamlklejší a popudlivější.

Navíc svoji situaci začal řešit tím nejméně vhodným způsobem. Alkoholem!

Nejprve to byly občasně "úlety", postupem času se však z toho stal takřka denní zvyk. Helena se snažila finance na

běžný provoz domácnosti před manželem schovávat, ale on si je vždy dokázal vymoci, třeba i násilím. Manželství se začalo zvolna měnit v peklo. Po čase nebral Jiří již ohledy téměř na nic.

Pro Helenu se staly nejděsivějšími chvíle, kdy manžel přicházel domů. To zpravidla tvrdě vyžadoval pohlavní styk a bylo mu úplně jedno, co ona právě dělá a bohužel i to, zda je nebo není přítomna malá Helenka! Případný odpor řešil fackami a jeho ukájení potom většinou doprovázela ještě zvýšená brutalita. Na námitku, aby nevyžadoval sex před dítětem, jen odsekl: "Ať se ten spratek kouká, aspoň bude vědět, co ho čeká!"

Jednoho večera uložila Helena dcerku ke spánku a s obavami očekávala návrat Jiřího. Jen malou úlevu ji přineslo vědomí, že malá již spí a nebude svědkem případné nechutné scény. Když zarachotil v zámku klíč, polekaně sebou trhla. Naděje, že manžel bude opilý natolik, že usne bez obvyklého

rituálu, se nevyplnila.

Jiří se najedl, natáhl nohy, rozvalil se na židli a houkl na partnerku: "Tak pojd'! Vyndej ho a postav si ho!" Se zarudlou tváří sledoval, jak mu žena rozepíná poklopec. "Dělej, dělej! Mazli se s ním. A pořádně!"

Pak se zafuněním vstal a poručil Heleně, aby se předklonila nad stůl. Zvedl jí sukní a zařval: "Jak to, že máš kalhotky!? Ty nevíš, že musíš být připravená k použití?!"

Přirazil jí hlavu na stůl a nožem, který ležel vedle chleba, rozřízl bílé spodní prádlo. Pak do ní vnikl a následující prudké pohyby způsobovaly, že se jí břicho otloukalo o tvrdou hranu stolu.

"Prosím tě, takhle ne! To bolí, ubližuješ mi!" štkala.

"Nic jinýho si nezasloužíš! Jsi nevděčná mrcha, co ani neumí řádně přivítat manžela!" A bolestivými údery dlaně na manželčin zadek si zvyšoval svoji surovou rozkoš.

Ani jeden z nich si nevšímal malé postavičky stojící s uplakanou tvářičkou ve dveřích kuchyně. Zaregistrovali ji teprve, když Helena propukla v hlasitý pláč a dítě se s křikem vrhlo na otce, aby jej odtáhlo od ní: "Tatínku, neubližuj mamince, nestrekej to do ní!"

Jiřímu se však blížilo vyvrcholení a rozhodně nemínil předčasně ukončit styk. Mávl tedy jen pravou rukou, čímž odhodil malou Helenku do rohu místnosti. Udeřila hlavou o zeď a omámeně sledovala, jak otec s chroptěním dokončuje své dílo. Pak si spokojeně otřel úd do manželčiny sukně a teprve potom pohlédl na dítě v rohu.

"A ty, spratku," pronesl se šourkem dosud v dlani. "Ještě jednou mě vyrušíš, když tohle strkám do maminky a zmaluju ti zadek, že si na něj tejdene sedneš! Rozumíš?"

Dítě plačky přikývalo. Až když Jiří odešel do koupelny, odvážila se Helena k dítěti. Prohlédla ho a oddychla si, když zjistila, že kromě boule na hlavě, se dceři nic nestalo. Uložila ji znovu do postele a pohládla po uplakané tváři. Helenka se vzlykavě zeptala: "Maminko, to už tatínek nebude nikdy jako dřív? Už bude zlý pořad?"

"Já nevím, dceruško. Já nevím!" zněla smutná odpověď.

Po této scéně v ní však dozrálo přesvědčení, že musí situaci nějak řešit. Dokud si Jiří vybíjel agresivitu na ní, snažila se vše ještě nějak překousnout.

Teď však začal ubližovat i dítěti a kdoví, kam až by vše došlo. Nezbyvá zřejmě nic jiného než rozvod!

Rozhodla se, že při nejbližší příležitosti navštíví advokáta. Než však mohla tento úmysl uskutečnit, přihodila se událost, která vše změnila.

Za dva dny večer zazvonil zvonek u dveří a když otevřela, stáli před ní dva policisté. Po zodpovězení formálních dotazů jí sdělili, že Jiří se v hospodě popral a se zraněním obličeje byl převezen na chirurgii do místní nemocnice. Smrtelné zranění to prý rozhodně není a navštívit ho může zítra, protože nyní je po operaci a pod sedativy.

Následující den se tedy obě Heleny vydaly do nemocnice. Ošetřující lékař jim sdělil, že kromě drobných zhmožděnin, má Jiří zlomenou čelist a nemůže tudíž s nimi hovořit. Vstoupily do pokoje a uviděly jen bílou kouli obvazů, z níž koukaly pouze oči. Do úst mu vedla jakási hadice a další slabší byly přichyceny náplastí na obě paže, připoutané k lůžku řemeny. V očích ležícího muže se neobjevil ani náznak toho, že by je poznával.

"Vzhledem ke zranění dostává pacient výživu pochopitelně nitrožilně," řekl jim lékař. Pak po-

kračoval: "Vlivem léků vás možná ještě nepoznává.

Pojďte, za den nebo dva to bude již lepší. Teď stejně potřebuje nejvíce klid!" Uchopil Helenu za paži, aby ji odvedl. Ta nečekaně sykla bolestí.

"Co je? Tolik jsem vás přece nezmáčkla!" podivil se doktor.

"Ale to nic. Udeřila jsem se před dvěma dny o dveře," zčervenala Helena. Nemůže mu přece vykládat, že ji s rukou uhodil manžel o stůl při sexu!

"Pojďme do ordinace, podívám se vám na to," vyzval je lékař. Následovaly jej tedy, bylo to jen o dva pokoje dál.

"Hm, hm," prohlížel si doktor Heleninu paži.

"Musela to být pořádná rána! Udělala se vám tu cysta. Ale to není nic vážného. Lokálně to umrtvím a vyříznu.

Nemusíte se ničeho bát. My chirurgové máme už takový zvyk, že co tělu ubližuje, to vyšmiknem! Vid' prcku!" zasmál se na přihlížející Helenku.

Po injekci otevřel skalpelem postižené místo a vyčistil. "No a je to," řekl při obvazování rány. "Mělo by to být v pořádku, ale kdybyste cokoliv znepokojujícího zjistila, přijďte. A stejně se tu asi uvidíme při vašich návštěvách, tak to potom zkontroluju. Tak.

Hrome! Kam jsem položil ten skalpel?" Rozhlížel se lékař zmateně po ordinaci. Helena mu pomáhala hledat.

Ale teprve, když si uvědomila nepřítomnost dcerky, napadla ji předtucha spojující vše s nedávno pronesenou větou:

"Co tělu ubližuje, vyšmiknem!"

Vid' prcku!"

To však již byla na chodbě, několik kroků před nechápajícím doktorem.

Omdlela však až ve dveřích pokoje, při pohledu na zmítající se němé tělo na lůžku a na věc v Helenčině zakrvácené ručičce.

Můj geniální bráška.

(text pro divadlo jednoho herce – odehrává se v interiéru luxusní a současně absurdní limuzíny) Jiří Č. Ulrich Třicet nebo čtyřicet pět minut.

Tak dlouho bude trvat jízda z našeho přepychového hotelu C. Do naší provozovny A za třicet, do naší provozovny B za čtyřicet pět minut. Nevím, do které dřív můj bratr pojedě při této mé dnešní inspekční cestě.

Nádherná limuzína, kde si hovím, kterou teď řídí můj drahý bratr, je jedna ze tří, co můj podnik, přesněji jeho divize D, taxislužba, má ve svém majetku. Bráška řidič a umělec v jedné osobě, zdroj všech podnikových iniciativ a kdovíčeho ještě ve své genialitě. Je to divné, ale vlastně v tomto bouráku se vezu poprvé, před tím vždycky jenom naši vzácní zákazníci.

Já, abych se představil, jsem majitel a ředitel podnikatelského komplexu A + B + C + D a přesto jezdím zásadně svým terénním džípem. Dostanu se s ním všude a je nadmíru spolehlivý. Až do včerejška. Včera vyplivlo zapalování, a tak dneska já, šéf, konečně v limuzině.

Heleďme, heleďme, jak ji bráška vybavil. Pohodlí a přepych! A jak to tady skoro vánočně voní. Jako v dědečkově koloniálu, přečpaném všelijakým kořením a sušenými bylinami. Coby malý kluk jsem vždycky otvíral ty piksly a kořenky a čichával a čichával. Zvláštní, najednou se mi vrátily mé vzpomínky.

Bráška je vůbec génius, a přitom nemačačenko.

Takový, jako každý umělec. Ale génius. Malíř mazal a sochař pidlal, ale nápadů má, jeden podivněji geniální než ten druhý. Úspěch mého podniku je založen na bráškových projektech, kterým mnoh-

dy sám nerozumím a ani se nesnažím porozumět.

Ale možná že bráškovi křivdím, když říkám, že ručičkama on je na nic. Jedině na volant, to ano, ale teprve odnedávna. Vždyť šoférovat tuhle jezevčíkovitou limuzínu je přece práce, a přitom činnost jistě povznášející. A vymejšlet hlavou, co on tak často dělá, je možná taky řádná makanda.

Proto s ní bráška jezdí tak rád, teda s tou limuzínou, a vlastně si zaslouží svou mzdu! I ty dlouhé poznávací a inspirační služební cesty. Případá si možná jako řidič mafiónských bosů, po našem supervozu vybaveném jako budoár by jistě rádi sáhli jak Al Capone, tak i dnešní kmoťři.

Je tady vskutkan krásně! Pohodlné fotely. Přitom stačí pár hmatů a udělá se z nich ještě pohodlnější gaučík. Prý dokonce dvougaučík, hahaha. Proto ta vůně, hahaha. Prý zmáčkneš skrytý knoflík, a změní se barva potahů. Tichem znící zvukotěsné separé, telefon k řidiči, když chceš zastavit či změnit rychlost a směr jízdy.

A bráška točí volantem a jede s obrovskou radostí, to vidím tímto jednostranně průhledným sklem na jeho povlávajících vlasech.

Je to vůbec můj bratr? Co mě to napadá! Jistě.

Jistě!! Samozřejmě: umělci experimentátoři a výjimeční lidé vůbec vždycky vypadají, i pro vlastního bráchu, divně. Těžko pochopitelně.

Už jako kloučkové na pisku jsme se lišili. Já jsem stavěl bytelné hrady a z dřevíček lesy a parky. On si čmáral dřevíčky do pisku ty své klikyháky. Mumlal si a pak mě stavby bourával. Byl starší a silnější než já. Jak jsme dospívali, měnili jsme materiál. Já jsem se učil řemeslu s dřevem, bráška začal ničit papír, plátna a kdovíco za hmoty.

Pak zmizel ve světě a vrátil se po mnoha letech jako malíř superpostkubista a sochař superpost-skulpturista. Málem jsem si nalomil jazyk, než mě brácha naučil tahle krkolomná slova vyslovovat. Oni tihle malíři pracují i v prostoru a sochaři naopak na ploše. Naše limuzína je vlastně prostorové umělecké dílo takového super-super vymyšlivého fanfaróna. Fajn.

Ale ty bráško tvoje teorie! Každý předmět je nutno nejprve rozložit na umělecké elementy a ty pak sestavit podle vnitřní logiky. Teprve teď takto vzniklý výtvar zobrazuje podstatu demontované věci nebo osoby. Ale kdo se má na to dívat!

A poznat v tom monstře výchozí skutečný objekt!! Teda věc nebo člověka, že jo.

Nádherné pérování! Sediš si, houpáš se ve fotelu, a když chceš, projedeš se, když chceš lehneš si.

Sedatci se mění v ležatce a ležatci si ležejí a ležejí.

Bájo!

Neprovozuje tady nakonec bráška načerno pojízdný sex-automobil? Vybraným specialistům na autolásku by se to třeba líbilo a třeba už jsou jim zadní sedadla obyčejnejch fěr málo? Ale ne! Brácha byl vždycky trochu sexuální puritán a současně fanatický věřící! Zvláštní kombinace s vlasatým bohémem.

Když se vrátil ze světa s ruličkou pláten a holým zadkem, já už provozoval uměleckou truhlárnu.

Lásku k dřevíčkům a ke dřevu jsem přenesl na výrobky ze dřeva. Ty mé skvostně vyřezávané stoly, kredence a babiččiny truhly. Jako od babičky Boženy Němcové. Akorát, že kšefty veškeré žádné. Recese v našem kraji byla opravdu pořádná. Brácha mrknul, zamyslel se! Změnit sortiment. Všechno vyhodit! Truhly ponechat. Truhlu na své pozůstatky potřebuje každý. Ale proč čekat až dotyčný zemře!? Truhlu vyrobíme jako skládací, víceúčelovou.

Normálně vypadá jako starožitné křeslo, dva tři

hmaty, přemístí se pár šroubů, a je z něho parádní rakev. Praktické. S dědečkem zmizí i křeslo, ve kterém sedával!

On bráška vždycky býval netrpělivý a rád předbíhal. Ne ve frontách, co byly za našeho mládí, ale v myšlenkách dobu. Anebo zrovna odnedávna módu oblékání. Ty jeho experimenty v barvách!

Já jsem to nedovedl pochopit. On malíř, původně barvičkář, zavrhl koloristiku! Prý jsou barvy nečisté. Bráška uznává jen černou a bílou. V těch dvou jsou prý skryty všechny ostatní odstíny, jen se umět dívat. A co si bráška myslí, to uplatňuje v praxi.

Někdy. V tomto případě stoprocentně. Pracuje jen s černou a bílou.

Když přijdeš na diskošku nebo na fotbal, jako, že my pro nedostatek času nikdy, co vidíš, strakatinu, neladnou míchanici. To kdyby tam přišly kopie mého brášky, to by bylo bílo jako na pólu nebo černo jako v Africe!

Bráška se v poslední době obléká zásadně jen do bílé nebo jen do černé. Bílý oblek, nanejvýš s černou kravatou, černý oblek, když doplněk, tak bílá kravata. Jinak ho v práci neuvidíte. Doma už tato dvojbarevnost do očí netluče, bráška dává přednost bílým nebo černým tunikám. Ještě že se bráška zdržuje v našem bytě v hotelu tak málo.

No, už jsme asi na půli cesty.

Barevně jsou na tom stejně i naše automobily.

Bud' to jsou bílý nebo černý. Že bychom jich měli místo tří šest? Jakoby je bráška uměl převlíkat. Bílej frak – bílá metalíza. Černej frak – černá metalíza.

A snad z této černobílosti, z té náhlosti a přesto kontinuity přechodu bílé v černou a naopak, jak říkal, se zrodil před časem bráškův další podnikatelský záměr.

Když už vyrábíme truhly neboli rakve, proč se pachtit za odběratelem? Zřídíme si krematorium.

Tam své výrobky uplacírujeme! Nač je třeba překupník? V krematoriu dochází ke změně kvality truhly i nebožtíka v podstatě stejným způsobem, jako se bílá mění v černou. Anebo naopak. Jako noc a den se mění navzájem a ovšem, naopak.

Půjčili nám balík měny, sehnali jsme polorozbořenou cihelnu, postavili obrovský komín, z hutí koupili za babku pec.

Pohřební auta se taky odněkud vzala. Hned vedle za hradbou stromů, v parčíku, pohřební služba.

Bráška vymyslel všelijaký hejblata, oko dojmající výzdobu, a kšefty se jen hrnuly!

Bráška nepřestane člověka udivovat. Postmodo čmáranice a slepence, a hle, přes noc skulptury plné vznešenosti a žalu, i pro prosté oko vesničana rozpoznatelné, a dojmavě působící.

Ale přesto, málem jsme zkrachovali! Asi před rokem postihla náš kraj nízká úmrtnost. Práce ubylo, pece vyhasínaly.

Ještě že se objevil exemplář krávy s anthraxem nebo co to bylo. Konečně zakázky! To jsme frčeli v pecích dlouhý dni na noční šichty. Pak se kalamita spravila. Nastal vzestup. Úmrtnost zase poklesla. Katastrofa. Ale pak! Úmrtnost v širokém okolí silně vzrostla. Jacísi vandalové odstraňovali ze silnic výstražné značky, v pitné vodě se objevily nežádoucí příměsi.

A bráška si klidně maloval a nevzrušoval se. A já?

Dřel a dřel. Jako soumar.

Ale jede se tady bezvadně, po dálnici to je samozřejmost, ale kde by se v našem kraji vzaly dálnice!

S tímhle vozem i na prosté polní cestě kámen neucítíš.

Pak se bráška začal kamarádit s doktorem Kopýtkem z místní nemocnice. Je to prý taky umělec.

Spisovatel. Proto si asi u piva, kam oba občas za-

jdou, padli do oka. Zajímavý, do našeho hotelu oni dva braši-intelektuálové nechodí, prý ti lidé tady, tedy tam, hosti, povětšinou pozůstali, jim v interiéru vadí a berou slinu! Jistě. Na pohřbu a ještě chvíli po něm se každý tváří jako honorace! Jak dlouho? Jak kdo! Ale tváří se. Honorace s velkým H. Jako ve slově velký hovno.

Později byl medicínskej doktor K. častým hostem i v našem krematoriu. V obřadní síni s bráškou vášnivě diskutovali, a pak, když už dostatečně dlouho poseděli, vydávali se na obchůzku objektem. Inu, bylo se na co dívat. Nebožtíky jsme vždycky dovedli připravit. Teda bráška všechny teplé a živé barvy co ušetřil na své paletě, tady vypotřeboval. Tak barvitě a spokojeně nevypadali nebožtíci ani za živa ve své největší rozkuráženosti a rozradování.

Doktor K. se taky bratra něco navynachválil. Vlastně měl nejvyšší a konečnou lékařskou kvalifikaci.

Byl patologem v nemocnici, a tam se oko unaví pohledem na neživé barvy. Maximálně sražená červená, šed', žlut', hnědá a jedovatá zeleň, nemluvě už o voskové, kdepak růžová jako na našich nebožtících. Vždy v bílém dokonale upravený MUDr. K. se taky na naše přechodné hosty díval s neskrývanou závistí.

Moje krematorium výborně prosperovalo. Ale co navíc! Asi před půl rokem, když jsem procházel veškeré ukazatele, produktivita rostla! A ty úspory energií. Kroutil jsem hlavou. Křivka spotřeby plynu á jeden nebožtík šla prudce dolů. Výtky ekologů k dýmu z komína se vytrácely.

A tak jsem se jednoho dne, po zavírací době restaurace, vydal se svým džípíkem na kontrolu. Tajnou.

To už jsem měl vlastní hotel, už jsem se o něm zmiňoval. Opět bráškův nápad! Pozůstali se vyrojí z obřadní síně a copak teď? V ten moment předjedou naše luxusní limuzíny v mžiku upravené na mikrobusey. Prosim, nastupovat, pohřební hostina v plné pietě je připravena v našem tříhvězdičkovém hotelu. K dispozici i salonky pro jednání o závěti.

Separé pro vyplakání žalu. Bar je bohatě zásoben.

Jednolůžkové i dvoulůžkové pokoje. Vdova i vdovec si můžou vybrat. Když ne. My. Doporučíme.

Zajistíme. Kněže i sexuální rozptýlení.

Nechci vypadat jako cynik, ale mastil jsem si kapsy!

Jo, kde jsme přestal? Jedu si to tehda džípíkem na kontrolu a co vidím v našem téměř celostátně známém krematoriu?

Vlastně nevidím nic, je hluboká noční tma. Spíš tuším a slyším.

Hlas doktora K.: "Tuhle mrtvolu беру, je hutná!

Současná klasa mediků mě štve, ať si zařezají, ať si zafikají, až jim mozoly naskáčou. Tuhle taky беру, ta má vybavení, to

se budou medičky hihňat. Tuhle ne. Je příliš hubená. Kuch, šmyk sjede, hned jsi na kosti, otupí se nástroje."

Jsem zděšen! Pak zahlídnou stíny dvou vazáků.

Každý na zádech velké černé pytel.

"Pane Procházka," říká první. "Sak je lepší než sako, v tom se líp schoulíte."

"Paní Votlučková," říká druhý, "kdepak rakvičku, ještě byste si zadřela třísku do vaší krásný prdinky. I když teď už by to šlo ztuha."

Znal jsem oba jmenované v pytlích odnášené.

Takhle skončili. Votřes!

Opřu se o roh. Sanitka odfrčela. Ještě slyším jak doktor K. říká: "Tuhle mi, Pepčo," bráška se totiž jmenuje Pepča, "tuhle mi, Pepčo, schovej. Játra budou určitě prvotřídně atrofovaná, jako kost, vynikající exponát a preparát pro můj výzkum. Neboj, dostali jsme švédské pilky na játra. A zbytek?"

Píšu zrovna povídku 'Alkoholik hotelový', budu ho mít jako inspiraci."

Na to Pepča bráška odpovídá... Omdlel jsem.

Všechno jsem zapomněl.

Jak ta cesta utíká, když si člověk přemýšlí a vzpomíná. Už tam budeme!

Bráška to se mnou uměl opravdu geniálně. Dovedl mě řečmi úplně oblbout. Ve světě se naučil řečí, anglicky, francouzsky, hebrejsky, a dokonce i arabsky. Inteligent! Když na mně někdy po pár skleničkách spustil, hned jsem byl naměkko. A brzy ztvrdnul.

Jo, tak tehdy bráška řekl něco jako: "Máš pravdu, není to úplně káň, ale vysoce umělecké a přitom účelné. Riziko? Samozřejmě! Ale znám řešení. Jaké? Zřídíme si vlastní sanitní službu. Ty, Karle," já se totiž jmenuju Karel, "to bude senzácion džob!"

Nemocnice se přemění na naši provozovnu B, když krematorium je provozovna A a hotel provozovna C. To B. nám pořád ještě chybělo!" Vyvalil jsem oči.

"Naše sanitky a sanitáři budou pořád v obraze!"

Už nám mrtvolky nevyfoukne konkurence! Počítáme si. Dokonce i počkat se vyplatí! Počkat až...!

No, na okamžik, kdy se lidský tvor přemění ve zboží víceméně symbolické hodnoty. Avšak na jeho uložení či odstranění se dá řádně vydělat! Jsme přece v tržní ekonomice. A pak ta obousměrná vytíženost.

Dokonce i vícesměrná!"

Realizovali jsme projekt Teprve teď mi to dochází, jak to měl prokoumaný.

Pořád jsem se nemohl dopočítat. Kolik že to máme furgonů, kolik sanitek, kolik mikrobuseů?

Kolik dohromady? Ale kde garážují? "Neměj péči, Kájo!" říkával bráška.

Geniální Pepíček: teď to vidím úplně jasně! Hej-

ble s jakýmsi mechanismem a z furgonu je sanitka.

A naopak.

Bílá sanitka přiveze pacienta. Bráška čáry máry fuk, začaruje. Tatáž sanitka se změní v černý furgon, odváží mrtvého.

Pohřební obřad skončil. Kam se poděl ten zlověstný furgon z nádvoří krematoria? Je z něj veselý bíločerný mikrobuse pro dopravu pozůstalých do našeho hotelu. Panebože!

Ještě že ty limuzíny pro naše zákazníky taxislužby jsou tak poctivě festovní. Jo, zřídili jsme si taxislužbu. To už jsem přece říkal! Jo, divize D. Stálá trasa: nádraží – krematorium, krematorium – nádraží, ale povětšinou: nádraží – hotel, hotel – krematorium, krematorium – hotel, hotel – nádraží. Přepychový taxíky jako pro šejky. V jednom pro honoraci se teď vezu já.

Kam to vlastně jedeme? Z našeho hotelu, ano.

Ale kam? Za chvíli to uvidíme, dneska je přece taková mlha.

Senzační vůz. A jaké má vybavení! Člověk objevuje, musí objevovat pořád něco nového.

Hele. Tady má bráška nějaké kresby. Už dlouho jsem ho neviděl malovat, a on takhle tajně.

Postmodernistické postavy, rekonstrukce, hledme hledme. Jako živé! Vlastně jako mrtvé!

A dokonce k poznání. Údy jsou sice všelijak přeskupené, ale ty rysy tváře, i když nos je jinde! Oko chybí!

Vždyť je to pan Procházka z Poštovní ulice! A tohle paní Votlučková co bydlela na náměstí! A pak oba v těch černých pytlech! Proto! Panebože!

Doktor patologie pan K. dopitvá, vyjme orgán k výzkumu, a pak začne psát, nejprve pitevní zprávu, po nich ty své existencialistické intelektuální prózy (fuj, málem uzel na jazyku!), rozpitvané tělo

použije k inspiraci, vlastně bráška mu udělá aranžmá, přesněji rekonstrukci, přerekonstrukci, skutečný postkubistický objekt, útvar ze skutečné lidské hmoty, údů, orgánů, tkání, kostí. Vědec a spisovatel K. píše, bráška maluje a sochá. Podle modelu.

Co je zadarmo. Po díle se model zlikviduje. Vysoce umělecké. Vysoce ekonomické.

Mně to dneska myslí. Celé ty roky jsem byl zapřažený jako kůň do vozu: technické problémy, účetnictví. Koncepce ležela na bráchovi. A stačí chvíli v přepychové limuzíně a už mi to myslí téměř umělecky. Dědeček hokynář byl vlastně taky umělcem, máme geny po něm! Co on uměl vykouzlit ze dřeva, překližky a papíru. Překrásné modýlky.

Hele, bráško: poslouchej, mě to taky myslí, nejsem takový pitomec, za jakého mě považuješ.

Mám zlepšovák. Proč se s některými, zvlášť třeba po těžkých haváriích, vozit do nemocnice, proč ne rovnou k nám?

Ušetří se benzín!

Cože, že stará vesta? Jo tak. Teď mi to dochází.

Jedeš převlečený v bílém, v bílé sanitce. Pacient cestou vypustí duši. Převlečeš se do černého, sanitku trikem změníš na furgon a hurá k nám do kremčí?

Že je tohle stará vesta? Fousatej fór? No ne!

Mně se z toho poznání dělá nějak blbě. Myšlení že bolí? U srdce bolí! Vlastně, ještě jsem si nepřečetl výsledek včerejšího EKG: kde to mám? Obálka je rozlepená. Velice zvláštní vada chlopně. Teda mě.

Panebože. To mám z toho věčného štvání se. Ale co, všechno se dá dneska odoperovat. Hlavně, že mi to myslí! Teď jo, dřív moc ne. Divné.

Hele, Pepčo, myslí mi to. Na tohle bys nepřišel.

Když jedeš jako s nemocným, samozřejmě s pacoušem s těžkým úrazem, nebo nevyléčitelně chorým, stříháš si to do nemocnice, a my máme v kremče

volnou kapacitu, a on ne a ne exnout, co kdybys tak trošku, pomoci, s obutím, natáhnout bačkory, zaklepat pantoflema... Třeba... kyanovodík. Nebo jinej jedovatej plyn.

Že už to dávno víš? A děláš? A ne kvůli ekonomice? Že už máme dost? Dost prachů? Tak proč?

Jo, kolega doktor K. potřebuje jakýsi orgánový preparát, a když ty nedodáš, že on tě za to přeskupování vnitřností a částí těl do podoby uměleckých modelů jaksí by mohl popotahovat? I jinak? Děláš si srandu!

Hele, kam vlastně jedeme? Bože! Jak tak koukám přes sklo, řidič má na sobě frak. Pepča.

Začneme kontrolu v krematoriu. Koukám, z komínu oslavný dým, pece už jsou roztopeny.

Ale.. Tohle není limuzína. To je furgon! Pohřební vůz!! Vidím to v odrazu od prasklýho zrcadla v zatáčce. Proč to není limuzína? Proč mě vezeš ve futrálu na rakve?

Že doktor K. potřebuje orgán se zvláštní vadou srdeční chlopně? Že mě miluješ tak, že chceš udělat moji sochu? Což provedeš slavnostně a pietně.

Co že se třesu? Že pak mi už nebude vůbec zima?

Že mi došlo, jak havarovalo to letadlo v městský čtvrti, jo, to byly tenkrát kšefty, ano tehdy ses zajímal o aviatiku? Jako dědeček hokynář o stavbu leteckých modýlků. Co jich roztrískal. Ne! Fidli-mydlí – teprve teď mi došlo!!

Ach ten dědeček hokynář. Neblahá dědičnost.

Kouzelné vůně v jeho krámku. Vůně rozinek, koření, ořechů, čajů a starých knih. Že si na dědečka nevzpomínáš? Ani na jeho krám a knihovnu? Byls dlouho ve světě, změnil ses. Že ses kromě šoférování naučil i perfektně přikládat do pece? Ježíšku na křížku!

Ale proč mne? Že jsi demokrat? Že jsem řekl:

Ježíšku? Na křížku? Že všichni, kdo nevěří na tvého boha, jsou stejní? Žádná škoda?? Do jednoho pytle nebo na jednu lopatu a šups!!!??

Vzpomínám si na vůni... Dědečku, dědečku, najednou se mi vybavuje, jak bráška pořád ležel v tom starobyklém koránu a ty čmáranice v písku to byly...!

Teď už chápu podivný včerejší telefonát, ze sluchátka jako z hlubokého hrobu nebo z jeskyně mluvil, no, měl takový divný přízvuk a chtěl nějakýho Ládu nebo koho. Když si tě, bráško, představím s fousama a v turbanu, jako fousatej fór, jsi kdovíkdo... Ha!!

Američani, Američani, vyserte se na Afghánistán!

Tady je! On!! Můj bráška!!! Haha!!!!

Vůně hořkých mandlí. Teď je jí plný vůz, trochu jiná a hodně silnější. A teď ještě zesiluje, zin, zin, zintenziv...ňu...je...ee...éé Doslov editora Mnoho věcí na tomto světě je nepoznaných nebo dokonce nepoznatelných. Či jako špička ledovce anebo kůže chameleóna.

Lze si jen domýšlet, že řidič propláchl zadní část prostoru vozu stlačeným vzduchem a pak zatočil do dvora krematoria. Zde pak přiložil tři další nebožtíky, jež sem dovezly sanitní vozy ze vzdálených oblastí mimo dosah sanitek společnosti A + B + C + D.

Pak se zřejmě vydal se na cestu do místní nemocnice.

Je pravděpodobné, že na podlaze vozu našel rukou popsaný papír, který nedbale zasunul do kapsy. Jak jinak by se však tento text mohl objevit na jedné z nejmenovaných skládek popele, odkud nám ho do redakční schránky hodil anonymní nálezce, asi bezdomovec?

Jeho království Jaroslav A. Polák "Jsem znepokojen, otče," zašeptal se znatelnou úzkostí v hlase velký muž, asi čtyřicetiletý, se silnými pažemi, ale s mladistvým obličejem. "O jakých hrůzách to hovoříš?"

Reverend pohlédl do tváře svého jediného syna a nástupce, po tváři mu přeběhl stín, ale pak odkudsi vydoloval povzbuzující úsměv. "Izáku, to, co spatříš, by každého normálního smrtelníka vyděsilo a šokovalo, ale ty patříš mezi vyvolené a jistě poznáš v mých činech vůli Boží."

Zdviž, kterou klesali, patro za patrem, do hlubin pod ústředím Církve, tiše hučela. Izákovi se zazdalo, že tam dole nemůže být nic než peklo. Do toho dne vůbec netušil, že důvěrně známá monumentální budova skrývá ještě nějaká tajemství dokonce i před ním. Otec však hovořil dál:

"Vybudoval jsem naši církev z příkazu Boha. Hovoří ke mně a sděluje mi skrytá tajemství o budoucnosti lidského rodu. Právil, že se stanu spolutvůrcem osudu lidského rodu, ač se sám nedožiji plodů své práce. My, vyvolení, jsme jeho rukama, jak víš. A víš také, že konec starého světa se nezadržitelně blíží.

Vědí to i nevěřící vědci, ač to zaobalují do frází, plných falešné naděje. Falešné, protože ta skutečná je ukryta za těmito dveřmi..."

Výtah mezitím zastavil, starý muž provedl svého syna dlouhou chodbou k šatnám, kde si oblékli bílé skafandry, chránící proti radiaci, a pak až k masivním kovovým vratům. Dotkl se jich čipovou kartou a sáhl na kliku.

"Otevři svou mysl, synu. A zatvrd' své srdce. Nejvíc, jak dokážeš..."
Jak se hermetický vchod otevíral, k uším obou

mužů i přes protiradiační oděv dolehlo tisícové sténání, nářek a pláč.
"Pojď!"

Izák strnule hleděl před sebe a doufal, že je to jen hrůzný sen, jakási zlomyslná ďáblová hříčka. V prvních okamžicích ani nevnímal otcova slova, znějící ve sluchátkách přilby.

"... a tak přichází nová potopa, můj synu. Tentokrát v podobě ohně, sucha, nedýchatelného vzduchu a otrávených vod. Zde tvořím Noema tohoto věku."

To místo byla biologická laboratoř. Či spíše komplex laboratoří. Místo vědců a operátorů se zde ale mezi klecemi s pokusnými objekty pohybovaly bzučící šestinohé a mnohoročné automaty, snad řízené odněkud zdálky centrálním počítačem. Ty stroje připomínaly jakýsi bílý hmyz.

"Sám sem chodím jen zřídka," pokračoval otec, "A věř, že trpím s každým z těch nebohých tvorů."

Ale vím – a vím to, neboť mě o tom ujistil Bůh – že každá z těch duší je už nyní spasena, zatímco my o své vykoupení musíme stále bojovat a můžeme je kdykoli ztratit."

Izák ale příliš nevnímal chraptivý hlas starce. Bez dechu kráčel mezi klecemi s pokusnými lidmi a hleděl do jejich prázdných očí, jež byly snad ještě děsivější, než zmučená a znetvořená těla. Napadlo jej, že by měl asi chtít zvracet, v takových chvílích by to měla být přirozená reakce. Ostatně i na to jeho otec myslel a už před několika dny mu přikázal půst.

Jedinou reakcí jeho těla při pohledu na odpadávající kůži, na boláky, krvácející vředy a rozkládající se maso byla jakási podivná ztrnulost.

"Bůh spasí duše, ale nová těla, o nichž se píše ve Zjevení, tvořím zde. Andělská těla..."

Starý muž vedl svého syna mezi klecemi, přepl-

něnými živočišnými a umírajícími lidmi, k místu, kde za silným sklem bezradně stálo několik mladých mužů a žen.

"Tato těla jsou již pátou generací. Zatím největší úspěch. Nezabije je padesátinásobek pro člověka smrtelné dávky ozáření, vystačí se třemi procenty kyslíku ve vzduchu, jejich buňky se obnovují čtyřikrát rychleji než naše a přitom potřebují pouhou desetinu potravy, neboť dokonaleji tráví," ve starcově hlase zaznívala hrdost či snad pýcha, když popisoval synovi své životní dílo.

"Otče," poprvé se zmohl na slovo Izák. "Ty jsi přece lékař..."

"Ano, synu. Jsem. A mým úkolem je vyléčit lidstvo. Připravit je na život po zhroucení ekosystému, jaderných nehodách a válkách a v budoucnu i na šíření slova božího v hlubinách kosmu. Tak mi přikázal Bůh."

Stařec přistoupil k terminálu, upevněnému na bílé zdi, a stiskl několik kláves. Izák mimoděk sledoval pohyb jeho rukou a trpce se usmál. Nebylo to zvláště nápadité heslo. Stařec zadal počítači jakýsi úkol a lidé za sklem začali vzápětí divoce bít do silného skla a otevírali ústa, když je obklopila oblaka různobarevných plynů a jejich kůže začala tmavnout. Jejich křik k dvojici mužů nedoléhal.

"Pohled' na plameny pekelné, Izáku. Radiace, žár, jedovaté plyny. Už teď bychom byli oba dva mrtví. A oni? Kdybych to nyní přerušil, během měsíce zcela zregenerují! Každé tělo, které kolem sebe vidíš, je výsledkem desetiletí genetických manipulací. Každá generace je odolnější. To, co by přírodě trvalo milióny let a našim vědcům minimálně staletí, jsem dokázal během čtyřiceti let."

"Otče," zasípal Izák sevřeným hlasem.

"Ano?"

"Ušetři je, proboha!"

"Ne, můj synu. Pro Boha je nyní nechám zemřít, aby se zrodili v jeho novém, lepším světě!"

Lidé za sklem postupně umdlávali. Jejich kůže puchřela a odhalovala červené maso. Někteří dávali a zvraceli krev. Izák si všiml, že ruka bytosti, jež ještě před chvílí byla dívkou, svírá ruku umírajícího mladíka. Stařec se zachmuřil.

"Asi fyzická reakce. Jejich intelekt by neměl přesahovat úroveň idiocie. Tedy," otočil se k Izákovi, "ne, že bychom snad tvořili idioty. Jejich mozky jsou naopak v dokonalém stavu, ale nikdy nedostaly žádný podnět ke svému rozvoji a uvědom si také, že jejich vývoj byl uměle urychlen. Ve skutečnosti je jim kolem tří let."

Těla za sklem postupně znehybněla. Nakonec z nich zůstala jen zuhelnatělá klubička, stočená ve fetální poloze.

"Později ti ukážu záznamy průběhů téhož experimentu u předchozích generací. Pak teprve pochopíš, jakého úspěchu jsem, s přispěním Božím, dosáhl."

"Proč jsem tady," zašeptal Izák. "Proč mi to ukazuješ?"

"Již brzy zemřu, můj synu. Převezeš vedení Církve a budeš pokračovat v mém díle a dokončíš je."

Stvoříš nové syny a dcery země, kteří přežijí nadcházející zkázu a vybudují boží království na zemi."

Starcovy oči se zadívaly do prázdna, jakoby již spatřil ten úžasný nový svět, o němž hovořil. Jeho syn v němém údesu poodstoupil. Až do tohoto prokletého dne bez závanu pochybnosti věřil. Věřil v Boha a věřil, že ten řídí činy a slova jeho otce. Nyní, v jediném okamžiku, svoji víru ztratil. Ztratil ji, i když věděl, že otec mluví pravdu. Věděl, že lidstvo skutečně spěje ke zkáze a že pokud někdo přežije, tak

jedině lidé, jež jeho otec – reverend a zakladatel Církve, ale i lékař a genetik – vypěstoval. I on sám kráčel nejen v jeho v duchovních, ale i vědeckých šlépějích. A mohl se tak ujmout role, kterou mu předurčil.

Otec se k němu otočil zády, snad aby jej upozornil na nějaký zajímavý moment svého zrudného experimentu.

"Musíš věřit, můj synu, musíš..."

Izák se rozběhl a vši silou mrštil starce proti masivnímu sklu. Skleněný průzor praskl a střepy se zaryly do tváře muže,

jejíž podobizna zdobila příbytky všech členů Církve. Reverend zaúpěl a vzápětí začal dávit, když se nadechl vzduchu, naplněného pachem rozkladu, exkrementů a chemikálií.

Jeho syn jej kopl do břicha. Rozhlédl se a spatřil celokovové hrábě v manipulátoru jednoho z netečně procházejících hmyzích automatů. Snad sloužily k poklizení slámy v klecích. Muž je vytrhl, otočil otce na záda a zasadil mu ránu do obličeje. Zaslechl praskání kostí. Reverend zavyl bolestí i instinktivně hrábě sevřel.

"Bože můj, synu, nesmíš... zničit dílo..."

Další úder rozdrtil starcovo pravé oko. Na hrábích ulpěl sklivec.

"... spásy..." dokončil reverend a zemřel, když mu jeho syn prorazil lebku a rozmačkal mozek.

Izák pak chvíli stál a mlčky hleděl na to, co zbylo z muže, jehož miloval a uctíval. Potom přistoupil k první z klecí, otevřel ji a začal mlátit do zmrzačených ubožáků. Necítil téměř nic, jen potřebu ukončit všechno to utrpení. Nikdo se nebránil, a tak silnými údery hrábí rozbíjel hlavy mužů, žen i dětí a za ním zůstávalo ticho, přerušované jen pohyby automatů, které, věrný instrukcím, postupně odklízely mrtvolu.

Když skončil, přistoupil k terminálu, smazal všechna během let nashromážděná data a vložil nový program. Hermetický vstup do zkušební místnosti za sklem se otevřel a vypustil zbytky radioaktivních plynů. Mlčky vstoupil a sňal přilbu. Pak se dveře zavřely a Izáka pohltily plameny pekelné...

Mrtvák Vladimír Sokol Uviděl jsem ho jednou pozdě večer, když mě po kratší potyčce konečně vyšoupli z hospody "U Kulatý báby". Po zavíračce, samozřejmě!

Stál ve stínu keřů u hřbitovní zdi. Hledal jsem právě po kapsách sirky, abych si zapálil cigaretu, když jsem ho zaregistroval. Přestal jsem tedy šátrat v obleku a zamířil jsem k němu.

"Haló, příteli! Nemáte náhodou zápalky nebo zapalovač?" zahalekal jsem radostně.

"To tedy nemám!" odvětila postava. "A vůbec, jak to, že se nebojíte?" zeptala se s údivem.

"Proč bych se měl bát? Jsme sice u hřbitova, ale to je snad to nejklidnější místo ve městě. Mimoto mám v sobě pár dvanáctek! A ono tady snad straší?" rozverně jsem se zeptal.

"Samozřejmě! Já přece!" zahuhlal ten tvor. "Vlastně máte pravdu! Měl bych strašit, ale nějak mě to nebaví! Raději bych si s někým povídal. To víte, tady na hřbitově moc zábavy není!" dodal smutně.

Dojalo mě to. "Jestli chcete, já tu chvíli s vámi zůstanu," nabídl jsem mu. "Doma mě nikdo nečeká a hospodu už definitivně zavřeli. Sednem si třeba támhle na lavičku," ukázal jsem rukou.

"Jste hodnej, já už jsem si s nikým nepovídal, snad od té doby, co tu ležím," zabručelo strašidlo.

"Tak vy jste mrtvý?" zeptal jsem se dost neoriginálně a zbytečně, když jsme se posadili a já konečně našel sirky a zapálil si.

"Už pět let!" odpověděl zasmušile můj nový známý, když před tím odmítl nabízenou cigaretu s tím, že už takhle nemá v pořádku hlasivky.

Lavičku trochu osvětloval měsíc a v jeho bledé záři jsem uviděl to, co před tím stín keřů skrýval.

"No jo, nevypadáte právě dobře, bez urážky," řekl jsem. Také jsem byl vděčný za kouř z cigarety, protože mrtvák nijak zvlášť nevoněl.

"To víte, pět let v zemi udělá svoje," odpověděl.

"Dneska je to samá kremace, tak nás už moc není.

A to ještě ne všichni se měníme na solidní mrtváky, kteří jen občas vylézají z hrobů a děsí vás živé. Nebo alespoň by měli! Někteří zemřeli se změní v upíry, těch je ale ještě méně než nás! Většina pohřbených si v klidu zetlí. Těm je hej!" dovyprávěla mrtvola svůj nelehký osud.

"No, já bych to zase tak tragicky neviděl," oponoval jsem. "Takhle si užijete alespoň trochu legrace oproti těm tlejícím!"

"Jakápak legrace," zavrčel. "Tady chodí většinou jen opilci z hospody, bez urážky – neberte to osobně – nebo sem tam nějaká ta omladina z rande. Ti první, pokud mě vůbec zaregistrují, tak jen něco zamumlají a potácí se dál. A s těmi mladými je to ještě horší! Tuhle mě jeden z nich praštil kamenem! Nebo znají ta různá bojová umění a zkoušejí to na mně! Podívejte se!" ukázal levou ruku. "Ukopli mi palec! To víte, já už tolik pohromadě nedržím! Ta léta v hlíně jsou na mně znát! Proto se mi už do strašení ani moc nechce!"

"No, taky máte svoje problémy," pokýval jsem hlavou. "Ale na druhou stranu, můžete mít svatej klid!"

Když se vám nechce ven, zůstanete ležet, když ano, jdete se projít! Netrápí vás daně, znečištěné ovzduší, politické čachry a třeba vstávání v pět ráno! To všechno vám může být fuk! Můžete to zaspát. Leckdo by s vámi rád měnil!" zasmál jsem se.

Otočil ke mně hlavu tak prudce, až mu upadl kus ucha: "Děláte si legraci?! Víte co to je, kus po kuse uhnívat a nechat se žrát červy? Nebolí to, to je fakt, ale je to tak trochu eklhaft! Alespoň do té doby, než z dotyčného zbyde jen kostra. To si pak mrtvák, kupodivu, připadá víc vcelku!"

"Hm, asi máte pravdu," přitakal jsem mu. "No, já už půjdu. Musím se ještě trochu vyspat! Na rozdíl od vás, jdu ráno do práce. Možná vám přece jen trochu závidím!"

Vstali jsme. "Podal bych vám ruku, ale nevím, jestli by to byl ten nejlepší nápad. Aby vám nezůstal kus v dlani!" zachechtal se umrlec.

"Nevadí! Jako by se stalo. Někdy se tu zase zastavím. Třeba si ještě popovídáme. Bohužel, jak už jsem řekl, já musím brzy ráno vstávat!" zívł jsem. "Vy tou dobou budete klidně spát pod zemí. Pořád si myslím, že na tom nejste tak špatně. Co vám vlastně, kromě té častější komunikace, schází?"

"Hodně, příteli, hodně!" otrásl se mrtvák. "No, vidíte!" vykřikl. "Teď mi upadl i tenhle kousek! Ještě, že už nemutuju..."

Stella Vladimír Sokol Benzín jí došel na dohled od slatin. Nechala nepotřebný vůz stát a pokračovala dál pěšky. Snad je setřásla. Alespoň na chvíli.

"Sráč jeden, zsranej!" pomyslela si při vzpomínce na uplynulé hodiny.

Nebyla žádná netýkavka, ostatně život v pouličním gangu něco takového naprosto vylučuje, ale vždycky šla jen tehdy, když na to měla sama chuť.

"Ten hajzl si asi myslel, že mu dám jen proto, že se mu zrovna postavil! A nic za to!" zaklela znovu v duchu a vrátila se ve vzpomínkách o těch několik hodin zpět.

Začalo to jako náramně bouřlivé mejdan. Jejich gang, Šílení kojoti, se sešel s těmi burany z přístavu – Krysáky. Jak říkal Harry, tohle měla být pořádná rána a i když se jejich bandy vzájemně moc nemilovaly, musely se pro tentokrát spojit. Určitě šlo o drogy, ale Stella se o tyhle podrobnosti nijak nezajímala. Jí stačilo, že bude řácký mejdlo a že jí Pete přinese obvyklou dávku koku. To bylo vše, co potřebovala ke spokojenosti.

Zpočátku se večer vyvíjel přesně podle jejích představ. Kšeft byl zřejmě za chvíli domluven, protože Harry, i ten vůdce od Krysáků, se rozešli, každý ke své skupince. V hale staré autoopravny zavládlo bujaré veselí. Zacinkaly lahve s chlástem a sem tam se objevila psaníčka s bílým práškem nebo injekční stříkačky.

Jen Stella pořád marně vyhlížela Peteho, který jí byl vždycky ochoten poskytnout dávku za chvilku potěšení na staré matraci. Začala ji přepadat nervozita: "Kde je, k sakru?!" Potřebovala si už opravdu šňupnout! Vyдалa se podél postávajících nebo

polehávajících skupinek. Odněkud popadla podávanou láhev a odstrčila dotěrné ruce ze svých stehů. Alkohol však moc nepomáhal. V hale bylo nějakých dvacet, možná třicet lidí, ale Pete nikde!

Roztřásl se jí ruce. "Musím si šňupnout! Nutně potřebuju svůj koks!" letělo jí hlavou. Na nic jiného se už nedokázala soustředit.

Náhle uviděla před sebou na podlaze drobnou zrzku, asi od Krysáků, jak právě sbírá trubičkou ze hřbetu ruky lákavou bílou linku. Přisedla na bobek k ní a zaškemrala: "Hele, neměla bys pro mne taky trochu? Každou chvíli mi má přijít dodavatel. Vráť mi to!"

Zrzka k ní obrátila oči, jejichž panenky prozrazovaly, že droga začíná zabírat a ušklíbala se: "Di do prdele, krávo! Počkej si na svůj!"

Stella začala být zoufalá. Musí na to jít jinak! Rozhlédla se a pátrala po někom, kdo by o ní mohl projevit zájem a zároveň by vypadal na to, že by jí poskytl, co potřebuje. Věděla, že zas nevypadá tak špatně, aspoň v téhle společnosti. Na svých devatenáct let byla sice trochu moc hubená, drobná prsa se téměř ztrácela pod koženou vestou, ale štíhlý zadeček vypadal celkem vyzývavě v upnutých džínách. Černé vlasy byly ostříhány hodně na krátko, v souladu se současnou módou a v uších, obočí a nose se jí třpytilo několik stříbrných kroužků. Zevnějškem se tedy nijak nelišila od ostatních dívek v partě.

Zachytila pohled jednoho mladíka od Krysáků.

"No co? Jestli mi dá, co potřebuju...?" pomyslela si a pomalu se vydala přes halu k němu.

"Hele, kočko! Nemáš chuť si trochu zašpásovat?" zeptal se a bylo zřejmé, že nutí hlas do co nejhlubšího a nejdřívějšího tónu. Byl asi tak o rok mladší než Stella.

"Proč ne," usmála se na něj nervózně. "Ale něco za něco. Seženeš mi dávku koku, jo? Potřebuju si už nutně šlehnout!"

"Jo. Je to na tobě docela vidět!" zasmál se on.

"Ale nepotřebuju nic shánět. Mám to tady v kapse." Poklepal si vepředu na džiny. "Tak kam?" usmál se na ni a vzal jí za loket.

"Mám támhle v rohu matraci," ukázala do přítomného koutu dílny a vydali se naznačeným směrem. Tam se posadili na zbytek jakéhosi gauče, kterému chyběly nohy zřejmě již v době vyhození na skládku, na několika místech tvořila zdeformovaná péra pod potahem nepravdělné boule a pestrá látka dostala nový dekor v podobě skvrn od různých alkoholických nápojů, coly i od chvilky, kdy tu Stella spočinula v náručí některého člena party.

Posadili se a dívka se nedočkavě zeptala: "Dáš mi ten koks?" Ruce se jí třáslly a vypadalo to, že co nejdříve propadne hysterickému záchvatu.

"Si blbá?!" opáčil mladík. "Si šňupneš a nebudeš vědět vo světě nebo se na mne vykašleš. To teda ne.

Nejdřív já a pak dostaneš svojí dávku! Aspoň budeš pěkně vyrajcovaná," zachechtal se.

Nechtěla protahovat tu chvíli zbytečnou hádkou, tak jen odevzdaně řekla: "No tak jo. Ale dělej už!"

Rychle skopla z nohou natahovací polovysoké boty, sundala si džiny, pak nepříliš čisté kalhotky a lehla si. Netrpělivě pozorovala jak si on rozepíná opasek a kalhoty. Nalehl na ni a bez jakékoliv předešlosti ji vzal. Stelle to však bylo jedno. Bez zájmu pozorovala jeho zarudlý obličej a téměř nevníkala pohyby na svém těle nebo v něm. Jen aby už byl konec a ona si mohla šňupnout! Konečně se jeho tělo napjalo jako struna, z úst se mu vydral kňouravý zvuk a zůstal ležet na ní. Po pár vteřinách jej se sebe nešetřně shodila, jeho tělo se sesulo do sedu

vedle gauče a nedbaje na nahotu ani na tekutiny stékající jí po stehnech, natáhla ruku k němu: "Slyšíš? Ten koks! Rychle!"

Zasmál se a vtiskl jí do dlaně malý papírový čtvereček. Nedočkavě jej zvedla před oči a pak zařvala:

"Ty hajzle! Co to je?" A odhodila na podlahu prázdnou čtvercovou krabičku od prezervativu.

Mladíkovo tělo, opřené zády o hranu gauče se otřáslo smíchy nad tím povedeným žertem. Po chvilce ze sebe vypravil:

"Snad sis nemyslela, ty náno blbá, že ti za takovejhle ušmudlanej sex něčím zaplatím? Stejně žádné koks nemám!"

Možná už ani pořádně nevěděla co dělá, když sáhla do kapsy u vesty pro nůž zvaný motýlek, jen mírně se nahnula a

jedním tahem prořízla stále se smějící postavě hrdlo. Cinknutí půlek rukojeti nože o sebe jej možná varovalo, protože v posledním zlomku vteřiny otočil hlavu k ní. Ale bylo už pozdě.

Pod smějícími se ústy se objevil ještě jeden půlkruhový otvor, širší a čím dál rudější. Chroptění zaniklo v hluku bavičích se členů obou gangů. Možná, že by jí to vše prošlo a nikdo by ani nic nezaregistroval, kdyby nebylo právě té zrzky, se kterou se Stella již jednou setkala. Ta se najednou objevila u nich, zrovna když černošská dívka na sebe natahovala kalhoty. Bylo jasné, že ta holka je sjetá, ale zase ne natolik, aby si nevšimla zhroucené postavy u zbytku postele, již se po prsou a stehnech rozlévá krvavá skvrna, stéká na zem a vsakuje se do polstrované bočnice starého gauče.

Halou se rozlehl zrzčín šílený jekot, který k sobě dokázal připoutat pozornost všech přítomných.

Stella jen stačila vklouznout do bot, když ji obstoupili. Vyděšené i zlostné výkřiky se smísily do kakofonie, která jí rvala na kusy vnitřek lebky. Nepříčetným pohledem přejela ten půlkruh lidí, stojící proti

ní na jedné straně staré matrace a uvědomila si, že stále drží v ruce nůž, na jehož ostří začíná pomalu tuhnout stékající krev. Máchla zbraní proti tomu davu, přeskočila postel a než se členové band vzpamatovali z překvapení, bouchla za jejími zády o rám kovová vrata. Spásná tma a zarostlé okolí staré dílny ji spolehlivě ukryly v počátcích pátrání. I když se třásla a drkotaly jí zuby, vlivem abstáku i strachem, uvědomovala si, že se tu nemůže schovávat dlouho.

Můžou na ni brzy přijít náhodou, zcela jistě ji však objeví, jakmile začne svítat.

Opodál, na betonovém plácku u ústí příjezdové cesty stála auta, ve kterých členové obou gangů na večírek dorazili.

Opatrně se začala přesouvat tím směrem. Měla štěstí. V jedné staré Cortině byly v zapalování klíčky. Cesta se svažovala a tak dokázala pár desítek metrů automobil odtlačit, aniž by si toho někdo všiml. Po nastartování, ještě než zařadila, však už uslyšela zlostný řev, který přehlušil i motor auta.

Přesto dokázala s neměnným náskokem opustit město a vydat se jižním směrem. Kam pojede, to jí jasné nebylo, chtěla prostě jen pryč. Světla uličních lamp už dávno zůstala za jejími zády a nějakou dobu byly reflektory auta to jediné, co narušovalo okolní tmu, když jí došel ten pitomej benzin. Tušila jen, že je někde blízko slatin, kam zavítají občas pouze lovci. Odtlačila Cortinu co nejbližší ke krajnici a vydala se dál po silnici pěšky. Avšak, po projetí několika aut, kdy musela zalehnout do příkopu, usoudila, že by měla magistrálu raději opustit.

Seběhla tedy z náspu silnice a vydala se nazdařbůh. Chvilími ji pod botami začvachtala mokrá půda, ale nikde se nebořila více, než několik centimetrů. Netušila, jak dlouho je už na útěku, když uviděla před sebou matné světlo.

Po několika dalších minutách chůze bylo jasné,

že jde o nějaké stavení. "Co můžu ztratit?" řekla si v duchu a zabouchala na dveře. Chvilí bylo ticho a pak se ozvaly šouravé kroky. Stařecký hlas se zeptal:

"Kdo je?"

Stella odpověděla co nejslušněji a nejjemněji, jak jen jí to povaha a momentální stav dovolily: "Zabloudila jsem. Můžu si u vás odpočinout?"

Otvor dveří se rozsvítil a v nich stál drobný stařec.

"Tak pojď dál, děvkeno," řekl.

Vedl ji chodbou do místnosti ozařované krbem a dvěma petrolejkami. Posadil ji do ušáku proti plápolajícímu ohništi, aby se ohřála a osušila nohy.

Z postele, skryté ve stínu, v rohu, se ozval ženský hlas: "Kdo je to Johne? To se vrátil Joshua?"

"Ne, Margaret. Spi dál. To je jen nějaké děvče.

Zabloudilo," odpověděl stařík a obrátil se ke Stelle:

"To je manželka. Je nemocná. Nenech se rušit, holčičko. Chceš čaj?"

Dívka by nejraději něco úplně jiného, ale nezbylo jí, než se spokojit s touto nabídkou a tak kývla.

Dokonce poděkovala. Děda někam odběhl a vrátil se s kouřícím hrníčkem, který jí podal. Pak si sedl opodál na židli a zeptal se jí, kde se tu vzala.

Odpovědět jí nedalo tolik práce, protože si nemusela zase nijak moc vymýšlet. Řekla tedy, že se jí na silnici porouchalo auto a v domnění, že mimo silnici dojde k nějakému obydlí, šla, až se dostala k jejich domu. O důvodu, proč se na silnici ocitla, pochopitelně pomlčela.

Stařík pokýval hlavou a řekl jí, že může zůstat do rána, protože ve tmě by taky mohla zapadnout do bažiny. Zážrak je už to, že se bez nehody dostala k jejich domu.

"My tu žijeme úplně odříznuti od okolního světa, děvče. Jak vidíš, ani elektřina k nám nevede.

Všude okolo je jen mokřina a kajmani. Vyspíš se a

ráno tě vyvedu ven já nebo Joshua," dodal ještě.

"To je kdo? Joshua," zeptala se Stella.

"To je náš syn," odpověděl stařec. "Teď je na lovu a vrátí se zřejmě až k ránu."

Žena na lůžku zřejmě zaregistrovala část hovoru a třaslavým hlasem se znovu ozvala: "Joshua? Přišel Joshua?"

"Ne, Margaret! Spi dál. Jen jsem slečně říkal, že je na lovu," uklidňoval děda manželku. Pak se znovu otočil k návštěvnici: "Takhle se to s ní táhne od synova narození a to už je skoro třicet let. Nemá to v hlavě v pořádku."

Dívka předstírala účast, ale v hlavě se jí už začal formovat jistý plán. Žena na lůžku je úplně bezmocná. Stařík je jak věchýtek, s tím si určitě poradí! A syn se vrátí až ráno nebo nejdříve za několik hodin. A ona potřebuje nutně nějaký prostředky, aby si při nejbližší příležitosti koupila svoji dávku.

Jako boháči tahle rodina sice nevypadá, ale něco se tu přece najít musí! Aspoň pár drobných nebo nějaké věci. Něčím se ta rodina přece živí!

Jasně! Takhle to udělá! S bábou si hlavu lámat nemusí a dědka přiváže k židli a kdyby se náhodou moc cukal.....Sevřela

v kapse nůž. A když se potmě dostala sem, dostane se určitě i zpátky. Na magistrále si pak stopne nějaký auto. Ty blbce už určitě přestalo bavit, ji hledat!

Pomalu vytáhla ruku s nožem z vesty a otočila hlavu k dědkovi. Byl zticha a vypadalo to, že klímá.

Postavila se, ale v tom okamžiku se jí zatočila hlava a padla zpátky do křesla. Najednou, jakoby měla ruce i nohy z olova!

V tom nad sebou uviděla starcovu tvář. Ta se opět usmívala, ale nyní nějak zlověstně! Pak promluvil:

"Copak jsi chtěla dělat s tím nožikem, děvenko?"

No, nemusíš odpovídat. Není těžké si to domyslet!

Sem moc lidí opravdu nezabloudí, ale první zase nejsi, takže je mi to celkem jasné. Myslela sis, že dva staré lidi lehko okradeš, vid'? Jenže to my už známe a tak jsme připraveni, že Margaret?"

Z postele se ozvalo zachichotání a pak hlas:

"Máme děvče pro Joshuu?"

"Ano, máme," odpověděl stařík. "Je trochu hubená, ale mladá a snad se mu bude líbit!"

"Proboha!" zaúpěla Stella. "Že já pila ten pitomej čaj! Co se mnou chtějí udělat?"

Pak se ale začala uklidňovat: "Žijí tu zalezlí jako krtci, s třicetiletým synem a tomu asi chybí ženská.

Tak holt si vypomáhaj, jak to jde. No, jestli je to takhle, tak se nezblázním. Podržím mu a pak mě pustěj, no bůže.

Roztáhla jsem nohy možná už před horšíma týpkama, než je nějaký třicetiletý buran ze slatin! Však mě neubude! A třeba bude i hezkej a bude se mi to líbit, kdo ví?"

Uklidnila se a začala se věnovat jiným myšlenkám:

"Co mi to ten dědek nalil do toho čaje? Hlavou můžu trochu hejbat, ale ruce a nohy mám těžký a jako z gumy. Doufám, že to přejde, než ten Joshua na mě skočí. Abych z toho taky něco měla!"

Babka na posteli se asi docela probrala, protože se odtamtud začal ozývat rádoby nářev: "Máme děvče pro Joshuu, máme děvče pro Joshuu....."

"No jo, tak máte! Jen se neposer!" pomyslela si Stella a pak se začala kojít nadějí, že ztmulost přejde třeba dřív, než se ten pitomej Joshua vrátí. To by to těm dvěma spočítala!

Tahle naděje se jí však nevyplnila. Asi za půl hodiny se ozvaly v chodbě těžké kroky a stařík čiperně vyběhl z místnosti. Dívka slyšela jen část hovoru, ale vyrozuměla, že synovi se lov nevydařil. Jeho hlas byl hluboký, ale huhňavý, jako by měl rýmu. Není divu, pořád tady v tom mokru!

"Doufám ale, že si utře nudli, než se ke mně přiblíží," pomyslela si ještě, než dvojice vstoupila do dveří. V nich se děda otočil zpět do chodby a radostně pronesl: "Nemusíš být smutný, Joshuo. Tady tě čeká sladká náplast na tvůj neúspěch!"

Za ním vstoupil obrovitý chlap a když vešel do světla, Stella ze sebe vydala zoufalý výkřik. Teď pochopila, proč se Margaret zbláznila! To nebyl člověk, to byla stvůra! Mongoloidní potomek! Ale tím nejhrůznějším způsobem, jaký se jen dá představit. Téměř holou, obrovskou, lebku mu pokrývalo několik chomáčků slámově žlutých vlasů, na jednom oku měl srostlá víčka a druhé si jí prohlíželo s neskrývaným mlsným zájmem. Široká pokřivená ústa odhalovala obrovské žluté řezáky a v povislém koutku se neustále hromadily sliny, které při hovoru tvořily bublinky, jež se s prskáním rozlétały po místnosti. Jako poslední detail zaregistrovala Stella srostlé prostředníky a ukazováky na obou rukou.

Pak omdlela.

Když se probrala, zjistila, že Joshua v místnosti není a že může pohnout pažemi. Sice s nesmírným úsilím, ale jde to. Pak zkusila zlomit starého Johna:

"Pane, prosím vás! Přece mě nemůžete nutit, abych měla něco s tím člověkem! Já vím, je to váš syn, máte ho asi rád, ale slitujte se nade mnou a nechtějte po mně, abych s ním spala!"

Stařec se rozesmál: "Ale holčičko, to mě ani nenapadlo, chtít po tobě něco takového!"

Dívka si oddychla, ale stařec pokračoval: "Když jsi nás chtěla okrást, určitě ti vrtalo hlavou, čím se tu vlastně živíme, že?"

Do místnosti vstoupil Joshua a když Stella uviděla v jeho ruce velikánský dranzírovací nůž, pochopila, o jaký lov tu celou dobu vlastně šlo.

Poslední, co se jí vrylo do paměti, byla praskající

bublina slin v koutku těch rozšklebených odulých rtů.

JEŽÍŠKU, JÁ CHCI PLAMENOMET

Modrá povídková pentalogie (Modrou barvu má podle posledních průzkumů v oblibě % občanů ČR.) Robert Hladil
Věnováno A. Vytečkovi k jeho dvacátým narozeninám.

Dožívám v agonii existencionálních veršů, které rozbíjejí mou kompaktnost cynického pohledu na realitu. Když chodím ulicemi s hudbou v krvi, tak to nejsem já, ani když skládám na papír střípky chorobných myšlenek, taky to nejsem já. Je to všechno jen póza, přetvářka a klam.

Jsem obyčejný buran, který nemá žádné pojetí o tom, co je život. Tohle tvrdím proto, aby někdo nehledal něco duchaplného a povznášejícího v tom, co píšu. Ale na druhé straně mohu být tak lhotejný, že předchozí řádky jsou jen pouhou formalitou, která uvádí cosi, co by nemělo začínat jen tak od nuly. Na počátku vesmíru byl velký třesk, na počátku mého textu je časoprostorová smyčka plná sraček jménem přítomnost. Osudy a postavy jsou zcela smyšlené, výběr vulgarismů je náhodný, slovní spojení byla převzata, kompozice neexistuje. NEČTĚTE TO!

Setkání Toto bylo úplně neformální setkání tří lidí, dospělých a rozumných. Odehrálo se v jedné poklidné restauraci na hlavní třídě a nutno poznamenat, že přítomní popíjeli víno. "Mezi námi sangviniky..."

"Kdo ignoruje vlastní minulost, musí ji prožívat stále znovu a znovu!"

"Jestli mluvíš o sangvinicích, tak to já jsem nikdy nebyl."

"Poser to pes!"

"Nevidím jiné východisko – opijem se!"

"Ne, to ne, doma mě čeká manželka!"

"Co se takhle oběsit!"

"Nechápu, kde se v tobě berou takové dekadentní představy?"

Žena Byla trochu při těle, ale prsa měla stále pevná. Přestala ho líbat, sehnula se a začala kouřit jeho ztopořený penis. Když už začal skoro stříkat, přestala.

"Mám to ráda na koníčka, ale jestli to chceš jinak, tak mi to řekni." Nic neodpověděl, stáhl ji kalhotky, položil ji na stůl a začal králičím tempem přirážet.

Posel vánoc "Kurva, to je zima. Ještě chvíli a upadnou mi koule.

Zima jak v prdeli a já tu dělám za pár drobných šaška. Nejlepší se na to vysrat!"

Idiot Seděl v kolečkovém křesle a bryndal po sobě mlékem, které se pokoušel upít ze sklenice.

Bohem nadaný člověk milující modrou barvu Revolver ráže 9 mm a on. Ti tři chlápci u vedlejšího stolu ho už začali nudit. Stačilo párkrát stisknout kohoutek a byl klid. První to dostal do hrudi a s heknutím se skácel ze židle, druhý a třetí to koupili přímo do hlavy. Všude byl mozek a krev, lidé začali křičet a on, spokojený sám se sebou, vyšel na ulici. Po pár krocích si všiml klejícího muže v mikulášském převleku, který stál u vchodu obchodního domu. Když ho střelil do obličejů, jeho bílé vousy vyrobené z vaty se ihned zbarvily do ruda. Náhle se odkudsi ozvala policejní siréna.

Zrychlil chůzi a ukryl se v nejbližším průjezdu. Potom vyběhl nahoru po schodech a zastavil se teprve až u dveří jednoho z bytů. Když zazvonil, přišla mu otevřít žena v županu, ale dřív než stačila cokoliv říct, vystřelil ji odhodil na protější stěnu. "Co se děje?" ozvalo se z úst bytu. V odpověď přiletěla muži kulka, která

způsobila explozi jeho vnitřností. Po krátké prohlídce všech prostor nalezl třetího obyvatele. Civěl na něj ze svého kolečkového křesla celý pobryndaný od mléka.

Když do bytu dorazili policisté, našli ho plačícího, jak klečí před vozíkem. "Aspoň nad tím dementem se slitoval," pronesl jeden z policistů, když ho odváděli k autu, ale já i ty dobře víme, že mu došly náboje.

Óda na bolest Martin Severa jr.

Číhal jsem v temnotě, první v řadě, a doufal, že jednoho dne přijde má chvíle. Vysněný okamžik, který nastává jednou za život. Pokud máte štěstí.

Nezáleží to na vás, ale klidně se může stát, že skončíte v nějakém prkně, nebo, jako jeden stařec, zastrčení v hlubinách bez jakékoli možnosti na uplatnění. Mě se něco takového nemohlo stát. Jsem mladší, silnější, kvalitnější a proto jsem byl vybrán.

Na počátku bylo slovo. Pak ještě jedno – a další.

A do tohoto štetku jsem vstoupil já. Ohlušující cvaknutí a několikanásobná ozvěna svědčící o rozlehlosti prostor. Byl jsem natlačen do úzkého tunelu, na jehož konci zelo posvátné světlo. Pode mnou se ozval šum úžasu a závistivě štetbetání. To byla má chvíle, teď jsem měl šanci a využil jsem ji. Tupý úder mne vznítil, žhavá láva mě rvala tunelem a já byl připraven okusit vytoužené světlo. Byl to nádherný pocit svobody. Zahalily mě plameny a kouř, jejichž společnost jsem ale díky tlakové vlně brzy překonal, a mohl jsem se věnovat naplnění svého osudu. Namířil jsem si to k jednomu měkce vyhlížejícímu objektu nedaleko ode mně. Lehce jsem prorazil jeho slupku a zavrtával se hlouběji do masa. Rozdrtil jsem nějaký dutý svalovitý předmět, jenž se okamžitě zalil slizkou tekutinou a nechal jsem ho zmítat se v záchvěvech křečí. Ale pak přišel náraz do něčeho tvrdšího, co mě poněkud vychýlilo z mé dráhy. Střepiny a dřevěné věci se rozstříkly všude kolem. Ještě venku mne chvíli následovaly společně s kousky masa a deštěm kapek té tekutiny. Prořezávaný vzduch příjemně chladil a smýval ze mne důkazy.

Další cíl mé cesty měl být o hodně větších rozměrů než předešlá oběť a jeho slupka byla z plechu, do kterého jsem se následně zakousl. Poté jsem se ponořil do soustavy vnitřností železné koroze, prachu a ocele důmyslně zkomprimovaných v jeden úhledný propletenec. Myslím, že to byl mozek, jenom nevím, proč vzadu. Když jsem prorážel dvě za sebou umístěné překážky a vířil do vzduchu prach a molitan uvědomil jsem si, že slábnu, rychlost mého zdeformovaného torza se snižovala. Po střetu s neviditelnou stěnou jsem se zapotácel. I přes to jsem na ní ale zanechal efektivní pavučinu., jejíž nitky se hbitě rozlézali.

A pak dlouho nic. Bylo mi smutnou a měl jsem strach. Touha však nesla mé stáří dál šedým prostorem s jiskřičkou naděje, že ještě jednou zažiji ten pocit. Pocit rychlosti, mládí a volnosti. Pocit z dobře vykonané práce. Prostě jakýkoliv, kromě pocitu nepotřebnosti. Vysvobozením mi byla hlava náhodného chodce. Praskání švů. Stříkot rosolovité hmoty.

A okamžik, kdy jsem se roztrhl o vnitřní stranu lebky a rozlouskl ji tak na kaši.

Umírám. Neplačte ale. Měl jsem krásný život.

Něco jsem dokázal. Něco po mě na tomto světě zůstane.

Pražskej běh Josef a Rudolf Hroznovi Vinohradští I.

Filda se pokusil posadit a někdo ho udeřil palicí do hlavy. Zatmělo se mu před očima a vesmír zčernal.

Nevnímám, jak se svěží jítro plíží do kraje a v lidech probouzí naděje, že nebude horší předešlého. Statistiky ovšem byly jasně proti a každému to bylo jedno: není přece důležité, co se děje, ale co se děje mě. Ruch na ulicích, nad nimi i pod dával najevo, že Praha je opravdu velký a pulzující organismus. Alespoň podle slavné McBrightyho teze:

"Živé město se pozná podle odpadků." Netrvalo dlouho a poslední zbytky nočního reje zmizely v útrokách strojů. Nový den mohl začít.

II.

Filda opatrně otevřel levé oko. Paprsek slunečního světla vnikl pod víčko a zabodl se do sítnice jako jehla. Vzdal předem prohraný zápas a poslepu nahmatal tubu s Insomnianem. Polkl tři tablety a čekal. Pět minut je někdy docela dlouhá doba.

Čtvrt hodina nárazového totálního vystřízlivění je ovšem delší. Když insomnianové opojení odeznělo, byl Filda – alespoň teoreticky – ready. Prakticky si ovšem připadal jako slévač po celonoční směně.

Nebolely ho sice oči ani hlava, ale zato ho k zemi srážel pocit totálního vyčerpání. Jen velmi pomalu vstal, natáhl si trenky a došoural se do kuchyně.

"Kdybys tolik nechlastal, neměl bys tak problematický rána." Pepé seděl u stolu a upíjel z velké sklenice rajčatového džusu. "Tam nic nenajdeš," dodal škodolibě a Fildova ruka ztuhla na dveřích lednice: "jsem vzhůru už půl hodiny." Jednou ho zabiju, hajzla pomyslel si Filda.

Když později jedl osmou topinku, měl už svého bratra zase skoro rád. Snídali mlčky a pozorovali svět za výlohou kavárny. Nusle nikdy nebyla moc nóbl čtvrt', takže k vidění byly zajímavé typy. Většinu z nich by člověk s trochou zdravého rozumu nesvěděl ani zdivočelou dogu. "Už prakticky nemáme žádný peníze," řekl Pepé. Filda mlčky kývl. "Ještě týden a stěhujeme se na ulici." Nebylo co dodat. Bydlet v některém z Nuselských parků znamená konec. Pokud si jeden nezaplátí víkend v soláriu.

"Hoden jest dělník mzdy své." Filda se na Pepého tázavě podíval. "Četl jsem to v nějaký knížce," ohradil se Pepé. Možná, že jest, pomyslel si Filda, ale poptávka sakra převyšuje nabídku. Vzpomněl si na Brazílii: slunce, moře a čiča, kam se podíváš.

Během půlročního výcviku ilegálních jednotek HSAI (Hnutí za suverenitu amazonských indiánů) jsme snad nejedli v normální hospodě, uvědomil si. Tváří v tvář aktuální realitě vypadala vzpomínka jako zlatý zámek na skleněné hoře. Práce sama byla z poloviny skvělá rekreace a za ty prachy jsme mohli žít pár let i na Petříně. Pak přišlo období průserů: ukradli nám auto, vytunelovali banku a zbytek peněz jsme odevzdali dobrovolně – bylo jich šest a měli brokovnice už v ruce.

Pepého tvář hovořila jasnou řečí sdílených myšlenek.

"Kde seženeme práci?" zeptal se Filda. "Arabové jsou levnější než my a Ukrajinci jsou levnější než Arabové. A když někde vyberem káču, přijdou naše prdele o panství v base – pokud nás ovšem dřív nelapne místní rodina."

"Můžeme zkusit ty auta," navrhl Pepé: "tam maj volnej flek dost často." Aby neměli – hlídat vozy městského automatického zásobování a automatizovaného systému odvozu odpadků je v některých

částech Prahy poloviční sebevražda. Když magistrát svého času odsouhlasil úplnou automatizaci některých veřejných služeb, nikdo netušil, jaké přijdou problémy. A nepostarala se o ně technika, ale celosvětová migrace obyvatelstva. Praha už pro uprchlíky dávno nepředstavovala jen tranzitní stanici.

Spousta obyvatel válkami zmitaného středomoří i nepřetržitým hladomorem trpícího východu nastoupila svůj pochod do západní Evropy. Ukrajinci ustupovali Rusům a ti měli v zádech Čínskou lidovou armádu. Čtyřkolky naložené ranním nákladem čerstvého pečiva se staly terčem pravidelných útoků hladovějících nezaměstnaných přistěhovalců.

Došlo i na odpadkové vozy – plasty se sice jíst nedají, ale kovový šrot (včetně částí rozřezaného vozu) se nechá střelit do sběrný a hned je na polívku a kus chleba.

III.

"Nečekáme zrovna Vinohrady, ale Jižák neberem," podotkl Pepé: "čínsky nemluvíme."

Úředník zhodnotil oba žadatele pohledem a přátelsky se usmál: "naše firma má pro své klienty naprosté pochopení, pánové. Jak vidím ve vašich záznamech, trestní rejstřík máte čistý a vlastníte povolení na střelné zbraně lehkého i těžkého kalibru. Mohu vám tudíž s potěšením oznámit, že vás shledáváme naprosto vyhovujícími. Do práce můžete nastoupit ještě dnes večer." Filda s Pepém na sebe pohlédli.

Když pak stáli na chodníku, Filda mlčky zíral do zdi. "Vždyť to není zase tak špatný," chlácholil ho Pepé: "už bylo i hůř."

Filda se svého bratra podíval, jako by ho viděl poprvé v životě. "Libeň! Ty ses asi zbláznil. Tam ti stáhnou kůži a udělaj z ní tamtam jenom proto, že

je bílá!"

"Já nevím, jak ty, ale já počítám s make-upem," prohlásil rezolutně Pepé, "za černocho nepůjdu, ale Arab bude stačit."

"Si myslíš, že to nepoznáš? Tak blbý nejsou ani Libyjci!"

"Podstatné není, jestli to poznají, ale jak to budou brát. Neboj se, mám s tím už zkušenost. Jen si vzpomeň, jak jsme před rokem museli do tý cikánský putyky. Sice nás prokouklí, ale ani nevytáhli nože, jen se debilně usmívali. Každěj ocení snahu."

"Nevím, jestli bych ocenil, ale rozhodně bych se vysmál každý černý botě, co se snaží vypadat jako bílý kotě," odsekl Filda.

IV.

Ještě, že se sběr odpadků koná v noci. Ve dne bych se z toho bordelu asi poblíl.

Podobné věci napadaly Pepého, když křížoval ulicemi noční Libeň a snažil se vyhýbat ještě teplým překážkám. Občas se mu to nepodařilo a bylo slyšet, jak ocelové pláště drtí zbytky kostí. Filda zasmušile zíral do tmy a křečovitě svíral brokovnici. Sem tam mu hluboko v očích zaplála jiskřička naděje, že až k něčemu dojde, budou se zrovna oba nacházet

na druhém konci čtvrti.

Osud je zcela určitě ONA. A je to děvka. (pozn. předkladatele) "A –cenzurováno– –cenzurováno– –cenzurováno– –cenzurováno–!", zaklel Filda, když se na panelu rozsvítila kontrolka. Mejdan právě začal a to necelé dva bloky odtud. "Z toho bychom se asi nevykecali," zkonstatoval Pepé a alespoň trochu ubral plyn.

Elektromobil bezmocně protáčet přední kola ve vzduchu a dav amatérských mechaniků ho za chodu rozebíral na kousky. A šlo jim to fantasticky rych-

le. Pracovali v tiché shodě, jen u kabiny se občas zableskla čepel – AI moduly se přece jen dají střelit nejlépe. "Zde hlídka Akciové společnosti pro automatizovanou deratizační komunální hyperekologickou... ééé... sakra vypadněte hned vod toho auta!," zařval Filda do ampliónu. Ten vzápětí smetla dávka.

"Ty maj ale hlad," zbledl Pepé a zařadil zpátečku.

V těsné uličce se necouvá dvakrát nejlépe a z noční tmy se začaly rojit ocelové včely. Tohle nevydržíme dlouho blesklo Fildovi hlavou. "Mayday, mayday, mayday," ječel do vysílačky. Teprve po vteřině mu došlo, že se namáhá zbytečně. Zbytek antény se smutně komíhal za bočním sklem.

Raketa vylétla do bytu v prvním patře a vůz zasypalo sklo. "Tady to nevypadá dobře," poznamenal Pepé. Filda vystrčil brokovnici z okna a stiskl spoušť.

Plamen šlehl tmou, ale bylo to, jako když hrách na stěnu hází. Vzrušenou debatu ukončilo dunivé staccato rotačáku.

"Do prdele!," povzdechl si Pepé. I v nastalém děsu si Filda stihl uvědomit, že takový výraz slyší z úst svého bratra poprvé. Pak už slyšel jednu dávku za druhou.

V.

"Díky za pomoc, hoši."

Rotační kulomet, který tak nenadále zasáhl do pouličního dialogu, stál na správné straně barikády. Fildovo zoufalé "mayday" zaslechla další hlídka v regionu a nenechala bratry ve štýchu. Zkušební profici – ta mašinka byla soukromou, zaměstnavatelem nedotovanou, ale tiše tolerovanou výbavičkou – dobře věděli, že jestli někdo beztretně sejme jednu hlídku, další budou následovat jak na běžícím pásu. Zavolali ještě jeden vůz a věrní zásadě:

"Napřed střílet, pak se ptát," zahájili akci. Trestní zákoník sice uvádí zmíněnou moudrost s trochu jiným pořadím vět, ale vždy je lepší platit pokutu za neoprávněnou střelbu, než aby ji platil soupeř.

Tlustý muž v maskáčích vyndal doutník z pusy:

"Za málo, chlapi, za málo. Ale řek bych, že máte problém." A mávl rukou před sebe.

Hlásím rozebraný popelářský vůz," a nastavil kameru tak, aby si v ústředně mohli prohlédnout tu spoušť. Když natáčení skončilo, pomalým krokem obešel zbytky elektromobilu a vztekle kopl do hromady olova spleené sraženou krví.

Pepé tiše zíral do mizícího oblaku dýmu. Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet, smutně postávala ocelová kostra automobilu napůl utopená v hromadě odpadků. "Tak už to, kámo, chodí," ozval se řidič z vedlejšího auta. "Nahlaš to nahoru. My padáme, máme co dělat." Pak zmizely oba vozy v prachu ulice.

Filda vydoloval z kapsy mobil: "Tady Libeň XXII.

"Co se děje?" zeptal se opatrně Pepé.

"Ty zasraný bastardi chtěj, abychom to zacvakali my. Prej jsme měli rozhodně zajistit pořádek a chránit majetek společnosti."

"To zní jako naprostá blbost," odplivl si Pepé: "rozstřílenej na hadry bych těžko něco chránil. Natož rozhodně."

Zamyslel se. "Prohledej těla, brácho, třeba u sebe maj něco zajímavýho."

Filda zpracoval informaci, pokrčil rameny a začal laxně šacovat nově vzniklý odpad. Pár eurokorun zachytil, ale žádný velký prachy nebo kreditní čipy – to ho však zas tolik nepřekvapilo. Boháči se nočních lupů obvykle neúčastní (totiž účastní, ale nejde jim o komunální služby). "Pepé, hod' mi kudlu. Tahle bižuterie nejde z prstu dolů."

"Tady máš a nezdržuj. Měli bychom se zdejch-

přece nemyslíš vážně!"

nout," zasunul Pepé klíčky do zapalování.

* * * "S odpadem končím," prohlásil rezolutně Pepé nad čtvrtou plechovkou Budweisseru. "Taková hnusná práce a ještě abychom platili."

"Jsou to kurvy," Filda dopil a vyhodil prázdnou pikslu z okna. "Šlápní na to, jedem do Uzi."

"Kam?" zakvílely brzdy a Pepému klesla čelist: "to VI.

Říká se, že kdysi bývalo Uzi malý rockový klub. Ale kdysi taky Praha neměla přes šest miliónů obyvatel a mluvilo se tu převážně česky. Rozlehlé sklepní bludiště se spoustou nadchodů, podchodů a koutů s hracími automaty a jinými těžko definovatelnými věcmi nemělo s tím, co prý Uzi bývalo kdysi, nic společného. Na ploše rozkládající se zhruba pod třemi bloky domů se dalo sehnat cokoliv k pití, cokoliv k fetování a pravděpodobně i jakákoliv pohlavní nemoc. Úzkými chodbičkami se valily rychlé koule hutného zvuku, drtily vzduch, který by se dal prodávat na kila, a narážely na spleená těla zaplňující všudypřítomné taneční parkety. V přítmi se jen stěží dalo poznat, jakého je kdo pohlaví, případně kolik mu je let. A většině návštěvníků to taky bylo jedno. Je třeba podotknout, že jen málokde dostal člověk přes držku tak snadno a rychle.

Také se říká, že se tu narodila Provařená "Petra"

Poletucha, prožila zde celý svůj život a v děsivém stáří čtrnácti let zemřela na nejstarší pohlavní chorobu – nůž v břiše.

Tenkrát bylo prvně a naposledy celý den zavřeno. Poletucha je tu i pohřbená, ale neví se pod kterým pultem, takže sentimentální vzpomínkové tripy v tradiční hodinu její smrti se

konají u každého z nich.

"Ahoj!" Filda natáhl ruku a nabídl podstavci na pomník, který dělal uvaděče u vchodu, krabičku cigaret. Pepého nenadálá bratrova štedrost poněkud překvapila: sotva bude mít na další a o práci právě přišli. Nepodceňujme však Fildu – stěží by dal něco někomu jen tak.

Krabička zmizela v kapse koženého saka a na tváři prosté jakékoliv inteligence se objevil... úsměv?

"Předevčírem sem viděl Dannyho," zahuhlala hrana: "asi bude ve druhym."

Filda děkovně kývl hlavou a táhl Pepého dovnitř.

"Nenapadlo mě, že sem chodíš tak často."

"Mám to tady rád," odvětil Filda: "potkávám zde milé a sympatické lidi." Takže tu vojel kde koho, zkonstatoval v duchu Pepé, zahrnul za roh a ztuhl.

Na stole, zády opřená o zeď, seděla dívka s dlouhými tmavými vlasy, které jí padaly do obličeje. Měla rozepnutou blůzu, roztažené nohy a kulatá ňadra s velkými bradavkami. Nevšímal si opilého rockera, který dychtivě přirážel, a zhluboka inhalovala THC.

Pepém však spíše oťásl fakt, že když spatřila Fildu, tak naznačila, aby odstrčil toho debila a pokračoval místo něj. Filda se na dívku přátelsky usmál a objednal jí panáka.

"Máš tu opravdu hodně přátel," zabručel Pepé.

"Seznámím tě, chceš? Katuška je prima," nabídl Filda ochotně: "myslím, že by se mohla měřit i s Poletuchou." Pepé zavrtěl hlavou, ale Filda pokračoval: "určitě za náma přijde. Ví, kde sedávám. A ty bys potřeboval vylepšit náladu."

Tváří v tvář neotřesitelnému přesvědčení svého bratra neměl Pepé co namítnout. Musel si připustit, že některé stránky jeho osobnosti opravdu nezná a že dnes večer možná zažije ještě nejedno překvapení. Měl pravdu.

"Kdo je Danny?" páčil Pepé z Fildy informace, když sestupovali po úzkých schodech do druhého podlaží (Uzi se rozkládá nejen do šířky, ale i do hloubky).

"Vlastně ani pořádně nevím," zamyslel se Filda:

"Je všdycky tam, kde se paří a páří, a dokáže si odnést prachy i z místa, o kterém by jeden přísahal, že tam žádný nejsou a nikdy nebyly. Zná každého a klidně bych se vsadil, že ceny drinků a fetů si pamatuje podnik od podniku. A je malý zázrak, že ještě nedostal pořádně přes hubu." Smysl poslední věty Pepé zcela nepochopil, ale raději se nevyptával.

"Počítám, že mu střelíme ten prsten."

"No kde seš?! Jasně jsme se dohodli, že dneska chlastáme." Dannyho hlas prostě nešlo přeslechnout. Nakrátko ostříhaný, s bíbrem a na tváři všechno sebevědomí světa. Pepé začínal chápat, že takovéhle jednání musí působit na průšvihy jak magnet na železné piliny. "Přines nám tequila," vyštěkl Danny na náhodného kolemjdoucího a ten kupodivu poslechl. "Tenhle trouba je tvůj brácha?" Filda přikývl, posadil se a mávl na Pepého, aby učinil totéž.

Pepé spolkl nadávku na rtech a skopl opilého pubertáka z lavice. Dotyčný se svalil a zůstal ležet. "Dobřej řezník, to fotim," ocenil Danny a přistrčil před Pepého panáka: "dem do toho!" Pepé nepil. Alespoň ne tak často a ne tolik, jako Filda. Proč neodmítl první tequila, to si později nedokázal vysvětlit.

A pak už to jelo z kopce. Večer se rozpadl na jednotlivé sekvence. Poslední, kterou si Pepé zapamatoval, obsahovala spokojený Fildův úsměv, když mu ta... hm, Katuška... klečela mezi nohama a pilně kouřila.

VII.

A přece se točí... Filda seděl u stolu, pojídal uzené maso a kyselé okurky a se zadostiučiněním sledoval, jak Pepé pije už třetí litr vody.

"Tvůj brácha si nedá?" Danny postavil na stůl láhev koňaku a dvě malé sklenice.

Filda zavrtěl hlavou: "Nepije před obědem."

"To dělá chybu... Záchod je doleva!"

Dannyho byt byl svět sám pro sebe. I když jeho majitel nepatřil k žádnému z motorkářských gangů, měl rád jejich symboliku a užíval ji po svém.

Občas i tak, že by to pravověrnému Harleyákovi přivodilo infarkt. Typickým příkladem byl lustr z řídítek a polstrování křesel, ve kterých oba bratři spali. Asi nejnápaditější byl záchod – sedlo z motorky a sralo se do nádrže. Jestli to byl originální stroj nebo jedna z jeho orientálních napodobenin, Pepé nepoznal. Stejně to bylo jedno – než pochopil, jak celé zařízení funguje, bylo vymalováno.

* * * Později.

"Tak se na to podíváme," Danny postavil na stůl malé váhy a vytáhl odněkud refraktometr a sadu lahvíček: "to vypadá na arabskou práci. Odkud to máte?"

Bratři se na sebe zašklebili: "Na chodníku jeden najde věci..."

"Hm, to má ale jeden štěstí," poznamenal Danny s vážnou tváří a dál sledoval prsten: "punc je v pořádku. Osmnáctka. A ten kamínek..." Přiložil si k oku silnou lupu. Chvilí nic a pak zamrkal: "A do prdele! Dýčko! To je určitě dýčko! Ale takhle malý jsem ještě neviděl. To je nádhera."

"Dýčko?" ozval se Pepé.

"Datamart in chip, ty debile nevzdělaná! Minia-turizované datové skladiště. Nástupce PDM. Relativní novinka, oblíbená u bezpečnostních sil a dost drahá sranda."

"V prstenu?"

"Taky se divím."

"Zajímalo by mě, co tam je," podotkl Filda zamyšleně.

"Ode mě se to nedozvíš," zavrtěl Danny hlavou:

"na tohle nemám nářadíčko. A i kdybych měl, stejně nerozlousknu kód."

"A kdo jo?"

"Nó, možná bych věděl. Ale tihle profici jsou mastný. Jste si jistý, že se vám to vyplatí?"

Popravdě řečeno – to ani jeden z obou bratrů nevěděl. Jaká data mohou mít pro skupinku arabských odpadových privatýrů takovou cenu, aby si na ně pořizovali tak drahou hračku? Nebo to někde šlohlí? Každopádně Pepé navrhl: "Já bych do toho šel. On je majitel týhle věcičky možná ještě neživu a v tom případě rád zaplatí nálezně."

"Nebo taky ne," podotkl Filda: "ale za pokus to stojí. Danny," obrátil se na lehce zmateného překupníka, "můžeš nám teda někoho přihrát?"

VIII.

Dostat se na Vinohrady není žádná sranda a bez ověřeného pozvání od některého z rezidentů to nejde. A i když ho máte, tak vás stejně na přechodu čeká důkladná osobní prohlídka včetně kdovíjakých scanů a dvouhodinové vymývání mozku s psychologem, po kterém máte dojem, že jste zcvokli nadobro. Uvnitř chráněné zóny to taky není žádná promenáda – všude hlídky a na každém druhém rohu battlerover. Prostě: maximální bezpečnost. Musí to být hodně divná mentalita, když umožňuje lidem žít uvnitř těchto novodobých pevností.

Na druhou stranu ale – na rozdíl od jiných čtvrtí – je zde pouliční značení funkční. Navíc vám hlídky celkem ochotně poradí kudy se kam dostat. Jen to chce najít v sobě tu kuráž a zeptat se po zuby ozbrojeného ramba. Filda s Pepém ji našli a tak se nakonec v poměrně krátkém časovém limitu dostali až do bludiště klikatých uliček ve vilové zástavbě. Stáli na chodníku a zírali na úhledný domeček trůnící uprostřed pečlivě udržované zahrady.

"Seš si jistej, že jsme tady správně?"

"Ovšemže ano! Prudič sice škrábe jako kocour, ale číslo souhlasí."

"Nežijou si tu špatně," zkonstatoval Filda. "Hotovej ráj. Žádný odpadky, žádný sračky z kanálu a barevnýho jsem ještě..."

U vedlejší haciendy zastavil nejnovější model sportovního mercedesu se stříbrnou metalízou a vystoupil z něj černoch v elegantním obleku krémové barvy. Vstříc mu vyšla vysoká pěstěná blondýna v průhledné blůzičce, přetékaná vlnami. Filda polknul a na čele mu naběhla žíla.

"Klid," poplácal ho Pepé po rameni, "to bude korporační poslíček a jde sem něco vyřídít. Pak zas vypadne."

Z Fildova obličejů na každého trochu slušného telepata ječel obrovitý nápis hlásající, že on se TAK-HLE rafinovaným tvrzením oblbnout nenechá. Ten barevný gentleman zde zjevně byl doma a nemusel přemýšlet o tom, co si dá zítra ke snídani... Kurva!

Nad Fildovou hlavou se začaly vznášet malé obláčky kouře.

Co oči nevidí, srdce nebolí. Pepé popadl svého bratra za ruku a táhl ho do zahrady. Ferrari na druhé straně ulice mělo šikmookého řidiče a Pepé měl rád klid.

Jméno na dveřích souhlasilo se jménem na papíru.

Pepé se usmál do kamery nad vchodem a neobvykle slušně pozdravil: "Dobrý den, pane Beet, posílá nás Danny a měl byste být o našem příchodu již informován."

Filda uskočil. Co? Nevěřicně zíral na Pepého. Co to proboha plácá? Takový kecý! Kde to sakra pochytil?

Už už si dával ruku před pus, aby se náhodou nenakazil, když se dveře před nimi nehlučně otevřely. Pepé zmizel uvnitř a Filda se zarazil. Proč tam leze, co když je to past?... Vždyť je to vlastně jedno a následoval svého bratra.

Prošli krátkou chodbou a ocitli se v malé místnosti s dřevěným stolem a houpacím koněm. Ze sedla seskočil usměvavý mladík v kožené bundě.

Silně připomínal ramba z ulice, snad jen že na rukávech neměl výsostné znaky Vinohradského Ochranného Oddílu.

"Nechte zde své zbraně, prosím," dunivý bas vyvolal bratrotřesení sedmému stupně střízlivostní stupnice: "dostanete je zpět při odchodu."

Pepé chvilku váhal, zdá má odevzdat i čepel ukrytou v podrážce své turistické obuvi, ale pak rezignovaně pokrčil rameny a ostří odložil do připravené krabice. Filda tak měkce nebyl a nůž ve slípech nepřiznal. Naděje, že by si ho snad mohl ponechat, však zmizela velice rychle. Terminátor ho chytil za límec a nekompromisně ukázal na místo, kde se vystřelovák schovával. S úšklebkem pubertáka, který byl přistižen, jak onanuje s okem přilepeným ke klíčové díře u dveří do ložnice svých souložících rodičů, Filda kudlu vytáhl a předal ochránci domovního pořádku. Zhluboka se nadechl a Pepé se vyděsil při představě, že by mohl následovat některý z jeho oblíbených vtípků na téma: kdo komu vidí do žaludku a kdo do kalhot. Naštěstí si to Filda rozmyslel. Konec konců – už dlouho nedostal na bud-

ku a chtěl si tuto statistiku udržet.

* * * Chtěli odborníka a dostali ho. Občas se i mezi normálama najde někdo, kdo si nechá vrazit do hlavy nějaký ten hardware – třeba smyslovou náhradu pro vireal nebo přímo počítač – ale jen opravdovým cyberbláznům kouká z hlavy víc drátů než vlasů.

Mluvit s tím chlápkiem bylo dost těžký – jeden měl neustále pocit, že silikoňák bloudí v jiném levelu; chvílemi si dokonce do hlavy zapojoval a vypojoval různý interfejsy. Pepé se definitivně zatvrdil – chtěl by sice lepšího pamatováka, ale ne za takovouhle cenu.

Když mu bratři podali dýčko a vysvětlení, potřásl silikoňák kabely: "... bude kódovaný..." a opět se propadl do bezvědomí. Netrvalo dlouho. "... to pude forsi," prohlásil z ničeho nic: "lodžik bych měl..."

Bratři nerozuměli ani slovo a jen mlčky zírali, jak Beet připojuje čip k rozhraní na spánku. Byla to trochu nuda koukat na bezvládné tělo, ale rušit si netroufli. Navíc ke stolu patřilo občerstvení, které, jak bratři záhy zjistili, strážný průběžně doplňoval.

Po hodině čekání a s plnými žaludky jim začal připadat docela sympatický. Mrtvola dál ležela zkroucená v křesle a jen občasné zablikání kontrolky dávalo najevo, že ta hromada křemíku, kovu a trochy masa asi ještě žije.

"Hele," obrátil se Pepé na vazbu: "to mu to vždycky trvá tak dlouho?"

Bodyguard se zašklebil a sympatie vzaly za své.

"NE!" zadunělo místností a vzbudilo dojem, že nejen jakákoliv otázka, ale i jakýkoliv tazatel jsou zde nepatřiční. I skleněné křeslo vypadalo, že se mu Pepého přítomnost nelíbí.

Po třech hodinách ticha a studeného potu otevřel Beet oči: "... hotový a dost to smrdí. Natolik, že s tím nechci mít nic společného. Tady máte a padejte. A nikdy jsme se neviděli. Jasný!?"

IX.

Svět mě nemá rád pomyslel si Pepé, když toho večera už počtvrté přepočítával svou hotovost. Vyloženě mě nenávidí. Tohle nestačí ani na hotdogburger, půjčit si není od koho a azylové domy jsou už zavřené. Smutně postával před Kentucky Fried Snakes a hladově zíral dovnitř na různorodý dav spokojeně okusující lákavě lesklá žlutavá kolečka. Fildovi nezbylo než ho násilím odtrhnout od výlohy.

"Nikoho jsem nesehnal," Fildův hlas zněl dost překvapeně, "nechápu to. Jako kdyby byli všichni někde zašitý."

Pepé zahlédl uvnitř fastfoodu tlustou blondýnu a hlavou mu prolétla dost nechutná vzpomínka. Ale co, snad to nějak překousneme: "Zkoušel's Konráda?"

Fildovi přelezl mráz po zádech. Konráda ne! Zazněl výkřik v jeho hlavě. Nenechám se přece zase vošahávat od toho blondatýho "hošana". To radši chcípnu hladu! Jenže na druhou stranu... Pohled mu padl na kornout bramboráčeků, který od jeho ruky dělilo jen několik milimetrů neprůstředného plastu s velkým logem "True Microsoft": "Máš snad na něj kontakt?"

"Ne." Ty snad jo, bráško? Mysli, na co bych si ho asi schovával?! "Jenom si pamatuju, kde mívál bejvák.

Třeba tam ještě bydlí..."

Tohle by Fildu nenapadlo. Proč si sakra jeho brácha pamatuje, kde má bejvák? Copak tam někdy byl? Co by tam dělal? Proboha snad tam... * * *

Chodit po Praze pěšky není bezpečné už přes třicet let a do metra by vlezl jen blázen nebo Terminátor s armádou bodygardů. Ve sdělovacích prostředcích, kde to museli říkat politicky korektně, se uchýlovali k termínu: "Neslučitelné s přežitím." Jenže ke Konrádovi to jinak než autem nebo podzemní dráhou nešlo a Pepé s Fildou na taxík ani na benzín neměli. O provozuschopném vehiklu ani nemluvě. Je pravda, že existují takoví lidé, kteří jezdí podzemkou denně a nikdy se jim nic nestane, ale ani jeden z bratrů nebyl somrák a už vůbec ne dítko štěstěny. Takže poručili svoji duši Velkému Neznámu, Prapůvodní Spermi a Nezvratnému Osudu (to abychom vyjmenovali alespoň pár entit, na které občas věřili) a zamířili do nejbližší stanice pražské podzemní dráhy, kdysi honosně zvané Metro.

Nepravidelně, Fildovi to připomnělo reggae a chvíli si nahlas hvízdal "Brata aftomatčika" než mu došlo, že by to někdo mohl brát jako provokaci, blikající zářivky místy osvětlovaly začouzený tunel se schodištěm, na kterém se občas uklízely mrtvolky – ale jen tehdy, když o ně někdo projevil vážný zájem, což zas tak časté nebylo. Vrstva sešlapaných odpadků křupala pod nohama chodců a kyselý zápach vraždil čichové buňky po tuctech. Viditelně a velmi hlasitě – buňky si neodpustily poslední chraptivý výkřik při spatření chemického útoku, který jim předurčil osud. Nutno přiznat, že na rozdíl od bratrů se některé jejich buňky dostaly do nebe.

Dole na koleji, která jako jediná byla ještě v provozu, se tlupa výrostků, u nichž veškeré známky věku, pohlaví a životních funkcí byly ukryty pod nánosem prachu a cárů látek všech vzorů a barev, bavila oblíbeným sportem a současně místní obživou – lovem potkanů. O kus dál dýmal oheň, u kterého se líně vyhřívala tlustá ženská neurčitěho věku

1

a flekatého obličej. Zezadu jí přitom klátil kostnatý stařík v překvapivě čistém baloňáku. Mezi kolejemi bublala močůvka a mračno much v rohu by odradilo i zarytého entomologa.

Zatímco Pepé s Fildou mlčky čekali na vlak, snažice se neupoutat nežádoucí pozornost místních usedlíků, přiloudala se k nim nevysoká postavička s vražedně dychtivým úsměvem: "N'máš žváro, mladej? No, no, snad sem toho tolik n'rekla," ohradila se a upřela na Pepého zarudlé oči: "padali ste na hornáky..."

Filda odněkud vystrchal smotek tabáku a shýbl se.

"ky, hochu," ozvalo se po chvíli z oblaku dusivého kouře, "sem Bára." Odkáslala si a odplivla na koleje krvavou slinu:

"Mám návrh – 'kouřím tě, žes to v životě nezažil, a ty mi dáš zbytek paklíku." Stvoření si olízlo černým jazykem ještě černější rty a pokusilo se o úsměv.

Pepé vytřeštil oči. "Já... děti nerad," odmítl Filda metr deset vysokou prostitutku: "mám své zásady a čistej rejstřík." A taky ho mám docela velkého.

A mám strach z nemocí, které se přenášejí dotykem.

"si klidně strč do prdele – je mi už patnáct a sem profík. Takže?"

Pepé chtěl něco poznamenat, ale zmohl se jen na bezmocné zachrčení. Patnáct? Profík? Filda bratra chlácholivě poplácal po rameni a otočil se na nedorostlou šlapku: "Mám pro tebe návrh – my se tady nevyznáme a metrem jedem podruhé v životě. Ty nás doprovázíš, kam potřebujem, a ten tabák je tvůj."

"beru. Ale dybys to ro'myslel, tak řekni."

Poprvé to bylo před několika lety a nebyl to dvakrát příjemný zážitek. Podrobnosti – viz "Kryší prázdniny". Poznámka Pepého.

* * * Čas plynul velmi pomalu. Bral to objížděkami a vedlejšími uličkami, klikoval a postával na nárožích a není jisté, zda to natruc fyzikálním zákonům nebral chvílemi v protisměru. Jako kdyby chtěl a přímo počítal s tím, že si místní všimnou vetřelců ve svém lovišti.

Jeden z lovců místní populace hmyzožravců změnil svůj názor na nejlepší způsob zábavy. Bojechtivě pozvedl své kopí, vyzdobené potkaními střevy různého stáří neživota, a následován hejnem hmyzích satelitů si to namířil k bratrům dojednávacím podrobnosti nejnovějšího přírůstku do neuspořadatelné sbírky Bářiných sexuálních dobrodružství.

Když dorazil na vzdálenost několika kroků, narazil na pevnou hráz Bářiného pohledu.

Nálada rázem klesla. Ve srovnání se soubojem myslí těchto dvou obyvatel podzemí, bylo úvodní přivítání pražského podzemí velmi vřelé a kamarádsky teplé. Pepé krátce pohlédl Báře do očí a přejel mu po zádech mráz. Ještě několik dní pak v hlavě cítil vypálený cejch Bářiny nenávisti.

Výrostek vydržel Bářin pohled dokonce několik minut. Pak položil kopí na zem a pomalu ho následoval. Šedivě zelené sliny při své krátké cestě z výrostkových úst na vystouplou stehenní kost omývaly nánosy špíny na jeho oblečení a ukončovaly svoji pouť vpitím se do sešlapaných sedimentů minulých let. Neartikulované chrčení probouzelo atavistické a dávno zapomenuté vzpomínky na prehistorii lidských předků, ke kterým by měli obyvatelé metra obojaký vztah, jenž by skončil rychlým a krutým snědením jednoho z kmenů. Není třeba zdůrazňovat, že jediný podstatný rozdíl by byl ve vyšší kulinářské dovednosti a estetičtějším stravování pralidí.

Bára zatřepala hlavou a Filda, snažící se jí právě

nahlédnout do výstřihu a ověřit si tak její věk a pohlaví, neunikl záplavě vši a roztočů, kteří nebyly připraveni na odstředivé síly náhle ovládající jejich životní prostor. "Si myslí, že se 'o budu bát. Pchá..."

Pepému se v hlavě usídlila neodbytná myšlenka, zda si vybrali toho správného průvodce po pekle.

Trochu, ale jenom trochu ho paradoxně uklidňovalo, že ve skutečnosti si ona vybrala je.

* * * První vlak stanicí jen projel. Zpočátku sice trochu přibrzdl, ale pak si to mašinfira zřejmě a naprosto oprávněně rozmyslel a přišlápl plyn. Tím se skóre obrátilo na pět ku třem pro potkany. Dezorientování lovců jim dokonce umožnili podniknout krátký protiútok. Pak však začal jednostranný masakr a skóre rychle narůstalo.

"Všim' sis toho," Pepého hlas se zachvěl, "to byl lůžkáč!"

"Jo, všim, s krajkovýmá záclonkama" Filda na tom nebyl o mnoho lépe, "a silně jsem záviděl."

Bára se je snažila uklidnit: "... to byl jenom bordel. Takovýto místo, kde chlapi se ženskéjma, však víte. Sem tam chvíli makala, 'kud jsem byla zdravá."

Druhý vlak byl sice nákladní, ale cestující bral.

Filda s Pepém a Bárou skončili v páté třídě: za cestu měli zaplatit umýváním dobytka vezeného na jatka. Pokud si myslíte, že to byla nějaká sranda, tak to jste teda parádně vedle. Ty bejci byli pořádně zadělaný a dost nervózní. Navíc jako jediný uklidový prostředek sloužily drátěné kartáče a lopaty. Po chvíli snažení zjistili bratři, že lopatama to jde lépe.

Když přijeli do cílové stanice, nevypadali býci o moc čistěji. Jediný, kdo trochu prokoukl, byla Bára

– letitý nános černé špíny místy odpadl a odkryl starší, rezavě hnědý. Vymydlený černošský průvodčí v přešité uniformě od Armády spásy je ale překvapivě pochválil: "To je dobrý. Stejně dou do karbanátků. Tak sbohem."

Vlak odjel ze stanice a oni zůstali na vcelku čistém nástupišti – odpadků bylo jen po kotníky a pach rozkladu byl celkem snesitelný – nebyl vidět. Navíc nebylo vidět místní obyvatele, kteří by si nárokovali zaplacení mýta v naturáliích. Mělo to svůj důvod – po pár krocích oba bratři vytřeštili oči na kamenný zával, ke kterému ukazovala zohýbaná plechová šipka Východ. Iniciativu převzala Barunka. Popadla Fildu za ruku a ukázala mu směrem ke kolejišti.

"Támhle vocad' jde čerstvej vzduch." Jak vůbec může něco cítit? Asi otázka zvyku. Směr to byl vcelku správný, jen se museli vyšplhat padesát metrů vysokým komínem a prorazit si cestu skrz ventilační mříž.

Naštěstí však lopatky z ventilátoru skončili ve sběru již před lety. Byla to setsakra dřina. Ale furt lepší, než si přivydělávat na další cestu prací v dobytčáku.

Nemluvě o jiných eventualitách, jako třeba podklad pro vrstvu čerstvých odpadků či základna krysí potravinové pyramidy v rozvinutém ekologickém subsystému jiné stanice.

Venku zatím zapadlo slunce. I když byl měsíc v úplňku, skrz silnou vrstvu smogu nebyl takřka vidět. A pouliční lampy jsou pohádka pro hodné a noční můra pro zlé děti. Noční brýle by bodly, povzdech si Pepé, takhle nezbývá než počkat do rána. Ještě, že není zima.

Stoupající pára z tlejících odpadků příjemně hrála a po několika hodinách v podzemí to byl balzám pro zbývajících čichové buňky. Projevená únava z platby za dopravu a cesty nahoru je přinutila se k sobě přitulit a vrhnout se do sladké náruče boha

spánku a chvilkového zapomnění.

Většina nočních predátorů je vybavena vynikajícím čichem, a tak byli bratři ušetřeni jejich přítomnosti – šelmy byly raději o hladu, než aby si zkazily čich.

X.

Původně chtěli držet hlidku. To by ale nesměli usnout dříve, než si ji rozdělí. Z příjemného snu o opulentní večeři a následné praktické výuce páření vytrhlo Fildu bolestivé kopnutí do zad.

"Vstávat!" bylo heslo dne, které jako mlýnek na maso nasekalo sny a smíchalo je do fašírky života.

Filda udělal tu chybu, že se chtěl napřed rozhlédnout. Kopnutí do břicha ho přesvědčilo o tom, že otevírat oči je poněkud předčasné. Při tom to bylo tak prosté. Stačilo poslechnout a vstát. Po dlouholetém vojenském výcviku Filda dokázal dělat v polospánku se zavřenýma očima spoustu věcí. Jednou dokonce řídil tank skrz vesnici. Budoucí bývalou vesnici. A kdyby nezapadl do vinného sklepa, tak to nemusel být bývalý tank. Na druhou stranu tím získali

budoucí bývalé zásoby skvělého vína.

Když se rozhlédl, zjistil, že kolem nich stojí pět maníků v maskáčích s plnou výzbrojí a žiletkovými úsměvy. Filda si oddechnul. Tihle vojáci byli až moc jednotně ustrojeni a ozbrojeni na to, aby byli jednou z band volně řadících po Praze – tohle byla něčí placená profesionální ochranka. Nebyl to sice velký rozdíl, obě skupiny rabovaly a zabíjely bez důvodů stejně často, ale ochranka to většinou nedělala na potkání. Říkají tomu profesionální čest. A navíc, oni sem přece za někým jdou.

Pepé začal komunikovat o pár tepů a půl myšlenky dříve: "...jdeme na návštěvu k příteli a zabloudili jsme."

Jako lež to nezní špatně, říkal si v duchu Filda. Jenom tak dlouho, než ho napadlo, kam vlastně jdou – za teploušem, který by se s nimi nejraděj vyspal, klidně tady, teď, přede všemi a hlavně se všemi.

Kdyby tu byl. Díky Bohu, že tu není. Nebo žel Bohu, že tu není?

Po krátké komunikaci s velitelem skupinky se stalo neuvěřitelné. Nejenže se jim vojáci nesnažili dále ubližovat, ale po důkladné osobní a vnitřní prohlídce a odhalení skutečné barvy kůže jim dokonce ukázali cestu ke Konrádově baráku. Jenom jim dočasně zabavili zbraně. Stejně už do nich neměli náboje. V tomto případě to bylo štěstí. A taky jim zabavili teď už nepotřebnou Báru, což nebyla zas tak špatná výměna – všechny strany byly spokojené. Nejvíce ze všech Bára. Vojáci měli podstatně více tabáku a někteří z nich dychtili po výměnném obchodě.

Když Filda při odchodu viděl Bářiny netrpělivě našpulené rty, trochu litoval, že nejde s nimi. Přece jen by raději obchodoval s ní, než s Konrádem.

Pokřčil rameny a pokračoval v ukázané cestě. Snad to nebude tak teplý. Třeba ho vůbec nenajdou. I když podle zákona schválnosti ho musí... Filda tyhle myšlenky raději opustil. Je sice dobré být připravený, ale proč si kazit těch pár hezkých chvil, co mu ještě zbývají.

* * * Vila stála na svém místě a až na drobné úpravy se příliš nelišila od té, do které ač laskavě a vehementně zván, Filda nikdy nevstoupil. Seznam jeho zásad typu "Nikdy...", které si dal během dospívání a formování svého názoru na svět, byl dlouhý a docela dobře propracovaný. Jen nemnoho z těchto přikázání však nebylo pravidelně porušovaných – to o

2

sexuální orientaci bylo jedno z nich. Měl už svého pindoura v leckterý, demokraticky nerozlišoval barvu pleti ani věk – nejfantastičtější, bohužel neopakovatelné zážitky měl s jednou umírající osmdesátiletou Malajkou během jejího epileptického záchvatu2 – a základy sexuální perverze měl v malíčku, ale chlapa do postele nechtěl za žádnou cenu. To radši mrtvou než chlapa – zkušenost z doby služby v mezinárodních jednotkách byla jeho nejvíce skrývaným tajemstvím. Ani bráchovi nesvěřil, že ta návštěva márnice v Marseille nebyla vůbec špatná a že by si ji někdy docela rád zopakoval.

Pepé měl dokonce pro teplouše jisté pochopení. Se svými oficiálními dvaceti procenty populace – kdeže jsou ty čtyři z minulého století, od té doby, co přestala být homosexualita oficiálně potírána a začala být brána na stejné úrovni jako oblečení, účes nebo netová ikona, rostl každoročně počet homosexuálů o malé ale nezanedbatelné procento – byli výraznou a dost organizovanou menšinou na to, aby mohli působit problémy. A Pepé neměl problémy rád. To však neznamená, že by byl jedním z nich.

Pravda, párkrát se v posteli s chlapem ocitl. Ale až na výjimky to za moc nestálo, bylo to takové nemastné, neslané. Jak sám hrdě přiznával: "S ženskou si užiju víc."

Jméno na zvonku se však lišilo od toho, které tam bývalo před lety. Pepé nečekal ani chvíli a zazvonil.

Jako kdyby ho ani nečetl, pomyslel si Filda a netušil, jak blízko byl skutečnosti.

Do ranního ticha ulice se ozvalo jemné vrčení kamery. Pak se otevřela vrátka a jemně modulovaný alt oba bratry vyběhl k něčemu, o čem si nebyli jisti, zda vůbec chtějí někdy udělat. Za jiných okolností by se tomu zdaleka vyhýbali.

Bohužel to nešlo zopakovat. Podrobnosti – viz "Běž na východ, mladý muži". Poznámka Fildy.

* * * Vnitřek vily ani jeden z bratrů nikdy neviděl, a tak jim uniklo, že se stejně jako celá vila prakticky nezměnil. V nepříliš osvětlené chodbě, do které vstoupili, je očekávalo překvapení. Stála tam sice ne už nejmladší, ale přesto velmi hezká žena, na sobě jen průsvitné negligé. Vře se na ně usmála.

"To jsou k nám hosti," stejný alt jako před chvílí, jen o něco příjemnější díky vizuálnímu doprovodu. "Vítejte a pojdte dál."

Filda nevěřicně kroutil hlavou. To přece není možné. Po těch problémech posledních dní, kdy už si myslel, že celý svět proti nim hraje poker s kompletním balíčkem karet v rukávu, bylo takovéhle přijetí poslední, co by čekal. Jo, kdyby ho hostitelka se zbraní v ruce nutila, ať řeší úlohu, co nejrychlejšího opuštění jejího levelu, nebo kdyby ho rovnou odstřelila, či svázala a ve sklepě pomalu mučila, to by ve světle současných událostí považoval sice za fatální, přesto však zcela normální konec této návštěvy. Ale pozvání dovnitř, co za tím sakra vězí. Při rychlé analýze své současné situace nevěřicně pozoroval Pepého, jak naprosto klidně jde dál. Ten debil snad vůbec nemyslí. Nebo že by ho zase popadla ta avignonská slepota?

Pepé opravdu nemyslel. Jeho mozek, za normálních situací vykazující záblesky geniálních myšlenek – díky kterým to v legii dotáhl až na hlavního zaměřovače pluku – v této chvíli přepnul do toho nejjednoduššího možného režimu a začal se řídit základním axiomem: co neškodí, prospívá.

Pohostinnost to byla vskutku dokonalá. Po té, co jim hostitelka jménem Klára nabídla koupelnu s olejovou masážní lázní a lukulské hody v jídelně, následovala široká vodní postel a hostitelka osobně.

Když po tom všem stál nahý Filda na balkóně a slast-

ně kouřil svoji první Mary po dost dlouhé době, ani se mu nechtělo počítat, jak dlouho už nekouřil pořádnou trávu, o hostině nebo sexuálních orgiích ani nemluvě. Hlavou se mu míhaly myšlenky na sladkou Francii. Škoda, že ta válka skončila tak brzy.

Trošku to s tím mírem přehnali. Měli si ho nechat na později.

XI.

Chvilka pravdy nastala později. To už oba bratři seděli v jídelně u večere, naslouchali krvavým tónům *Misery Is Finally Dead* a očima se pásli na sličné hostitelce. Pepému to nedalo a musel se hostitelky zeptat.

"A to ses nebála, otevřít dveře dvěma neznámým mužům? Natož tak oblečeným, jako jsme my dva."

Nebyl by to Filda, aby neudělal laciný vtípek:

"Vždyť tě mohli chtít znásilnit."

"Jakým neznámým," Klára zavrtěla hlavou, "já vás přece oba znám."

I přes sólo příklepové vrtačky v kultovce "Zabij ho" se nad stolem rozlehlo ticho. Pomalu se rozlétko na všechny strany, odrazilo od stěn a reprooken a zesíleně vrátilo zpět v okamžiku, kdy *Misery* skončili výčet důvodů. První ho do tónů vysokootáčkové frézy oslavné písně "Lesba Enola" narušil Filda naivním: "Ale já tě neznám."

"Já také ne," dodal Pepé, "odkud bys nás mohla znát. Nemýlíš se?"

"Ale to víš, že tě znám, brouku. A tebe taky. Akorát, že si na mně nepamatujete. Ani se nedivím, vypadala jsem jinak, měla jsem jiné jméno a jiný hlas." Klára se usmála a změněným hlasem pokračovala: "A tenhle hlas poznáváte?"

Samozřejmě, že ho oba bratři ihned poznali. Kdysi tento hlas šeptající do ucha jednoho nebo druhého

ho patřil mezi jejich noční můry. Nutno říci, že ty méně oblíbené. Oba současně vykřikli: "Konrád!" a sesunuli se na židli. *Misery* si vybrali správnou chvíli a doprovodili jejich výkřik depresivními tóny Bachových fug zahráných na pneumatickou sbíječku.

První v sobě našel sílu přerušit velebné tóny Filda.

Zaječel a utekl do koupelny.

Pepé se jen stěží zmohl na slovo. Seděl na židli a mlčky zíral.

"Ale no tak, hoši," ozvala se Klára svým normálním hlasem, jehož vzdychání jim znělo tak příjemně celou noc, "Co bylo, bylo. Teď je přece všechno jinak. Nebo ne?"

Pepého ego mělo pocit sebevražděného hrášku snažícího s nasazením vlastní zeleně zastavit expres.

Hluboko ve svém nitru však našel zapadlý příkaz vojenského psychiatra, který jej kdysi sice hodně tvrdě, ale přesto velice účinně, připravoval na možné psychologické útoky protivníka. Začal si pečlivě pucovat boty. Sice neměl krém ani hadr, ale to mu vůbec nepřekáželo v cestě dosáhnout dokonalý zrcadlový lesk na silně ošoupaných adidaskách.

Filda se stihnul vrátit do reálu dříve. Přece jen se vana, umyvadlo a kachlíčky leští o něco lépe, než boty, které na vlastní látku a pryž poznaly hloubky pražské podzemky. Navíc začal o něco dříve. Kus namočeného hadru, který podal Filda Pepému jako první pomoc, zabral – adidasky získaly lesk a Pepé zpět dávno ztracený rozum. Sice měl Pepé problém svůj rozum poznat, ale na druhé straně takové skrupule nebyly.

To, že mozková kúra obou bratrů přijala fakt, že se Konrádovi nakonec podařilo dosáhnout svého, nezanechalo na bratrech žádný velký vliv. Jenom, když jim to bylo o několik týdnů později připomenuto, museli je násilím tahat z řeky. K jejich cti však

nutno podotknout, že takhle moc se Vltava neleskla ani za dob Karla IV.

"Niméně teď to hlavní," přerušila Klára Pepého dojemné seznamování s vlastním rozumem, "slyšela jsem, že jste v průseru."

"V jakém?" otázal se Filda sice nevině, ale hrál to úplně zbytečně. Tohle publikum mu na to nemohlo skočit.

"Hodně hlubokém průseru. Na síti kdosi vyhlásil hon za vaše hlavy. Dost slušně honorovaný."

"Kdo?" zeptal se Pepého rozum, který právě odpočítával, zda jeho vítězství bude K.O. nebo jen na body.

"To nevím. Ale ta odměna je dost lákává na to, aby vás prodala i vlastní ségra."

"Hmm, toho bych se nebál," odvětil Filda, "žádnou nemáme." Když spatřil Pepého tvrdý pohled, dodal: "no, dobře, máme, ale neví o nás." Protože se Pepého výraz nezměnil, raději zmlkl a vychutnával si raketové sólo v "Deštivém odpolední".

"A ty nás chceš prodat?" zeptal se Pepé hlasem, který vyvolával mrazení v zádech a zcela jasné asociace, čeho by mohl být jeho nositel schopen. Na okolí působil, asi jako černý pásek na tatami začátečníků "Jasně, že ne. Teda pokud se dohodneme. Čemuž pevně věřím. Myslím si totiž, že u sebe máte něco, co může vynést mnohem více, než kolik činí odměna. A já mám své kontakty, přes které se to dá zpeněžit. Samozřejmě, že se podělíme rovným dílem – každý třetinu."

Pepé napřáhl ruku. Filda na něj chvíli koukal a pak ho napodobil. Došlo mu, že to je Pepé a hlavně jeho rozum, kdo je momentálně ve formě. Sice to nebylo tak časté, ale o to účinnější. Naposled, když zažil Pepého myšlení funkční, tak to zachránilo jednotku z mnohonásobného obklíčení a ještě

vydělal velké peníze. Bohužel se mu nepodařilo najít způsob, jak tyhle Pepého schopnosti probudit častěji a hlavně v čase potřeby.

Klára uchopila ruce obou bratrů, upřela pohled až pode dno jejich duší a na pozadí gigahitu "Občanská válka v Indii" hraného srážkami automobilů na M pronesla: "... a teď chci slyšet detaily."

XII.

Bydlet v Malém Tokiu byl od dětství Fildův sen.

Spolu s ním ho sdílela většina pražských dětí od té doby, co po teroristickému útoku spláchla megatsunami Kjúšú do

moře a zbytek kdysi mocného národa koupil za babku veliký pozemek ve středu Evropy a začal se stavbou nového domova. Samurajská korporáční ochranka nekompromisně střežila už tak dost neprůchodné hranice, a tak si tlupy výrostků mohly dopřát jen pohled zvenčí. Spolu s touhou rostla i jejich nenávisť k malým Japoncům.

Možným akcím však stála v cestě vysoká betonová zeď vystavující na odívání ostnatý drát a nechuť asijských přistěhovalců opouštět své dobře střežené a vybavené gheto. Některé holky došly ve své touze tak daleko, že si nechaly operací změnit obličej a po intenzivních a velice drahých kurzech se přihlásily do služby. Občasný úspěch některé z nich, které se podařilo stát se gejšou, a jedna nedoložená svatba dokázaly vynášet neuvěřitelné peníze pokoutním plastickým chirurgům i učitelům japonštiny a čajového obřadu.

Kde pro ně vzala Klára propustky do této nejdražší a druhé nejlépe střežené čtvrtě, neřekla a bratři se raději neptali. Mlčky se rozhlíželi a vzpomínali na své dětství. Pověst této zóny na sever od Prahy za ta léta neztratila na kouzle. Spíše naopak.

Moc výhledu si však neužili. Kousek za stanicí, kde

jim udělali důkladnou tělesnou a vnitřní kontrolu – na rozdíl od jiných čtvrtí dokonale bezkontaktně – se automobil, ve kterém projeli, zanořil po spirálové rampě hluboko do podzemí.

I tady panoval naprostý pořádek. Množství luxusních aut, které by dokázaly zablokovat celou Prahu, se spořádaně pohybovalo a naplňovalo tunely symfonií barev a světél. Jako kdyby i barvy karosérií hrály svoji roli v řízení dopravy. I když všichni jeli téměř krokem, ani na chvíli se žádné z vozidel nezastavilo.

Dříve než stačili bratři vyjít z úžasu, zajel jejich vůz do malé kóje, která se zavřela a začala i s nimi stoupat k povrchu. Tam už na ně čekali služebníci v tradičním oděvu a doprovodili je do lázní, kde se o ně postaraly polonahé dívky. Bratři s překvapením koukali na směs národností snad z celého světa. Klára jim později vysvětlila, že by bylo proti dobrým mravům, kdyby fyzickou práci v domě vykonával někdo z vyvoleného národa – ostatně by to bylo plýtvání, když se po celém světě najdou lidé, kteří jsou ochotni stát se otroky za cenu dostatku jídla a přežití.

Po koupeli a oblečení do ručně vyšívaných oděvů byli zavedeni do rozlehlé jídelny, kde už na ně čekal pán domu a kordón služebníků, připravený plnit jejich přání. Spíše než obchodní jednání však následovala společenská akce s ochutnávkou vybraných pochoutek. Rozhovor se točil kolem kultury, sportu a cestování. Když už si Filda myslel, že by mohli začít projednávat tu kýženou výměnu, Klára předala jejich čip Japoncovi jako dárek. Už chtěl něco říci, ale Pepého bolestivé kopnutí ho vyléčilo z pokusu o znemožnění se. Hostitel se omluvil a zanechal je v jídelně. Když osaměli, podívala se Klára na Fildu: "A je to za námi."

"Počkej," přerušil ji Filda velice rozhořčeně, "tohle mělo být obchodní jednání? Vždyť jsme mu naše zboží dali jako dárek. A co jednání o ceně? Zbláznila ses?"

Místo Kláry promluvil Pepé. Jeho mozek sice nedokázal své vítězství upevnit a pod tíhou reality už začal vyklízet pozice, přesto však dokázal poskytovat cenné služby. "Uklidni se. O svý prachy nepřijdem. Japonci neobchodují, to je pod jejich úroveň. Místo toho si vyměňují dárky. On nám teď jako dárek věnuje peníze. S velkou omluvou, že to jsou jen peníze. Pravděpodobně přidá nějakou osobní věc pro každého z nás. A co se týče ceny, tu akceptoval už jenom tím, že jsme tady." Pepé si nalil trochu jemného saké a pokračoval: "teď nám nezbývá než čekat a užívat si týchle pohody. Nebo chceš čekat někde v metru?"

Na to neměl Filda odpověď. Moc dobře si uvědomoval, že venku by je čekal nerovný a předem rozhodnutý boj o přežití. Pokud se jedná o něj, on tady klidně počká i několik let.

Užívali si pohody, vynikajícího jídla a perfektní obsluhy. Jenom to ticho deprimovalo. Filda trochu litoval, že tu nehraje nějaká muzika, třeba i nějaký klasický rock minulého století, jehož posluchačům se rád vysmíval. Různé myšlenky se mu v tom tichu líhly v hlavě. Některým se dokonce podařilo v tom totálně nevhodném prostředí i nadechnout a vydat první výkřik. Jediná však měla dost sil na to, aby dorostla: Co bude pak? Kam se schováme? Neodvažovala se však opustit svoje pracně dobité životní prostředí.

Pepé si podobnými starostmi hlavu nelámá. Spíše přemýšlel, která firma je dostatečně seriózní na vybudování nové identity. A také dumal, jaké ty změny budou. Budou si moci dovolit kvalitu. Určitě si nechá upravit nos.

Klára přemýšlela, jak ty dva dostat znova do své postele. Věděla, že to nebude snadné, ale co se dá dělat. Ostatně svůj úkol splnila a teď by si ráda vybrala sladkou odměnu navíc. Pomalu se jí v hlavě začal rýsovat plán. Ještě pár detailů tuhle a... Pán domu se nevrátil sám. Přišel s ním běloch ostře řezané tváře oblečený v perfektně padnoucím obleku obchodníka se zbraněmi. Při jeho spatření vyskočili oba bratři do pozoru.

"Dovolte, abych vám představil svého přítele George...", začal hostitel se širokým úsměvem a při pohledu na bratry, se zarazil. "Jak však zjišťuji, tak se již znáte."

Jeho doprovod se na bratry usmál: "Dejte si pohov, chlapci. Už dávno nejsem vaším nadřízeným."

Poté, co se takřka synchronně Filda s Pepém přesunuli do předpisového pohovu, se usmál a pokračoval směrem ke Kláře: "Ale vás neznám, už se těším, až nás představí."

"Velice se vám omlouvám, přátelé," chrлил ze sebe hostitel tím velice poníženým a omluvným tónem, který léta vzbouzel v Evropanech neoprávněný pocit nadřazenosti atlantické kultury, "takové faux pas se musí stát zrovna mě." Zatleskal a do místnosti vběhlo několik sloužících. Na rychlý pokyn rukou, skoro to ani žádný pokyn nebyl, jenom takové nedbalé zachvění prstů, začal tanec pokrmů a nápojů. K tomu se přidaly orientální břišní tanečnice, velký nahlas hrající orchestr a malý sbor zpívající francouzské šansony. Byla to sice děsivá směs – vkus většiny bohatých evropských asiátů se řídí spíše cenou než uměleckou hodnotou – ale kupodivu se to dalo přežít bez vážných následků. A to i pro takového tvrdého punkera, jakým byl Filda.

V takovéto atmosféře pak došlo ke vzájemnému

představování a v případě Kláry i bližšího setkání jistého druhu. Pro Pepého s Fildou to mělo pozitivní efekt – mohli se přestat bát, že si dají u Kláry v posteli repete. Filda sice přemýšlel, zda nemá svému bývalému veliteli z Francie prozradit, kým Klára byla, ale pak si to rozmyslel. Vzpomněl si na jednu nepříjemnou příhodu, kdy mu George názorně vysvětloval před celou jednotkou, co si myslí o vojákovi, který samostatně myslí, aniž by k tomu dostal rozkaz. Navíc mu došlo, že pokud Klářiny žhavé pohledy zahřívají jinou tvář, on by se jim mohl vyhnout.

Po několika písničkách, když už orientální varianta francouzštiny rvala uši i Pepému, který byl proslulý svou láskou ke galské kultuře, se hostitel s opakovanými omluvami rozloučil a s ním vypadl i jeho umělecký ansámbl. V místnosti rozložilo ticho narušované jen Klářiným zrychleným dechem a Georgovými vzdechy. Bratři na sebe pohlédli a nechali dvojici v místnosti svému osudu. George znali už léta a dobře věděli, že přezdívka "Býk" je v jeho případě pouhý eufemismus.

Hned za dveřmi je odchytil majordomus, který jim nabídl náhradní program. Nejprve prohlídku domu a když ani po dvou hodinách nebylo možné s Georgem jednat, dali si novou koupel a ověřenou – velmi holistickou – masáž od nové směny polonahých dívek všech barev a vůní.

XIII.

Tak snadno se zapomíná na celý svět. Zejména, když je člověk v ráji nebo jeho hodně dobré imitaci.

Bohužel svět nezapomíná a má tendenci se připomenout v tu nejnepríhodnější dobu. Zrovna, když Pepé usínal po vzrušujících hrách se čtyřmi náležitě vyvinutými mulatkami, otfásko palácem staccato několika výbuchů.

Léta služeb v různých armádách několika světadílů se nedají zapomenout ani ve spánku. Podle rychlosti, se kterou jednali někteří sloužící, nebyli bratři jediní, kdo absolvoval vojenské programování. V krytu, kam je zavedli evakuační šipky, bylo sice trochu těсно, ale bezpečno.

Další výbuchy se už neozvaly. Po chvíli se dostavil pracovník korporální ochranky a v několika světových jazycích je ujistil o dostatečné bezpečnosti vnějšího světa.

Venku před krytem už na ně čekal George: "Musíme jednat, hoši. Hodně rychle. Není to sice na sto procent, ale zdá se, že ten útok má jistou souvislost s vaší přítomností. Sice to nikdo neřekne nahlas, to by bylo porušení pravidel pohostinnosti, ale znáte to. Takže jdeme. Eskorta už je na cestě."

Rozum sice říkal, že to asi není nejlepší řešení, ale léta poslouchání rozkazů nepřipouštěla jiné řešení. Navíc zbytek vlastní vůle byl umlčen tím, že proti tomu, kdo si troufne bombardovat Malé Tokyo, budou potřebovat veškerou možnou pomoc.

A kdo ví, jestli to vůbec bude stačit. Pepé proklínal sám sebe, že ten chip raději nezahodili.

Nebylo jasné, kým George v současnosti byl. Ale malá zvířata nemají k dispozici kolonu battleroverů se speciálními padesátipalcovými ostatními pneumatikami. O efektivnosti tohoto obutí se přesvědčili cestou několikrát. Několik bezdomovců stávkujících před policejním ředitelstvím se naposledy dozvědělo, co se může stát těm, kteří brání úřednímu výkonu.

Kolona projela nádvořím Paláce násilí a pokračovala dál do podzemních garáží. Nebylo to tady tak luxusní jako u Japonců, úroveň bezpečnosti však byla stejná, ne-li vyšší. Po zkušenostech z německo-

arabské války byly některé důležité budovy vybaveny lépe než raketové vojsko. Nemluvě o specifické konstrukci skeletu schopné pohltit energii výbuchů srovnatelných s jadernými náložemi. Zpočátku se to zdálo jako velké plýtvání, kritizované opozicí i různými iniciativami, ale série výbuchů v Káhiře, kdy z celého města zůstaly stát jen budovy vybavené touto konstrukcí, kritiky navždy umlčela.

I když byl na dveřích zcela jiný nápis a uvnitř překvapivě luxusní vybavení, přece jen to bylo kriminál. To Pepé poznal celkem snadno. Ten zvláštní těžko uchopitelný pocit ztráty svobody se dal jen stěží s něčím splést. Jak zvláštní, tohle vězení ho mělo bránit před světem. Jenže žádný pocit bezpečí necítil. Moc dobře věděl, že při úrovni korupce, je jen otázkou času, kdy je dostanou. Možná i sám George podlehne svodu zlatého lesku a zavře oči.

Pokud má někdo dost prostředků na bombardování Japonců, tak pro něj počet nul v částce určené na konzultační služby v oblasti bezpečnosti nehraje větší roli. Vše je jen otázkou času a cti.

Po dvou hodinách se vystřídal hlídka, která s nimi sdílela omezený prostor. Nerudného vazbiče, který zřejmě naposledy mluvil ve škole a v jehož puse zahlédl Pepé pavučiny, vystřídal mladý sympat'ák, který by spíše než do policejní ochranky patřil na mola módních salónů. Dokonce přinesl táč plný občerstvení. Než se stačili bratři pustit do jídla, ozval se výstřel. Sympat'ák ležel na zemi a v ruce měl pistoli. Během vteřiny dovnitř vtrhlo několik policistů včetně vazbiče. Najednou se ukázalo, že umí mluvit.

"Omlouvám se, ale vůbec jsme netušili, že by mohl chtít něco podniknout. Podle profilu měl být jeden z nejspolehlivějších. Šéf však něco tušil a tak je vaše ochrana několikanásobná. A to jídlo raději nejezte, nechám ho odnést do laborky."

Několik z Pepého vojenských nasazení nebyla jen procházka růžovým sadem, šlo tam o život. A taky ho tam pár spoluvojovníků zanechalo. Párkrát to bylo dost ošklivé, zejména když ve Francii vybuchla raketa ještě před odpálením a kosti jejího odpalovače provedli hloubkovou akupunkturu Pepého obličejem. Ale ani takové zkušenosti ho nepřipravili na tuhle situaci. Do teď byl zvyklý na to, že může svému okolí věřit. Byl to jeden ze základních axiomů jejich přežití na bitevní linii.

I Filda se cítil oťresen, a tak následující hodiny trávili bratři s vazbičem v naprostém tichu rušeném jen bzúčením klimatizace. Když už se zdálo, že to vazbič nevydrží a bude se snažit zvednout náladu troškou společenské konverzace na téma moderní střelivo nebo veselé historky ze zatýkání teroristů, vstoupil George. Pokud připustíme, že se může

dlažební kostka usmívat, tak měl na tváři úsměv od ucha k uchu.

"A je to zařízené. Dostali jsme je. Díky vašim informacím máme celou síť. A to mezi ně patřilo i několik ministrů. Bez vás bychom je nikdy nedostali." George se na chvíli zastavil. "Teď už vám nic nehrozí. I ta odměna na síti byla zrušena. Můžete se klidně vrátit domů."

Vazbič zakašlal a pošeptal něco Georgovi do ucha.

"Ach tak," pokračoval George nezměněným hlasem, "bylo by vhodné se vám nějak revanšovat. Bohužel, jako státní organizace vám nemůžeme dát nějakou finanční odměnu. Nicméně mám nějaké známé, a tak jsem vám zařídil práci. Příjemnou, nepříliš náročnou a dobře placenou. Když chvíli počkáte, sekretářka vám přinese doporučení."

XIV.

"Hlídači v parku. To snad nemyslí vážně. Za celou naši snahu a naše problémy nám sežene práci hlídačů v parku. Já bych do toho kopl."

Filda přestal poslouchat Pepého výlevy už před delší dobu. Zíral do výlohy United Sex a sliny, kapající mu z koutku úst při pohledu na možné sexuální objekty, omývaly dlažební kostky od Volkswagenu.

tohle t tohle taky aky NEMÁTE??? NEMÁTE???

NEZOUFEJTE !!! NEZOUFEJTE !!!

I TENHLE TITUL SE DÁ I TENHLE TITUL SE DÁ OBJEDNA OBJEDNAT NA: T NA: www.net www.netopejr.cz

6 Prase

7 Věda a život

8 Hudba

Červená a černá Proboha!

Skládanka Kabina smrti Pozor na svá přání Rok 3

(tučně označené povídky najdete v tomto sborníku)

3, 1 Mezi námi děvčaty Anna Šochová Denní stíny Josef Hrozen Vinohradský

3 Město v horách: Greg a děda Miroslav W. Štěpánek

4 Nestoudný heřmánek Milan Petrák O holčičce, která si povídala s panenkami Beata Iris Černá Vladimír Sokol Martin Cabalka Milan Petrák

9 Hádaj, kto príde na večeru Eva Cigániková Jednoho večera ve Vatikánu Milan Petrák Milé děti Muhammad

Hnízdo Inuyasha

Příběh Jendy Kobra Vladimír Sokol

ČSTV

Úplněk Podzemí Sukdoláková Eva Vladimír Němec Miroslav W. Štěpánek Václav Vágenknecht Vladimír Sokol

Robote, vař!

Holčička Invaze skrze plyšového medvídku Martin Schultz Inuyasha Odplata Takový jeden malý midraš Alžběta

Trojanová Tůrecolindě Sammiel Milan Petrák Josef Korous Martin Štefko Petr Říhánek Miroslav W. Štěpánek Vladimír Sokol

Sny II

Zabít krále Ach ta láska bláznivá Luboš Branda

Velký ticho

Nevzpomeni si Dobrý člověk JEŽÍŠKU, JÁ CHCI PLAMENOMET

2, Vánoce Vladimír Sokol Pravda o perníkové chaloupce

Vladimír Sokol Václav Adleta Konvicová Milan Pohl Vladimír Sokol Velké jídlo Dům Univerzalita

Morče Pohoda Vánoce aneb Ježíšku, já chci vibrátor

Milan Urbánek Dagmar Kramlová Vladimír Sokol

Neznámé číslo Bulíček

Každá kapka krve dobrá Kordus Andělé Dalibor Vácha Tajemství staré hlíny Beata Iris Černá Jiří Fomín Ivana

Musilová Jessie de Torquemada

Smeller Útěky a cíle

Šílenec

Chybička se vloudila Vladimír Sokol

Láska bez hranic Martin Pavel Zajíček Vzrušením těžknou víčka Milan Petrák Jiří Frýda Lukáš Tabak Vladimír Sokol

Martin Adam Marian Adam

Tvář Smrti

Vyvolený

Konec nekonečnosti Lukáš Hrdý Marian Adam Válka

Mezi námi děvčaty Anna Šochová Markéta si užívala. Sluchátka na uších, pěna až po bradu, na vaně sklenice s ledovým džusem. Hodinka jen pro sebe, máma se samečkem Jardou kdesi v luftě.

Páání, takový blaženosti denně aspoň tři kila!

Usrkla ze sklenice a připustila horkou. Se zavřenýma očima přizvukovala písničky. Brrouugh, opustil ji přebytek plynů a v bublině stoupal mezi stehny. Zachichotala se. Tohle přijít mezi lidma, otráví nejbližší okolí! Zvědavá, zda jev zvětšil místní objem pěny, pootevřela oči.

Co je? Několikrát zamžikala, než jí došlo, že na rudý fliček před očima navazuje výhon tělové barvy, pokračující do tmavé houštiny vlevo. Jak nasála vzduch, bylo jasno i bez brejlí. Zvedla oči k roztlené hlavě jen kvůli stopro jistotě.

Mámin blbeček! Nahatej!

"To je jako co?!"

"Chytni ho a poznáš," vši silou zatáhl břicho, aby vynikly všechny náznaky muskulatury. Posadila se, ovšem s prsíky překrytými pěnou, aby tolik neslital. Stékaly mu provazce jak bernardýnovi. Až na hrudníkovou plošinu.

No jo, vážně to vypadá jako pyj. První tak zblízka, to žádá podrobný výzkum! Pod jejím pohledem se pomalu zvedal k trčení šikmo vzhůru a rudá hlava vylezla celá. Markéta mohla ukazovat jako v učebnici: Žalud, uzdička, díрка ve tvaru pusinky... Eee, slintá mu víc, než hořejšek!

Pod kůží rozeznela velkou žílu, nabitou krví.

Olízla se a příjemně rozechvěla představou tlaku tam uvnitř nástroje, kde městnáním dochází k legendární proměně.

Holky mluví o kusu hadru, z

něhož rázem umí být nejdůležitější kost chlapeckého těla. Vida, i blbej Jarda to zvládá! Céva pod tenkou kůží se trochu hýbe... Dobrá, ale co s tím?

Zespoda do napjatého zázraku klepla prstem.

Dobře tvrdej! A ten pytlík, podívejme! Taký nějak připravenej k boji! Kulky rovnou k nabití... "Vem ho do pusy, dělej..."

Sotva mu rozuměla, ale tlapa ve vlasech neomaleně nasměrovala její hlavu přímo na tuhou slávu.

Líbání by snad ještě brala, ale ne s touhle spodní držtičkou! Chytla to za krk a ohnula stranou. Zbytek jedince zavyl a Markéta vrazila pusou do kůže.

Hebká, fakt. I u takovýho trotha! Pootevřela rty a dotkla se zuby. Nádhěra! Jako by sklovinou pronikly až do špiček nějaké čivy, přesně jimi sledovala horkou cestu krve. Cítila ji, hmatala krajem zubů a toužila hloubš, skrze poslední překážky. Sladce a přímo k ní. Ted!

Stříká, opravdu stříká! Bože, ještě víc, sílí to a slábne... Nedovolila, aby se to hnulo, nastavovala něžnému tryskání patro a blaženě polykala. Sladké a opojné, přesně jak tušila, doufala, cítila skrz stěnu a kůži. Ještě, ještě dál!

Ostatní se slilo do nepodstatného šumu okolí.

Jo aha, on buší do hlavy... Blbec. Poslepu zaryla prsty někam do jeho těla. Proud krve slábl, lačně přihryzla a ještě později sála. Musela, potřebovala to, nádherný rauš! Bude vůbec někdy sytá? Možná by měla vykousnout onu houbovitou věc... bůhsud', jak se to jmenuje, ale je naprosto nacucaná krví a dala by se sát a přežvykovat a možná by vydržela s chutí déle, než orbitka. Po každém jídle... Jéje, to né! Celý to vadne! Ještě ne!

Šplouchlo to a pořádná hromada se svalila do vany k Markétě. Zvedla zklamaně hlavu a pustila změkklý zbytek z ruky. Přes nohy, srandovně trčící

stranou, rozeznela postavu mamky. Kovovou násadu mopu strčila vedle umyvadla a trhnutím za paži vytáhla bezvládného milence z vody. Na dlaždicích otočila tělo na bok a kopanci srovnala zadek s nohama.

"Ten je na odpis. V životě jsi neslyšela, jak se chovat u jídla? Podívej se, jak vypadá! A ty zvuky... Chlemtat jako zvíře, fuj! Barbarko! Bylo tě slyšet až v předsíni."

Markéta se zahanbeně dotkla rtů. Opravdu se to stalo? Určitě, voda s pěnou zrudly... Pusou má asi taky zamazanou...

Matka se naklonila přes kraj vany a něžně Markétinu tvář olízla. Přivřela oči jako gurmán u značkové pochoutky. Potom dceři očistila bradu, nehtem seškrábala cosi u levého koutku.

"Hm, změna jeho jídelníčku je na chuti znát.

Vlastně se ti nedivím, už měl šmrnc... Prvně, co?

Asi bych ti měla něco vysvětlit, holčičko. Jsi z toho přece jen vedle. Hm, trochu jsem zanedbala tvou výchovu, to mne opravdu mrzí. Zlatíčko, osuš se, přejdeme do obýváku, dáme kafe a řeč."

"A... a co on, mami?"

"To rychle sroste, naše sliny jejich rány okamžitě zatahují. Dýchá, sám se probere a vypadne.

Nelam si s tím hlavu, dušinko. Prostě jsi trochu nečekaně vyplnila špajz, ale s tím se u holt pubertáků musí počítat."

"On si začal, já se jen koupala..."

"Vlastně se to dalo čekat, chlapy hodně přitahujeme. Mezi lidmi se normálně říká, že jim krev buď zasobuje mozek nebo to druhé, ale jak zahlídnou našince, je z nich jenom to jedno. Roald Dahl o tom napsal velmi výstižnou povídku. Takže jsi to přece jen vzala za správný konec!"

"Dobře šťavnatej, mami."

Rozesmály se jak malé holky. Maminka láskyplně otřela dcerku osuškou, podala koupací plášť a pomohla překročit mokré tělo.

"Hele, mami, nedalas mu moc?"

"Možná, ale zatím dýchá. A nojo, krvácí nám do mozku. Co dělat, pár hodin jako konzerva vydrží a potom se naučíš uklízet taky po tomhle jídle. Ale no tak, nebuď jak malá! Nesahej tam! Vlasy neměl myté dva dny a ze země se taky nejl, čunče!

Přece jsem jasně řekla, že si později ještě dáme..."

Markéta poslechla, ale za máminými zády neodolala. Ještě jednou se bleskově shýbla k zakrvavenému chomáči a tajně olízla namočený ukazovák.

Ňaminka. Mozek taky není špatnej. Připomíná hustej krém, možná s nějakým ananasem nebo malinama... Ale ten vlas je dost eklhaft!

Denní stíny Josef Hrozen Vinohradský Nejsem skvělý barman. Umím míchat všelijaké nápoje, mám dokonce i několik cen z různých soutěží a moje Ontario bylo nápojem roku. Jenže mi chybí ten správný přístup k zákazníkům, nedokážu

jim zúčastněně naslouchat. Takže přijdou, dají si jeden dva drinky, zkusí se mnou navázat řeč a jdou dál. Ještě, že někteří po mně chtějí improvizaci podle nálady nebo ze mě tahají recepty.

Občas podlehnu a nějaký jim prozradím. Abyste nepřišli zkrátka, tak vám na konci tohoto vyprávění prozradím, jak se dělá Ontario – odměna pro vás, co jste vydrželi.

Kdybych byl normální barman, tak by mi to asi šlo lépe. Nebo kdybych na univerzitě studoval něco obyčejného, třeba ekonomii nebo literaturu. Ale teoretická fyzika člověka hodně změní. Nelze ji z hlavy vygumovat. Aspoň ne na dlouho a bez chemie.

Toho večera jsem leštil sklenice, když vešel profesor Hervis. Byl fakt kapacita, donutil nás sdílet své nadšení pro teorie, kterým kromě něj rozuměl už jen jeden Nor v Anglii. A to kdo ví jestli.

Hervis patřil do malé skupinky hostů, kterým jsem dokázal naslouchat jako jediný ve městě. Málokdo vydrží fyzikální teorie čmárané do vzduchu prstem namočeným v pívě a rovnice poskládané z popelníků a cigaretových špačků. Navíc s ním byla sranda. Ale jeho oblíbený fór po mně nechtějte, nejsem si jist, zda jsem ho sám pochopil – nejsem odborník na sexuální život kvarků.

Jak měl profesor ve zvyku, začal ležákem pro žízeň, pak si dal několik short drinků pro náladu a na závěr chtěl něco speciálního. Chvilku jsem z něj tahal, jakou má náladu, a to ho rozpovídalo.

Když jsem postavil na pult jeho nápoj, profesor se ho ani nedotkl a místo toho mi popisoval svoji nejnovější teorii.

"Víš, Jakube, fakt jsem nechápal, jak je možné, že tohle ještě nikdo nezkusil. Nic jsem nemohl najít, a tak jsem požádal o pomoc kolegy z kybernetiky. Sjeli jsme hodně důkladné hledání. Myslím, že nedávno ten program, co jsme použili, prodali za dost slušný peníze armádě. Nebylo to jednoduché a trvalo to hodně dlouho, nakonec jsme ale získali velmi zajímavé informace – ve skutečnosti se o to dost známých fyziků chtělo pokusit. Někteří to jenom plánovali, jiní to spočítali a několik mělo připravený experiment.

Jeden pokus byl zastaven jen pár minut před začátkem. Nikdo to však nikdy nedokončil a nepublikoval – zůstalo jen u poznámek. Důvody, pokud byly vůbec uvedeny, byly vesměs banální. Málokdy měly platnost delší než pár dní, přesto se však k tomuto experimentu už nikdo nevrátil. Nechápal jsem proč."

"Třeba to čekalo na tebe."

"Možná. A o to víc mě to láká. Opravdu láká.

Udělat něco, co nikdo jiný ještě neudělal. Třeba to nebude fungovat, říkám si. Taky si mohu zkazit reputaci. A další důvody mě napadají. Vždyť ani nevím, jaký výsledek mám očekávat – žádná známá teorie to nepopisuje. Nemusí se stát vůbec nic.

Kdybych neměl ty informace o ostatních, tak bych se na to vykašlal a věnoval se něčemu jinému. Ale takhle... Navíc je to dost snadné."

Nakonec přeci jen upil trochu mé speciality, pochvalně kývl hlavou a rozhodně dodal: "Čkej mě zítra večer. Přijdu ti říct, jak to dopadlo." Ho-

dil na stůl peníze a odešel. Nemám rád, když mé speciální nápoje končí ve výlevce, ale na Hervise jsem se nezlobil.

Plamínky, které měl v očích těsně před odchodem, odsuzovaly celý svět do role špatně placeného komparsu.

Hervis nikdy nebyl moc spolehlivý, takže mě nepřekvapilo, že nepřišel. Dokud nedostal sekretářku, běžně chodil přednášet v jiný čas a často někam jinam. Na katedře filozofie ho kvůli tomu nenáviděli, jejich přednášející ho nedokázali přerušit a studenti, jak měli ve zvyku, si spokojeně zapisovali. Někteří se to i naučili nazpaměť. Traduje se, že jeden budoucí intelektuál dokonce složil zkoušku, ale osobně té historce nevěřím, Hervis nezkouší znalosti, ale pochopení látky.

Už jsem na všechno skoro zapomněl, když se po necelém měsíci Hervis objevil. Sednul si k baru proti mně a objednal si obvyklé pivo na úvod.

"Omlouvám se, neměl jsem na tebe čas."

"Nic se neděje. Jak to dopadlo?"

Zasmál se: "Nad očekávání dobře. Leccos jsem pochopil."

Dopil pivo a zatímco jsem mu míchal Sex na pláži, vysvětloval mi detaily pokusu. Fakt to bylo snadné. Trochu nezvyklé, vymykalo se to obvyklým pokusům, ale nic nenormálního. Dokonce ani nebylo potřeba nic speciálního, bohatě stačilo běžné vybavení laboratoře. Něco podobného museli zažívat naši předkové při prvním seznámení s elektřinou.

"A tak jsem to zkusil. Zpočátku se nic nedělo, jen jsem měl takový nejasný pocit. Tak jsem si řekl, že to ukončím. A v tom okamžiku se pokus sám ukončil. Chvilku mě to zaskočilo. Pak jsem to zkusil znova a přál si něco jiného. A ono se to stalo!"

Sex na pláži byl mezitím hotov a Hervis ho chvilku vychutnával. Potom pokračoval: "Udělal jsem malý model a nosil ho s sebou. Zkoušel jsem různá přání – někdy fungovala, jindy ne. Byl jsem v pokušení říkat tomu magie a zanevřít na vědu.

Jenže ta věda mě zachránila. Při podrobném zkoumání jsem zjistil, že o tom, zda se mé přání splní, rozhoduje, jací lidé jsou kolem mě. Postupně jsem vytipoval malou skupinu lidí, v jejichž blízkosti to nefunguje. A teď mi udělej ještě jeden Sex."

Sledoval beze slova moje ruce. Rád bych znal myšlenky, které se mu při tom honily hlavou, ale asi bych jim nerozuměl. Se sklenkou v ruce mi Hervis svěřil další výsledky.

"Zajímavé bylo, že tito lidé jsou něčím výjimeční. Vesměs jsou velmi chytrí a talentovaní, dalo by se říci vybaveni k úspěchu. Rád bych, kdybys mi mohl pomoci s jedním experimentem." Postavil na stůl prázdný pohár.

"Rád, ale nevím jak."

"To je jednoduché – přej si, aby ta sklenice byla plná koktejlu."

Sotva jsem na to pomyslel, stal se zázrak a sklenice se sama naplnila. Pohlédl jsem Hervisovi do očí a mlčky si řekl o vysvětlení.

"Před chvílí jsem to chtěl jen já sám. A nestalo se nic. To podle mých zkušeností znamená jediné, někdo v okolí patří do té skupiny lidí. Předpokládal jsem, že to budeš ty." Přejel očima po baru. "Ti ostatní tady jsou jen stíny."

"Stíny?"

"Ano, říkám tak těm druhým. Je to jen křoví, aby nás tady bylo více. Pohyblivé kulisy pro doplnění scény. Nic proti nim nemám, ale domnívám se, že pokud jsou sami, tak ani nežijí. Proto vám říkám žijoucí."

Zašklebil se a vypil ten zázračný koktejl: "Pro dnešek to zabal. Zvu tě na pořádný mejdan. A mimochodem, když to mícháš ručně, tak mi to chutná víc."

Nevím, čemu říkáte pořádný mejdan vy, ale Hervis to moc rozjet neuměl. Tak jsem se chopil iniciativy a sám plánoval naše přání. Asi je zbytečné popisovat, kde všude jsme byli a co jsme tam dělali. Jednak si toho moc nepamatuji, jednak ta místa existovala jen pro nás a nejsou pro další děj důležitá. Už ani nevím, jestli to byl můj nebo Hervisův nápad, ale celý mejdan trval jednu minutu.

Samozřejmě z pohledu stínů, my jsme si užívali několik týdnů. Asi bychom vydrželi déle (je velmi snadné přát si instantní odpočinek), ale už nás to nebavilo.

Vrátil jsem se zpátky do baru a pokračoval ve svém normálním životě s vědomím, že mohu mít, co budu chtít – měl jsem jednu malou mašinku, kterou jsme si přáli. Ten povznášející pocit možné moci byl nádherně inspirativní.

Hervis slíbil, že se zastaví další večer a tentokrát svůj slib splnil. Připadal mi ale nějaký starší, asi tu dilataci času používal trochu moc.

"Copak bude pít můj šedivý přítel?"

"To je to tak znát?" zarazil se. "No, je to jedna z věcí, kterou jsem zjistil. Nemohu změnit sám sebe. Nejde to. Se stínem mohu cokoli, ale na žijoucí přání nepůsobí. Namíchej mi jeden Manhattan a já ti povím další výsledky."

Očima sledoval, jak zalévám led vermutem a dalšími složkami: "Přemýšlel jsem o mnoha věcech a některé z nich i zkoumat. Avšak čím více jsem to studoval, tím méně jsem věděl. Vezmi si třeba gravitační zákon. Jaký je to zákon, pokud ho dokážu

svým přáním místně změnit. Zkusil jsem se podívat do minulosti a zjistil jsem, že tehdy neplatil tak, jak ho známe z fyziky. Tenkrát si lidé mysleli, že těžší věc padá rychleji a také to platilo. Až po Newtonově formulaci začal gravitační zákon platit. S dalšími zákony je to podobné. Všechny zákony nejprve někdo vymyslel a pak teprve začaly platit a ovlivňovat náš život."

Dokud jsem třepal, sledoval hypnotizovaně moji ruku. Pak s nalitým nápojem v ruce a brčkem v puse pokračoval:

"Další zajímavé věci najdeš v historii. Jak je možné, že pokrok v posledních staletích šel tak rychle? Že většina těch vynálezů nebyla vymyšlena dříve. Podmínky pro to byly.

Chyběl jen nápad. Jak jsem zjistil, tak to ani nešlo.

Prošel jsem hodně historických epoch a zjistil, že některých stoletích byli jen stíny, nebo maximálně pár žijoucích. Až poslední dobou je nás více."

Odložil sklenici. "A teď to nejlepší. Přej si vidět skutečnost." Připojil jsem k přání a místnost a vše okolo nás zmizelo v nevyrazné modři. Naše vlastní těla byla téměř průhledná.

"Tohle je ta příčina, proč nás nelze změnit – jsme skuteční. Vše ostatní můžeme měnit, protože to skutečné není a nikdy nebylo. Rád bych věděl, co si o tom myslíš?"

"Nejsem expert, ale jak kdybychom byli v napůl vypnuté virtuální realitě. Je to depresivní. Pojďme zpět."

Jako mávnutím jsme se ocitli zpět v baru. Byl to stejný bar se stejnými stíny, jen my jsme byli trochu jiní.

"Taky mi to tak přijde. Celý svůj život žijeme ve virtuální realitě, která je upravovaná podle našich přání. Akorát nevím, jak je možné, že si nepamätujeme, co je mimo, či co bylo před tím. Jsme tady snad za trest?"

"Ale jak velký by musel být ten počítač? Takové množství lidí a krajiny, vždyť by ten počítač musel být větší než celá Země. A ta úroveň detailu – až do atomární úrovně. A simulace v reálném čase."

"S trochu logiky si na to můžeš odpovědět sám.

Simuluji jenom pro nás, pro stíny nemusí, tam stačí nějaká extrapolace. Detaily jsou potřeba jen, když se dívá někdo žijoucí. A čas – to je ta nejprostší věc, náš čas může být rychlejší nebo pomalejší podle potřeby a volného výpočetního výkonu. Navíc nevíme, jakými technologiemi disponují – vždyť žádná naše technologie vlastně neexistuje.

Mě spíše zajímá, co je mimo. Existujeme tam venku? A jací vlastně? Jak vypadáme? Jsme tady dobrovolně? Můžeme odejít? Jak to udělat? Jak jsme připojeni? A proč vlastně jsme tady? Sleduje nás někdo? Upravuje nějak náš svět? Podle čeho?

Ta aplikace vymyšlených zákonů nemůže být zcela automatická, tam podle mě bude nějaký operátor, který..."

"Máš pravdu," přerušil ho sytý ženský hlas, jehož zdroj nebylo možno identifikovat: "Opravdu vás někdo sleduje."

Podívali jsme se s Hervisem na sebe. Bůh? vyslovila neslyšně jeho ústa.

"Nemusíte šeptat, já slyším i myšlenky. Operátor se mi líbí více. Rád bych vám odpověděl na vaše otázky, ale je to zakázané."

"Dobře, tak nás vezměte zpět. Nebo řekněte, jak to máme udělat."

"I to je zakázané. Jen vám doporučím, abyste se nesnažili dostat pryč. Bohužel se už musím rozloučit, nemám jen vás. A ty mašinky si vezmu s sebou."

Hervis za chvíli odešel. Cítil jsem z něj tu hlubokou bezmocnost. Ani se mu nedivím, vždyť ještě před chvílí byl potenciálním Bohem. Dokud se Dalšího dne dorazil Hervis krátce po otevření. Měl smutný výraz, který moje nápoje

nedokázaly zahnat.

"Víš, zkusil jsem znova ten experiment. Nic se nestalo, přesněji řečeno se ten experiment už nedá provést. Začal platit zákon, který říká, že zkoumané jevy jsou na sobě závislé."

Pak vypil několik nápojů zcela potichu. Když jsem téměř zapomněl na jeho přítomnost, náhle se zvedl, hodil na pult peníze a tichým hlasem mi řekl: "Přišel jsem se rozloučit. Dneska večer odjíždím na cestu bez návratu. Možná se tak dostanu ven, možná ne. Nedokážu žít v tomto umělém světě, když vím o skutečném. Třeba jsem jenom program a pro mě žádné venku neexistuje. Nebo zemřu v obou světech, ale nemohu tu sedět nečinně."

Potřebuji vědět, zda nejsme jen stíny jiného druhu. Sbohem."

Potřásl mi rukou, otočil se a odešel. Navždy.

Třeba se s ním někdy uvidím. A to je celý příběh.

Ještě ten slíbený recept: v šejkru smícháte stejné díly whisky, jablečného džusu a bílého vermutu s několika kostkami ledu. Dobře protřepete a pokud to v koktejlové sklenice ozdobíte třešní, tak je to Ontario.

Město v horách: Greg a děda

Miroslav W. Štěpánek

Jak Gregory mluvil, začaly i mně před očima vyvstávat obrazy vzpomínek, matných a napůl zapomenutých. Ale čím déle mluvil, tím byly jasnější, nakonec jsem viděl vše, jako bych tam zase byl. Co vyprávěl Gregory dál, co se stalo mezi ním, dědou a tím mužem, to jak jednotlivá slova vyslovoval, mi nánáhlo mráz po zádech. Nebyl jsem tam tenkrát s ním, ale cítil jsem všechen ten děs, kdesi uvnitř mě začala drápy hrůza jedenáctiletého chlapce.

"Bylo to pár měsíců po té vichřici, pamatuješ?" zeptal se.

"Na to asi do smrti nezapomenu. To čekání dole ve sklepě, třásl jsme se strachy, každou chvíli jsme čekali, jestli sklep vydrží nebo ne. Snad jen děda se nebál, pořád nás uklidňoval. Vzpomínám si na tvář babičky, byla bledá, třásla se."

Myslím, že děda tenkrát neuklidňoval jenom nás, i když to tak vypadalo."

"Jo, věřil tomu sklepu. Byl tam postavený dřív než dům. Děda na něj vlastně narazil náhodou."

Jako jeden z mála v té oblasti si chtěl udělat svůj vlastní sklep. Když odkrýval základy, zjistil, že tam kdysi stál nějaký dům, zbyl jen sklep zasypaný hlinou."

"Vzpomínám si na to," před očima jsem viděl dědu, jak nám vyprávěl o svém příchodu do kraje: "Říkal, že si tenkrát připadal jako archeolog."

Chtěl postavit sklep a stačilo jen, aby vyvezl hlinu.

Našel tam několik střepe, které měl pak ve sklepě vystavené na polici jako v nějakém muzeu."

"Měli hodnotu jen pro něj, ale i tak na ně byl hrdý. Ten sklep nás zachránil, dům byl tím větrem pobořený, zůstat tam, museli by nás vytahovat zpod propadlé střechy. Náš dům byl zasažený asi ze všech nejvíce, dole ve vesnici to sice vzalo pár střech a několik starých chlívků nevydrželo, ale na nás si ten vítr pochutnal nejvíce."

"Musel mít zatracenej hlad," řekl jsem skoro šeptem.

Greg se na mne krátce podíval a pokýval hlavou. "Jo, musel mít zatracenej hlad, přesně to tenkrát děda říkal. Pomáhali nám muži ze vsi, dům byl znovu pod střechou ani ne do týdne. A asi tři měsíce potom se v Ploješti objevil Andy..."

"Farrow," dopověděl jsem a okamžitě jsem spatřil vyzábělého mladíka, s podlouhlým bledým obličejem, jak si vykračuje po hlavní ulici v Ploješti.

Šerif Ploješti byl asi padesátiletý muž. Možná by se mohlo někomu zdát, že tak starý člověk na tuto práci nestačí, ale Lee Morris strávil dvacet let v okolních lesích při těžbě dřeva, než se stal policistou. Široká ramena, silné paže a tvář stále rozzářená úsměvem. Pro děti usedlíků byl něco jako bůh. Rodičům stačilo pohrozit jeho jménem a děcka byla nevinnost sama. Přitom Lee by nikdy nevztáhl ruku na dítě. Sám měl dvě dcery: Sabrinu a Petty. Když byly malé, nikdy nepoznaly ránu otcovy dlaně. Šerif Morris byl dobrák co se velice rád smál, oblíbený v celé Ploješti, když ale byla příčina, dokázal si okamžitě zjednat pořádek.

Obvykle to řešil svou silou dřevorubce. Provinilci se potom několik dnů ukazovali na veřejnosti v tmavých brýlích.

Nyní se ale nesmál. Stál u silnice a hleděl do škarpy. Rty měl bledé, stisknuté v úzkou štěrbinu.

Měl před sebou něco, čemu stále odmítal uvěřit.

Tělo už tělo.

Široko daleko jen pustina, stovky neobydlených kilometrů, jen cesta, zřídka kdy používaná, jako šedá jizva protínala les. A v příkopu u silnice, zpola zakryté hlinou nanesenou proudem deště, tak častých v této oblasti, leželo tělo.

Otočil se na zástupce. Opřel o auto zvracel. I Lee cítil nakyslou pachuť žaludečních šťáv v hrdle.

Nebylo zde mnoho mrtvých za ty roky, co mu byl přidělen okrsek. Kdo by zde umíral, vždyť kdo má zemřít v místech, kde nikdo nežije? Pár nehod při honech svátečních střelců, nebo rozdrčené tělo dřevorubce při pádu stromu. Vražda?

Za patnáct let tři. Všechny v Ploješti, jediném městečku v okolí. Městečku... Tak tomu hrdě říkají jeho obyvatelé.

Koneckonců i Morris. Jinak je to malá díra, o kterou svět nemá a ani nikdy neměl zájem.

Pamatoval si každou zvlášť. Patrik Bowels, zastřelený Albertem Hegenmayerem, cholerickým Němcem, který nemohl přenést přes srdce, že jeho žena je děvka, která už dala každému, a chudák Patrik měl smůlu, že to byl zrovna on, koho s ní Albert nachytil. Přitiskl mu brokovnici k hlavě a stiskl spoušť. Chytli jsme ho, jak stojí na bezhlavém těle, nevěřicně kouká na tapety zbarvené do ruda, a brečí. Skončil v blázinci.

Další byl Sam Cole. Hrdlo rozfízle lahví s uraženým hrdlem. Hospodská rvačka, ve které vlastně o nic nešlo. Opilecké žvásty, opilecká hrdost a potom všem skončil Sam šest stop pod zemí a Garry Willken v plynový komoře.

A potom ta smrt v šedesátém čtvrtém. Vrah nebyl nikdy dopaden. Oběti byl třináctiletý William Pruitt. Malý Willi našel smrt v lese u cesty. Našli ho dřevorubci ležet ve škarpe stejně jako tady tu mrtvolu. Nejdřív se myslelo, že chlapec

srazilo auto, ale po ohledání bylo vyhlášeno rozsáhlé pátrání po vrahovi, který nemohl být psychicky zdravý. Nikdy se nikdo nedopadl.

A teď, zhruba po sedmi letech tu stál uprostřed lesů na krajnici silnice třetí třídy a hleděl na tělo dívky, možná ženy. Však před očima měl mrtvolu Williho, ležící skoro na stejném místě. A taky je maso rozpárané a chybí končetiny. Tělo bylo převezeno do Cornellu na patologii, byla to jediná budova soudního lékařství široko daleko, přesto cesta z Ploješti tam trvala tři hodiny. Na zprávu čekal Lee do druhého rána. Noc strávil ve svém úřadu společně se svým zástupcem.

Ani jeden neusnul, stále měli před očima znetvořené tělo pohozené u silnice. V nose stále cítili nasládlý zápach hníloby, který nešel vypudit. Paul Tollett si stále chodil umívat ruce, drhnul si mýdlem i obličej, jakoby doufal, že se toho zápachu zbaví. Paul tu s Morrisem sloužil asi dva roky, nechal se sem přidělit z Marginu. Když se ho tehdy Lee ptal, proč se někdo dobrovolně nechá poslat do míst, kam by se dalo předpokládat, že bude někdo přidělen jen za nějaký prohřešek, Paulova odpověď byla stručná. Nechtěl už odklízet z městských ulic mrtvolu. Dalo se říci, že odtamtud utekl. Toužil po klidné službě, kde by nejnásilnější zločin, který by řešil, byla nanejvýš hospodská rvačka. V Marginu skončil po vraždě Roberta Stacka, majitele hotelu Star. Bylo pro něj neuvěřitelné překvapení, když se tady v Ploješti setkal se Stackovými synovci, Brianem a Gregorym. Byli tehdy přítomni výslechu jejich matky, čekali na ní na chodbě. Viděl je dvakrát, před výslechovou místností a v hotelu Star. A potom tady, v Ploješti. Starší Brian, veselý a usměvavý chlapec a jeho mladší bratr Gregory, trochu bledší a uzavřenější. Stále ho viděl na schodišti hotelu v Marginu, jak hledí

na schodiště zkropené krví jeho strýce. Jako ve snách se desetileté dítě sklání a prstem se dotýká zasychající šmouhy na zemi. Snad ani neví, co to je, možná si myslí, že někdo na schodech rozlil nějakou barvu. Hned nato ho matka chytá za ruku a táhne pryč z domu. Následovalo letmé setkání na policejní stanici a teď se setkávají tady. Tři uprchlíci z Marginu, směšná náhoda.

Lee Morris se podíval na hodiny, visící na zdi hned nad kávovarem, ze kterého si naléval do plastového kelímku tmavou tekutinu. Půl páté, za chvíli začne svítat. Usrkl kávy a zašklebil se, kolikátá od včerejšího odpoledne? Desátá, stá? Musím mít místo krve kafe, pomyslel si. Sotva usedl ke svému stolku, zašuměl fax. Zpráva z Cornellu. Podívali se s Paulem nejdříve na sebe, potom na list papíru, který vyjel z přístroje. Ani jeden se nepohnul z místa, znovu ucítili zápach hnijícího masa.

Lee s povzdechem vstal a vzal si zprávu. Četl pomalu, strohé fakty na papíře nevypadaly tak hrozivě, jako tělo s odsekanými údý, ležící zpola ukryté pod nánosem listů. Neznámá nebyla identifikována, označena jako Jane Doe číslo dvě, věk kolem čtrnácti let. Lee četl a s každou poznámkou si vybavil detail, který sám viděl v lese u silnice. Údý odřaty, bodné rány v břicho, znásilnění, znovu ucítil kyselo v ústech, žaludek se začal bouřit.

Pátrání bylo neúspěšné. Tři měsíce vyptávání, planých podezření a falešných stop. Stejně jako v případě Williho Pruity, vrah zůstal skryt. Lee spolu s Paulem byli bezradní, stejně jako federálové, kteří se v Ploješti den po nálezů těla objevili.

Nedokázali ani identifikovat mrtvou, cožpak nikdo doma nepostrádal čtrnáctiletou dívku? Šerif se obával toho, že se mu v šuplíku objeví další obálka s nápisem: Jane Doe č. 2, případ neuzavřen, která bude dělat společnost složce Williama Pruity.

Sedával v kanceláři dlouho do noci, na stole rozeskládané fotodokumentace jednotlivých případů.

Byl to jeden vrah, to bylo jediné, na čem se i s federálama dohodli. Těla byla znetvořena naprosto stejným způsobem. Na černobílých fotkách, vypadala jako dvě rozbité panenky, kterým rozmazlené děcko utrhalo ruce a nohy, které chtělo zjistit, co je uvnitř pany. Možná použilo malé nůžky, co si vypůjčilo z mamčině šití. Se zápallem chirurga rozpáralo břicho a vzápětí zklamáno, že našlo jen pouhou slámu, zahodilo hračku někam do kouta. Potom si mohlo uvědomit, že až panenku najde některý z rodičů, výprask jej nemine, popadne chuchvalec látky a slámy a zaneše za dům, hodí někam do křoví a přikryje listím. Netuší, že až přijde silný déšť, chatrná přikrývka z listů je mělký hrob, voda vše spláchně. A někdo panenku najde. Bude následovat vyptávání a trest, nejspíš výprask nebo zakázaná televize.

Jenomže fotky na Morrisově stole nebyly dokumentací rozbitých panenek. Přesto pokaždé, když se na ně díval, ho napadalo právě toto přirovnání.

Skutečně, někdo si chytl někde panenku, možná jí něco slíbil, možná jí prostě chytil a násilím nacpal do auta. Odvezl ji někam za město a tam následovala hra. Krutá, bezcitná a tragická hra. Místo mamčiných nůžek se do těla zabořila čepel nože a místo slámy pak našel... Také ukryl ledabyly opotřebovanou a pro něj už nezajímavou hračku, přikryl ji listím. A už se i našla, takže teď by měl logicky přijít na řadu trest, ale... A právě tím posledním ale se případ Pruity a Jane Doe lišil od Morrisovy představy hrajícího si dítěte. Trest mohl následovat, pokud bylo koho trestat a viník zde stále nebyl. A i když se ho nakonec podaří dopad-

nout a usvědčit, jaký trest by byl dostatečně důrazný na člověka, který dokázal dítěti udělat něco tak zruďného?

Plynová komora nemohla být dostatečnou kompenzací za utrpení té dívky nebo malého Williho.

Bezmyšlenkovitě posouval fotografie po desce stolu, řadil je k sobě, snažil se najít nějakou odpověď, stejně jako skoro každý večer. Kdyby ta těla uměla promluvit, povzdychl si. Všechno by bylo jednodušší, kdyby dokázala ukázat prsty na někoho a říci: 'to je on'. Ale mlčí, stejně jako fotografie posouvané po stole sem a tam.

Městečko bylo po nálezů těla dívky zamklé. Lee, který procházel po ulicích, si jasně vzpomínal, že po nálezů mrtvého Pruity to bylo totéž. Rodiče čekali před jednopatrovou školní budovou na konec vyučování, aby vyzvedli své potomky. Bez okolů je odvedli domů, zavřeli v pokojích, v lepším případě je nechali hrát si na zahradě, kde však byli

střeženy starostlivými pohledy matek. Morrisovi chybělo henžení drobotiny mezi domy, chybělo mu to dětsky pisklavé: "Brýden šerife!"

V posledních dnech ho zdravili jen dospělí, ženy zdrženlivě, protože stále nedokázal dopadnout vraha. Muži uhýbali pohledy a Leeovi bylo jasné, že mnoho z nich si bylo koupit v Cornellu zbraň.

Většina domů se nyní mohla honosit nějakou brokovnicí, pečlivě vyčištěnou a naolejovanou, čekající někde na půdě zabalená do deky. Věděl i o snědém muži, který se v Ploješti objevil koncem minulého týdne. Přijel v nablýskaném rudě zářícím cadillaku, s úsměvem zářícím jako Elvisovi.

Napomádané vlasy se mu leskly na slunci, stejně jako zlaté řetězy na krku. Jeho úsměv byl širší úměrně s tím, kolik zmizelo z jeho kufru zbraní a jak se množily bankovky v jeho kapse. Morris i Tol-

lett ho nechali na pokoji. Ploješť byla jen malá obyčejná díra. Všichni se zde znali, každý věděl o každém všechno. A jak Lee, tak Paul věděli, že by nemělo cenu někomu vyčítat, že chce bránit své děti jakýmkoli způsobem. Pravda, byli zde představiteli zákona, články chapadla něčeho, co si říká civilizace. Ale tady byla Ploješť a jakákoliv civilizace byla spousty mil daleko.

Tři měsíce byla veškerá práce policie, jak federální, tak Morrisova neúspěšná. Před školou stále postávali rodiče a čekali na zvonek oznamující konec vyučování. Lee by byl mnohem klidnější, kdyby tam na děti už nikdo nečekal. Věděl co by to znamenalo. Zbraň některého z usedlíků by byla lehčí o několik patron a někde v lesích by byl ukryt mělký hrob. Takhle se vše zklidní až za další tři čtyři měsíce, pokud to bude všechno tak, jako to bylo v případě Pruitt. Tři měsíce nepřinesly nic nového, nic co by celou věc objasnilo. Ale potom nadešel měsíc čtvrtý, a hned jeho první den byl předzvěstí, že se něco stane.

První říjen byl překvapivě slunečný a teplý.

Město, které bylo poslední dva týdny schováno pod hustými mraky, ulice změněné v říčky neustávajícím deštěm, nastavilo paprskům hladově tvář. Celé to deštivé období skončilo jedním rázem, jakoby nahoře někdo otočil kohoutkem s nápisem: Hlavní uzávěr vody. Potom nechal po obloze prohnat pár minut trvajících vítr, který roztrhal oblaka, a nechal odhalit modré nebe, o kterém si lidé mysleli, že nad tou hustou šedí ani nemůže být. Lee Morris vyšel před kancelář, aby se podíval, jak vlastně vypadá modré nebe. Ještě před pár minutami do oken budovy úřadu bubnovaly kapky deště, pod věšákem v rohu se tvořila kaluž vody z pláštěnek, ve kterých ráno spolu s Paulem přišli. "Jediný, kdo

má z tohoto počasí radost může být Andy," prohodil asi před týdnem Tollett, při pohledu na blátivé otisky stop na podlaze. Andy Farrow fungoval v Ploješti jako holka pro všechno. Přišel sem před necelým půl rokem postarat se o nemocnou matku. Odstěhoval se z městečka někdy před třemi lety, rozhodl se, že ve světě udělá kariéru. Nakonec byl vlastně rád, že se mu ozvala sama jeho matka. Sám by se nikdy nevrátil, jeho hrdost by mu to nedovolila. Veškeré jeho ambice skončily naprostým neúspěchem. Tenkrát odsud odjížděl plný mladického nadšení, ve svém nitru už měl vybudovány tucty oblačných mostů a chtěl je realizovat. Říkal, že až se vrátí, přijede limuzínou, doprovázený služebnictvem. Po třech letech se vrátil pohublý, zklamaný celým světem. Všichni viděli, že je rád, že se mohl vrátit, a že důvodem je zdravotní stav matky a ne jeho neúspěchy. Lee si ho pamatoval ještě jako chlapce, který vždy postával před školou nejméně o čtvrt hodiny dříve, aby náhodou nezmeškal. Milý chlapec, co zbožňoval knížky, kterým dával přednost před společnostmi svých vrstevníků. Málodky byl vidět venku na chodníku, nepočítaje cestu do školy a zase domů. Ležel doma ve své posteli, vnořen do světa popisovaném na stránkách knih. Agatha Farrowová, Andyho matka, byla v těch dobách nádherná žena.

Měla spousty nabídek, ale zdvořile každého odmítala, stále milovala svého muže, kterému chodila na hrob. Před dvěma roky u ní zjistili lékaři nádor, od té doby se doslova měnila před očima. Takhle vypadá umírání, pomyslel si někdy před půl rokem Morris. To se Agatha ještě občas objevila na ulici, než jí rakovina nadobro připoutala na lůžko.

Nemoc z krásné ženy udělala za necelé dva roky shrbenou stařenu, pro kterou sebemenší pohyb

znamenal nesmírnou bolest. Vysála z ní tu spoustu energie, kterou drobná paní Farrowová vždy překypovala.

Vydrásala hluboké vrásky do jemné kůže v obličeji, proměnila černé vlasy na šed, vysála jiskru z modrých očí. Lee znal jejího muže ještě z dob, kdy spolu pracovali v lese. Liam byl chlap jako hora, rodilý Kanaďan, věčně usměvavý a ochotný ke každé legraci. Spolu s Agathou tvořili tak výrazný kontrast, až každému bylo divné, jak se zrovna tihle dva mohli dát dohromady. Liama bylo vidět i slyšet, kdekoliv se ukázal. Snad ani nedokázal mluvit potichu a když se začal smát, byl to hluk, jako když se sesune lavina kamenů. Oproti tomu byla Agatha drobná a tichá, neustále pozorující zamilovaně svého muže. Když Liam zahynul při neštěstí v lese, bylo Andymu šest let. Agatha to nesla velice těžce, nikdo nepochyboval, že nebyl Andyho, vzala by si život. Někdy v té době začala zdrženlivost a samotářství malého Farrowa. Po tragické smrti svého otce dal přednost fiktivnímu světu knih, kde žádné z neštěstí popsaném na listech papíru nebylo skutečné – na rozdíl od reálného světa kolem. Z Ploješti odešel, když mu bylo devatenáct, tehdy už byl hovornější, ale stále se raději držel stranou. A teď co se vrátil, připomínal Leeovi znovu toho malého Andyho, kterého venku potkáte, jen když jde za prací. Z toho blátivého počasí mohl mít skutečně radost, ale na jeho tváři nikdy nebyly znát jakékoliv pocity, málodky se smál, málodky se mračil. Zdrojem jeho příjmů byly veškeré drobné práce, které většinou nikdo nechtěl dělat, Andy se jich po návratu k matce ochotně zhostil a přivydělával si tak pár babek týdně. Sekal trávníky, skládal zboží před obchody, uklízel obchody nebo třeba zrovna šerifovu kancelář. A bláta roznošeného po podlahách teď byla hojnost.

Před tím Andy chodil vytírat podlahy tak dvakrát do týdne, za posledních čtrnáct dní to však bylo dvakrát denně, alespoň tady u Morrisa. A samozřejmě za to dostával příplatek, mladý Farrow skutečně mohl být spokojený. Ale navzdory tomu, co si Paul a Lee mysleli, Andy spokojený nebyl.

Jeho matka umírala, ty deštivé dny jí snad ještě více zkracovaly nit života. Téměř nemluvila a když, tak potichu, zápolila s každým slovem, dusila se.

Potřebovala syna vedle sebe, ale on teď měl více práce než před tím a odmítnout nemohl, vždyť kdo by ho potom znovu zaměstnal? Kdo v Ploješti potřeboval ekonomu? Nikdo, ale uklízečka, nosič a údržbář se hodil kdekoliv. Musel hodně slevit ze svých cílů, už nesnil po kancelářích umístěných někde v horních patrech mrakodrapů Manhattanu. Netoužil po vedení podniků, jejichž obrát byl přes sta milionů ročně. Chtěl klid, své knihy a svou matku, o kterou se kromě něj neměl kdo postarat.

Okna šerifova úřadu se konečně po dvou týdnech otevřela a nechala dovnitř proudit teplý vzduch nasáklý vůni borovicových lesů kolem.

"Tak, další potopa světa se asi konat nebude, bohudík," povzdechl si Paul stojící u rozevřeného okna, kde s roztáhlými pažemi zhluboka nasával vůni pryskyřice. "Tohle se mi líbí na Ploješti nejvíc," otočil se k Morrisovi, který stál na druhé straně místnosti a sledoval po miliónté fotky rozvěšené na nástěnce. "Ve městě když prší, smrdí všechny kanály, a jakmile déšť přestane, do ulic se nahrne znovu smog. A tady? Nebe a dudy. Jednou jsem šel po dešti v Marginu ven a zrovna..."

Drnčení telefonu přerušilo Tollettův monolog.

Paul se na aparát podíval jako na nepřítele a pokrčil rameny. Lee se odvrátil od fotografií a přistoupil ke křičícímu telefonu a zdvihl sluchátko, dříve než se stačil ohlásit, vyštkl na něj ostrý hlas:

"Šerif Morris?"

"Ano, kdo..."

"Weber, federální úřad, volám ve věci Jane Doe číslo dvě, máme podezřelého. Jistý Christopher Martin, hlášený..."

"Chris? Ale to není..."

"...hlášený v Ploješti," důrazně ho přerušil agent Weber. Lee ho jasně viděl, jak sedí v koženém křesle ve Federálním úřadu pro vyšetřování, navlečený v tmavém obleku a košili se škrobeným límečkem. Nesnáší, když ho někdo přerušuje.

"...počkáte na naše lidi, jen je zavedete na místo a nebudete do ničeho zasahovat!" Odsekával jednotlivé slabiky a místo slov, která se hrnula ze sluchátka, Morris jasně slyšel druhý hlas Weбера, který říká jasně a bez přetvářky:

"Zavedte je tam a vypadněte, na takový vesnický burany, co jim na botách smrdí lejna, my nepotřebujeme. Když se bude Martin bránit, vystřelíme mu mozek a vy si můžete zatím na dvorcích kydat hnůj."

"Agente Webere, Chris Martin nemůže..."

"...budou tam do hodiny, čekejte na ně," další slova nahradil oznamovací tón. Lee ještě pár vteřin držel sluchátko u ucha, jakoby nechtěl pochopit chování nějakého kancelářského zabeďněnce, který v životě nebyl venku na ulici.

"Lee?" Morris si teprve teď uvědomil, že na něj Paul mluví, podle důraznějšího tónu ho nevyslovoval poprvé.

"Jedou sem federálové, mají podezřelého," zarazil se.

"Podezřelého? Sakra Lee, tak kdo je to?"

"Martin. Chris Martin."

"To ale není možné," vydechl Tollett nevěřic-

ně. Stejně jako Lee si nedokázal představit Martina jako člověka, který by byl schopen udělat něco takového. Jeho dům stál na samém okraji Ploješti, dál už byly jen tisíce hektarů lesa. Domek zářil jasně bílou barvou, zahrada plná pečlivě udržovaných záhonů okrasných květů, kterým Chris zasvětil celý svůj život. Pěstoval nejrůznější odrůdy, drahé sazenice si nechával posílat z celého světa. Staral se o ně jako o vlastní děti, které nikdy neměl. Starý mládenec, který si vykračoval po ulicích Ploješti se svou vycházkovou holí, to nebyla představa bestiálního vraha, chladnokrevně odřezávajícího končetiny dětem. A teď, arogantní agent Weber, se svou jistotou a neomylností obvinil bezmála šedesátiletého muže z takových hrůz.

Morrisovi i Tollettovi se hlavou honily tytéž myšlenky, Lee se přistihl jak znovu hledí na fotografie na nástěnce. Vlevo byly přichycené ty ohmatanější, lehce zašlé, osm let staré fotky Williho Pruita, vpravo tři měsíce staré snímky Jane Doe, které zatím nikdo nebyl schopen najít její pravé jméno.

Byl mezi nimi rozdíl osmi let a přece je spojovalo tolik utrpení a bolesti. Byl to skutečně Martin, kdo je viděl umírat? Byl to on, kdo viděl jejich hrůzu, cítil pach teplé krve? Lee sledoval fotografie a zároveň mu je překrýval obraz Chrise Martina, sklánějícího se v pracovní zástěře s motýčkou nad záhonem růží.

Weber měl dobrý odhad, nebyla to ani celá hodina od telefonátu, kdy se před Ploješťským úřadem objevily dvě černé dodávky bez oken. Celou tu dobu mezi sebou Lee a Paul nepronesli jediné slovo, jen chodili křížem po úřadovně a střídavě se zastavovali před fotografiemi mrtvých. Starý Chris? Ne, to nemůže být pravda, to bylo jediné, na co oba mysleli.

Dodávky plné ozbrojených mužů, navlečených do neprůstřelných vest se zastavily před úřadem.

Vystoupil jediný muž, oblečený jak z módního časopisu.

"Šerif Morris?" Lee jen přikývl a stiskl nabízenou ruku.

"Agent Graffin," představil se a pobídl Morrisse do automobilu. Lee se rozhlédl kolem. Příjezdu přepadovky si všiml asi jen majitel obchodu naproti. Město ospale mžouralo do slunce, jakoby si stále nemohlo na jeho nenadálý návrat zvyknout.

Ulice byla prázdná, lidé byli buď v práci, nebo se vyhřívali někde na trávníku, dvou dodávkám před Morrisovou kanceláří nikdo nevěnoval pozornost.

"Jak jste přišli na Martina?" palčivá otázka, na kterou nečekal odpověď. Federálové nemají ve zvyku vybavovat se s prachobyčejnými vesnickými pěšáky, alespoň Weber zcela určitě ne. Ale tohle nebyl Weber.

"Hledali jsme podobné případy, víte, takových zvěrstev našťěstí není tolik, a porovnávali jsme je.

Našli jsme jeden velice podobný v Maine, stalo se to před devíti měsíci. Shannon Baraová, deset let, stejná zohyzdění jako u Pruita a Doe. Vzhledem k tomu, že poslední případ se stal právě tady, jsme hledali podezřelé v Ploješti a nejbližším okolí. Byla to velice zdoluhavá práce, prověřovali jsme naprosto všechny..." Lee se na něj zkoumavě podíval a Graffin přikývl, "...ano šerife, úplně všechny, než jsme narazili na Martina. Zjistili jsme i leteckou společnost, kterou se do Maine dostal. Hledali jsme i v jeho minulosti, to víte že sloužil v armádě?" To Lee skutečně nevěděl. Nedovedl si představit Chrise, jak má na sobě místo zabláčené zástěry uniformu a v rukou místo zahradnických nůžek samopal. "Než službu opustil byl souzen za znásil-

nění, odseděl si tři roky v armádním vězení. Podle mého dostal málo, ve spisech byly i fotografie té ženy. Už jste někdy viděl jak vypadá tělo, když se do něj před tím kope a mlátí násadou od lopaty?

Svázal jí ruce provazem a zlámal většinu kostí, potom jí teprve znásilnil. Přežila to a Martin měl pár známých na vyšších místech, kteří mu trest zmírnili." Lee se zmohl jen na nevěřící mluvení, ale Graffin ho nenechal vydechnout a vstřebat všechna fakta, pokračoval dále. "Na tělech obětí byly stopy spermatu, co stopy, bylo úplně všude. Porovnali jsme krevní skupinu s Martinovými spisy z armády, jsou identické." Morris tomu odmítal uvěřit, tohle nemohla být pravda. Jako ve snu ukázal rukou na dům na konci ulice. Připadal si jako v horečce, rozpálený jako se zápalem plic, když byl malý a mívával děsivé sny. Přesně tak, jako v horečnatém snu viděl, jak z dodávek bez jediného slova vyběhla řada mužů a obstoupili Martinův dům. Viděl Chrisova záda v kostkované košili skloněná nad záhonem květin, jak v rukavicích vytrhává plevel. Viděl jeho tvář s blátivou šmouhou na čele, kterou si tam nejspíš udělal, když otíral pot. Viděl nechápající výraz, když se na něj valila záplava mužských těl s namířenými zbraněmi, která ho vzápětí strhla na zem do hlíny mezi pošlapané květiny. Napůl ho nesli mezi rozdrcenými květy, jemu tolik drahých růží, pošpiněnými dopadem těžkých bot. Když se jejich oči na krátký okamžik střetly, viděl v nich tisíce otázek a němou prosbu o pomoc. Tak tohle byl Chris Martin, ozval se v Morrisově hlavě nějaký cizí hlas. Elegán, milovník květin, násilník, vrah tří dětí a kdo ví kolika dalších. Byla tu ještě nějaká další zohavená těla, pohozená v lesích? Kolik jich vlastně bylo? A teď ho nakládají spoutaného řetězy do dodávky, sta-

rého muže, kterému z nosní dírky vytéká pramének krve, po jedné z ran, které mu při zatýkání uštedřili. Vrah s milou tváří, rozjasňující úsměvy žen, obdarovaných jeho krásnými květinami.

Dveře dodávky se zavřely, Graffin pokynul hlavou na pozdrav a zmizeli z Ploješti stejně rychle jako se objevili. Zůstala za nimi jen trocha zvířeného prachu, jedna zničená zahrada a opuštěný dům na konci městečka.

Gregory a Brian málokdy chodili jeden bez druhého do Ploješti, ale čas od času se to stávalo. A byla to právě sobota čtvrtého října, tři dny po zatčení "Ploješťské bestie", jak se o Christopheru Martinovi zmiňoval tisk, kdy lidé potkávali na ulici malého Gregoryho Boderu, jak míří do obchodu Sama Kiskeho. Brian pomáhal dědovi v domě a tak musel Greg do Ploješti sám. Cestou těsně před obchodem potkal šerifa Morrisa, který už se zase usmíval na kolemjdoucí. Starouš Lee, jak mu mezi sebou děti říkaly, mohl být spokojen. Do ulic se zase vrátil život, drobotina si hrála venku a zdravila ho s veselými úsměvy na rtech. On pronesl pár napomenutí, aby si daly pozor na auta a vykračoval si zase dál. Před školou už odpoledne nepostávali v hloučcích rodiče, kteří na něj vrhali nevraživé pohledy. Život se vrátil do normálních kolejí.

Lee mohl být skutečně spokojen, a to doopravdy byl.

Greg vstoupil do sešefeého obchodu pana Kiskeho. Zpočátku k němu chodil strašně nerad, stejně jako většina dětí. Když se s Brianem přestěhovali k prarodičům a seznámili se s několika dalšími dětmi, vyslechli si od nich hrůzostrašné historky o Samu Kiskem. Jeho obchod s neustále spuštěnými žaluziemi, kam nikdy nesvítilo slunce, vzduch

naplněný směsicí orientálních koření. Pan Kiske ani v tom šeru nikdy neodkládal tmavé brýle a ve dne nechodil na ulici, jen občas, když bylo úplně zataženo. Vyzábly, s dlouhými prsty s pěstěnými nehty. Měl bledou kůži, která byla vidět pouze na rukou a obličej, vždy nosil košile s dlouhými rukávy, pečlivě zapnutými až ke krku. "Je to upír," říkaly Gregovi a Brianovi tajuplnými hlasy. Nikdy nemůže vyjít na slunce, jinak by ho to spálilo, vyprávěl malý chlapec s vlasy zrzavými jako plameny ohně, ostatní mu horlivě přitakávaly. "Viděli jste, jak má dlouhé nehty? Těmi páře své oběti na kusy a potom sají jejich krev. A tady Kirsten," ukázal na děvčátko sedící po jeho boku: "Ta by vám mohla vyprávět, proč pořád nosí ty své černé brýle, vid' Kirsten?"

"Jednou jsem ho viděla když si je sundal," otrásla se když si na to vzpomněla. "Šla jsem jednou večer kolem jeho obchodu a nakoukla jsem skrze škvíru v žaluziích. Zrovna si ty brýle sundal a určitě mě ucítil, otočil se přímo na mě a ty oči měl rudé, úplně mu zářily!" hlas jí přeskočil. "Kdybych neutekla, určitě by mě zabil, vysál by mi všechnu krev!"

"A navíc," triumfálně povstal zrzek: "Jeho otec byl Rumun! A všichni upíři jsou z Rumunska!"

Asi týden po té rozpravě šli s dědou nakoupit k panu Kiskemu. Děda se podívil, když oba chlapci odmítli vstoupit do obchodu spolu s ním. A když z nich potom doma konečně vytáhl, proč s ním nechtěli vstoupit, strašně se začal smát.

"Upír! Starý Kiske se výborně pobaví, až mu to řeknu." Chlapci se střídavě dívali na sebe a na směřujícího se dědu. "Ale je to přeci Rumun a Zrzek říkal, že všichni upíři jsou z Rumunska!"

"Jo, tak v tom si ten váš Zrzek skutečně nevy-

mýšlel. Samův otec sem skutečně přišel z Rumunska, ale to je všechno. Myslíte si, že každý z té země se krmí výhradně krví? Pojdte se mnou, něco vám ukážu," nepřestával se smát, když je postrkoval před sebou na zadní dvorek. "Jak se podle vás pozná takový upír?"

"Bojí se slunce, stejně jako pan Kiske a má rudé oči."

"A pije krev," doplnil rychle Greg svého bratra.

Děda vážně přikývl a ukázal na králíkámu. "Něco jako tuhle? Jsou celí bílí, oči rudé a zuby ostré a dlouhé." Chlapci se po sobě nechápavě podívali.

"Pravdu máte jen v jedné věci, Sam Kiske je jiný než ostatní, to nelze popřít, ale že by běhal po nocích, nebo se proměňoval v netopýra a sál krev na potkání, to tedy skutečně ne. Kiske je stejný jako tihle králíci, je to albín. Proto je tak bledý, a proto má bílé i vlasy. A s těma očima," zavrtil hlavou: "To, že mu září ve tmě je dost přehnané, malá Kirsten spíš viděla to, co sama chtěla. Sam nemá zářivě rudé oči, jak to ta malá říkala, pravda je, že je má trochu načervenalé. Lidem vadí, když se někdo odlišuje, neví, jak se na něj mají dívat, buď mu hledí někam na hrud', nebo raději zkoumají, co je za Kiskovými zády. To je to, proč nosí stále ty tmavé brýle. Sam se rád dívá do očí tomu, s kým mluví. A jestli pije krev? Jestli je krev cítit jako whisky a stejně tak chutná, tak je to možné, ale jinak ne."

Pověst o Ploješťském upíru se v očích Grega s Brianem roztránila na kusy jako rozbité zrcadlo.

Když dědova slova opakovali ostatním dětem, ty jen zamítavě kroutili hlavami. Dál věřili své vlastní verzi, která se jim zamlouvala daleko víc.

V Kiskeho obchodu Greg vyhrabal papír se seznamem nákupu, zatímco Sam obsluhoval starší

paní v šatech s nemožným kytičkovaným vzorem.

Greg ji znal pouze od vidění, všichni děti jí říkali Kytkovaná Mary, protože jí nikdo neviděl oblečenou jinak než v šatech s nejrůznějšími květinovými vzory. Měla jich nejspíš plně skříň a největší potěšení poskytovala dětem, když si za slunečních dnů nasazovala ještě tmavé brýle s rámečky tvarovanými do květů sedmikrásek. Stará Mary to nemá v hlavě v pořádku, říkala babička. S nikým nemluví, snad jen s těmi svými šaty, nejspíš se se svým šatníkem nechá i pohrbit.

Kytkovaná Mary pokynutím hlavy poděkovala Kiskemu, Grega okatě přehlížeje, stejně jako všechny ostatní děti, vyšla z obchodu.

"Dobrý den, pane Kiske," pozdravil Greg a napřáhl ruku se seznamem. Starému Samovi přes rty přešel lehký úsměv, naklonil se přes pult a pokynul Gregovi, aby šel blíž. Malý Boder o krok přistoupil, ale další gesto bledých prstů mu naznačilo, že je ještě příliš daleko, a tak následoval další půl krok. Kiske se předklonil ještě blíže, až Gregory jasně viděl svůj obličej odražený v Kiskeho slunečních brýlích a do nosu mu vnikla vůně vonných tyčinek, hluboko vsáklá v obchodnickově oděvu.

"Musím ti něco říct Gregi, něco pro můj život velmi důležitého a podstatného," šeptal tiše, hlas mu lehce chraptěl. "Ale musíš mi slíbit, že to nikomu neprozradíš, že to zůstane tajemstvím, o kterém budu vědět jen já a ty, je na tom závislý celý můj život, celá má příští existence. Slibuješ?"

Greg sebou trhl, ale necouvl zpět ani o kousek, přikývl na souhlas.

"Tak ne, Gregiii..." protáhl Sam jméno do ztracena. "Jen přikývnutí nestačí, ani zdaleka nestačí, musíš přísahat."

"Přisáhám," chlapcův hlas zněl chraptivě, v hrdle mu vyschlo.

"Přisáhej na svou krev, to je nejsvatější přísaha a její porušení znamená jistou smrt."

"Přisáhám," Grega zradil vlastní hlas, odmítl vyklouznout z krku, někde se zasekl a nechtěl ven.

A ten nepříjemný pocit kolem žaludku, ale přeci děda říkal že... a co řekne děda platí. "Přisáhám na svou krev."

Sam pokýval vážně hlavou a naklonil se ještě o pár palců blíž k chlapcově obličej. "Dnes ráno, Gregiii," protáhl a odmlčel se: "Dnes ráno, pamatuj na svou přísahu chlapče..." Greg jen přikývnul. "Dnes jsem poprvé spatřil svůj odraz v zrcadle," dokončil Kiske vážným hlasem a opět se narovnal. Gregory ho jen němě pozoroval s vytřeštěnými očima.

Sam se podíval do papíru, co mu chlapec podal a začal se prohrabovat regály. "Mouka, olej, tekutý podpalovač, česnek... hm, česnek? Mám ti k němu přidat i několik dubových kolíků a krucifix Gregi? Chystáte se s Petersonovic Zrzkem na protivampýrské tažení? On je přeci slavný lovec upírů, nebo se snad mýlím?"

"Já... já..." koktal Greg a uhranutě hleděl do bledé tváře schované za tmavými brýlemi. Kiske se začal smát. Byl to nakažlivý smích a Greg se k němu po chvilce ulehčeně přidal. "Dostal jsem tě co?" chechtal se Sam, když vykládal další zboží na pult a pomáhal ho skládat chlapci do tašky. "Pozdravuj dědu chlapče a nezapomeň si ten česnek pověsit na dveře a okna." Greg se znovu začal smát a opustil obchod.

Venku zahlédl na protější strany ulice Kytkovanou Mary, jak zasněně hledí do výlohy obchodu s látkami, kde bylo vystaveno několik nových květovaných vzorů. Mary bude mít brzy nejspíš něko-

lik dalších šatů, pomyslel si Greg. Neustále přendával tašku z jedné ruky do druhé, nakonec si ji hodil přes rameno. Děda se sice snažil chlapcům nákupy co nejvíce odlehčit, ale tentokrát to bylo na Grega dost těžké. Zvolna stoupal do mírného svahu za městem a mířil k prvním stromům. Zastavil se, od domova ho dělil jen asi míli široký pruh lesa. Znovu si přehodil tašku z jednoho ramena na druhé a znovu vykročil. Ušel asi deset kroků, když se za ním ozvalo volání. Od města k němu běžela postava oblečená do světlých ošoupaných jeansů a kostkované košile, mávala na něj. Greg ho v Ploješti potkával zřídka, nedokázal si rychle vybavit jméno.

"Sakra," starý Lester Boder se chytil za čelo. "Svíčky, zapomněl jsem mu tam napsat svíčky," mumlal a jeho žena jen zakroutila hlavou. "To ho tam chceš hnát ještě jednou?" obrátila se na něj.

Děda jen pokrčil rameny: "Co není v hlavě musí být v nohou."

"Tak to by se ti tak hodilo, ty starej dědku, co není v tvé hlavě musí odběhat jiný nohy."

"No tak pošlu ke Kiskemu Briana, ten se určitě rád proběhne, vid' synku?" Brian horlivě přisvědčil, protože se chtěl vyvléknout z uklízení, které mu chtěla odpoledne dopřát babička.

"Tak to teda ne," paní Boderová založila panovačně ruce v bok. Byla to drobná žena, ale když se rozčílila a nasadila výhružný tón, jak to právě udělala, klopil hlavu i Lester. "Brian bude teďko k ruce mmě. Ty jsi ho proháněl doteď, mmě pomůže v domě. A když už jsi na něco zapomněl, tak pořádně prožen ty svý starý kosti do města sám. Když vyrazíš hned, stihneš ještě Gregoryho v Ploješti."

Děda si pro sebe něco tiše hučel a vrtěl sebou

na židli, ze které se mu očividně nechtělo vstávat.

"Možná že ty svíčky tak rychle nepotřebuju, snad by pro ně mohli kluci zaběhnout zítra."

"Starej, zapomešlivěj a ještě ke všemu líněj. Dnes odpoledne ti má přijít pomoci Alan a pochybuju, že bez nových svíček ten traktor zprovozníte. Když už jsi si usmyslel, že ten starý krám budete dohromady dávat zrovna dnes, tak ti nezbude nic jiného než se hezky projít. Navíc má zítra Sam obchod zavřený, to jsi zapomněl?"

Lester si jen povzdychl a pomalu se začal zvedat od stolu, sundal z věšáku vedle dveří košili a nasoukal se do ní.

"Když sebou s Gregim hodíte, nebudu vám ani muset znovu ohřívát jídlo, ale to se musíš pohybovat trochu rychleji než teď starouši," Katy Boderová už se na svého muže ani neotočila. Brian se jen nepatrně usmíval, babička dokázala někdy dědu pořádně prohnat, konec konců, on jí taky. Při zmínce o obědu, který už začínal kolem vonět, přidal Lester na tempu a za chvilku už kráčel po cestě k lesu. Samozřejmě u toho nezapomínal ještě náležitě mrzoutsky bručet, ale jen do té doby než si byl jistý, že ho nikdo neslyší. Jakmile zmizel z dohledu do stínu prvních stromů, opatrně se rozhlédl a vytáhl za náprsní kapsy pomačkanou balenou cigaretu a benzínový zapalovač. Brian s Gregorym neměli tušení, že děda kouří a Katy si myslela, že už dávno přestal, ale Lester si ještě čas od času dopřál cigaretu, kterou si někde potají ubalil. Katy by ho na místě zabila, kdyby zjistila, že ještě kouří. Při jeho záchvatech kašle, kterými trpěl, o něj měla strach. Často mezi nimi ve vzduchu poletovala nevyslovená otázka, kterou ani jeden z nich nechtěl vyslovit. Ale Lester tvrději odmítal jít k doktorovi, aby zjistil příčinu jeho kašle. Tvrdil, že když už jednou někdo jde

k doktorovi, ten mu najde tolik nemocí, předepíše hromadu pilulek, ze kterých se akorát dotýčný otráví. Skončí na vršku za Ploještí v nazežených šatech, hezky upravený, pěkně šest stop pod zemí.

Že nechá pana doktora pozdravovat. Stejně neměl Gatese, upjatého hrobníka s rybíma očima nijak rád a v nejbližší době mu rozhodně nehodlal udělat sebemenší kšeft.

S přivřenými víčky vychutnával kouř tabáku, který mu mlčky přidával k nákupu starý Samuel Kiske. Připadali si při tom jako nějaký překupníci.

Přesušený tabák v cigaretě zapraskal, Lester ještě jednou natáhl a vykročil k Ploješti. Doufal, že zastihne vnuka ještě někde ve městě, aby ho nemusel hnát takovou dálku zpátky, počítal, že se domů vrátí společně. Jenom zaskočí ke Kiskemu, vyzvednou svíčky a budou spěchat na pořádný oběd.

Odpoledne přijde Alan a pustí se do opravy traktoru. Vypadalo to na dlouhé odpoledne, traktor byl už spíš muzejním kouskem, ale pořád ještě sloužil dobře, potřeboval jen trochu poškádlit. Alan byl mladý pomocník z dílny Joea Drenera, velice mladý a velice šikovný. A hlavně byl ochotný táhnout se přes les až k Boderům. S těmito myšlenkami kráčel Lester přes les, pomalu dokuřujíc cigaretu, která ho už začínala pálit v prstech. Vyrušení z jeho zamyšlení bylo náhlé. Křik zazněl nečekaně, byl tlumený a krátký.

Agent Weber si zkoumavě prohlížel starého muže sedícího na židli proti němu. Starcovi už přestala téct krev z nosu, ale tvář měl ještě zrudlou po prudkém úderu. Weber byl vzteky bez sebe a když odešel Graffin pro kávu, neudržel se a podal si Martina po svém. A ten zmetek Graffin ho tak ponížil, a ještě před obžalovaným. Vynadal mu tím svým protivně klidným hlasem, který byl mnohem horší, než kdyby na něj řval. A Weber si byl jistý, že zahlédl posměšek v Martinových očích, ten smradlavý dědek se mu vysmíval. Ten parchant, co rozpáral nejméně tři děcka, se mu smál a Graffin tady žvaní něco o právech obžalovaných. Jaký práva mají bastardi jako ten, co sedí naproti němu? Plynovou komoru, nebo kulku do zátylku a předtím zlámat všechny kosti. Zařídí Graffinovi nějakou pěknou službu na nějakém zapáchajícím zapadákově v roli buranského hlídacího psa, stejně tupýho jako třeba ten Morris z Ploješti. Ti by sami nevypátrali ani, kam jim stará dala umělé zuby, všechno museli zjistit oni, tady v úřadu. A teď se mu ten starej mrzák směje do obličeje. Kdyby tu s nimi nebyl Graffin, vymlátí by z něj duši. Za tu dobu, co ho podrobovali výsledku, z něj nic kloudného nedostali. Ale jak se tvářil, když mu předhodili ten incident z armády. Jak ztratil hlas, když před něj Weber položil fotografie seržantky Sue Curtisové, pokryté modřinami, jak do ní ten dědek kopal. Ruku ohnutou v nepřírozeném úhlu, kost rozlámanou dopadem boty. Weber očekával, že se sesype a všechno vyklopí, celý se klepal. Ani se těch fotek nedotkl a dívat se na ně taky dlouho nevydržel. Už to vypadalo, že jim podepíše plné doznání, ale Martin se zasekl. Zatvrdil se a na další otázky odpovídal vyhýbavě, nebo vůbec ne. Weber neustále dokola opakoval jména dvou známých obětí, pořád očekával, že Martinovi něco uteče a potom se do něho pustí, zasekne drápy a rozcupuje tu zrůdu na kusy. Ale pořád bezvýsledně. A když odešel Graffin na chodbu k automatu, neváhal ani chvíli, skopl Christophera na zem, se zadostiučiněním sledoval, jak mu z nosní dírky vytéká pramének krve, jak se muž snaží vykřiknout, ale

vzápětí ho umlčí tvrdá rána, při které praskl horní ret. Kdyby ten cucák Graffin nepřišel tak brzy, dostal by z něj všechno, všechno! Ale teď musí dál pokračovat v nekonečném kolotoči otázek, na které mu Martin odmítá odpovědět. "William Pruitt?

Shannon Baraová? A ta další, co jí našli tam u vás?

Kolik ještě dalších? Kolik dalších, ať už mají vlastní jména nebo jenom čísla? Mluv ty hajzle, kolik?!"

Weberovi vystoupily žíly na krku, obličej měl rudý jak na Martina řval. Ten jen neustále vrtěl záporně hlavou. "Pruitt, Baraová! Kdo další, tak odpověz, ty křiplo!" vstal ze židle a horní polovinou těla se naklonil přes stůl. Graffin se napjal, očekával, že budou padat další rány, ale Weber se dlaněmi opřel o desku stolu. Prsty zatnuté v pěst, klouby mu zbělely, Graffin věděl, že kdyby v této místnosti nebyl, Christopher Martin by skončil v lepším případě s několika zpěraženými kostmi.

V druhém případě by musel Weber uplatnit vyšší konexe, aby ho z toho vysekaly. Ale kdo by si dělal nějak zvlášť těžkou hlavu z vychladlého těla s visáčkou na palci jménem Martin. Je jen otázka času, kdy si plíce naplní plynem v komoře. Za Williama, rozčtvrceného a napůl pohřbeného ve škarpe nedaleko Ploješti v šedesátém čtvrtém roce, stejně

tak jako za Jane Doe, bezejmennou dívku, která měla svůj vlastní mělký hrob o osm let později a o pár stovek stop dál od Pruittova. Za devítiletou Shannon Baraovou, nejmladší ze známých obětí. Za ně a za všechna další nenalezená těla, zohavená, znásilněná a odhozená někam do bláta, jako kus nepotřebného nábytku. Za ty všechny skončí tenhle tvor, který už ani nemůže být člověkem, v plynové komoře. Možná je ten trest příliš nízký, ale je nejvyšší, jaký může společnost udělit.

A přijde, až určí nejvyšší soud, do té doby si na

Martinovi nemůže Weber vybijet vztek podle vlastního přání. To vše se honilo Graffinovi hlavou, když sledoval vztekem rudého Webera a starce schouleného na židli, zatvrzele odmítajícího pronést jediné slovo. Přejížděl pohledem z jednoho na druhého, v dlaních mačkal plastový kelímek vychladlé kávy z automatu, které si ani nesrkl. Ta, kterou přinesl Weberovi, se proměnila v tmavou kaluž na podlaze, dekorovanou rozšlápnutým kelímkem, a několik tmavých skvrn na Weberových kalhotách.

"V Maine jsi rozpáral devítiletý děcko! Shannon Baraová! Pruitt a ta druhá v Ploješti! Potřeboval sis dokázat, že jsi velkej chlap, co?! Na někoho, jako byla seržantka Curtisová už by si nestačil, tak ses ukájel na malejch dětech, jaký to bylo, křičeli?

Prosili? Dělal ti to dobře, Martine?"

Chris něco potichu zamumlal.

"Co jsi říkal? Mluv nahlas, nerozuměl jsem ti!"

Tak zopakuj to!" Weberův obličej byl kousek od Martinovo. Chris se z ničeho nic na židli narovnal, Weber sebou cukl, jako by ucítil nějaké nebezpečí, možná se zalekl, že stařec by si mohl troufnout na Curtisovou a nejen na ni. Mohl by si troufnout i na Webera. Ale Chris neměl v úmyslu někomu něco udělat. Vypadalo to spíš, jako by se probudil z nějakého snu. Prohlížel si oba agenty, jakoby je viděl poprvé v životě. Prohlížel si výsledkovou místnost, prohlížel si své vlastní roztržené prsty, scvrklé stářím. Zvolna je zdvihl do výše očí, dotkl se rtů.

Bolest z rozraženého rtu mu cukla levou tvář, na hřbetu ruky mu ulpěla krůpěj krve, která ještě nestačila zaschnout. V jeho očích byl údiv. Weber v tu chvíli myslel na dvě věci, buď Martina praštil trochu moc, nebo to bude chtít uhrát na nepříčetnost, ale to mu nevyjde. Jakmile si agent uvědomil, že na něj stařec nechce zaútočit, znovu za-

ujal svou polohu v předklonu nad stolem.

"Tak nerozuměls?! Zopakuj co jsi říkal!"

"Nic jsem neudělal, vůbec nic..." mluvil tiše, hlas se mu trásl. Marně se snažil ovládnout chvění rukou, marně.

"Nic jsi neudělal? Nic ti neříkají jména Pruitt, Baraová? Neznáš? Samozřejmě, jak mě to jen mohlo napadnout. Sue Curtisovou, jak předpokládám, si taky samozřejmě neznal. Nebo se snad pletu?"

"Sue..." znělo to spíš jako vzdech.

"Takže na seržantku Curtisovou si snad vzpomínáš?"

"Nikdy bych jí neublížil, našel jsem jí tam, ale nevěřili mi..."

"Samozřejmě, že ti strašně ukřivdili..." přerušil ho Weber. "Ty bys jí nezlomil ani vlasek, stejně tak, jako bys nikdy neublížil jedinému sladoučkému děťátku, že? Představ si ty nevinné usměvavé tvářičky, kraťoučké sukýnky a ten růžovoučký poklad, který pod nimi ukrývají! Něco, čeho se nikdo doposud nedotknul, stačí jen, abys natáhl ruku a sám se obsloužil, dokážeš si to představit? Nemáš právě teď chuť si něco takového dopřát?" Weber cítil, že Chris začíná být u konce sil, cítil, že se něco v tom staříkovi láme, a on to chtěl pořádně chytit a vytrhnout to z něj. Martin jen nechápavě vrtěl hlavou. "Neublížil jsem nikomu, já jen..."

"Co ty jen?!" vyštěkl Weber.

"...jen květiny, pěstuju květiny, to je vše."

Zbláznil se, Graffin sklonil hlavu a zahleděl se do stále plného kelímku s kávou. Zbláznil se, nebo si z nás utahuje.

"Květiny? Seru ti na tvý kytky ty prašivej parchante! Rozpáral si malý děcka! Vopíchal si je, dokud ti nevychladly!

Strkal si to svoje starý smrdutý péro do mrtvol malých dětí! Cákal si to na ně, musely

tě hodně vzrušit, sperma měly po celým těle, tak už to konečně vyklop ty hajzle!"

Chris se na něj podíval, oči nevěřicně rozšířené. Jeho tvář, jakoby prošla změnou. Nejdřív ustrašený, zkroušený, teď se mu v obličejí objevilo něco, co ani jeden z agentů nečekal, že by tam spatřil.

Ticho trval pár vteřin, ale zdálo se strašně dlouhé, potom se začal Martin smát. Webera to naprosto ochromilo, čekal, že se Chris sesype, toužil ho vidět zlomeného a teď se mu smál do obličej, přímo křičel smíchy.

"Co je ti k smíchu?! Co je tady k smíchu?!" Graffin nejprve zahlédl Weberovi pěsti, jak se zatínají a rozevírají, tepna na krku mu naběhla a pulsovaly v ní přívaly krve. Agent Weber udeřil tak rychle, že Graffin ani nestačil reagovat, možná byl příliš ochromen nečekaným výbuchem smíchu. Než stačil zasáhnout, povalil už Weber Chrisa na zem a proměnil mu obličej v kaluž krve. Úder za úderem dopadala pěst do starého obličej, ale ten nepřestával s tím šíleným smíchem!

Graffin uchopil Weberova ramena a snažil se ho odtáhnout, ale bylo to, jako by chtěl vytrhnout strom z kořenů, agent se jen ohnal a udeřil i svého kolegu. Graffin se zhroutil na zem pod jediným úderem, který jakoby ani nevyšel z napohled drobné Weberovy postavy.

"Ty špinavý prase! Čemu se směješ! Co je tady k smíchu?!" opakoval stále dokola jako zaseklý gramofon, každou otázku doprovázela jedna rána.

Musel zešilet, uvědomil si Graffin, když se zdvihl ze země, aby se ho znovu pokusil odtrhnout. Zároveň, jak se zdvihl, uvědomil si další věc. Místností se ozýval Weberův křik a mlaskavé zvuky, jak se mu klouby nořily do zkrvavené hmoty, která ještě před několika okamžiky byla obličejem. Ale smích uti-

chl. Weber dál křičel, ale odpověď stále nedostával a tělo do kterého zuřivě tloukl, připomínalo spíš hadrového panáka,

kterému někdo z rozmaru nabarvil hlavu načerveno.

"Webere! Weberé!!!" ve stejné chvíli, kdy Graffin zakřičel, rozrazil se dveře výslechové místnosti a dovnitř vběhli dva muži služby, kteří stáli na chodbě. Možná to byl spíš zvuk s třeskutím otevřených dveří než Graffinův hlas. Zarazil se s paží napřaženou k úderu, druhou rukou si přidržoval Martina za vlasy. Pomalu se obrátil a podíval na příchozí. Po tváři mu stékali krůpěje Martinovi krve.

"Pusť ho," znělo to spíš jako prosba. Hlídka nechápavě hleděla na Webera a mrtvého muže v jeho ruce.

"Weber?" Graffin se snažil, aby se mu netřásl hlas.

Celou noc se snažil marně usnout, a když se mu to na pár minut podařilo, vždy ve snu viděl muže, jak mlátí do mrtvého těla a stále opakuje: "Tak čemu se směješ?! Čemu se směješ ty z kurvy synu?!" Pořád dokola.

"Okamžitě odvolán ze služby. Ta věc je pořádný průser, Graffine. Ve správě je napsané, že Christopher Martin zemřel na selhání srdce, nedalo se nic dělat." To se tedy skutečně nedalo, pomyslel si Graffin, vše se stalo během několika nekonečných vteřin. Několik vteřin a Weber dokázal ubít člověka k smrti.

"A průser je to o to větší," pokračoval Stephenson, přímý nadřízený Graffina a ex-agenta Webera, "že jsme neměli nejmenší tušení, že Shannon Baraová byla rozená Weberová."

"Cože?" Graffinovi vyschlo v hrdle.

"Weberova dcera z prvního manželství, jeho je-

diné dítě. Její matka se po rozvodu vrátila ke svému dívčímu jménu a zároveň ho dala i své dceři.

Neměli jsme nejmenší tušení..."

Graffin nenacházel slova. Znovu mu před očima vyvstal pohled na zuřivý útok na směřujícího se Martina. Znovu viděl celý výslech, tu Weberovu agresivitu a nenávist, vůči starci sedícímu na straně obžalovaných. On ho chtěl zabít od samého začátku, on věděl, že jakmile ho bude mít proti sobě, zabije ho, docházelo Graffinovi. Proto měl ten nezměrný zájem na Ploješťském případu, pro něj to byla povinnost, bylo to osobní. Pomsta je vždy osobní.

"A to ještě není všechno," pokračoval Stephenson. "Záležitost s Martinem se pokusíme... Ne my musíme zajistit, aby celá ta věc zůstala pod pokličkou. Protože to není jediná špatná zpráva tohoto dne. A abych řekl pravdu Graffine, je to pěkně zkurvenej den," dodal potichu a natáhl se přes stůl, aby podal Graffinovi nějaký dokument.

"Co to je," zeptal se agent zbytečně, protože jakmile přečetl prvních pár slov, bylo mu to jasné, a jak četl dál, věděl, že tenhle den je skutečně pěkně zkurvenej. Krevní skupina zjištěná podle spermatu nalezeném na tělech obětí byla shodná s krevní skupinou Christophera Martina.

V inkriminovaném období u všech tří známých vražd byl na stejném místě i ve stejném čase smrti.

Graffin dočetl spis z patologie, z pitvy Martina, která byla uskutečněna dnes v ranních hodinách.

Ani si neuvědomil, že zprávu zmuchlal do malé kuličky a hodil na zem. Stephenson ho při tom sledoval, neřekl na to jediné slovo.

Ve zprávě byla určena příčina smrti, složité a vědecky, stačilo by tam napsat: umlácen k smrti.

Tato okolnost byla Graffinovi známa více než dob-

ře. Co mu známo nebylo, stálo pár odstavců níž: rakovina prostaty, podle lékařského zápisu byla varlata Christopheru Martinovi odstraněna v nemocnici ve Stenlay, v roce šedesát dva. Dva roky před smrtí Williama Pruita.

Gregory pozoroval běžící postavu, mezitím si těžkou nákupní tašku položil na zem a mluvil si rameno, do kterého se mu bolestivě zařezávaly popruhy. Už rozeznával tvář příchozího, Andy, ale nemohl si vzpomenout na příjmení. Uklízel u nich ve škole, potkával ho někdy odpoledne po vyučování, jak mířil do místnosti, kde měl uloženy čistící prostředky. Když si byl Andy jistý, že ho Greg slyšel, přešel z běhu k chůzi, směšně se při tom klátil ze strany na stranu. Vyzáblá postava se směšně dlouhými končetinami, děti mu mezi sebou říkali pavouk, ale dávali si pozor, aby je při tom nikdo neslyšel. Jednou se Zrzek Peterson zmínil před rodiči o Pavouku Andym, a druhý den ukazoval spolužákům záda zdobená rudými šrámy od otcova řemenu. "Opovaž se ty nebo kdokoliv s těch tvých nevychovaný kamarádů říkat něco hanlivého o Andym," opakoval Zrzek otcova slova. "Měli by jste ho mít všichni za příklad, vrátil se z takové dálky, aby se postaral o nemocnou matku, snaží se vydělat pár babek prací, o kterou nikdo nemá zájem, aby matce přilepšil. Přitom by mohl klidně dělat ředitele nějaké firmě v jakémkoliv velkém městě. Místo toho zahodil svou vlastní kariéru a pečuje o svou mámu. Doufám, že až budu starý a nemocný, zachováš se ke mně stejně tak, jako by se zachoval Andy. Vyříd' všem těm tvým kamarádům, že jakmile se doslechnu, že jste ho pomlouvali, seřezu je všechny na jednu hromadu a jejich rodiče mi dají jenom za pravdu." V tom, že by mu

ostatní rodiče za seřezání svých vlastních ratolestí ještě poděkovali, měl pan Peterson pravdu. Možná ne právě kvůli Andymu, ale kvůli jeho matce určitě. Agatha Farroová byla stále velice oblíbená, měla ve městě spousty přátel, kteří na ní nenechali dopustit. Zastánce měla hlavně mezi muži, kteří si ještě živě pamatovali, jak jí záviděli Liamovi Farroowi.

Říkat Alanovi Pavouk nahlas, by se skutečně nemuselo vyplatit.

"Jdeš domů?" Andy mezitím došel až k Gregimu. "Jseš přeci mladý pan Boderó ne?"

Brian?"

"Gregory."

"Jasně, Gregory, promiň. Brian je tvůj bratr, že?"

Alan měl tichý melodický hlas, navíc se Gregimu nestávalo, že by se mu někdo dospělý omluvil za to, že si spletl jeho jméno s Brianovým. Navíc mu řekl mladý pan Boderó, a to se chlapci velice líbilo.

"Jo, Brian je můj bratr, ale ten je doma."

"Potřeboval jsem něco od tvého dědy, nebude ti vadit, když tě doprovodím? Můžu ti alespoň pomoci s tou taškou, vypadá to, že si tě někdo spletl s nákladákem, když ti naložil takovou fůru." Gregi se zahihňal. Nikdy neměl příležitost s Andym mluvit, vlastně s ním nikdy nemluvil žádný z jeho vrstevníků. Zdálo se jim, že se Andy straní jakékoliv

společnosti. Když se ocitl tak těsně vedle něj, už mu nepřipadal jako pavouk. Pobledlá tvář s modrými očmi skrytými za tenkými skly brýlí s kulatými obroučky. Na tenkých rtech nepatrný úsměv, mladá tvář, ve které se předčasně objevily vrásky, možná právě starostmi o matku. Andy od něho vzal tašku a lehce si jí přehodil přes rameno, jako by vůbec nic nevážila. Vykročili společně k pásu lesa.

"Co potřebujete od dědy?" zeptal se po chvíli

Gregory.

"Klidně mi tykej, Gregi, není to dlouho co jsem chodil do stejné školy jako ty. Možná máš po mně i lavici. Chodíš přeci do té malé třídy na konci chodby nebo ne? Jediné, která má tabuli natřenou na zeleno?"

"Jo, přesně tam chodím, sedím v poslední lavici u okna."

"Fakt? Tak to je skvělý, to je moje lavice, je tam ještě pořád vyřezáno A+C?"

"Je, v horním rohu, to jste tam udělal..." Andy se na něj podíval a trochu se zamračil. "Totiž, to jsi tam udělal ty?"

"Bylo mi asi tolik co tobě. A – to jsem byl já a C – byla Carol, moje první velká láska," Andy se zasmál. "Už jsi měl taky svou první lásku?"

Gregory se zamyslel: "No... já mám rád dědu s babičkou, a taky Briana, i když mě občas pěkně štve."

"Tak jsem to nemyslel Gregi."

"A jak jsi to myslel?"

"Vždyť přeci víš, ne? Jasně, že máš rád své prarodiče i svého bratra, i když tě nejspíš dokáže pěkně naštvat, ale od toho přeci starší bráchové jsou."

Já nikdy žádného sourozence neměl, ty mi na to můžeš říct, že se alespoň nemusím s nikým zlobit.

Ale abych byl upřímný, strašně rád bych se z někým takovým zlobil, ale bohužel to nevyšlo. Víš můj táta..., " na chvíli se odmlčel. "Můj táta umřel dřív, než mi mohl nějakého bratra nebo sestru pořídit."

"Já jsem svého tátu nikdy neviděl a máma umřela."

"Já vím, Gregi, je mi to líto. Dá se říct, že jsme vlastně takové spřízněné duše. Asi toho máme dost společného, nemyslíš?"

"Asi jo."

"Tak byl už jsi někdy zamilovaný? Já tenkrát do Carol úplně šíleně. Ale jediné, co z té lásky zbylo, je jen ten nápis na desce lavice."

Greg stále mlčel, ale Andymu neunikl letmý náznak ruměnce na chlapcově tváři. "Je mi to jasné, nemusíš nic říkat, ale myslím si, že se nemusíš za nic stydět. Správný chlapi, jako jsi ty a já, se za své city stydět nemají, co?"

"Je tam taková jedna holka...", Greg se trochu zakoktával.

"Taková jedna holka," odfrkl si Andy. "Taková jedna holka, takhle se přeci nemluví o děvčeti, které máš rád, nebo dokonce o děvčeti, které miluješ."

"Jmenuje se Kirsten."

"Kirsten Gatesová? Ta roztomilá dcerka Sarah Gatesové? Máš vytříbený vkus kamaráde, skutečně máme spolu hodně společného."

"Jenomže ona má oči jen pro Patersonovic Zrzka."

"Toho malýho chcipáčka? Gregi, nesmíš být taková srábotka. Nakopej tomu zrzounovi pořádně prdel a on se přestane hodně rychle motat okolo tvého děvčete."

"Ale Kirsten není moje děvče, já jí mám jenom rád."

"Když jí máš rád, tak to je tvoje děvče," Andymu ztvrdl hlas. Když se Greg znovu podíval do jeho tváře, už nebyla tak bledá, byla rudá vzteky.

"Andy, není ti něco?" zeptal se chlapec trochu ustrašeně.

"Když jí máš rád, tak to je tvoje děvče," opakoval Andy. "A když si tě nevšímá, tak jako si mně nevšímala Carol, vezmi nůž a vyřež do lavice svoje a její iniciály. Nejdřív do lavice a potom do ní. Když

ji nestojíš za jediný pohled, není nic víc než jen obyčejná malá děvka. Musíš jí ukázat co jsi zač, dát jí za vyučenou.

Vyšukat jí tu malou smrdutou díru, až bude řvát bolestí."

"Andy, prosím tě, co..."

"Zavři už konečně klapačku, ty malej posero!"

Nejsi schopnej ukázat jedný malý čubce, že si s tebou nesmí zahrávat!" Andy už jen chrčel, shrbený hleděl Gregorymu přímo do očí. Greg ani nepostřehl, kdy Farrow sundal z ramene nákupní tašku, náprah jeho paže viděl jen nezřetelně a ve chvíli, kdy mu taška narazila do hlavy, byla už jen tma.

Lester Bodero se zastavil v půli kroku. Oharek cigarety mu vypadl z prstů do kolejí vyjetých za roky do cesty a se zasyčením uhasl v kaluži, která se ve stínu udržela od nedávných dešťů. Po výkřiku, který zazněl lesem, utichly veškeré hlasy ptáků, na vteřinu zavládlo naprosté ticho. To nebyl křik, kdy na sebe povykují rozdováděné děti. Neměl ani nic společného s výkřikem leknutí, když na někoho z křoví z ničeho nic vybafne a následuje ho smích.

Nebyl to ani výkřik, když někdo zakopne a praští se o kámen vyčnívající ze země. Tohle byl křik hrůzy, bolesti a strachu. Vyděšený křik, který si nelze splést s žádným jiným. A byl to výkřik někoho, koho Lester velice dobře znal, někoho, koho miloval celou svou duší. Dlouhou vteřinu se práci vyplašeně skrčili ve svých úkrytech, vítr utichl, listí přestalo šumět. Vteřinu stál Lester v podivném postoji na jedné noze, přesně v pozici, ve které výkřik zaslechl. Ticho lesa přerušil on sám.

"Gregory!" Jeho hlas opět probudil les k životu.

Jakoby okolí povzbuzovalo jeho běh, jako by ho chtěl les popohnat kupředu. Lester po pár desít-

kách metrů cítil v svých plicích spalující žár, krk mu stahoval nával kašle, hrozící každou chvílí vybuchnout. Běžel, nevnímal si slabosti svého těla a běžel směrem, odkud slyšel křik. Odkud slyšel Gregoryho křik! Na paseku obklopenou dokola hustým křovím doběhl ve stejném okamžiku, kdy zaslechl nějaký hlas. Hrubý, chraplavý hlas, který mu nebyl ani v nejmenším povědomý. Nerozuměl slovům, vnímal jen to nenávistné zabarvení. Proskočil křovím a uviděl je oba. Viděl je jen krátký okamžik, přesto si později celou scénu vybavoval naprosto jasně, do nejmenších detailů. Jako by měl před sebou důvěrně známou fotografii. Viděl svého vnuka ležícího nahého na zemi, jeho oblečení roztrhané a rozházené kolem, viděl krev stékající chlapci z rozbité hlavy, slyšel jeho tlumené steny. Viděl Andyho Farrowa, jak nad ním klečí, jak mu tlačí hlavu do vrstvy listů a druhou rukou zuřivě masturbuje nepřírozně velký, naběhlý penis, mřící mezi chlapcovy puky. Viděl lesk čepele nože, napůl zabořeného v hlině, těsně vedle chlapcova krku.

Vzápětí se fotografie ztratila a nahradila ji jiná, celou jí zabírala Andyho tvář. Stáhnutá vztekem, rudá krví, hrnoucí se mu do hlavy. A ledově chladné oči, nehybné jako oči hada, pozorující starého muže, který se tak nečekaně vynořil na druhé straně paseky. Z úst mu vycházelo chrčení, jakoby Lester proti sobě ani neměl člověka, ale vzteklého psa. Bodero chtěl vykřiknout, ale oheň hořící mu v plicích spálil každý zárodek hlasu. Do dosud nehybné Andyho tváře udeřila tvrdě Lesterova bota. Farrow zavyl, jako poraněné zvíře, jako šelma, kterou nějaký silnější druh odhání od její oběti. Z nosu vytryskl pramének krve, Lester se znovu napřáhl k úderu, snažil se dostat toho tvora co

nejdál od nehybného chlapce. Ale druhá rána už nedopadla. Andy uhnul a zachytil starce za lýtko, druhou rukou mu zachytil druhou nohu a strhl Lestera na zem. V zápětí mu koleno drtil hrudník a pěstí udeřil do starcova obličeje, znovu a znovu.

Bodero viděl jenom mlhu, ze které jen občas prosvítla Farroova tvář. Cítil jen několik prvních úderů, než ho zpola omráčily a otupěly. Andy malátně vstal. Střídavě hleděl z jednoho ležícího těla na druhé, jakoby se rozhodoval. Nakonec vykročil ke Gregorymu. Oblečený jen v rozhalené košili, v rozkroku se mu houpal penis, který doslova pulsoval krví. Šel těžce, pomalu, zastavil se nad chlapcovým tělem a shýbl se k zemi pro zabodnutý nůž. Lester ho viděl rozmazaně, ale i přes hučení v hlavě zaslechl slabý Gregoryho vzdech. A zároveň ucítil kámen pod svým tělem. Pro Andyho přestal v tu chvíli existovat. Farrow si přizvedával chlapce a rozevíral mu zadnici. Lester se namáhavě posadil a nahnal kámen, prsty se mu kolem něj lačně sevřely. Přinutil roztřesené nohy k poslušnosti, vstal. Andy se začal pohybovat dopředu a dozadu, špičkou nože přejížděl po zádech sténajícího chlapce, rozrušený na nejvyšší míru přestal vnímat své okolí. Zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral řev ukojeného zvířete, pozdvihl ruku s nožem v náprahu. Ale Lesterova ruka dopadla dříve, než se ocel stačila zabořit do Gregoryho zad.

Udeřil jednou, Andymu vypadl nůž z dlaně. Překvapeně se na starce otočil, ústa otevřená, jakoby chtěl něco říct, ale než to stačil udělat, kámen dopad znovu. A zase. Lester Bodero cítil, jak lebka pod úderem praskla, ale nepřestával. Také v něm se probudila šelma, bránil své mladé. Ke smyslu ho probral až další Gregoryho sten. Teprve potom odhodil zakrvácený kámen.

vyslechli Boderovu výpověď. Tváře měli pobledlé, nepřerušili ho jediným slovem. Během další hodiny stál Lester znovu na té pasece. Mezitím poslali do Boderova domu doktora Gase. Lester se na šerifa a jeho zástupce díval přes Farroovu mrtvolu.

Další fotografie, která se mu dlouho potom vybavovala. Tělo oblečené jen do zrudlé kostkované košile, ležící na zkrvavené trávě hned vedle kamene velkého asi jako mužská pěst. Tělo má podivně zcvrkou hlavu, pomačkanou jako dřevěný míč. Vidí sám sebe jak zahaluje vnuka do svých vlastních šatů a bere ho do náruče. Opouští paseku, kam se téhož večere ještě vátí, ale to už nebude sám.

Do svého domu přichází zezadu, Katy, která ho vidí s nehybným tělem v náruči první, umlčuje gestem a posílá jí odvést Briana do svého pokoje.

Vyprávěl jí všechno, zatímco se starali o Gregoryho. Přišel k sobě za necelou hodinu, byl zmatený, pamatoval si jen útržky toho, co se stalo, chvála bohu. Nechal Katy, aby se o něj postarala a odešel do Ploješti. Pro doktora a pro šerifa Morrisa.

V kanceláři byl spolu s Leem i Paul Tollett, mlčky "Co uděláš Lee? Půjdu před soud?"

Šerif neodpovídal, ani Tollett se k tomu neměl.

Oba na sobě cítili Boderův pohled, ale nedokázali se odtrhnout od těla mladého Farrowa. Morris se otočil na Paula.

"Přivez lopatu, Paule. Tady tu zrudu nikdo hledat nebude."

"Ploješť je malá díra," odmlčel se Greg a já jen němě hleděl na své dlaně. "Všichni se znají, každý ví o každém všechno. Ale myslím, že tohle zůstalo jen mezi námi, Morrisem, Tollettem a doktorem Gatesem. Nikdo z nich o tom už nepromluvil ani

slovo. Lee, který znal Andyho od dětství tím byl otráven, Tollett, který se před podobnými druhy násilí snažil utéct z Marginu, od toho odvrátil oči.

A doktor Gates měl malou Kirsten, která mohla klidně na té pasece ležet tenkrát místo mě. Nikdo jiný se nedozvěděl, že Andy Farrow má hrob v lese nedaleko našeho domu. Lee tenkrát navštívil Agathu, Andyho matku, nikdo se nedozvěděl, co jí tehdy řekl. Byla už velmi slabá, téměř neopouštěla lůžko. Přesto asi týden po Morrisově návštěvě sebrala dost sil, aby se odvěkla do koupelny a našla břitvu, která jí tam zůstala nejspíš ještě po Liamovi. Všichni si mysleli, že Andy znovu podlehl volání velkoměsta, vrátil se nazpět do velkého světa a starou Agathu to zlomilo. Ve městě se ještě jednou objevili i nějakí federálové, aby oznámili tragickou smrt Christophera Martina, prý dostal infarkt. Po tom celá záležitost utichla. A její příčina tleje pár stop pod zemí v lesíku za Ploještí.

Nestoudný heřmánek Milan Petrák Dodnes si pamatuji, jak jsem zkoprněl, když jsem Kamilku na louce poprvé spatřil.

Můj ideál krásy, nejženštější ze všech ženských. Vzprímený stvol, listky lesknoucí se šťavnatou zelení a hlavně – fantastické drobné květy se sněhobílými plátky, vyčnívajícími pestíky, které si přímo říkají o láskování a jen malé, nenápadné tyčinky. Nebyl jsem schopný od té rostlinky heřmánku odtrhnout zrak.

"Kam to čumíš?!" ozval se vedle mě skřehotavý hlas. Povzdechl jsem a obrátil se zpět. Má zákonitá choť Sabina. Okvětní plátky ožrané, listy zaprášené, pestíky seschlé a kdoví, co bych viděl, kdybych dohlédl na kořeny. Zato oči jako ostříž a chování jak policajt.

"Ničeho se neboj," špitl mi heřmánek Karel:

"Počkáš, až pořádně zafouká vítr, Sabinu ohne tak, že nic neuvidí, a pak si užiješ." Karel je heřmánčí samec, kterému já dělám ženskou. Sice mám podstatně vyvinutější tyčinky než pestík, stejně jako on, ale od každé pořádné rostliny bez ohledu na pohlaví, se čeká, že zplodí aspoň pár semen.

Šance se objevila pozdě odpoledne. Vítr zadul a já se rychle rozhlédl po včelách.

"S-ss-ss," signalizoval jsem své známé – včele Belle a ukazoval listem směrem ke Kamilce.

Bella pochopila. Celý jsem se zachvěl, když se kartáčky dotkla mých tyčinek a já jim předal ta nejlepší ze svých pylových zrněk. Bella přebzučela ke Kamilce a já, roztřesený extází, sledoval, jak se můj pyl lepí na – vzrušením neuvěřitelně naběhlý – Kamilčin pestík.

Uplynul rok a nastal čas sledovat, jaké se komu

povedlo zplodit děti. Těšil jsem se, jací heřmánčí jako buci vyrostou z mého pylu a Kamilčina semínka. Ale než jsem se dočkal, zažil jsem šok.

Na místě, kam vítr zahnal semena mé Sabiny, vyrostla rostliňátka, která jako by z oka vypadla... Kamilce.

"Kamilo, co to má znamenat?" zaúpěl jsem:

"Snad ses nespustila s tou moji čúzou? Přece jsi jí nedělala chlapa?"

Podíval se na mě jako na ufona: "A proč ne? Ty sis se mnou užil dost a co dělám se svými tyčinkami ti může být jedno!"

Čeho je moc, toho je příliš!

"Karle, to si přece nenecháme líbit!"

"Jo, takhle to dál nejde. Ženský jsou potvory – do jedné," přizvukoval nejen Karel, ale i všichni ostatní samčí heřmánčí.

"Vykašleme se na ně.

Dohodneme se se včelami, ať nás spárují jen mezi námi. A ten název heřmánek, ten ať si taky nechají. Zní tak žensky.

Co takhle – heřman? Nebo herman?"

A od té doby s heřmánkami nesouložíme a říkáme si – rmen!

O holčičce, která si povídala s panenkami Beata Iris Černá "Jestlipak víš, Méd'o, co je dneska nového?" zeptala se holčička.

"To opravdu nevím, Alenko."

"Dneska budeme doma sami a uděláme si večírek!"

Méd'a se usmál. "To je skvělý nápad, Alenko," řekl. Panenky, které se dosud tvářily jako kus pomalovaného plastu a staré sešité hadry, vzrušeně zatleskaly. Dřevěný koníček zařehotal a žduchl do vypelichaného modrého hrocha. Hroch vyskočil Alence na klín a dožadoval se podrbání za uchem.

Jsou doma sami! To znamená, že hračky mohou mluvit s Alenkou nahlas, aniž by se ve dveřích objevila temná silueta Strašlivé Tety. Strašlivá Teta neměla Alenku ráda. Jakmile ji přistihla povídat si s panenkami, chovala se ošklivě.

Minule zlomila Viktorině ruku a zavřela Alenku na balkón.

Ted' však Alenka se smíchem probíhala bytem a chystala hrníčky, zatímco panenky se oblékaly do svých nejlepších šatiček a Méd'a na ně dohlížel.

Pomohl Viktorině s pochroumanou rukou zapnout knoflík a organizoval zasedací pořádek.

Panenky švitořily. Pipinella Méd'u škádlila:

"Méd'o, Méd'o, koník na tebe cení zuby!"

"Ale kdepak, necením," bránil se koník.

"Ceníš! Koník se cení, Méd'o!"

"Necením."

Rozumný Méd'a se zamračil. "Nechte toho.

Zlobíte Alenku," řekl. Alenka Méd'u vděčně poplácala po plyšové hlavičce. Pak začala rozlévat šálky nedělního čaje.

Kalendář ukazoval středu, ale hračky a Alenka se neřídili pravidly dospělých.

Strašlivá Teta se jmenovala Martina Jeřenicová a pracovala v obecné škole. Byla alkoholička a stará panna. Potom, co se její sestra zabila při autonehodě, vzala malou Alenu k sobě, aby ji vychovala. Dva roky to fungovalo. Holčička si zvykla na nové prostředí i nové podmínky. Vše se zdálo být v pořádku... Dokud se do Martinina života nevplížil stín. Díky němu si Martina uvědomila, jak nenávidí děti – ty hnusné usmrkané haranty, kterých vídá každý den v práci hejna. Uvědomila si, jak jí ti hajzlíci zkurvili život a nutí ji více chlastat. Děti. Za všechno neštěstí mohou ony. A Alenka je jednou z nich. Strašlivá Teta se uměla mstít. Podle nálady zavírala Alenku na balkón, bila ji smetákem a někdy, když prožila opravdu špatný den, škubala dívce vlasy a ničila její hračky.

Poslední školáci odešli před dvěma hodinami.

Martina seděla v prázdném kabinetu a nasávala vodku. Zapíjela depresi. Brečela, protože ony byly kruté. Načmáraly na dveře záchodků vulgární kresbičky a báseň o Jeřenicí Babici. Celé dopoledne vířily a drásaly jí nervy. K tomu všemu

Martině ředitel snížil plat.
Usmyslela si, že je na čase potrestat hlavního viníka.
Hroch a panenky kuckaly smíchy, koník cenil zuby, Méd'a se snažil všechny uklidnit. Viktorína plakala, protože převrhla šálek čaje a ušpinila si šatičky.
Alenka si zacpala uši a počkala, až se hračky uklidní.
Vždycky ztichly, když viděly Alenku zacpávat si uši.
Byla pro ně Bohyní. Chovala se k nim mile a trpělivě. To některé děti nedokáží.
Alenka poprosila Pipinellu a Margot, aby Viktoríně pomohly s převlékáním. Mrkla na Méd'u. Méd'a přikývl.
"Tiše," zabručel. "Alenka nám řekne básničku."
Hračkám zaskvíly oči. "Ano, ano! Básničku! Ano!" souhlasily. Alenka se uklonila a začala přednášet.
Veršičky si spontánně vymýšlela.
Starý pejsek s kočičkou a s jednohousou babičkou procházeli uličkou.
Potkali tam dědouška, co měl jehlu bez ouška.
Babička se usmála, pejsek zaště– Jejich hru přerušilo cvaknutí zámku. Strašlivá Teta přišla domů. Holčička sebou škubla a snažila se co nejrychleji poskládat hrníčky do sebe a vrátit je potají do kuchyně. Hračky se rozutekly na svá místa a oněměly.
"Aleno? Aleno! Kde jsi?"
"Tady," pípla.
Opilá Strašlivá Teta se dopotácela do dětského pokoje a spatřila děvčátko mazlit se s medvídkem.
Na koberci se válely střepy Martinina oblíbeného malovaného servisu. Tetina tvář se nafoukla vztekem. Vybuchla.
"Ony mi upadly," řekla Alenka.
Teta vyhrkla další neartikulovaný zvuk.
Nasupeně dýchala. Pak začala křičet.
"Moje hrnky! Moje hrnky z Bulharska, ty malá čubko! Viš, co udělám? Viš, co ti teď provedu, ty usmrkaná píčo?!"
Popadla Alenku za vlasy a táhla ji do kuchyně. Dítě fňukalo a nařikalo. Ne, prosím, ne. Žádné bití. Já nechtěla. Martina zuřila. Smeták a balkón (i když venku bylo chladno) se jí zdál málo.

Dnešní trest si žádal krutější prostředky. Strašlivá Teta sáhla po ostrém noži na porcování masa a mávala s ním Alence před obličejem.
"Uřežu ti ruku, abys věděla!"
Alenka zavřískla. "Méd'o! Hrošíku! Margot!
Koníku! Viktoríno! Adélko!" volala své přátele.
"Pomozte mi! Já nechci, aby mi ta zlá užízla ruku."
"Cože? Ty (facka přes obličej) jedna (další rána) čarodějnice (třetí) špinavá! Ty si ze mě budeš dělat srandu?"
"Méd'o! Pipinello! Mariko!"
Hračky v pokojíku nastražily uši. Jejich Bohyně je v nebezpečí. Co když Strašlivá Teta vyplní své hrozby a Alence ublíží? To nemohly dopustit.
S Méd'ou v čele utvořily šik a vběhly do kuchyně.
Děvčátko křičelo, plakalo a snažilo se vykroutit z ženina sevření. Hračky spustily válečný pokřik.
Panenky Martině vyskočily na záda, koník jí dorážel na nohy, hroch vyskočil a zakousl se do ruky, ve které držela nůž.
Strašlivá Teta šíleně pištěla. Vrhly se na ni hračky!
Aleniny vycpané potvory, gumové panenky a dřevěný kůň. Horší delirium ještě nezažila. Pustila divčiny vlasy i kuchyňský nůž a snažila se setřást ze sebe ty oživlé halucinace. Neexistovaly. Hračky přece nechodí a nemluví. Ty na baterky ano, ale obvykle vás nekoušou do ucha a nekřičí: "Tohle je za Alenku!"
Alenka přestala fňukat a po její tvářičce se rozlil úsměv. Sledovala, jak panenky útočí na vzteklou tetu a sraží ji na zem. Viděla i to, jak Méd'a sebral ze země nůž a ošklivě zlou tetu rozpáral. Chvilí sebou škubala, chrchlala a plivala krev, ale Méd'a – Alenčin nejmilejší Méd'a – se nedal odradit.
Podřezal Strašlivé Tetě krk.
"Ty můj Méd'ánku," řekla Alenka a sevřela medvídku nasáklého rudou šťávou, která stříkala z tety, v náručí.
"Teď už budeme navždy spolu a budeme si celé dny jen hrát, Alenko."
"Já vím, Méd'o."
Panenky při představě nekonečných dětských her skákaly radostí. Dokonce i hroch s koníkem se radovali. Alenka posadila Méd'u za stůl a ukrojila svému plyšovému hrdinovi pořádný kus masa ze zabité příšery.
"Dobrou chuť, Méd'o."
"Tobě taky, Alenko."

Prase Vladimír Sokol Pozvání od Petra mě poněkud zaskočilo. Neviděl jsem se s ním možná dvacet let, od dob, kdy jsme oba nosili na zádech školní brašnu. Žádost o návštěvu však byla naléhavá a uvedená jména předpokládaných účastníků slibovala i možnost přínosu pro můj další život a tak jsem moc neváhal.
Na druhou stranu, je doba prázdnin, proč bych si neudělal výlet na Šumavu? V redakci okresního plátku, kde pracuji, jsem oznámil nástup dovolené, druhý den zabalil pár osobních věcí, po obědě nastartoval staříčkou škodovku a vyrazil směrem na jihozápad. Přestože mě čekalo několik set kilometrů, nijak jsem nepospíchal, protože příjemná teplota

vzduchu i okolní krajina lákala k pohodové jízdě. "Když to bude nutné, přespím jednu noc v autě," uvažoval jsem a pohrdl nudnou dálnicí. Mates, jak jsem něžně nazýval svoji stodvacítku, však rozhodl jinak. Právě jsem projížděl nějakými vesničkami Českomoravské vysočiny, když autíčko zaškytalo a vpřed se začalo pohybovat jen váhavě a občasnými přiskyky. "A sakra!" zaklel jsem. Poslední stavení jsem minul asi před dvaceti minutami a kolem a nade mnou se momentálně rozprostíraly jen vrcholky jehličnatých stromů. Za normální situace by to byla velice příjemná kulisa pro jízdu po lesní asfaltce, ale za těchto okolností to pro mne znamenalo katastrofu! Dokážu na přání sesmolit článek takřka o čemkoliv, ale co se týče auta, vím jen, kam se lije benzín a občas olej nebo voda. To jsou asi tak všechny mé znalosti o motorové části mého vozu!

Zastavil jsem Matesa v naději, že až vychladne, dá si třeba říct. Asi po čtvrt hodině a otočení klíčkem, však škodovka jen škytla, poskočila a motor zase ztichl. Za celou tu dobu kolem mne neprojelo jediné vozidlo. Vypadalo to, že budu nocovat v autě, na nešíroké asfaltové silnici, uprostřed ničeho. Už jsem se s tím smířoval, když se ozvalo kašláni dvoutaktu a ze zatačky se vynořila letitá motorka ČZ. Řidič zabrzdil u mého Matesa a přátelsky se zeptal: "Co je? Nejede?"

"Ne a nevím, co s tím. Motorům vůbec nerozumím," odpověděl jsem.

"Tak si naskočte za mne," řekl ten chlapík.

"Zajedeme ke mně a brácha se na to podívá. Ten je u nás přes motory."

Nasedl jsem na zadní sedadlo a asi po čtvrt hodině jízdy jsme zastavili u osamělého přízemního stavení, krčícího se na kraji lesa. Dům neměl oplocení a nedaleko něj protékal potůček, v němž se cachtalo několik kachen.

Můj zachránce zajel k přilehlé stodole, sesedli jsme a on motorku opřel o vrata. Když si sundal přilbu a motoristické brýle, teprve jsem uviděl, že je to ještě poměrně mladý člověk, asi v mém věku, tak mezi třiceti a pětatřiceti roky.

Prohrábl si rukou zčuchané hnědé vlasy a vybědl mě ke vstupu do domu. Vešel jsem do chodby a měl jsem dojem, že jsem se ocitl na Konopišti. Stěny široké chodby lemovaly různé myslivecké trofeje. Od srnčích parůžků, přes jelení parohy po daňka, sem tam vycpaný tetřev a dokonce hlava kance. Mohl jsem nechat oči na té výzdobě, ale můj hostitel otevřel dveře do další místnosti a pokynul mi, abych vstoupil. Ocitl jsem se v pokoji s nábytkem, který určitě pamatoval mládí minulé generace. I tady část interiéru zabíraly lovecké trofeje. Z jednoho rohu na mne jukala skleněným očima vycpaná liška a z druhého cenil zuby již značně omšelý vlk.

"Posaďte se, ale ještě jsem se nepředstavil. Já jsem Koutný," podal mi motocyklista ruku.

Stiskl jsem ji a odvětil: "Koryna, těší mě."

"Dojdu pro bráchu, asi je v chlivě," řekl pak a opustil místnost. Vrátil se za malou chvilku a za ním vstoupil další muž.

Že je to mladší bratr, bylo jasné již na první pohled. Podoba se upříti nedala a že ještě nedosáhl třicátky, bylo evidentní. Představili jsme se a já mu vylíčil své potíže. Potřásl hlavou a pak polohlasně zamručel, že to bude asi zpuchřelý rozvod a že to snad opraví přímo na místě. Potom otočil hlavu k bratrovi: "Až se vrátí Venca, zajedem tam na motorce a já pak auto přivezu." Starší Koutný přikývl a obrátil se na mne:

"Tak. To by bylo vyřízené. Dáte si něco? Kávu, čaj?"

Nebo něco ostřejšího? Klidně můžete. Dneska už asi dál nevyjedete. Zřejmě tu budete muset přespát. Venca se vrátí až k večeru a kam byste se potmě kodrcal. Vyspíte se a ráno můžete pokračovat."

Vlastně mi ten nápad nepřipadal vůbec špatný.

Mám dovolenou a dva týdny slastného nicnedělání před sebou. Tak co? Poručil jsem si tedy kávu a po výčtu nabídky skleničku domácí slivovice. Můj hostitel si přisedl a za chvíli se rozproudil přátelský rozhovor. Já mu řekl o své nadcházející cestě a pár slov o sobě a na oplátku jsem se dozvěděl, že tu žijí pohromadě tři bratři, rodiče jsou již dávno po smrti a oni pokračují v rodinné tradici. Nejstarší Václav je hajným a oba dva mladší pracují rovněž v lese.

Nejmladší Robert víceméně jen příležitostně, protože se stará o domácnost a hospodářství.

Chovají drůbež, prasata, za domem jsou políčka brambor a zeleniny. Les také občas něco dodá a co nespotřebují, prodají známým. Až na maličkosti jsou v podstatě soběstační. V duchu jsem se podívil

nad tím, že si žádný z nich dosud nepřivedl do domu manželku, ale nechtěl jsem hned v počátku šfóurat do takovýchto osobních záležitostí a tak jsem mlčel. Po kávě jsme si šli prohlédnout chlív, údajně pýchu Roberta. Opravdu bylo na co koukat! Jako novinář jsem už psal i o čunících, ale to, co jsem viděl tady, nemá asi obdoby! Ve dvou ohradách uvnitř chlěva se tísnilo něco neuvěřitelného. Dvě černobílé nestvůry, každá snad víc než čtvrt tuny! Zalapal jsem po dechu a mimoděk couvl ze dveří ven. Můj průvodce se zasmál a řekl: "To je Robertův experiment! Kdysi se nám podařilo chytit v lese malé sele divočáka a Robert ho pak zkřížil s domácím prasetem. Tohle jsou už potomci. Taky jim míchá nějaká speciální krmiva a bůhví, co ještě!"

Vrátili jsme se do obývacího pokoje a pokračovali v nezávazném hovoru do příchodu nejstaršího člena rodinného klanu, který se se mnou krátce pozdravil a po seznámení se situací odjel s Robertem k mému vozidlu.

Asi za hodinu jsem zaznamenal ze dvora důvěrně známý zvuk mého Matesa, doprovázený výfukem motocyklu. Právě jsem dojídal druhou nohu vynikající domácí klobásy a sousta občas proložil usrknutím neméně kvalitní slivovice. Na nepohostinnost jsem si rozhodně stěžovat nemohl.

Oba bratři po chvilce vešli do pokoje a Robert přede mne položil s úsměvem klíčky od auta: "Tak už zase jezdí, pane redaktore! Byla to jen maličkost."

Nadšeně jsem odvětil: "Ani nevíte, jakou mám radost. Samozřejmě se s vámi patřičně vyrovnám."

Řekněte jen, co jsem dlužen!"

Nejmladší Koutný jen mávl rukou: "To vůbec nepadá v úvahu! Byla to jen drobnost a dostatečně

ji vyrovnává vaše přítomnost u nás. My tu moc lidí z města nevidíme. Bude stačit, když s námi chvíli večer posedíte a

povíte nám některé novinky. Že jo, kluci?" obrátil se k sourozencům, kteří jen mlčky pokývali hlavami.

S takovým návrhem se nedalo dělat nic jiného, než souhlasit. Když se bratři rovněž najedli a sklídilo se ze stolu, lesák Venca donesl tác s kávou a další láhev slivovice. Začalo to vypadat na pěkně bujarý večer. Odpovídal jsem na jejich otázky, jak se nyní žije ve městech, co se nového prodává, jaké jsem viděl nové filmy a podobně. Bylo vidět, že ve větším městě asi opravdu dost dlouho nebyli. Kolem půlnoci, úměrně k pokleslé hladině alkoholu v láhvi, se hovor stával vleklejším a víčka se asi nám všem začala chvílemi přivírat.

"Jestli vám to nebude vadit, šel bych si lehnout," řekl jsem.

Prostřední Koutný přikývl a dodal: "Půjdeme asi všichni. Robert vám ukáže, kde budete spát."

Nejmladší z bratrů mě zavedl do koupelny a potom do maličkého pokojíku, který byl možná ještě pozůstatkem dávných dob, protože takhle nějak jsem si představoval skromné příbytky služek z první republiky.

"Ale, co! Hlavně, že je kde složit hlavu!" pomyslel jsem si a šel si opláchnout alespoň ty nejdůležitější tělesné součásti. Na nějaké velké ráchání jsem byl příliš unavený. Voda tekla jen studená, což mě zpočátku dost rozladilo, ale na druhou stranu částečně odplavila počínající opičku. Pak se o své přihlásil tlak v močovém měchýři a já si uvědomil, že jsem se na tuhle záležitost zapomněl zeptat. V prostoru koupelny zařízení pro tyhle potřeby nebylo. Již jsem uvažoval, že použiji umyvadlo, ale pak jsem si to rozmyslel a

vydal se k obývacímu pokoji, že se doptám. Tápal jsem podél zdi tmavé chodby k úzkému proužku světla, který propouštěly nedoklapnuté dveře.

Podle neurčitěho šumu hlasů bylo jasné, že bratři jsou dosud vzhůru. Jak jsem se tiše blížil, hovor z pokoje se stával srozumitelnější. Již jsem chtěl vzít za kliku, když mě v mém úmyslu zarazila právě pronesená věta: "Myslíte, že toho vypil dost?" Byl to pravděpodobně Robertův hlas.

Odpověděl mu Vencův baryton: "Ten bude spát až do rána jako dřevo. Naše slivovice přece funguje na tyhle městský floutky společně!"

Znovu Robert: "Jen aby. Minule se ten dealer s nádobím dost cukal! Moc nechybělo a honili jsme ho po lese!"

Prostřední Koutný se vmísil do hovoru: "Pojďte si lehnout, kluci. Před svítáním vás vzbudím. Ať se trochu prospíme!"

Ozvalo se šoupání židlí po podlaze a pak hlas nejmladšího bratra: "Já jen, aby to vyšlo, schválně jsem čuníkům večer nic nedal, aby si dneska pošmákli!"

Opatrně jsem se vracel zpátky a ještě jsem zaslechl čísi uklidňující větu: "Neboj, klapne to.

Ten už určitě tvrdě chrápe!"

Nedalo se nic dělat. Použil jsem k ulehčení umyvadlo v koupelně a šel si lehnout. Tohle až budu vyprávět Petrovi!

Nocleh v domě vrahů! Byl by to určitě i poutavý článek do mého plátku.

Škoda, že to nemůžu použít. Obrátil jsem se na bok a představoval si, jaké bude asi překvapení těch tří, až k ránu přijdou. Jen nesmím tvrdě usnout!

Musím říct, že Robert měl pravdu, když říkal, že prasata už budou pěkně hladová. Když jsem se s nimi dělil o pozůstatky těch tří, vrhali se na

potravu tak, až praskala prkna kotev. Byla to učebnicová ukázka faktu, že prasata jsou všežravci!

Pak jsem nechal petlice jejich příbytků otevřené, protože se nedalo předpokládat, kdy asi někdo zjistí nepřítomnost bratrů Koutných v tomto osamělém stavení. Taková výstavní čunici si přece nezaslouží pojit hladu!

Nastartoval jsem Matesa a musel konstatovat, že Robert odvedl dobrou práci. Autíčko předlo jak spokojená kočka. Vyrázil jsem směrem na Šumavu a těšil se na Petra a další známé, které jsem už pěkně dlouho neviděl. To víte, my ghúlové se přece jen tak často nescházíme!

Věda a život Martin Cabalka První, druhá a další mikrokamery ukazovaly prázdné chodby a kanceláře, ale já si nebyla úplně jistá. Osvětlení stálo za starou belu a zářivky dávaly místům bledý přízračný nádech, místo aby uklidňovaly. Některé tmavé kouty jsem podezřívala z toho, že mohou skrývat nemilá překvapení. Uvažovala jsem, jestli je zrovna dobře, že není k nalezení, ale zase na druhou stranu, vidět tu jeho ohromnou hlavu lepkavou od krve, pařáty schopné přetrhnout člověka vejpl, tlamu plnou zatraceně ostrých zubů – hu, až mě zamrazilo při té detailní představě – není právě terno.

Posledním lokem jsem dopila ledový zelený čaj a mrkla na monitor.

"Počítači, proved' scan všech prostor, uveď počet a polohu veškerých živých objektů odpovídajících zadaným rozměrům a váze s tolerancí dvaceti procent, mimo místnost CH."

"Negativní. Poloha neurčena."

"Kurva! Co to má být?"

"Počkat, do prdele... Počítači, okamžitý scan místnosti CH, uveď počet živých objektů odpovídajících zadaným rozměrům a váze s tolerancí dvaceti procent."

"Negativní. Počet: 0."

"Fúúú, to jsem si oddechla. Není tady. Jak by se sem taky přes bezpečnostní plastik dostal, krávo," nadávala jsem si. "I když... po té přeměně..., radši na to nemyslet."

Vstala jsem a vzala sklenici, abych ji zbavila nánosů zeleného sajrajtu. Přitom jsem si v duchu rozebírala svou nynější situaci.

"Cesta z práce se pro mě stává čím dál tím

riskantnější, budu se s tím muset nějak vypořádat, ale co se dá dělat, když potravy ubývá? Nejdřív se odtud musím dostat a pak promyslím, co s tím.

Sakra, vůbec se mi nechce vylézt z mého kutlochu.

Cítím se tu tak bezpečně... No tak, musíš jít, nemůžeš tady přece trčet celý den," snažila jsem se povzbudit na duchu. Samomluva je prý znakem nenormálnosti, ale co ti psychiatri vlastně vědí.

Hovno! Tak ať drží klapačku.

Zkontrolovala jsem naposledy mikrokamery, zhluboka se nadechla, sebrala ruksak a potichu otevřela plastpancéřované dveře. Obhlédla jsem okolí – nic podezřelého – a udělala dva kroky ze dveří. Něco zamlaskalo.

"Do prdele!" Šlápla jsem přímo do mozku. "To mi nemůže ty své zasraný trofeje nosit jinam?"

"Fajn, nádech, výdech a uklidnit se." Citlivě jsem doklapla dveře a zamknula. Opatrně a hlavně potichu se začínám přesouvat chodbou kolem zacákaných skříní. Nikde se nic nehýbá, ani krysy, ale stejně bedlivě pozoruji tmavá místa. Zářivka malinko zadrnčela, ale jinak všude panuje třešuté ticho. Pokračuji dál směrem k výtahu. Míjím první, skoro úplně rozštípané dveře. Nejsem od přírody zvědavá, ale chci mít jistotu, že tam není. Jsem asi paranoidní, když mi computerový scan a mikrokamery nestačí, ale někdy mám pocit, jako by se dokázal přesouvat i v jiném, než reálném čase.

Nechtělo se mi jít přímo dovnitř, tak jsem se trochu naklonila, abych zahlídla o něco víc. Z bývalé místnosti analytiků toho moc nezbylo, tady se už žádné modely počítat nebudou. Docentova noha a část pánve byly už ohlodané dočista – sakra, hodoval tady. "Dojídal zbytky, takže už musí být kurevsky hladovej, čili i pořádně vzteklej, prevít jeden." Trhla jsem sebou – zaslechla jsem snad

něco? Ne, sakra, to byla ta debilní zářivka. Musím jít dál, nezastavovat se. Potichu našlapuji a dveře výtahu se blíží, ale jak míjím dveře profesorovy pracovny, nedá mi to. Zaschlá krev je už z táflování olízaná. Nakouknu rychle dovnitř.

Hnus! Dožral zbytky sleziny a rozkousal i chrupavky, který mu jinak moc nejedou. Pokradmu se rozhlédnu. Smrt se tu zabydlela. Původně nudná bílá barva stěn získala na pestrosti. Kontrapunkt mrtvolné atmosféry dotvářel malý kousek ruky pohozený na klávesnici, který stále ještě třímá letenku na konferenci do Koreje. Brrr, raději pryč.

Docházím ve spěchu k výtahu. Na druhém konci chodby není nic vidět, ale střeva jsou roztahaná po podlaze, jak si pohrával s mrtvým personálem.

"Asi už zuří hlady – no jasně, sežral i ty blbý krysy.

A já už jsem zřejmě jediná živá potrava v budově.

Kurvadrát!"

Za rohem není, to bych ho viděla a do laberek se nedostane. Od té události se tam už nikdo nedostane. Pojistila jsem se. Bezpečnostní plastik a nikoli drobné semtexové překvapení doufám odradí jakéhokoli vetřelce. Takže honem, honem, projít kolem záchodů, jenž mi navždy budou připomínat tupého zloděje mosazných klik, který vypadal, jako by doslova těmi pisoáry prošel. Asi měl, mizera, hravou náladu. Mlýnek na maso, hadr.

Vlezla jsem do výtahu. Podlaha kabiny samozřejmě zoufale zaskřípala. "Ach jo!" Tady se necítím úplně bezpečně, i když podle dodavatele je skoro kosmicky odolný, a zmáčkla jsem tlačítko přízemí. Kabina se rozvážně začala přemisťovat dolů. Problém je, že to uslyší.

Než skleněná výplň zajela do mezipatra, stačila jsem si všimnout, jak se mihl chodbou stín. "Krucí,

byl to on nebo ne!?" Modlím se, aby to nebyla už žádná další mutace.

Druhé patro. Obličej ke sklu přibližují nerada a váhavě, přestože jsem nechala zasadit speciální neprůstřelné. Účet byl astronomický, ale z placení nakonec sešlo. Když se to tak vezme, tak poslední dobou už nemusím platit tolik účtů.

"VVVRRRRRR!!!," ozvalo se ze tmy, ale nic nebylo vidět; druhé a první patro jsou částečně bez osvětlení. A výtah jel dál.

První patro. S obličejem upřeným do tmy.

PRÁSK!!! Zubatá tlama chtivě narazila do kabiny.

"AAAAAA!," zařvala jsem leknutím a odskočila.

Hned jsem se však vzpamatovala a zmáčkla stop.

Výtah zůstal stát v mezipatře. Zaposlouchala jsem se. Slyšela jsem dupot, který kupodivu mříl do vyšších pater.

"Díkybohu za krysy!" Jinak bych s ním musela hrát tu známou hru na kočku a myš. To by pro mě nemuselo dopadnout dobře.

Dorazila jsem do přízemí a zavřela s bouchnutím dveře. Uslyší to, ale já už budu z budovy pryč.

Sprintem jsem dorazila ke vstupním dveřím v hale.

Nacvičeným pohybem jsem odemkla, bleskurychle proklouzla škvírou a ihned zamkla. Teorie aplikovaná v praxi vítězí.

"Tak, a jsem venku, heuréka," ulevila jsem si.

Okolí je docela tiché, nežijí tu skoro žádní lidé – od jisté doby, a já nejsem zrovna společenský typ.

Proto mě zarazilo, když jsem téměř okamžitě zaslechla nedaleko sebe kroky.

"Ale, ale, copak to tu máme?," ozval se blízko mě nepříjemně jedovatý hlas. Patřil jednomu ze šesti výrostků, kteří mě pomalu obklíčili. Snažili se dělat dojem nebezpečných chlapů, pravých tvrdolinů.

"Asi nějaký nový gang," hádala jsem v duchu.

V těchto místech jsem se s nimi ještě nesetkala.

"Bože, Bárto, čím jsem si zasloužila takovou přízeň, já snad začnu chodit do kostela," pomyslela jsem si, ale nahlas jsem pronesla roztřeseným hlasem:

"Prosím, nezabíjejte mě, dám vám peníze a všechno, co budete chtít."

"No to teda dáš, ty děvko," samolibě poznamenal další z nich a přešel mě jednoznačným pohledem.

"Kde máš ty své prachy?"

"Nechávám je nahoře v trezoru."

"Tak odemkni tu ratejnu a dem na to."

Byli pěkně nadrženi, ale vedoucí výrostek rozhodl: "Nejdřív prachy, pak ji pořádně obtáhnem."
Což samozřejmě nestačili, protože hned za prvním rohem jsme potkali Pirxe. Za chvíli z nich byly jen pořádně krvavé karbanátky. Takhle to má nejraději.
Mám vlastně štígro, že mě považuje za vedoucího člena smečky. Po tom neštěstí v laborce byl na všechny pěkně nasranej, ale svou paničku zatím ještě respektuje. No... spíš občas, například pokud není hladovej.
Ale teď, po takové hostině, je nažranej a tudíž spokojenej a nějakou dobu přestane otravovat.
Už se těším zejtra do práce. Miluju ten náš tichý Ústav bioradiochemie.
Jen doufám, že nenajdu přede dveřma těch šest mozků. I když by mi to zas tolik nevadilo, můžu si je přece usmazit.
P.S. Příští týden mám naštěstí vystaráno, náš ústav má navštívit profesor Warpin. Co k tomu dodat?
Každý vědec přece musí přinášet oběti. A věda si žádá celého člověka, nebo snad ne?

Hudba Milan Petrák "Ro-nny, Ro-nny, Ro-nny..." skandoval dav. Dvacet tisíc hlasů opakovalo jeho jméno. Nedalo se nic dělat. Vyzunkl sklenici minerálky, vyměnil si rychlý úsměv s Martinou, opět vyběhl na pódium a stoupl si za klávesy. Jako druhý přídavek hrál vždy Kleopatru – klidnou, trochu démonickou skladbu.
Na obrovském hologramu za jeho zády se začaly střídát obrázky saharské pouště se záběry z několika demonstrací. Prostor nad stadiónem uzavřel strop ze žlutých a hnědých laserových čar, po chvíli vystřídáný obrovským, ve vzduchu plujícím, hologramem sfingy. Po šesti minutách stiskl poslední klávesu. Efekty zmizely a dav vybuchl nadšením. Když hrál Kleopatru poprvé, vadilo mu to. Přál si, aby lidé nechali tu skladbu v sobě doznít a aby i jemu dovolili si ji vychutnat. Ale už si zvykl.
Fanoušci byli se svými projevy obdivu nedočkaví.
Naposledy zamával a zmizel z pódia. Stadión bouřil.
Výprodáný stadión. Skupině Out Of You, ve které spolu se Zilkem a Rogerem dřív hrával a jejíž zpívající hvězdou byl Jean Baladier, se to nikdy nepovedlo. A to si tenkrát všichni ťukali na čelo, co ho to napadlo – rozpustit Out Of You a pokoušet se o instrumentální hudbu.
V Bernu měl hrát až pozítří, na prohlídku Antverp mu zbýval skoro celý následující den. Mohl si dovolit procházet se nerušeně sám. Jeho tvář sotva někdo znal. V Out Of You býval hvězdou Jean.
A teď i ti posluchači, kteří stáli při koncertech těsně pod pódium, sledovali spíš bohaté vizuální efekty než jeho samotného. Prošel historickým centrem, trhy i zcela nezajímavou čtvrtí, aby po několika hodinách chůze skončil v parku. Byl zde klid, podzimní slunce příjemně hrálo, a tak zamířil k jedné z opuštěných laviček. Spokojeně se protáhl a sáhl do batůžku po tužce a notovém papíru. V tom okamžiku se mu nad hlavou mihl velký kus látky a znemožnil mu vidět a skoro i dýchat – jako by přes něj někdo přehodil pytel.
Zároveň mu kdosi zezadu sevřel obě paže.
Bezmocně sebou cukal – o to více, když ucítil v kůži na krku ostré bodnutí. Zasténal bolestí a opět sebou zazmítal. Ale to už mu ubývalo síl. Hlava mu příšerně ztěžkla. Ztratil vědomí... Otevřel oči. Pokusil se posadit, ale šlo to špatně. Tělo měl ztuhlé, hlava ho bolela. Rozhlédl se.
Zjistil, že sedí na pohovce v rohu malé místnosti, ze všech stran posázené imitací kůže – včetně stropu a podlahy. Okna žádná, nábytek kromě pohovky také ne, snad jen kromě záchodové mísy, která vyčnívala v protilehlém koutě. Starodávný typ. Bez regulace vyhřívání, bez volby tvrdosti posezu a bez tlumení hluku splachující vody. Všiml si, že i jeho oblečení se změnilo. Měl na sobě rolák z nepoddajné kovově lesklé látky. Ve své letní košili se rozhodně cítil lépe. Přímou ze stěny nad pohovkou vyjel stoleček s jídlem. No, jídlem... jen dva šunkové sendviče.
Nenadchlo ho to, ale přesto po jednom sáhl. Při jídle se zamyslel. Nabídl mi občerstvení hned, jak jsem se probudil, to znamená, že mě sledují. Jak jsem se tu jen octl? Ať se snažil sebevíc, vyhrabal z paměti vždy jen lavičku, náhlou tmou a jehlu v zátylku. Všechno ostatní prospal.
Ještě jednou se rozhlédl po místnosti a stáhlo se mu hrdlo. Kdo ho jen unesl? Proč? A hlavně – co s ním bude dál? Už teď se může vzdát naděje na útěk. Dveře téhle vypolstrované cimry jsou skryté a on stejně neví, co je za nimi. Druhý sendvič chvíli

čekal, aby se nakonec znučeně zasunul zpět do zdi. Zaklapnutí stolku bylo signálem k nové události. Místnost se začala otřásat pod náporu šíleného kraválu. Až po chvíli rozpoznal, že jde o hudbu, mohla to být fuga od Bacha. Repráky se zřejmě nacházely ve stropu a snad i v podlaze.
K Bachovi se přidala další nahrávka – tentokrát rocková řezba – Deep Purple. Brutální souboj rockerů s varhanami se nedal vydržet. Ronny si vší silou zacpal uši. Pomohlo to, ale hned poté se objevila ještě horší nepříjemnost. Na celé hrudi Ronny pocítil palčivou bolest. Jako by mu tam zapíchly stovky nožů. Popadl rolák za kovový obojek, kterým byl ukončen, a pokusil se ho ze sebe strhnout. Jediným výsledkem byla ještě palčivější bolest. To už nevydržel a začal řvát. Pustil obojek a svěřil ruce do klína. Bolest ustala. Místo dvou hudebních stylů v místnosti už ale duněly tři nebo čtyři. Ronny v té změti rozpoznal i svou skladbu Pátý živel. Ještě jednou zkusmo přiložil dlaně na uši. "Nožičky" vyskočily a zabodly se mu do kůže. Uvolnil uši a píchání ustalo. Tak takhle je to vymyšlené – chtě nechtě, bude muset ten randál poslouchat. Jako hudebník byl zvyklý na ledacos, ale z tohohle mu praskala hlava. Předměty v místnosti se chvěly a on cítil, jak mu rezonuje hrudní koš. Jak jen může přežít v takovém hluku?
Hluku a... Nervózně zavětlil. Ne, nezdálo se mu to. Vzduch byl prosycený příšerným smradem.
Všude kolem snad musela být žumpa. Přičichl k záchodové míse, ale ta byla nevinná. S odporem si stiskl nos, ale ani nečekal, že si tím pomůže.
Právem – rolák mu okamžitě připomněl, že některých tělesných orgánů není záhodno se dotýkat. Schlíple usedl na

pohovku. Proč tu pro něj připravili tak rafinovanou mučírnu? Co má dělat, aby ho pustili? Co když ho tu nechají hnit celá léta? Ne, snad bude mít to štěstí a dřív zemře! Po čtyřech hodinách, které strávil vleže se zavřenýma očima a zaťatými zuby, rámus konečně utichl. I zápach rychle slábl, až zmizel úplně. Cítil, jak mu divoce bouchá srdce. Přál si slyšet ticho, ale v uších mu stále dozníval ten kravál. Otevřel oči a spatřil vysouvající se stolek s jídlem a pitím.

Smutně se zakousl do dalšího sendviče.

Neznámí žalárníci připravili Ronnymu pravidelný režim. Celodenní hudební produkce s přestávkami na jídlo a – zaplat'pánbůh – i na spaní.

I když mu v noci dopřáli jen pět hodin – navíc v nepravidelných intervalech přerušovaných kraválem. Jednou se pokusil prodloužit si přestávku tím, že schválně pomalu jedl. Ale nepřechytračil je. Mučení se neopozdilo. Puch se několikrát denně měnil. Jen co si jakž takž na nějaký zvykl, už se objevil jiný – moč, zvratky nebo hnijící rybí maso. Začal uvažovat, jak dlouho to může se zdravým rozumem vydržet. Měsíce?

Týdny? Nebo ještě méně? Bude ztráta duševního zdraví dostatečnou cenou za jeho propuštění?

Po týdnu se Ronny probudil a zjistil, že místo vypolstrovaného stropu má nad sebou modrou oblohu. Ležel v kupce se na, kdesi na louce u lesa, na sobě opět svou starou košili. Celé ty hrozné dny jako by byly jen noční můrou. Zvedl se a spatřil v dálí několik stavení. Nelenil a rychle se vydal na cestu. Po půl hodině již vstupoval do místní policejní stanice. Musel čtvrt hodinu čekat, než jediný policista, který byl na stanici k zastížení, konečně zvedl hlavu od štosu formulářů. Aby zahnal nudu, požádal o tužku a čáral si hudební nápady.

Policistu Ronnyho příběh příliš nudoval.

Nedůvěřivě si jej vyslechl, pak se chvíli ospale probíral papíry a nakonec prohlásil: "Říkáte, že vás unesli v Antverpách? Tak chvíli počkejte, zavolám na jejich policii." Telefonní hovor byl krátký, ale i tak se policistovi povedlo během něj zruznout. Položil sluchátko a řekl: "Z Antverp přijedou vyšetřit ten váš případ sami. Já s vámi mezitím sepišu protokol. Měli by tu být do dvou hodin."

"Až za dvě hodiny?" obrátil oči v sloup Ronny.

"Co byste chtěl? Vždyť je to odsud přes sto kilometrů."

Sto kilometrů? Pomyslel si Ronny. Kdoví, kde jsem to byl vlastně schovaný.

"Máte na někoho podezření?"

Pokrčil rameny: "Co já vím. Konkurence?"

Fanoušek, který mě nesnáší? Nebo pokus šíleného vědce?"

"A na základě čeho vás pustili?"

Ronny odpověděl dalším pokrčením ramen.

Za dvě hodiny se před policejní stanicí opravdu objevil policejní vůz a z něj vyskočili dva muži, kteří se začali ptát po Ronnym. Nejdříve si od něj nechali vyprávět, jak zmizel a co se s ním dělo, pak mu vylíčili, jak usilovně po něm belgická policie pátrala (snad mu chtěli udělat pomýšlení) a pak se šli podívat na kupku se na, ve které se ráno probudil. Byli trochu zklamaní, když se ukázalo, že místní sedlák své kupky mezitím rozházel po louce a že Ronny si pamatuje to místo, kde poprvé po týdnu opět spatřil modrou oblohu, jen velice přibližně.

Další cesta vedla zpět do vesnice. Ronny se naobědval v hospodě, zatímco policisté vyslýchali bez valného úspěchu sedláka. K večeru naložili

Ronnyho do auta a vyrazili do Antverp. Za vesnicí pustil jeden z mužů rádio. Jemná jazzová melodie se dobře doplňovala s klidem venku.

"Promiňte, mohl byste to vypnout?" zeptal se okamžitě Ronny.

Policista stiskl ochotně tlačítko. "Chápu, jste muzikant – potřebujete si od těch tónů taky trochu odpočinout."

"Ano," pokýval hlavou Ronny. "Zvlášť tento týden jsem si užil hudby až až."

Ze stejného důvodu Ronny následujícího rána vypnul i televizi. Hned na prvním kanálu běžely reklamy podmalované hudbou. Ronnymu začalo v hlavě hryzat nepříjemné tušení. To se potvrdilo o něco později, když vyrazil do města.

Vyřvávající autorádia, ambientní hudba v kavárnách, skupina Peruánců hrající na ulici – nic z toho nesnesl. Do mnohých ulic nedokázal ani vstoupit. Motal se po městě v zoufalé snaze vybrat jen opravdu tichá místa. Ale ošklivě se spálil. Z kostelíku, kolem kterého právě procházel, se ozvala varhanní hudba a zasáhla ho jako nervový plyn. Vznesené tóny nástroje ho během mžiku vrátily zpět mezi vypolstrované stěny a vehnaly mu do nosu nesnesitelný puch.

Bezradně se rozhlédl kolem.

Chtěl se rozběhnout k nejbližšímu zatravněnému pruhu, ale sotva vykročil, obrátil se mu žaludek a on začal zvracet na chodník. Kolemjdoucí, bylo jich naštěstí jen pár, ho zdaleka obcházeli.

Když se mu ulevilo, utřel si studený pot z čela a udýchaně vyrazil pryč z toho místa. Již chápal, o co šlo při jeho trýznění. Ti lotři – kéž by jen tušil, kdo to byl – ho mučili hudbou, aby si ji zhnusil. A on se tomu skutečně neubránil. Jestlipak ho čas vyléčí?

Ale to si stejně bude muset pěkně dlouho počkat.

Ronny zpomalil. Kdyby ho někdo z chodců

pozoroval, neunikl by mu zoufalý výraz ve tváři.

Vždyť on hudbu potřebuje!

Nedalo se nic dělat – odvolal turné, nechal své fanoušky smutně protahovat obličje a sám se vrátil domů do Skotska. Hned druhý den po příjezdu ho navštívila Martina. Sevřel ji ve své náruči a vdechl vůni jejích vlasů. První skutečně příjemná chvíle za posledních několik dnů.

"Ani nevíš, jak jsem se o tebe bála."

Políbil ji. "Když jsem byl uvězněný, myslel jsem skoro pořád na tebe. Moc mi to pomáhalo."

Dlouho se neviděli, toužili po sobě a teď se jim to konečně splnilo. Milování mělo přichut' jedinečnosti.

Leželi pak vedle sebe a vstřebávali vzrušení ze vzájemné přítomnosti.

"Ani nevíš, jak jsem šťastný, že jsem opět s tebou."

"Já taky," přitulila se k němu. "To přerušené turné za to stálo."

"Nepřerušil jsem ho, ale zrušil."

"Úplně zrušil? Proč?"

"Ty nevíš, co se mnou dělali?"

"Vím. Byl jsi zavřený v nějaké tajemné cele. Psalo se o tom ve všech novinách."

"Jenže oni mě tam mučili hudbou!"

"Mučili hudbou?"

"Pouštěli mi nahlas několik melodií najednou a k tomu přidávali neuvěřitelný zápach. Proto teď nemůžu hudbu vystát."

"To je příšerné. Kdo to jenom mohl být?"

Pokrčil rameny. "Tahle otázka mě napadá denně. Nejhorší je, že nejčastěji mě napadá Out Of You."

"Ale kdo z nich? Jean? Anebo Zilk s Rogerem?"

Pokrčil rameny. Nechtělo se mu mluvit o tom,

že se Jean chtěl stát sólovou hvězdou, a teď prodával sotva desetinu desek, co on.

Vstali a společně se pustili do přípravy večeře.

"Opravdu nesnášíš hudbu? Takže nemůžeš hrát ani skládat?" zeptala se.

"Těžko. Jak zaslechnu jakoukoli muziku, dělá se mi špatně."

Vypadala otřeseně. "Co teď budeš dělat?"

Ano – co dělat? Jeho budoucnost, ještě před pár dny tak slibná, se teď zkroutila do obrovského otazníku. Odmalička počítal s tím, že se bude živit muzikou. Ničemu jinému se nikdy pořádně nevěnoval. Z čeho teď bude žít? Nějaké úspory má.

Stačí mu tak na tři čtyři roky. Když se trochu uskrovní, tak i desetkrát déle – až do konce života.

Ale to nebude ono.

"To bych taky rád věděl. Kromě hraní nic neumím."

Viděl, že je to rána i pro ni. Během večeře byla zamlklá. Celý zbytek večera vlastně nestál za nic.

"Neboj se, nějak si poradím," řekl, když se ráno loučili.

Přikývla a odměnila ho letným polibkem.

Netušil, že je poslední. A trvalo několik dnů, než si připustil, že Martinin videofon zablokovaný vůči jeho číslu není ani porucha, ani omyl. Po roce a půl... Nenapadlo ho, že bez úspěchu, slávy nebo peněz by pro ni vztah mohl ztratit smysl. Prožil několik otřesných dnů v cele, již nebyl schopen dělat práci, které se chtěl věnovat ještě přinejmenším po velký kus svého života, a nyní ztratil Martinu. Jak to má jen unést?

Rozdal a rozprodal všechny své hudební nástroje, od počítače odpojil repráky, televizi přesunul z pokoje do haly a pasoval ji na dekorativní předmět.

Když byl se změnami hotov, začal se poddávat

apatii. Ta trochu pominula, když zjistil, že ho baví číst knížky. Sice mu nepřinášely zdaleka takové vzrušení jako dříve hudba, ale měly i svoje výhody.

Nehrozilo, že se ho pokusí zálučně překvapit fanfárami, virblem nebo alespoň znělkou. Byl to zvláštní pocit. Poslední knihu přečetl před více než dvaceti lety. Takhle drsně ho osud přinutil vrátit se do mládí. Původně doufal, že i počítač mu pomůže zkrátit dlouhou chvíli. Ale hry se ukázaly být bez zvuků stejně nudné jako němá televize.

Po dvou týdnech se u Ronnyho ukázal jeho kamarád Leo.

"Onehdy jsem měl nějaké vyřizování v dominikánském klášteře. Můžu ti říct, že mniši si tam užívají mnohem víc zábavy než ty tady," okomentoval přítelův nový životní styl.

"Klášter?" zarazil se Ronny. "To není špatný nápad. Jenže ti mniši si určitě pohvizdují při práci."

To bych nesnesl."

"Nebud' tak rozmazlený. Proč tu jen sedíš a nic neděláš? Beethoven přišel o sluch a stejně skládal geniální věci. To, co se stalo tobě, je proti tomu naprostá legrace."

"Nevíš o čem mluvíš," odsekl Ronny. "Hudba mě ničí. Jak se mám živit prací, která je teď pro mě ze všech nejnejpříjemnější? Víš, že mě kvůli tomu nechala i Martina? To, že nemůžu hrát, není vůbec žádná legrace."

"Promiň, netušil jsem to."

Chvilí mlčeli. Pak se Leo zeptal: "Dostal jsi alespoň něco od pojišťovny?"

"Ne."

"Co? Ty jsi nebyl pojištěný?"

Ronny jízlivě odfouknul: "Zbláznil ses? Copak

Mám to doma."

by mi někdo pojistil lásku k hudbě?"

Leo se zatvářil rozpačitě. Už mnohokrát navštívil tento dům, ale ještě nikdy tu nezažil takové ticho.

"Mě vlastně hudba pořád zajímá," povzdychl "To musíš svádět krutý vnitřní boj, ne?" pokusil "Ani ne," zavrtěl hlavou Ronny. "Podívej!"

Připadal si jako v hrobě. Vrtěl se nespokojeně na židli, občas se dokonce ohlédl, jako by se bál, že ho někdo v tom nepřátelském tichu přepadne.

Ronny. "Jen ji nemůžu vystát." se zasmát Leo.

Otočil na Lea obrazovku počítače, posázenou notovými osnovami.

"Pohled na hudbu snesu. Tak mám pořád přehled, co zrovna letí."

"Už budu muset jít," rozhodil rukama Leo.

"Mám teď hodně práce. Rozjíždíme nový způsob, jak dělat holografické obrázky."

"Nový způsob? V čem je nový?" zeptal se Ronny.

Zajímal se o všechno, co by ho mohlo vytrhnout z nudy.

"Vyvinuli jsme vlastní software. Přijď se podívat.

Leo vůbec nečekal, že by mohlo cokoli dostat jeho přítele z letargie, a proto nevěřičně zamžoural, když ho po dvou dnech našel zvonícího u svých dveří.

"Zajímají mě ty hologramy," oznámil Ronny.

Obraz zabíral celou stěnu v obývacím pokoji.

Ronny ho začal se zájmem zkoumat. Jednalo se o pohled na starou osamělou ulici, tak z devatenáctého století. Do večerního šera svítilo několik plynových lamp, vrhajících dlouhé stíny.

Díky obrazu se zdál pokoj o pořádný kus delší.

Jakoby jen stačilo udělat jeden nebo dva kroky a

člověk by už stál vedle krámků na začátku té zasněžené ulice.

"A teď dávej pozor," zvedl prst Leo, otočil se čelem k obrazu a zavelel: "Odstranit první lampu vlevo!" Příslušná lampka z obrazu opravdu zmizela.

"Dlažební kostky víc dohněda. A tomu domku s velkým komínem přidat dvě okna." Stalo se.

"Tak co tomu říkáš?" obrátil se Leo spokojeně na Ronnyho.

"To je fantastické," žasl Ronny. "Bude to fungovat i na můj hlas?"

"Chceš si to vyzkoušet? Tak něco říkej – cokoliv."

Zatímco Ronny recitoval říkanku, jeho přítel stiskl několik kláves.

"Hotovo. Můžeš si něco přát."

Ronny se postavil před obraz jako toreador před býka, ještě jednou si jej celý prohlédl a řekl: "Ať je celá ulice pod vodou!" Dlažba, kterou Leo před minutou vyhnědl, okamžitě zmizela pod přívalem vody. Světla lamp i zářící okna krámků se nyní odrážela ve vodní hladině. Ulička ještě více posmutněla. K završení své tvůrčí činnosti pověsil Ronny na jednu lampu mrtvou kočku.

"Ty jsi mi tu udělal pěknou spoušť," smál se Leo.

"Ta věcička se mi líbí," pochvaloval si Ronny.

"Nechceš si koupit jeden takový obraz?"

"Určitě chci. Ale..." řekl pomalu Ronny a na chvíli se zamyslel. "Ale potřeboval bych plátno, které se dá tvarovat."

"I to máme. Jenže to celou věc dost prodražuje."

"Nevadí. Já za to rád zaplatím."

"A nechceš si počkat takové tři měsíce?" zrazoval přítele Leo. "Pak už to nebude novinka a cena může klesnout i o pětinu."

"Ne, chci to hned!" trval na svém Ronny. "A s tím nejlepším softwarovým vybavením."

"No dobrá, máš to mít," opáčil Leo. Koneckonců byl rád, že jeho kamarád ožil i že on udělá slušný obchod a dostane prémie.

Ronny si nechal vyrobit obrovské plátno, zahnuté do válce, nahoře kónicky uzavřené. Jakmile měl vše doma, nelenil. Vlezl si dovnitř válce a přikázal, aby se za ním uzavřel. Ocítl se v kruhové komoře o průměru zhruba čtyři metry. Chvilí si se vzrušeným dechem prohlížel prázdné plátno, ale za minutu se již z válce ozývala řada příkazů: "Chci mít všude kolem moře. Rozbouřenější. A sytější barvy. Víc. Ještě víc! Obloha ať je pořádně zamračená. A ať mají ty mraky ostřejší barvy..."

Teprve když byl celý pohled na moře podle jeho představ, opustil Ronny svůj miniateliér. S údivem zjistil, že v něm strávil přes tři hodiny.

Chtěl se jen rychle naobědvat, ale vyrušilo ho bublání videofonu.

"Nazdar, Ronny!" zubil se v obrazovce Jeanův obličej. "Chtěl jsem ti jen říct, že je mi moc líto, co se ti přihodilo. To je obrovská škoda, že už nemůžeš hrát."

Ronny pokýval hlavou.

"Čím se teď vůbec zabýváš?"

"Dal jsem se na výtvarné umění – hraju si s hologramy."

"To musí být určitě zajímavé. Hlavně, aby to nedopadlo jako s tvou muzikou."

"Proč by to tak mělo dopadnout?"

"Já nevím," pokrčil rameny bývalý zpěvák Out Of You, aniž se přestal usmívat. "Tak se měj fajn."

Obrazovka potemněla.

"Byl's to ty. Určitě to byla tvoje práce," zabručel si pro sebe Ronny. Krátký rozhovor s Jeanem mu zkazil náladu, ale tím rychleji spěchal zpět ke svému válci. S mořem byl spokojený, ale on chtěl

dostat do svého obrazu víc. Pod pohledem na moře si přál mít druhou vrstvu – a na ní moderní uspěchanou ulici.

Avšak velmi brzo zjistil, že toho chce po novém vynálezu příliš. Namalovat rušnou třídu bylo snadné. Ale vysvětlit obrazu, aby přitom v popředí nechal moře, nešlo. Ronny mohl do přístroje hučet horem dolem, že potřebuje dvě překrývající se vrstvy, stále se objevovalo buď jen moře nebo pouze ulice.

Zklamaně usedl do křesla. Od rána nemyslel na nic jiného než na to, jak by měl jeho obraz vypadat. A teď – sotva začal – by se měl své představy vzdát? Sáhl po videofonu, zavolal Leovi a vysvětlil mu svůj problém.

"Ta věčička umí splnit všechna malířská přání... aspoň všechna rozumná. Co sis to prosím tě vymyslel? Vždyť je to naprostá ztřeštěnost," divil se Leo, když mu přítel vysvětlil svůj problém.

Čtvrt hodiny Ronny popisoval, co potřebuje, a čtvrt hodiny se snažil Leo jeho naléhání odrážet.

Nakonec unaveně zaúpěl: "No tak dobře. Já se ti na to zeptám. Ale nic neslibuju."

Leo se ozval hned příští den: "Mám pro tebe dobrou zprávu. Existuje program, který dovede to, co potřebuješ. Ale stejně by sis to měl rozmyslet. Stojí skoro tolik jako celé zařízení, které jsi koupil od nás." Ronnymu se protočili panenky, ale bleskově se vzpamatoval: "Jak se k tomu programu dostanu?"

"Nadiktuju ti číslo, na které jím můžeš zavolat."

Ronny si zapsal číslo a vyrazí ze sebe slova díky se s Leem rozloučil. Neztrácel čas a hned to číslo vyzkoušel. Slečna na druhém konci mu slíbila, že následující den bude vytoužený program mít.

Ronny se ještě nevzpamatoval z díry, kterou mu koupě nechala v peněžence, a už následovala další rána. Program mu byl na nic. Tedy alespoň prozatím. Lidským hlasem se nedal ovládat a vůbec to byl melancholický a do sebe zahleděný software.

Ronny zatnul zuby a sáhl po manuálu. Nikdy v životě se nemusel prokousávat suchou technickou literaturou a doufal, že ho k tomu do smrti nic nedonutí. Skřípal zuby při pomýšlení, kolik už svému výtvarnému nápadu obětoval. Ale tím spíše nemohl přestat. Celý měsíc studoval manuál a jen zřídka se vrátil ke svému plátnu, aby si s ním trochu pohrál. A ještě méně často zapínal počítač, aby si zalistoval notovými osnovami současných hitů.

Přesto mu tato kratochvíle přinesla větší šok než cokoliv jiného. Tu noc pak zíral do tmy a myšlenky, které se mu honily hlavou, mu nedaly až do rána usnout.

Ráno volal svému příteli.

"Leo, nevěřil bys, co jsem našel v přehledu nových singlů. Je tam melodie, kterou mě tenkrát mučili! Tu jedinou jsem neznal. Jako interpret a autor hudby tam stojí... Zilk!"

"Zilk? Ten, co bubnoval v Out Of You?"

"Ten!"

"No vida. Tak už víme, kdo tě věznil."

"Jenže stejně nikdy nedokážu, že zrovna touhle odrhovačkou mi trhali uši."

"Hm, tak zase nezbývá, než doufat, že policajti aspoň najdou tu tvoji celu."

Ronny se náhle vymrštil ze židle tak prudce, že málem shodil videofon na zem: "Leo, já mám důkaz! Když jsem pak čekal na policejní stanici, tak jsem si házel na papír všelijaké motivy a zapsal jsem si i tuhle melodii."

"Dobře, ale jak dokážeš, že jsi to psal už tenkrát?"

"Hm... No půjčil jsem si od toho policajta papír a tužku. Třeba by to mohlo stačit. Ale já vlastně..."

Kousl se do rtů. "Já to vyhodil. Když jsem zjistil, co se mnou hudba dělá, tak jsem to hodil do koše."

"Kde to bylo?"

"Já nevím... Snad v Edinburghu na letišti."

"Tak to se s tím papírem už neshledáš. Až budeš na smrtelné posteli, tak si nech svolat novináře a o tohle tajemství se s nimi rozděl. Ale dřív ne! Uděláš si ostudu a ještě tě bude Zilk žalovat za šíření pomluvy."

"Já se to raději neměl ani dozvědět," vzdychl Ronny. "Teď mě to bude strašit v hlavě."

O týden později vtrhl k Ronnymu Leo.

"Podívej, co mám," volal už ve dveřích a mával kusem papíru.

"Ukaž mi to!" natáhl ruku Ronny. "To je ten Jeanův song... a motivy, které jsem vymyslel já. Vypadá to jako ten papír, co jsem vyhodil. Jenže... to písmo není moje."

"Záhada, co?" zašklebil se spokojeně Leo. Rozvalil se do křesla a vychutnával Ronnyho údiv.

"Tak mi to sakra pověz! Jak jsi k tomu přišel?"

"Přemýšlej. Čekal jsi na policejní stanici, že jo?"

A co na takové stanici ve Skotsku stejně jako v Belgii bývá?"

"Jediné, co mě napadá, je policajt."

"Ano, policajt, a často také zločinci. A kvůli nim?"

"Už toho nech!"

"No přece kamera!"

"To je geniální," pokýval uznale hlavou Ronny.

"Poděkuj tomu, že jsem boural. Proto jsem musel na policii a tam mě to napadlo."

"Stejně mi to nedává smysl," namítl Ronny. "Kdyby to udělal Jean, chápal bych to, ale proč Zilk?"

"Ty ho znáš líp než já. Já si ho pamatuju hlavně ze střední školy jako oblíbeného srandistu. Ten dovedl s humorem vyprávět i o tom, jak ho zmlátil táta za špatné známky z matematiky."

"Právě, takový i zůstal. Navíc ta mučirna ve Švýcarsku nemohla být dílem normálního člověka. A on blázen nebyl."

"To sice ne, ale když měl špatnou náladu, tak se taky choval svérázně a posměšky a shazováním se léčil na tom, kdo byl zrovna nejbližší."

"To stejně nevysvětluje, proč by se měl chtít tahle mstít."

"Tím at' se teď chvíli zabývá policie."

"Leo," zatvářil se vážně Ronny, "já bych s ním nejdřív rád mluvil."

"Co? Chceš za ním jít a říct mu, že na něj pošleme kriminálku?"

"To víš, že ne. Ale myslím, že je to všechno složitější. Půjdeš se mnou?"

Leo odpověděl jen krátkým povzdechem.

Návštěva u bývalého bubeníka Out Of You byla naplánována na víkend. Ronnymu se mezitím povedlo pokořit manuál. Nastal rozhodující den. Ronny se do svého díla ponořil natolik, že zapomněl i na Zilka. Než se pustil do práce, neubráníl se nervozitě. Co když to nebude fungovat? Co když to všechno dopadne špatně? Tolik peněz, času a energie ho celá ta věc stála.

Namaloval moře. Jen tak nahrubo, moc se s ním nedělal.

"A teď chci druhou vrstvu – ulice plné aut." Plátno ho poslechlo! Ronny vyrazil z válce, řval jako blázen a nadšeně poskakoval po pokoji. Když se vyřádl, vrátil se celý udýchaný zpátky. Opět si obraz prohlédl, tentokrát pozorněji, aby se ujistil, že vše

je tak, jak si přál. Upravil několik domů, ale na víc si toho dne už netroufl. Byl příliš vzrušený, než aby mohl normálně pracovat.

Ráno se probudil stále ještě naplněný tím nádherným vítězným pocitem. Plánoval, že dodělá svůj první dvojobraz a hned se pustí do dalšího. Měl spoustu nápadů. Mohl by zkusit i trojobraz. Dvě spodní vrstvy by se neměly příliš lišit, aby nebyl celek zmatený. Mohly by to být třeba polární krajina a vyprahlá step. A úplně dopředu dá pohled na fanoušky na fotbalovém stadionu. Ronny fotbalu neholdoval, proto se mu kombinace fandů s nehostinnými kraji líbila. Měl by si všechny ty nápady zapsat. Do večera z nich jistě aspoň polovinu zapomene. Velkoryse nad tím mávl rukou. Místo jednoho zapomenutého vymyslí tři nové.

Nejdříve ale musí dotáhnout do konce své první dílo. Ještě je syrové a rozčepýřené jako vrabčí hnízdo. "Tu ulici s billboardy trochu zúžit. Přidat na ni víc lidí. Tak, to stačí. Vlny, které ji překrývají, ať jsou trošku zpěněné. Jak moře, tak i ulice ať jsou v sytějších barvách. Ty dvě vrstvy se spolu musí prát."

Ronny se zarazil... musí se prát... musí se spolu prát... Uvědomil si, proč ho ta slova překvapila.

Z toho, co se tím o sobě dozvěděl, mu zamrazilo v zádech. Tenkrát v cele se spolu hudební styly také rvaly. Ano. Ano, je to tak! Místo cely si postavil uzavřený válec, místo Bacha má teď moře a místo tvrdého rocku rušnou ulici. Tak proto mu to nedalo a on musel navzdory všem překážkám svůj obraz dokončit. Ty dvě překřikující se vrstvy vyprávějí o těch nejúspěšnějších chvílích, které kdy zažil. Každý, kdo si jeho obraz prohlédne, se dozví o jeho utrpení. Ať už to pochopí nebo ne. Jde o to, že on, Ronny, našel novou řeč, kterou byl schopen o tom vyprávět. Dlouho stál a prohlížel si svůj obraz. Byl to jediný způsob, jak mohl vzpomínat na své uvěznění a necítit přitom bolest.

"Dáte si víno? Červené nebo bílé?" zeptal se Zilkův otec.

"Máme i rybízové. Vyrábí ho děda," zatvářil se spiklenecky Zilk.

"To vám přece nemůžu nabízet," řekl otec.

"Zvlášť když vám můžu nabídnout ty nejlepší ročníky."

Nicméně děda u hostů jednoznačně zvítězil.

"Všiml jsem si, že jsi vstoupil na sólovou dráhu," obrátil se Ronny na Zilka.

"Jo, sám si k tomu píšu muziku. Baví mě to. Ale nejde o žádný pokus stát se dobře prodávanou superhvězdou, jako jsi ty."

"Vždyť víš, že už do muziky nedělám."

"Samozřejmě. Je mi to líto. Věř mi. Čím se vlastně zabýváš teď?"

"Učím se vytvářet holografické obrazy."

"To tě baví?" ušklíbl se Zilk.

Ronny se omezil pouze na přikývnutí.

"Tak bych nechtěl dopadnout," ušklíbl se Zilk a rozhovořil se s svých projektech, o hudbě, kterou skládá a albech, které plánuje natočit. Ronny ze zdvořilosti pokyvoval hlavou, Leo se pootočil na židli a prohlížel si stěnu obklopenou policemi s neuvěřitelným množstvím knih.

"Skládání mi chybí," povzdechl Ronny. "Kdybych jen věděl, proč mi to tenkrát provedli. Pořád mi to vrtá hlavou."

Zilk na tuto poznámku nijak nezareagoval.

"Jo, je to záhada," pronesl otec poté, co vyprázdnil sklenici. "Ale bavme se o něčem veselejším. Jak vám chutná to víno?"

Oba hosté chválili nápoj naprosto upřímně.

"Mám ještě něco lepšího. Počkejte chvíli!"

Odběhl a slova se zatím ujal jeho syn. "Tátu zrovna prohlásili za jednu ze tří nejvýznamnějších žijících osobností robotiky. Jeho roboti se prodávají už na celém světě," řekl a v očích se mu objevila jiskra naivního nadšení.

Otec se objevil ve dveřích a v každé ruce držel paralyzátor.

"Možná je čas, abyste z nás přestali dělat blbce," zavrčel. Zbraněmi mířil na Ronnyho a Lea. "Mysleli jste si, že nás nenapadne, proč jste přišli? Přiznám se vám, že jsem svého inteligentního synka skoro zabil, když jsem zjistil, že tenkrát do té kobky strčil kazetu s vlastní melodií a až pak ji nahrál na desku."

No nevádí. Vaše smůla, že jste si toho všimli." Na chvíli se odmlčel, jako by si chtěl vychutnat zděšení svých hostů, a pak pokynul synovi: "Pomoz pánům převléct se do čistého prádla!"

Zilk na minutu odběhl a vrátil se se dvěma lesklými roláky. Při pohledu na ně Ronnymu zamrazilo v zádech. Přesně

takový měl na sobě, když byl mučen. Zilk si od otce vzal jeden z paralyzérů.

Před jejich katodami Ronnymu a Leovi nezbylo, než si pulovry obléct.

"Pokud možno se nehýbejte! Jinak by vás to prádelko mohlo od tohoto okamžiku pokousat!" zašklebil se otec.

Leo zkusil zvednout ruku. Jeho bolestivá grimasa byla více než výmluvná.

"Řekl jsem, abyste se nehýbali. Ostatně ani nemáte důvod, takhle vám to opravdu sluší," zasmál se otec.

"Hodláte nás snad tady takhle držet věčně?" zeptal se Ronny. Do mozku se mu zahryzávala myšlenka, že pokud se otec se synem zachovají logicky, tak po něm a po Leovi nezůstane ani stopa.

Otec postřehl úzkost v Ronnyho hlase. "Nebojte, nejsme vrazi. Jen budete muset oba podstoupit léčebnou kúru.

Bohužel nepříjemnější, než byla před časem ta hudební. Až jí projdete, budou z vás noví lidé. Ale ničeho se nebojte, budete spokojeni.

Na tenhle trapný rozhovor ani na nepříjemné chvíle, které vás čekají, vám nezůstane ani vzpomínka. A to, že z vás budou dva poněkud přihlouplí hoši, to vám ani nepřijde."

"To mě raději zabijte!" řekl Leo.

"Nemůžeme. Nejsme zločinci. Tvoříme, předěláváme, ale neničíme," usmál se otec a obrátil se na Zilka: "Pohlídej je tady. Já zatím nadjezu s autem před verandu."

Zilk se ledabyle opřel o rám dveří a stále přítomně mřil na Ronnyho a Lea sedící u stolu.

Ronnymu se roztřásly ruce. I na to rolák zareagoval množstvím bolestivých píchnutí. Jak se jen může vymýváni mozku, které je pro něj nachystáno, bránit? Začít včas předstírat, že u něj bylo cíle dosaženo? Není to naivní nápad? Co se dá vůbec ještě dělat? Zoufale zatékal po místnosti.

Jeho pohled zachytil Leo. Téměř nepostřehnutelnými pohyby obličeje a očí se snažil Ronnymu cosi sdělit. Leův zrak klouzal od desky stolu k Zilkovi a zpět. Ronny chápal jen napůl, co má Leo za lubem, ale přikývl. Cokoliv je lepší než jen sedět a čekat.

Leo uchopil prázdnou láhev od vína a mrštil jí Zilkovi do obličeje. Ten zareagoval příliš pozdě.

Do jeho tváře se zaryly desítky střepů. Paralyzér nepustil, ale poraněné oči mu nedovolily zamířit.

Výšleh paralyzéra směřoval do police s knihami.

Ronny se vrhl ze židle a řvoucí bolestí, kterou mu působil pulovr, se vrhl na Zilka. Začala přetahovaná o paralyzér.

Ochromený Zilk s rozbitým

obličejem a Ronny, který kvůli bolesti ztrácel rychle sílu. Byl to Zilk, kdo povolil. Ronny mu vytrhl zbraň a v dalším okamžiku ho seslal jejím paprskem na zem. Pak klesl vedle něj. Zatínal zuby, ale přesto se neubráníl sténání. Celý trup ho nesnesitelně pálil.

"Dávej pozor! Za chvíli přijde starej," sykl Leo.

Ronny vyčerpaně přikývnul. Ruce se mu třáslly ještě víc než předtím. Milerád by ten úkol Leovi přenechal. Jenže to by bylo možné jen za cenu dalšího přívalu palčivé bolesti.

Z haly se ozvaly kroky. Ronny zatajil dech. Dveře se otevřely. Oba výstřely vyšly ve stejnou chvíli, oba byly velmi přesné. Paprsek z otcovy zbraně se odrazil od Ronnyho kovového pulovru a zasáhl stěnu.

V tentýž okamžik padal otec v křeči na koberec.

To ticho trvalo snad několik minut. Až Leo jej přerušil svým: "Skvělá práce." Ronnyho mozkiem prolétl záblesk podráždění. Jeho přítel si plán vymyslel a spustil, ale to hlavní zbylo na něj. Ale ne, Zilk stál od Lea příliš daleko. Jinak to nešlo. Ronny zavřel oči a zkameněl v nepříliš pohodlné poloze vedle ležícího Zilka.

"Starej má u pasu mobil. Zkusím se k němu došoupat," řekl Leo.

Ronny ho nevnímal. "Co je to vůbec napadlo?" zašeptal.

"Když jsem viděl, že ti dva se k sobě chovají skoro stejně jako kdysi, začalo mi to dávat smysl." poznamenal Leo. "Zilk se na tátu příliš fixoval – po celý život. Vždycky ho obdivoval... i když od něj dostal kvůli nějaké malichernosti přes hubu. Já bych si jednoduše řekl, že mám tátu kretěna, ale to Zilk neuměl. Když ho táta zmlátil, bral to tak, že mu jeho zbožňovaná bytost dává najevo, že on je méněcenný. Jenže Zilk po tátovi zdědil jeho

ctižádostivost. Proto se potřeboval dostat se zpátky na podstavec, odkud ho tátovy facky od dětství až po pubertu srážely. To je důvod, proč se díval svrchu na všechny ostatní – tím se dostával zpátky nahoru. Proto jediné zaměstnání, která uznával, bylo to jeho – já jsem muzikant, kdo je víc? Když jsi rozpustil Out Of You, pokoušel se o sólovou dráhu, ale proti tobě byl nula. To ho žralo. A starýho taky.

Vlastně možná ještě jednu profesi uznával – majitele továrny na roboty, když to dělá jeho táta."

"Ty naše obleky, to bude tátův výrobek," pokýval hlavou Ronny. "Originální nápad – obléct nás do robotů."

O rok později vstoupili Ronny a Leo do sálu, ve kterém se vyjímaly dva tucty velkých válců s holografickými obrazy uvnitř. Před každým z nich stála krátká fronta.

"U nás ve firmě nad tím všichni kroutíme hlavou," pravil Leo. "Čekali jsem, že lidi si budou všet naše obrazy na zeď a občas si z dlouhé chvíle zahrají na velké malíře. Ale místo toho se prodávají hlavně tyhle tvoje obří čepice s těmi zmatenými šílenostmi."

"Není to špatné, ale jako hudebník jsem vydělával čtyřikrát víc," ušklíbl se Ronny.

"Vždyť je to jen začátek," uklidnil ho Leo.

"Všechno se teprve rozjíždí. Kromě toho hudba by tě určitě nedostala do učebnic. Nezlob se na mě, ale byla průměrná. Lidem se líbila, to je pravda, ale jinak to nebylo nic zvláštního. Zatímco tyhle obrazy, to je nový umělecký směr. Nic takového tu předtím nebylo."

Ronny pokrčil rameny. Pak se ale pousmál a spokojeně se zadíval ty spousty lidiček, kteří dychtili po tom, aby si mohli prohlédnout jeho nevšední obrazy.

Hádaj, kto príde na večeru Eva Cigániková Ramonther mal vynikajúcu náladu. Posledný zážitok vysoko predstihol všetky jeho očakávania.

A tá blondatá kočka... Fantastické!

Vopchal ruky do vrecák a vykročil nedbalým krokom po pieskom vysypanej cestičke pomedzi trávniky univerzitného parku, ktorý sa hmýril študentmi. Jar a krásne počasie ich vylákali zo študovni a teraz posedovali na lavičkách a na tráve v húfoch a konzumovali svoje hamburgery s Coca Colou. Dievčat bol obrovský výber, všetkých typov, rozmerov a farieb, hlučných a sebavedomých, ale ani jedna ho neupútala.

Rozmarne nakopol kamienok a sledoval jeho dráhu. Kamienok dopadol pred osamelú lavičku v orgovánovom zákutí. Tam ju zazrel.

Na zvuk kamienku sa obrátila. Mala veľké orieškové oči so zlatými iskričkami. Vyžarovala z nej bezbrannosť a ešte čosi, čo oslovilo samú podstatu jeho bytosti a zrýchlilo mu tep. Zamieril ku lavičke a nenútené si prisadol. Plet' mala belostnú a jemnú, ako čínsky porcelán. Jednoduché priliehavé tričko s emblémom Coca Coly skrývalo príjemné prekvapenia. Usmial sa na ňu.

"Ahoj!"

"Ahoj!" Strelila po ňom pohľadom a odvrátila hlavu, takže mohol obdivovať jej krásny profil s vodopádom gaštanových vlasov, zopnutých nad drobným uškom. Pod ním začínala oslnivá krivka bieleho hrdla.

"Dočerta!" pomyslel si. "Dočerta, dočerta! Že by to bolo ono?"

"Na ktorú fakultu chodíš?" spýtal sa odvážne.

"Špeciálna literatúra – a ty?" Ďalší pohľad orieškových očí.

"Matematika – hlavne." Nechcel riskovať. Bol si istý, že jeho vedomosti z matematiky vysoko prevyšujú tunajšiu úroveň. Pozrela naň s obdivom.

"Matika mi nikdy nešla. To musí mať človek v krvi."

"Presne tak!" zvrátil hlavu dozadu a zasmial sa tichým nákazlivým smiechom. Potom sa spamätal.

"Volám sa Ramon – Ramon Ther."

"Ja... ja som Mona Ghouldová." zajachtala v rozpakoch a znovu naň po očku pozrela. "Ešte som ťa tu nevidela."

"Som tu len pár dní – doteraz som študoval v zahraničí." Prikývla cháavo. Bol iný, než ostatní – nápadne iný!

Dokonalá tvár, vyšportované telo, ležerna elegancia skutočne drahého oblečenia. Čierne oči mali v sebe čosi magické, plné pery zmyselne vykrojené. Navyše bol zdvorilý, vtipný, vzdelaný a bohatý.

Čochvíľa boli obaja ponorení do dôležitej a veľmi významnej debaty, keď Ramonther vypálil od boku.

"Čo robíš dnes večer?"

Chvíľu špúlila ústa a špičkou tenisky kreslila v piesku koliesko. Potom pokrčila plecami.

"Čojaviem – asi pôjdem na diskotéku. No, jasné, pôjdem na disko!" príliš nie som a tunajšie divadlo ešte nepoznám."

"Do divadla by si so mnou nešla? Ja na diskotéky Otvorila oči dokorán.

"Do divadla? To si mal hneď povedať! Jasnačka!

Milujem divadlo, ale dostanem sa tam len zriedka. Decká z nášho ročníka ešte tak muzikál..."

Nakoniec si dohodli čas a miesto stretnutia.

Potom sa Mona pozrela na hodinky a zhlikla.

"Preboha – môj seminár!" a už jej nebolo. Ramonther s úsmevom pozeral za ňou, ako beží ku dverám bielej budovy za veľkým trávnikom a potom s uspokojením chvíľu sledoval hru svetiel a tieňov v listí nad sebou.

Mona prebehla budovou, vybehla zadným vchodom na parkovisko a nasadla do malého zeleného Peugeotu. Vytiahla mobil a vyťukala číslo.

"Ahoj mami!" povedala tajnostkársky. "Hádaj, kto príde na večeru!"

Ramonther medzitým lenivo vstal a sledovaný obdivnými pohľadmi dievčat a nevraživými pohľadmi chlapcov, sa pobral pomaly ku svojmu hotelu.

Koho zaujímalo, že nepochádza zo Zeme, ale z planéty Erínia a že je upír?

Upíri boli na Erínii jedinou inteligentnou rasou. Medzi vedcami Erínie sa tradovalo, že sa zrejme kedysi na planétu prisťahovali neznámo odkiaľ, pretože bežná flóra a fauna Erínie bola pre rasu upírov nestráviteľná. Jediný zdroj potravy predstavovali stáda beardotov – býložravých pololudí, polozvierat, ktoré sa síce pásli na trávnatých stepiach Erínie, ale ich mäso a krv boli pre upírov stráviteľné, ovšem len v surovom stave. Tepelná úprava menila bielkoviny opäť na nestráviteľné.

Spolu s niekoľkými druhmi obilnín, zeleniny a ovocia to bol jediný zdroj potravy, takže jedálny lístok upírov bol veľmi chudobný. Navyše krv beardotov – výlučný zdroj bioenergie, potrebnej na udržanie mimoriadnej dlhovekosti a sviežosti upírov, sa musela konzumovať priamo zo žíl, pretože kontakt s akýmkoľvek materiálom a najmä vzdušným kyslíkom ju v priebehu sekúnd znehodnotil.

Ak ku tomu pripojíme zápach ich chlpatých tiel, pochopíme, že potešenie zo stolovania nepatrilo pre esteticky založených upírov medzi priority spoločenského rebríčka. Bola to nechutná, osamelá záležitosť, ktorú sa snažili čo najviac skrátiť.

Ich prioritou bolo vzdelanie a veda, kedysi stratené v temných dobách. Nakoniec sa znovu dopracovali až k úrovni kozmických letov. Pri prieskume vesmíru náhodne objavili Slnecnú sústavu a v nej Zem. Bol to prelomový objav!

Planéta plná obrovského množstva rôznorodých stráviteľných potravín, navyše obývaná niekoľkými miliardami inteligentných bytostí, ktoré po všetkých stránkach vysoko prevyšovali beardotov! Ich krv bola dokonalým zdrojom

bioenergie a ich mäso prekonávalo tie najsmelšie predstavy gurmánov v akejkoľvek úprave – aj bez nej! Navyše pozemskí beardoti – a najmä beardotky, ako ich upíri zo zotrvačnosti nazývali, boli priateľskí a ochotní ku spolupráci, prakticky až do posledného okamžiku, kedy pochopili, o čo ide.

Nebo nad Zemou v nasledujúcich desaťročiach čoraz častejšie brázdili diskovité a cigarovité výsadkové člny z kozmických lodí Erinie. Pozemšťania ich nazývali UFO a netušili, že takzvané stretnutia tretieho druhu sú už dávno bežnou rutinou. Vládcovia Erinie dlho zvažovali presídlenie na Zem, ale náklady by boli nepredstaviteľne vysoké a zbrojný potenciál pozemšťanov tiež nebol zanedbateľný.

O tom, že by pozemšťania dobrovoľne prijali medzi seba dominantnú rasu, ktorá na nich pozerala ako na lepši dobytok, nebolo ani reči.

Nakoniec sa výlety na planétu Zem stali dovolenkovou záležitosťou pre bohatých Erinijčanov a vo väčšine veľkých miest boli hotely, ktoré im patrili. Ich starostlivo oddelená časť mala výlučne

erinijskú obsluhu a bola vybavená tak, aby vyhovelá všetkým potrebám svojich výnimočných klientov.

Ramonther, ktorý bol synom samotného vládcu Erinie, si cestu na Zem vybojoval proti tvrdému odporu otca a jeho radcov, iba po súhlase s obratom Pokračovania rodu.

Erinijskí upíri pre svoju extrémnu dlhovekosť nepotrebovali po väčšinu života ženské pohlavie a boli vlastne latentní hermafroditi. Žili v rodových klanoch a keď Najstarší usúdil, že je potrebné doplniť počet členov klanu, bol pre jedného z nich vybraný po dlhom a oficiálnom rokovaní partner z iného klanu. Obaja sa potom podrobili hormonálnej kúre, ktorá im umožnila, aby jeden z nich mohol oplodniť a druhý porodiť. Samotný akt oplodnenia aj pôrodu prebiehal pod prísny dozor členov oboch klanov a narodené dieťa bolo "matke" ihneď odobraté na výchovu v klane "otca", ktorý mal naň výlučné právo. Celá záležitosť bola natoľko neprijemná, že sa obaja aktéri na ňu snažili čo najskôr zabudnúť a o nejakom vzťahu medzi nimi nemohlo byť ani reči.

Práve preto boli upírom smiešne snahy pozemských žien získať ich pozornosť pre intímne zblíženie. Upírov z Erinie pozemské ženy síce vzrušovali, ale pôvod ich vzrušenia spočíval celkom inde, než si ženy, okúzené ich vzhľadom, bohatstvom, alebo intelektuálnou úrovňou, predstavovali.

Okrem zábavy však išiel Ramonther na Zem aj obchodne. Nebol nadarmo synom svojho otca, dobrého panovníka a výborného obchodníka.

Keďže pokusy s prenesením a adaptáciou ďalších úžitkových pozemských rastlín a živočíchov vrátane ľudí na Eriniu boli neúspešné, navrhol

Ramonther otcovi, aby časť výletných lodí bola prebudovaná na výkonné mraziaky. V nich by bolo možné dovážať na Eriniu mrazené mäso najrôznejších pozemských živočíchov – vrátane najväčšej lahôdky – pozemských beardotov a pochopiteľne ďalších nedostupných produktov. Ich predaj za závrtné ceny by znamenal výdatný zdroj príjmov pre kráľovskú pokladnicu. Tento návrh napokon najviac prispel k otcovmu súhlasu s Ramontherovým výletom.

Prvý deň absolvoval Ramonther v spoločnosti svojho bratanca návštevu v divadle, ktorá ho očarila a po ktorej nasledovala fantastická večera v spoločnosti dvoch pekných, osamelých intelektuálok, vo vyhradenej časti hotela. Ďalší večer to skúsil sólo a v elegantnom bare s programom zbalil pôvabnú kočku, ktorá nedostatok intelektu vyvážila telesnými prednosťami a prítulnosťou. Priebeh večera sa vyznačoval zemitou pikantnosťou. Ramonthera uchvátil najmä prechod od predstieraného vášnivého odovzdania profesionálnej slečny ku jej konečnému pochopeniu v poslednej sekunde... Po New Yorku sa rozhodol prezrieť si Boston, kde sa mal na druhý deň stretnúť s obchodníkom ohľadne navrhovanej transakcie.

Ovšem ešte predtým, po skúsenosti s intelektuálkami aj prostitútkou ho čakalo ako čerešnička na torte nežné stvorenie, nádherný zrelý pomaranč na tanieriku zo vzácného porcelánu.

Keď si v hotelovej recepcii vyberal kľúč, povedal recepčnému nedbalo:

"Budem mať asi večer návštevu – ale niečo mimoriadne, rozumiete?"

"Rozumiem, Vaša Výsosť," povedal recepčný

s úklonom. "Zariadime všetko k vašej spokojnosti!"

Vo svojom apartmáne potom odsníval niekoľko variácií na tému večera s Monou a keď ho pred siedmou recepčný prebudil, ležal ešte chvíľu malátny, až si nakoniec musel dať studenú sprchu.

Také vzrušené chvíle očakávania ešte nezažil!

Keď uvidel pred divadlom Monu vystupovať z auta, zatajil sa mu dych. Gaštanové vlasy si vyčesala dohora a oválny výstrih odhaľoval to najkrajšie na nej – labutiu šíju. Na tenkej zlatej retiazke visel jediný rubín, ako kvapka krvi a dva ďalšie sa hojdali pod malými uškami.

"Po predstavení pôjdeme na večeru, čo povieš?" nadhodil Ramonther po druhom dejstve.

"Ach, moja hlava prázdna!" zasmiala sa Mona a zavesila sa doň. "Naši ťa pozývajú na večeru k nám!"

Oni sú strašne staromódni a chcú vedieť s kým som bola – a tak... obzvlášť, keď som ťa vychválila.

Prosím – prosím!" komicky si šúchala malé dlane o seba. "Sľúbila som, že ťa privediem!"

Ramonther bol spočiatku na rozpakoch, ale potom si povedal, že málokto z jeho priateľov sa bude môcť pochváliť rodinnou večerou so svojim budúcním – povedzme zážitkom, takže napokon prikývol.

Dom Moniných rodičov ho prekvapil. Bolo to vlastne menšie, skoro šľachtické sídlo, uprostred obrovskej záhrady na predmestí Bostonu. Medzi susediacimi pozemkami bol navyše les, ktorý podčiarkoval dokonalé súkromie každého domu.

"Máte veľkú záhradu. Kto sa vám o ňu stará?"

"Starý Alonso." povedala Mona nedbanlivo. "A jeho žena je u nás kuchárkou. Alonso sa stará aj o psov." Ukázala

očami na oplotený výbeh, kde sa vo svetle reflektorov plavne pohybovalo šesť obrovských psov. "Obaja sú u nás už od nepamäti!"

Monin otec bol prešedivý starší pán s vojenským držaním tela. Matka bola krehká a útla, ešte stále pôvabná dáma. Privítali ho veľmi srdečne a Ramonther sa cítil tak príjemne, ako keby sem patril.

Starý pán s uznaním pozrel na jeho plecيا.

"Dnes už zriedka vidno mládenca, ktorý má súčasne svaly aj mozog!" usmial sa, podávajúc mu pohárik. "Veslujete, alebo plávate?"

"Oboje," povedal Ramonther skromne. Ťažko mohol starému pánovi vysvetľovať, že svaly na ramenách má od častého používania krídel.

Večera bola dokonalá. Podávala sa v štýlovej jedálni s veľkým krbom, nad ktorým visel nádherný starodávny obraz a po jeho oboch stranách dve obrovské, vyleštené vojnové sekery. Ramonther na ne pozrel zblízka a natiahol ruku.

"Opatrne!" upozornil ho hostiteľ s úsmevom.

"Sú ostré ako britva. Je to stará rodinná pamiatka ešte z čias, keď sme žili v Európe. Pradedo by sa v hrobe obrátil, keby som ich neudržiaval v stave bojovej pohotovosti!"

Na stole bol jemný porcelán, striebro, brúsené sklo, vybrané jedlá, svietniky a vázy s kvetinami, ktoré naplňali vzduch ťažkou vôňou. Pri stole ich bolo šesť, vrátane brata domáceho pána a jeho ženy, príjemnej tmavovlásky s láskavým úsmevom.

Jeden chod striedal druhý, rozhovor o ničom príjemne plynul a kvety omamne voňali. Monina teta Ramontherovi dolievala pohár báječným starým vínom zo zaprášenej fľaše, ktorú Alonso – teraz v úlohe komorníka – obradne priniesol z pivnice.

"Musím trocha pribrzdiť s tým vínom!" pomyslel

si Ramonther, keď sa mu pred dezertom mierne zatočila hlava. "Nesmiem si pokaziť záver večera s Monou." Ukradomky na ňu pozrel, ako rozpráva komickú historku o akomsi Jimovi, ktorý tu bol pred časom tiež na návšteve.

"Neohováráj drahého Jima, moja milá," povedala Monina matka káravo. "Veď to bolo také chutné chlapča!" Všetci sa búrlivo rozosmiali. Ramonther nechápal pointu a pozrel sa spýtavo na Monu, ktorá sa ku nemu naklonila a pod stolom mu stisla ruku.

"Porozprávam ti to neskôr!" šepla a významne sa naň pozrela. Ramontherovi sa rozbúšilo srdce a pocit závratu sa prehĺbil. Prečo dofrasa tie kvety tak voňajú?

Ako keby čítali jeho myšlienky, vstali pán a pani domu od stola.

"Pôjdeme na pohárik do knižnice, nech si dámy od nás na chvíľočku oddýchnu," obrátil sa domáci pán na Ramonthera.

"Mám vynikajúce cigary – robia mi ich na objednávku priamo v Havane."

Ramonther sa nenápadne oprel o stoličku.

Dočerta, kedy už bude s Monou sám?

"Je už dosť neskoro...", začal rozpačito, ale starý pán ho prerušil.

"Ach, tá naša dcéra! Nepovedala vám, že u nás prespíte? Kdeže by ste šli, takto neskoro. My sme domácki ľudia – povečerať, chvíľku posedieť a spať."

Alebo vás doma niekto čaká? Myslel som, že vám chce Mona ukázať pri mesiačiku naše leknínové jazierko."

Ramonther pocítil príjemné zamrzenie. Tak predsa! Usmial sa zdvorilo na hostiteľa.

"Nikto ma nečaká. Som tu teraz v Bostone celkom sám."

"No, výborne! Tak teda – nech sa páči!" Alonso,

ktorý sa zjavil ako duch, roztvoril pánom dvere do spojovacej chodby, vyloženej hustým krvavočerveným kobercom.

"Tadeto! Na druhom konci je knižnica," povedal hostiteľ a zdvorilo pustil Ramonthera pred seba. Ramonther sa ešte obrátil k Mone. Predstava jej snehobieleho hrdla za mesačného svitu s rubínovou kvapkou na správnom mieste ho omamovala viac, než tie prekliate kvety.

Všetky tri ženy stáli okolo stola. Mona sa jednou rukou opierala o stôl, špičku jazyka mala komicky vysunutú.

Ramontherovi sa odrazu vybavili oficiálne príležitosti na otcovom dvore, keď sa hostia po príjemnom rozhovore rozchádzali, aby sa v súkromí rýchle najedli.

"Všetko je to len divadlo!" pomyslel si a nie celkom pevne vykročil ku knižnici, nasledovaný oboma pánni. Posledný vošiel Alonso, ktorý nechal na krbe svoje biele rukavice a nehlučne zatvoril za sebou masívne, dôkladne čalúnené dvere.

Na druhý deň po obede, keď si Monina matka delikátne utrela ústa snehobielou vyšívanou servítkou, obrátila sa na dcéru.

"Mona, miláčik, už niekoľkokrát sme ti hovorili, aby si nám sem nevodila tých komických mimozemšťanov. Theresa sa mi znovu sťažovala, že majú ukrutne tuhé mäso. Nepomôže mu ani naloženie do vína. Potom, keď sa to konečne uvarí, je to rozvarené a k ničomu. Bohvie, čo oni tam doma vlastneedia!" obrátila oči k nebu.

Mona sa uškrnula.

"Asi máš pravdu, mami! Ten dnešný stejk sa nedal odhryznúť a tatarský biftek mal zasa podivnú príchuť. Vieš čo? Budúci týždeň pôjdem na nábrežie. Chodia tam agitátori pre všelijaké sekty."

Keď prejavím záujem, privediem aj dvoch!"

"Ako myslíš drahá, je to na tebe! Len nám daj včas vedieť, dobre?" Potom sa obrátila na Theresu, ktorá zbierala zo stola. "Kávu budeme piť na terase. Je tam dnes nádherné a teplo."

Vo veľkej, ligotavo čistej kuchyni prestrela Theresa pre seba a svojho muža vyšívaný obrus a biely porcelán. Vo

výbehu za domom šiesti obrovskí psi lenivo obhrýzali veľké kosti. Všade vládol pokoj.

V takéto slnečné popoludnie vládla v dôstojnom dome rodiny pána J.J. Ghúla – alias Ghoulda vždy príjemná, ospanlivá a ničím nerušená siesta.

Jedného večera ve Vatikánu Milan Petrák "Dobrý večer!"

"Co... kdo... kdo jste? Co tu děláte?"

"Velmi se vám omlouvám, vaše svátosti, že jsem si dovolil vniknout do vaší ložnice. Vysvětlím vám to. Ne... prosím, neodcházejte!"

"Pusťte mě! Nechte mě jít!"

"Ne! Napřed mě vyslechněte. Vězte, že nemám žádné nekalé úmysly. Přicházím, protože naše cíle jsou velmi podobné. Počkat na vás potají ve vaší ložnici byl téměř jediný způsob, jak se s vámi sejít v soukromí."

"Ale jak jste se sem dostal?"

"Umožnily mi to jisté technické prostředky. Prostředky ve vaší době neexistující."

"Prosím?"

"Vím, že to bude těžké, vaše svátosti, ne-li nemožné, ale zkuste připustit, že jsem přicestoval z budoucnosti. Nemusíte mi to věřit, ale prosím vás, abyste to aspoň připustil."

"A skutečnost, že jste se dostal až ke mně do ložnice, předkládáte jako důkaz? Je to jistě úctyhodný výkon, projít přes všechna bezpečnostní opatření, ale k tomu, abyste ze mě udělala blázna, to stačit nebude!"

"Chápu vás a připravil jsem si proto přesvědčivější důkaz – nebude-li vám to vadit, že je spjatý spíše se světskými záležitostmi. Nevím, do jaké míry jste to postřehl, ale právě nyní probíhá fotbalový zápas mezi Itálií a Francií. Stav je zatím

1:1, nicméně já už teď vím, že vyhrají Italové – za patnáct minut vstřelí vítěznou branku. Když dovolíte, naladil bych příslušnou stanici zde, na vašem přijímači."

"Mohl byste to trochu ztlumit?"

"Samozřejmě. Skoro pět minut se stejně nebude nic zajímavého dít. Smím vás mezitím seznámit s důvodem své návštěvy?"

Žádná odpověď.

"Jmenuji se Inober Kraz, a jak jsem již řekl, přicházím z budoucnosti, řekněme z poloviny dvacátého třetího století. Lidem se od uplynutí vašeho věku ledacos povedlo, žije se jim lépe, ale jak už to bývá, ne všechno šlo tím správným směrem. Co nás trápí nejvíce, je prudké snížení plodnosti. Ženy nerodí děti. Chtěly by, touží dát nový život, ale nejde to. Mužská plodnost začala klesat už ve vaší době a doposud se to nepodařilo zastavit. A nejhorší je, že podobné prokletí postihlo už i ženy."

"Chápu, že je to závažný problém, ale já vám s jeho řešení nepomohu. Avšak slibuji, že se za vás budu modlit. A nyní mě již nechte být!"

"Můžete nám pomoci daleko účinněji, vaše svátosti. My totiž již jakési částečné řešení našli. Je bohužel velmi dokonalé a obávám se, že proti němu právem najdete řadu výhrad."

"Výhrady mám již proti samotné vaší přítomnosti tady."

"Vím, ale vězte, že nebylo jiné cesty. Ale zpět k onomu řešení. Nám nezbyvá, než čerpat z plodnosti těch, kteří o ni nestojí. Žen, které již počaly, ale rozhodnou se své příležitosti vzdát a podstoupit interrupci. Snad vás potěší, že interrupce ve skutečnosti neznamená konec sotva vzniklého života. My jej zachráníme. Umíme embryo z těla ženy nepozorovaně vyjmout a nahradit falešným, uměle vyrobeným. Teprve to lékaři zničí."

"Už dost!!! Čím déle vás poslouchám, tím více jsem přesvědčen, že je ten správný čas, abychom se..."

"Promiňte, že vám skáčí do řeči, ale slyšíte to?"

"Víc, než bych si sám přál. Ani jste nemusel to rádio pouštět. Zdá se, že jsme jediní dva lidé v celém paláci, kteří nesedí u televize a neřvou."

"Tak jim to dopřejte. Vždyť se hraje o finále."

Ale vraťme se k našemu původnímu tématu."

Návštěvník se tváří vítězoslavně, papež částečně ztrácí svůj nepřístupný výraz.

"Hm. Prosím."

"Podařilo se mi vás, vaše svátosti, přesvědčit o tísnivé situaci v době, z níž přicházím, a o ušlechtilosti našeho jednání, kterým se snažíme tento problém zmírnit?"

"Přesvědčit mě?! Pokud bych měl pro vaše počínání najít správný výraz, nazval bych jej loupeží."

Či spíše únosem."

"Rád bych vás upozornil, že se tak zachrání spousta životů. Milióny dětí, které v naší době šťastně žijí, přestože je tady jejich vlastní matka odvrhla."

"Naším cílem je těmto vraždám zabránit. Docílit toho, aby se interrupce neprováděly. Předcházet zločinu jiným zločinem není řešení."

"Vaše svátosti, je zde ještě jedna důležitá okolnost. Naše rodiny, které jsou zbaveny prokletí neplodnosti. Představte si, jaké štěstí jim díky převozu embryí do naší doby přinášíme."

"Když máte tak vyspělou techniku, jděte a postarejte se o to, aby už v této naší době přestala plodnost klesat. V každém případě vám ale budu vděčný, když konečně opustíte mou ložnici."

"Rádi bychom to provedli, ale nemůžeme. Byl by to nadlimitně silný zásah do minulosti. Jeden problém vyřešen, ale deset dalších na krku. Ostatně i v naší době s neplodností horko těžko bo-

jujeme."

"S tím vám opravdu nemohu pomoci. Nechtě mě být! A nežádejte po mně, abych pomáhal zločinu!"

"Záchrana života není nikdy zločinem, vaše svátosti! A sám dobře víte, jak těžký je váš boj proti interrupcím."

"Snažit se o to nepřestanu. Stejně nechápu, co po mně vlastně chcete."

"Týká se to právě interrupcí. Potřebovali bychom, abyste zmínil svůj odpor proti nim."

Papeži naskočí ruměnc.

"Prosím?!!"

"Stovky miliónů neplodných párů vás o to naléhavě žádá. Nezbuďte je naděje!"

"A já vás naléhavě žádám, abyste se nepokoušel mnou manipulovat!"

"Křivdíte mi. Pouze jsem vás přišel poprosit o pomoc, ale zároveň i pomoc nabídnout."

"Ovšem – hodláte mi nabídnout, že mohu zbohatnout díky sázkám na fotbalové výsledky."

"Nikoliv, vaše svátosti. Vy i my máme v této době společného nepřítele. A my, na rozdíl od vás, proti němu známe účinnou zbraň."

"Mým nepřítelem je ďábel. Vašeho neznám."

"Prosím – to je on."

"Co to je?"

"Když dovolíte, vyndám to."

"Ach ano. Raději to opět schovejte."

Návštěvník s mírným úsměvem odkládá předmět na noční stolek.

"Taková nenápadná gumová věcička a tolik škody."

"No dobře, a co má být?"

"Nám totiž kondomy dost komplikují život. Lidé ve vaší době je používají, a proto se nám nedostává embryí, která bychom mohli odvézt. Umíte si představit, jak zoufalá je to situace? Jak vybrat z miliónů párů ty, na které se má dostat? Podle čeho? Podle toho, kolik zaplatí? Nebo na základě testů? Každá země má jiná pravidla a lidé jsou schopni emigrovat, jen aby se dostali tam, kde mají větší šanci. O kolik by bylo lidstvo v naší době šťastnější, nebýt této věci."

"Ale co se týče kondomů, již vám víc nepomohu. Bojuji proti nim, jak je jen v mých skromných silách."

"Ani nevíte, jak si toho u nás všichni ceníme, vaše svátosti. Kondomy jsou ta nejhorší zbraň v dějinách lidstva. Ničí život, ještě než vznikne. A ve vrazích nezanechává ani stopu výčitek svědomí."

Ale já vás nežádám o pomoc v boji proti této zbraně. Opakuji, že zde chci pomoci já vám. Já s pomocí boží a našeho vynálezu. Vezměte si od mě tuto lahvičku."

"To má být ten vynález?"

"Přesně tak. Stačí kápnout na obyčejnou rukavici, tu obléknout a v obchodě vzít do ruky krabičku s kondomy, chvíli ji podržet a pak vrátit mezi ostatní. Navenek se nic nestane, ale ve skutečnosti všechny kondomy v okruhu půl metru od dané krabičky pozбудou na účinnosti. Naprosto."

"Skutečně?"

"Můžete mi věřit. Dostanete ode mě dostatečné množství takovýchto lahviček. Ty rozešlete do klášterů a mniši, ať vyrazí s rukavicemi do supermarketů."

Papež se tváří znechuceně.

"Ale je opravdu nutné, aby osahávali kondomy?"

Nestačilo by nechat ten váš zázrak na příslušný regál ukápnout?"

"Jen to ne! Při takové koncentraci by se

v kondomech objevily díry viditelné pouhým okem. A pověření mniši ať nepoužívají gumové rukavice. Na ty tahle látka taky působí."

"Dobře. Postarám se o to, aby byli mniši instruováni."

"Co tedy našemu vynálezu říkáte?"

"Fantastická věc. Kdyby to nebylo nepraktické a hříšné, hned bych ho nechal na nějakých dobrovolnících vyzkoušet."

"To mě těší. Ale dát vám tu vodičku mohu, jen pokud pomůžete i vy nám."

"Vždyť vám pomohu už jen tím, že se postarám o ničení kondomů."

"Nebudou-li interrupce, tak vyjdeme stejně naprázdno. Bez vaší podpory se neobejdeme."

"Nemůžete po mě chtít, abych ze dne na den začal hlásat naprostý opak toho, co doposud."

"To samozřejmě nechceme. Stačí, když se o interrupcích nebudete zmiňovat."

"Hm..."

"Vaše svátosti, prosím! Nebraňte miliónům dvojic – a mezi nimi je i mnoho křesťanských párů – v jejich svatém poslání."

"No dobrá. Přestanu tedy interrupce napadat."

Bůh to chce."

"Výborně! Udělal jste mi k neuvěření velkou radost, vaše svátosti. Postaráte se v rámci svých možností o to, aby se proti interrupcím také přestalo kázat v kostelech?"

"Obávám se, že zde jsou mé možnosti opravdu velmi omezené."

"Ale vaše jasnosti, nepodceňujte se, prosím."

"Dobře. Při svých cestách se pokusím i o to. Ale začínám pochybovat, neplatím-li za váš vynález příliš velkou cenu."

"Uvažte, kolik dobra vaše rozhodnutí přinese.

Bohulibým ničením kondomů zachráníte spoustu životů. V naší době se o vás bude mluvit jako o spasiteli. Jak vidíte, váš vynález se vyplatí jak vám, tak i neplodným párům v naší době a konečkonců i gynekologům v obou věcích."

"Teď mi ale povězte, kdy a jak mi dodáte lahvičky s tou kapalinou."

"Již je máte. Snad se na mě nebudete zlobit, že má víra ve váš správný úsudek byla tak silná, že jsem již předem vložil do každé z vašich skříní balení po čtyřech kusech. I když budou vybrání mnozí sebepilnější, dříve než za dva roky zásobu vypotřebovat nemohou. Pak vám dodáme další."

"Hned zítra k sobě svolám představené z italských klášterů a váš vynález mezi ně rozdělím."

"Moc vám děkuji. Jsem vám velmi zavázán. A nyní se již musím rozloučit. Nelekněte se, prosím."

Začnu se rozplývat, až zmizím úplně. Sbohem, vaše svátosti."

"Sbohem, hochu. Bůh ti žehnej."

Druhého dne napřed papežův asistent, který jej přišel vzbudit, a poté uklízečka, jež ustlala a utřela prach, utrpěli šok, když spatřili na nočním stolku Svatého otce rozbalený prezervativ. Ovšem ani jeden z nich neměl odvahu zeptat se, kde se tam vzal. Papež si jej všimnul až večer. Naprázdno polknul, odolal pokušení zaklít, zabalil ho do ubrousku a štitivě hodil do koše. A jako si obyčejný smrtelník spravuje náladu jedním, dvěma panáky, on otevřel skřín, pohladil lahvičky a chvíli se na ně láskyplně díval.

ou vílu) Milé děti Muhammad

1. Jak Křemílek a Vochomůrka vařili první jarní pochutnání (Jak Křemílek a Vochomůrka vařili povidla z borůvek, broučků a motýlků) Červená se muchomůrka, letí motýlek, v trávě sedí Vochomůrka, vedle Křemílek, zkoumají pravidla, jak se vaří povidla, motýlky chytají křídýlka jim trhají pod poklici strkají vařečkou to míchají, kdopak dřív uteče, než jim hrnec přeteče?

2. Jak Křemílek a Vochomůrka zasadili semínko (Jak Křemílek a Vochomůrka rozfoukali maličk-

"Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet...", Do zimy byl jen vrabčí krůček a Křemílek s Vochomůrkou stříleli ptáčky vzduchovkou. Byl tam taky jeden moudivláček, všichni ostatní ptáčci už dávno leželi a on jen pořád poletoval. Ale Vochomůrka mu nasypal semínka a schoval se pod listím. Když si moudivláček dával semínko po semínku do volátka, Vochomůrka mu rychle hodil smyčku přes zobáček a utáhnul.

Svatý otec ten den neměl co dělat a hledal nějakou zábavu. Přihnul se k pařezové chaloupce a křikl: "Že mě nedohoníte!"

"To se ví, že ne," řekl Křemílek a škubal dál ptáčky. "To se ví, že jo!" křikl Vochomůrka a vběhl za papežem do chaloupky.

Dveře bouchaly a okna jen řinčela. "Co je moc, to je moc," povídá Křemílek a otevřel dvířka u pece.

Svatý otec, jak byl rozběhnutý, vletěl do pece a Křemílek za ním přirazil dvířka. "A je od tebe pokoj." Jenže za chvíli někdo klepe na dvířka u pece a on to svatý otec, celý černý, klepe pomalu a pravidelně, jak už to parkinsonici dělají. "Z jakiej paki?! Cholera – Świństwo takie podszywanie!" se chvíli ozyvalo z kamen. Potom klepání začalo slábnout a papež v podobě páry, CO₂ a duše vyletěl komínem. "Tohle vám nedaruju, vy husiti!" křikl naposledy a odletěl přes les.

Za chvíli zas někdo klepe na okno. Byla to maličká víla, lehoučká jako pápěří. Udělala tři krůčky a poklonku a řekla: "Já vám zatancuju pro radost, chcete?" Křemílek a Vochomůrka hned, že by to moc rádi viděli. "Jenže byste museli nejdřív udělat nějakou muziku," řekla maličká víla hláskem jako nitka. "Bez muziky to nejde." Potom jim ukazovala po suchých stéblech trávy a Křemílek s Vochomůrkou ta stébla řezali a vrtali, až z toho byly píšťalky. Z píšťalek postavili varhánky. Křemílek si sedl k varhánkám a povídá: "Prosím taneček pro malou vílu". "Merci", špitla víla a dala se do tance. Tančila tak heboučce, že se ani stéblo trávy nezachvělo. Jenže Vochomůrka stál u dveří, které potajmu zamknul. Vinul se a províjel a pořád blíž k maličké vile. A popadl ji a už ji nese. "Vždyť mě rozfoukáš!" pláče maličká víla. Vochomůrka se jen tiše zasmál a nese ji dál. Křemílek se za ním rozběhl, mával čepičkou a volal: "Vždyť ji rozfoukáš!" Vochomůrka se žene jako bouřka a odnáší

maličkou vílu pod prostěradla. Křemílek si sedl na pařez a byl smutný. A když byl nejsmutnější, všiml si, že se maličko pohnul ten moudivláček, kterému dával Vochomůrka semínko po semínku a pak mu hodil smyčku kolem krku, ale zapomněl pořádně utáhnout.

Křemílek rozvázal moudivláčka a řekl: "Ten Vochomůrka je vedle s maličkou vilou a nedává si pozor. Pospěš si, než mi ji rozfouká!"

Moudivláček si smutně prohlídl Křemílka jedním i druhým očkem a povídal: "Já ho vyřídím." A už se nese nad oblaky, lítá výš a výš až tam, kde letají B-. Udelal obrat na křídlo a řekl: "Teď se teda těš, Vochomůrko. Já jsem prosím moudivláček, já nejsem jen tak nějaké verbascum. Tohle tě přijde draho." Moudivláček klesal střemhlav do mlhy husté tak, že by se dala krájet a nabíral rychlost, až se před ním objevila pařezová chaloupka. Moudivláček High Velocity Kinetic Kill Vehicle (MHVK-K/V) probořil střechu ložnice a shodil Vochomůrkovi čepičku. Prali se tam spolu, až se všude sypala ptačí peříčka. Když Křemílek ucítil zásah chaloupky, po špičkách došel až ke dveřím ložnice a opatrně naslouchal, jak se to tam típá, píská, cvrliká a čimčaruje. Potom vběhl dovnitř a nahlas volal: "Hned mi vrať maličkou vílu, když sis ji vzal a rozfoukal nejmíň čtyřikrát!" Nakonec moudivláček s Křemílkem roztrhali Vochomůrkovi čepičku na deset tisíc kousků, moudivláček si vzal Vochomůrku do zobáčku a letěl s ním domů, pořád dál a dál, až na paseku k vysoké jedli, kde v hnízdě štěbetala hladová ptáčátka. Křemílek opravil chaloupku a maličkou vilu a pak tam spolu žili, dokud si ji neodvedl a nerozfoukal brouk Prskavec.

Příště na programu 'Večerníček s Rumburakem'.

1. Jak Křemílek a Vochomůrka ml. hledali, až našli (Likvidace, vivisekce a pitva brouka Prskavce; a jak moudivláček

dobojoval)

2. Jak otvírali studánku dynamitem

Hnízdo Inuyasha Kapitánův osobní deník, rozšířený záznam.

Země, pátek . června . roku NE, : SČ Dnešek byl dnem jako doposud žádnéj jinéj. Dneska jsme poznali děsivou pravdu Groovský hrozby, poznali jsme, že se náš nepřítel dokáže vyvíjet a přizpůsobovat. Pohlédli jsme do hlubiny osudu lidstva a byl to pohled do horoucích pekel.

Ráno, v 9:, přesně podle rozkazů, jsem spolu s Fredym z jednotky C4 vyrazil na zvláštní kontrolní misi do sektoru F 2/5. Původně se to jmenovalo Novej Berlín – to ještě předtím, než přiletěli Groové – pak to přejmenovali na Uprchlickou zónu 1 a potom přišli Groové, většinu uprchlíků sežrali a my na ně v odpověď šoupli pár atomovek.

No a teď, poslední rok, je to mrtvá zóna s označením F 2/5. Groovům, jak se zdá, radioaktivní zamoření dělá náramně dobře a podporuje jejich množení. Byla to chyba, že jsme na ně ty atomovky hodili. Teď jich tady máme tři prdele a nikdo neví, co s nima. Plukovník Steier si myslí, že bysme je měli trochu víc škádlit našima novejma hračkama a vyzkoušet pár divů techniky, co pro nás vymysleli vědátory. Podle mě je to jen ztráta času a zdrojů. Za minulej měsíc jsem ztratili 3

bojeschopnejch entit, z toho téměř pětinu lidí. A to jen proto, abysme dostali zhruba pětinasobek Groovů, kteří se stejně do měsíce namnožej na původní počet. Ztrácet lidi je dost špatný, protože je nás čím dál míň. Podle poslední zprávy Centra Lidských Zdrojů bylo na Zemi v posledním měsíci přes milionů lidí, z nichž devadesát procent žije pod zemí. Podle mě jsou výpočty CLZ značně nadhodnoceny. Fredy si myslí, že nás zbylo tak milion, možná ještě míň. On už se za člověka vlastně ani nepovažuje – devadesát procent jeho těla je totiž samá robotika a xenoimplantáty. On sám se považuje za kyborga. Já k tomu ostatně se svými pětiasmdesáti procenty taky nemám daleko. No nic, to sem nepatří. Takže, centrální počítač na základě satelitního průzkumu včera večer zjistil významnou aktivitu Groovů v okolí bývalýho centra Novýho Berlína. Od té doby, co jsme zakopaný skoro půl kilometru pod zemí, máme přehled o tom, co se děje na povrchu jen ze satelitů a automatickejch sond. A samozřejmě z průzkumu, protože satelity a sondy nezmáknou všecho. A jelikož jsme bohužel jedni z nejlepších, tak jsme to s Fredym chytli i dneska. To je tak, když má někdo za sebou víc jak dvě stovky úspěšnejch misí... Po nezbytný kontrole našich kyborgských komponent jsme tedy vyrazili do terénu. Transportovali jsme se ve výsadkovém modulu do okrajových čtvrtí Novýho Berlína a po dlouhé době se zase mohli podívat na Slunce. Teda, ne že by nějaký bylo vidět, když je pořád ta atomová zima, ale i tak, je to prostě zvláštní pocit – být tam venku. Do minuty od výsadku nás našel první Groov. Dvacet metrů na dylku, dva na šířku, tři páry článkovejch nohou a hlava jako stará dodávka. Na to, jak je to velký, se to pohybuje neuvěřitelně rychle. Fredy mu poslal granátovoj pozdrav, ale tihle mutanti jsou ještě odolnější, než ty jejich starší bratříčkové. Exploze nitrolovýho granátu mu utrhla tři nohy a trochu natrhla to jeho přerostlý tělo, ale to bylo všecho.

Popravdě, čekal jsem něco víc. Na to, jak si všichni nitrolový granáty chvály... Takže jsem roztočil

Hefaista a poslal mu zářivej pozdrav na uvítanou.

Jó, svazek šesti laserovejch paprsků s celkovým výkonem pár set kilowattů – prostě nádhera. Miluju takovýhle hračky. Hlava se mu rozlítla jak přezrálej meloun. Bohužel byl tak blízko u nás, že jsme schytali spršku jeho hnusnýho mozku. Ten snad nemá vážit několik metrů, protože toho bylo fakt moc. Ještě že máme čichový xenoimplantáty, takže se ten smrad dá odfiltrout. Pak jsem Hefaistem pro jistotu rozprášil i zbytek jeho těla, aby se nemohl tak snadno a především tak rychle zregenerovat. Byli jsme na průzkumu a tudíž jsme neměli čas na bezpečnou likvidaci – na konečný řešení, jak říkaj hoši od úklidový čtyry. Jedna věc ale na tomhle Groovi byla jiná – jeho mozek byl zelenej a ne šedej jako u ostatních Groovů. Zase nějakej novoj mutant. Fredy sebral pár vzorků a vydali jsme se k vnitřku zóny, kde satelit zaznamenal nějakou novou anomálii. Nikdo z lidí v centru analýzy dat to nedokázal popsat – jak by taky jo, když fotografie ze sto padesáti kilometrů byla docela neostrá. Docela dost... Plahočili jsme se mezi troskama bývalých honosnejch baráků kdysi obývaných tisícema lidí. Pamatuju se na ty dny, kdy tu Groové nebyli a kdy město vypadalo jinak. Teď je to obrovská hromada sutin pokrytejch šedivým radioaktivním prachem smíšeným se stejně barevným sněhem. Normální člověk by v takovejchhle podmínkách nevydržel ani tejden. Došli jsme k vyvýšenině tvořený hromadou pokroucených nosníků a železobetonovejch překladů. Kdysi tady stála vyhlídková věž. I teď je to solidní orientační bod v tý džungli sutin kolem. Fredy šel za mnou a v ruce držel tu satelitní fotku. Nevím, co se z ní snažil vyčíst, ale nechtěl mi to říct. On je stejně jako já málomluvný. Člověk si po těch letech v podzemí zvykne na samotu... Vyškrábali jsme se na vyvýšeninu a rozhlíželi se kolem sebe. Podle univerzálních hodin mělo být poledne, ale vypadalo to, jako by se co nevidět měla snýst noc. Přepnul jsem na infra a začal skenovat okolí. Byl jsem zhruba v polovině kruhu, když do mě Fredy strčil a ukázal kamsi před sebe.

"Mrkni támhle, za těma sutinama," zavrčel.

Podíval jsem se tam, ale v infra nebyl žádnéj pozitivní signál.

"Nic."

"Přepni na UV, blízká oblast. Svítí to jako čert."

Přepnul jsem tedy na UV a pro jistotu projel celou část spektra. Byla tam signál a byl pěkně ostrej a intenzivní.

"Na . Co to sakra je?"

"Jak to mám asi vědět? Možná někdo vod nás."

Taky nám to mohli říct..."

"Blbost, jsme první, koho poslali ven," odpověděl jsem, ale pro jistotu jsem se ihned spojil se základnou.

"Základna, seržant Collins," ozvalo se mi za okanzík v uchu.

"Tady Berret," ohlásil jsem se. "Poslali jste ještě někoho dalšího ven?"

"Ne pane. Proč si to myslíte?"

"Máme pozitivní signál na nanometrech.

Kyborgská signatura. Poblíž centra zóny." Aktivoval jsem telemetrii a na sítnici se mi okamžitě začaly zobrazovat potřebné údaje. "Pozice stupňů severovýchodně, vzdálenost metrů, objekt imobilní," doplnil jsem informace. Chvilí bylo napjaté ticho.

"Zóna je kromě vás dvou úplně prázdná," ozval

se po chvíli kdosi. Automaticky jsem identifikoval plukovníkův hlas. Nebyl čistý, bylo v něm jakési potlačovaný vzrušení.

"Víte něco, co bych měl vědět?" otázal jsem se.

"Ne," ozvala se okamžitě úsečná odpověď. "Ale mohlo by to být to, co máme na fotografii ze satelitu." Opět perfektně kontrolovaný hlas.

"Dobře, jdeme se na to podívat. Berret konec."

Přerušil jsem spojení a otočil se k Fredymu.

"Jsme tady sami," informoval jsem ho. Poznámku o tom, že plukovník možná ví víc, jsem si radši nechal pro sebe. Fredy jen přikývl a palcem odjistil ovládání Vulkánu. Na jeho paži bliklo několik kontrolky a cvakl zámek nabíjecího mechanismu.

"Tak jo, jdeme," řekl a vyrazil směrem k identifikované anomálii. Vydal jsem se za ním. Dezaktivoval jsem neurální ovládání Hefaista a přepnul na manuál. Nechtěl jsem při nějaký nepředložený reakci rozprášit Fredyho jdoucího přede mnou na atomy. Rychle jsem si zkontroloval stav atomové baterie a zásoby napalmu. Oheň byla jediná věc, která dokázala Groovy zastavit a zabránit jejich regeneraci. Jestli bylo před náma hnízdo, měli jsme se na co těšit. Fredy se náhle zastavil. Tak jsem byl zabráněn do sledování okolí, že jsem do něj málem zezadu vrazil. Servomotory zavrčely a tlumiče vyrovnaly náhlou změnu mého těžiště. Betonový nosník pod levou nohou však neunesl tíhu několik stovek kilo, které na něj moje noha přenesla a s děsivým rupnutím se zlomil. Zakolísal jsem, ale servomechanika okamžitě zareagovala a zabránila hrozcímu pádu. Fredy se otočil. Jako by chtěl říct:

"Koukej, kam šlapeš."

"Sorry," zavrčel jsem a přešlápl si vedle něho.

Stáli jsme na okraji jakéhosi kráteru. Okamžitě jsem si uvědomil, že to sem nepatří. Když jsme tu byli naposledy, žádný kráter tu nebyl. Ale teď tady byl a v jeho středu stála jakási podivná konstrukce ze zprohýbaných traverz.

"Jak se to tady, kurva, vzalo?" Fredyho šepot byl zlověstný.

Přebral jsem si snímky z posledních výprav, provedl prostorovou analýzu a zahájil transpozici dat na současný podmínky.

"Teda..." vydechl jsem úžasem. "Průměr metrů, hloubka od metru padesáti do tří dvaceti, centrální vrcholek vysoké čtyři metry. A to všechno za tejden..." Ihned jsem se spojil se základnou.

Ještě než se mohl Collins ohlásit, už jsem mu diktoval souřadnice. Zapnul jsem holokameru a začal snímat okolí kráteru a kráter samotný. Fredy ukázal ke konstrukci ve středu.

"To je ta anomálie."

Přepnul jsem na makro a celá konstrukce se mi přiblížila. Traverzy byly na sebe naházený zdánlivě bez ladu a skladu, ale při bližším zkoumání byla znát jistá systematickост výstavby. Jinak by to celý spadlo jako domeček z karet.

"Zaberte ještě jednou tu bázi," ozval se mi v hlavě plukovníkův hlas. Zaměřil jsem pohled ke dnu kráteru a ještě víc to celý přiblížil. Jednotlivé traverzy tam byly spojené jakousi houbovitou hmotou.

"Co to sakra je?" Fredyho hlas, jindy tak klidný, byl nyní prostoupenej netrpělivostí. "Je tady až moc podezřelý klid." Rozhlížel se ostražitě kolem sebe jako by mu údaje ze senzorů nestačily.

"Ať se Fredy připojí." Plukovníkův hlas byl nezvykle tichý. Kývnul jsem na Fredyho a za okamžik mi indikátor potvrdil jeho připojení.

"Oba dobře poslouchajte," ozval se ženský hlas.

Doktorka Whittmannová. "Domníváme se, že jste

narazili na pokročilejší hnízdo – hnízdo druhé generace."

"Pokročilejší hnízdo?" nedalo mi to a skočil jsem jí do řeči.

"Jo. Tak to tady pracovně nazýváme. Před měsícem našli něco podobného v Austrálii, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost. Všichni si mysleli, že je to jen nějaká anomálie – a ano, neměli dostatek údajů a tak si ani nebyli jisti. A pak přišla zpráva z Ruska – to bylo před dvěma dny, ale i tam měli málo údajů. Jenže vy máte tenhle terén perfektně zmapovaný, takže na základě vámi dodaných informací si myslíme, že to vzniklo uměle, že to někdo postavil. A kdo jiný na povrchu to mohl postavit než Groové. Ta kráterová topografie je známá i z hnízd první generace, ale tam jsou hnízda malá a nemají ve středu tu – tu konstrukci. Proto o tomhle teď mluvíme jako o hnízdě druhé generace."

"A v Austrálii i v Rusku našli taky tu konstrukci?" zeptal se Fredy.

"V Austrálii nevíme, v Rusku ano," odpověděla ihned doktorka.

"Co podrobně průzkum?"

"Nic, nepovažovali to za důležité."

"Hlupáci," zareagoval okamžitě Fredy.

"Jo," přisvědčila doktorka. "Cokoliv, co nám umožní lépe poznat našeho nepřítele, nám taky umožní lépe s ním bojovat.

Takže bych byla ráda, kdybyste to tam pěkně prohlédli a moc toho nezničili."

"Bál jsem se, že to řeknete," usmál jsem se.

"Co?" zeptala se nechápavě.

"To, abysme to moc nezničili," vysvětlil jsem.

"Aha. A zůstaňte oba v permanentním spojení.

Chceme mít on-line všechna data ze senzorů."

"Rozumím," potvrdil jsem spolu s Fredym a oba jsme nechali komunikační kanály otevřené.

Aktivovali jsme deflektory a zahájili sestup do kráteru. Může se to zdát jako sranda, překonat několikametrový převýšení, ale není to sranda, když člověk se vším vybavením váží skoro půl tuny a musí pořád hlídat, na co šlape.

Deflektor je vlastně něco jako záchranná brzda – vytvoří kolem konstrukce těla energetické pole, které zabrání přímému kontaktu těla s okolím – vlastně něco jako energetický polštář, na který dopadnete, kdybyste upadli. Naštěstí jsem ho ještě nikdy nemusel využít, moc tomu totiž nevěřím.

Dno kráteru bylo pokrytý zrnitými všelijakých trosek, ale i tady to při bližším pohledu jevílo známky systematickosti. Jestli je tohle hnízdo, kdepak jsou jeho obyvatelé? To, že jsme ráno narazili na Groova a navíc tak brzo po výsadku, ukazovalo zpočátku na vysokou aktivitu Groovů v této oblasti, ale od té doby už uplynuly víc jak dvě hodiny a nikde ani jeden červík. Jak říkal Fredy – moc podezřelý klid.

Naznačil jsem Fredymu, aby mě kryl a vydal jsem se ke konstrukci. Zapnul jsem radar a sondoval podloží. V polovině cesty mi radar ukázal něco jako šachtu vedoucí do hlubin, zakrytou těžkými panely. Přestože počítač vyhodnotil zatížení jako únosný, neriskoval jsem to a vydal se bokem.

"Je tady nějaká šachta," hlásil jsem. "Radši to obejdu, nechci přijít do jejich bejváku nevhod."

Po chvíli radar ukázal další šachtu. Přepnul jsem na vyšší výkon a proskenoval celý půlkruh před sebou. Na prostorovým řezu se objevovala jedna díra vedle druhé.

"Doprdele," zaklel jsem. "Je to jak ementál."

Nevím, jestli mě to unese. Není jak se tomu vyhnout."

Otočil jsem se k Fredymu. "Co ty na to?"

Fredy přišel blíž a ukázal na naviják u pasu.

"Připnu tě a budu tě jistit." Přikývl jsem. "Co vy na to?" Otázka směřovala na základnu.

"Zbytečně neriskujte," ozvala se doktorka.

"Riskuju pořád," odpověděl jsem a nechal si od Fredyho připnout titanovou karabinu ke konstrukci na zádech. S Fredym mě právě spojilo 3,5-milimetrové titanové lano. Nevím proč, ale cítil jsem se bezpečně.

"Jdu na to. Ke konstrukci zbývá metrů. Termoskener nic neukazuje, pohybovej radar taky nic.

Akorát v UV září část konstrukce." Nemusel jsem to hlásit, ale připadalo mi uklidňující ujist'ovat se, že se nic neděje.

Postup byl pomalý, protože jsem před každým vstupem na zatarasený ústí šachet vyhodnocoval jejich únosnost.

Konečně jsem měl bázi konstrukce na dosah. Zasunul jsem Hefaistu, abych měl volnou i druhou ruku a dotkl se konstrukce. Sondy na povrchu rukavic se okamžitě aktivovaly a do mozku mi začaly přicházet první údaje.

"Standardní ocel. Železo, chrom, nikl, titan – nic neobvyklého." Dotkl jsem se houbovitě hmoty.

"Ale," podivil jsem se při pohledu na výsledky.

"Nějaké biologické polymer se zakomponovanými anorganickými složkami." Přejel jsem po jeho povrchu bioskenerem. "Sakra, je to živý!" ucul jsem okamžitě oběma rukama. Přepnul jsem na infra a pozorně se na hmotu podíval. "Vidíte to taky?" zeptal jsem se trochu zbytečně. Byl jsem vyvedený z rovnováhy. "Nic v infra. A přesto bioskener říká, že je to živý."

"Vypadá to na nějaký nový produkt Groovské technologie," ozvala se doktorka. "Můžete vzít vzorek?"

"Jo, ale radši bych si to nechal až na konec. Až to tady pořádně prohlídnu a najdu ten emitor UV."

"V pořádku, je to jen na vás," z doktorčina hlasu bylo znát rozladění.

"Tu houbu vám přinesu, nebojte se," poznamenal jsem jakoby bokem a přepnul na UV. Celá konstrukce, tedy vlastně její střední část, se rozžářila.

"To je divný," říkal jsem si pro sebe. "Předtím to vypadalo jako bodový zdroj a teď..." Zaměřil jsem se do středu konstrukce. Vypadalo to jako by sloupec záře vycházel z hloubi pod konstrukcí. Sjel jsem pohledem dolů a teprve teď si všimnul, že ona hmota světélkuje.

"Vypadá to, jako by to záření vycházelo odněkud z podzemí – nebo to produkuje ta houbovitá hmota." Přepnul jsem zpět do viditelné oblasti a radarem začal zkoumat rozsah konstrukce.

"Páni! Ta konstrukce pokračuje pěkně hluboko. Vypadá to, jako by napřed postavili tuhle věž a pak kolem ní navršili to ostatní kolem."

"Groov na deseti hodinách, metrů. A žene se sem." Fredyho hlas byl ostřej jako nůž. Okamžitě jsem aktivoval neurální ovládání Hefaistu a poodstoupil od konstrukce, abych měl volný palebný pole. Spoušť Hefaistu mi zajela měkce do dlaně.

"Sakra," procedil jsem skrz zaťatý zuby a na ovladači výkonu nastavil střední hodnotu. Na pohybovém radaru se objevil další bod.

"Další na dvou hodinách, metrů, taky se žene sem." Další dva blikající body kousek pod tím prvním. "Doprdele, další dva na čtyřech hodinách, metrů."

"Beru si toho na desíti," ozval se Fredy.

"OK," potvrdil jsem. "Beru ty zbejvající."

Dva Groové se objevili na okraji kráteru, kde se zarazili a postavili se na poslední pár nohou jako by větřili. Byli o poznání menší než Groov, s nímž jsme se potkali ráno. Na nic jsem nečekal, zaměřil a stisk spouště. Hefaistos vychrlil svou dávku pekelného ohně a Groové se rozletěli na kusy. Za mnou se ozvala exploze granátu. Než jsem stihl zaměřit posledního Groova, kterej se mezitím objevil na okraji, zaburácel Fredyho Vulkán a hlava červa se rozprskla. Snížil jsem výkon a Hefaistos rozprášíl zbytek kácejícího se Groovova těla. Rychle jsem mrkl na pohybový radar a úlevně vydechl. Žádný pohyb v dosahu několik set metrů.

"Začíná tu být docela horko," poznamenal jsem a z pouzdra u pasu vytáhl kapsli na vzorky. Nad zápěstím levé ruky se mi vysunula hlaveň laserového skalpelu. Několik rychlých pohybů a na dně kapsle ležel kousek oné podivné hmoty.

Vrátil jsem kapsli do pouzdra.

"Asi bude nejlepší vypadnout. Než se páni domu probuděj." Sotva jsem to dořekl, zachytily zvukový senzory něco jako vzdálený řev. A podle všeho ten řev vycházel z hlubin kráteru. Za okamžik se pohybový detektor rozžářil množstvím bodů. Trosky pod mýma nohama se zachvěly.

"Jsou pod náma!" zařval Fredy.

"Odpojit!" vykřikl jsem a stiskl nouzovou pojistku závěsu. Karabina vyskočila a Fredy lano rychle navinul zpět. Otočil jsem se zády ke konstrukci.

"Zdá se, že se probudili. Minimálně dvacet cílů.

Všechno pod náma. Bůh ví, jak je to hluboký. Je mi líto, doktorko, ale budeme to tu muset vyčistit.

Jinak bysme se odsud nedostali. Pokud se vůbec dá odsud nějak dostat. Jestli něco víte, co by nám mohlo pomoci, tak sem s tím – a fofrem!"

"Musíte ven z kráteru!" vykřikla napolo hystericky doktorka.

"Dobrá rada nad zlato," zavrčel Fredy a začal pomalu couvat ke stěně kráteru. Rychle jsem si přehrál vyhodnocení únosnosti povrchu a pak se rozběhl k Fredymu. Tedy, rozběhl, vlastně to byly takový neohrabaný přískoky. Senzory ukazovaly stále vzrůstající aktivitu pode mnou. Nikdy bych nevěřil, že těch patnáct metrů je taková dálka. V okamžiku, kdy jsem doskočil poblíž Fredyho, ozval se děsivý rachot doprovázený silnými otřesy a z Fredyho postoje jsem jasně poznal, že se za mnou vynořil Groov. Ovladače výkonu všech komponent jsem okamžitě posunul k maximu, ladně se otočil a v okamžiku, kdy jsem zahlídl ohromný Groovův tělo, stiskl spoušť Hefaista. Současně s tím mi kolem hlavy prolítnul nitrolovej granát z Fredyho plazmový pušky. Nikdy předtím jsem tak ohromného Groova neviděl. Z jámy ho trčela možná tak polovina a i ta měřila víc jak dvacet metrů na délku, včetně hlavy velký jak nákladák. A právě tu polovinu jsme uštěřili a ta se na nás řítila s věštbou blízké budoucnosti rovnající se osudový zkáze.

"Doprdele," stačil jsem vykřiknout a pak se nám země propadla pod nohama a my padali šachtou dolů. Okamžitě jsem převedl veškerou dostupnou energii do deflektoru a modlil se ke všem bohům, abych to přežil bez úhony nebo abych byl aspoň rychle mrtvej.

Dopadli jsme na hromadu trosek pokrytejších jakýmsi sajrajtem v hloubce téměř padesáti metrů pod povrchem. Deflektor fungoval skvěle, takže se mi nic nestalo – až na to, že jsem vězel skoro po pás v harampádí. Fredy na tom nebyl o nic líp.

"Jste oba v pořádku?" ozval se mi v hlavě vyděšený plukovníkův hlas.

"Jo, jsem OK," odpověděl jsem trochu otřeseně.

"A co Fredy? Nemáme s ním spojení!"

"Fredy?" křikl jsem se trochu nejistě, podíval se na zabořeného Fredyho a poprvé pocítil strach.

"V pohodě," ozval se Fredyho chrčivý hlas.

"Přetížení obvodů několika systémů, mimo jiný i vysílačky." Chvilí bylo ticho.

"Už by to mělo být OK," ozval se mi jeho hlas v hlavě.

"Díky bohu," připojila se doktorka Whittmannová.

"Viděli jste toho Groova?" zeptal jsem se.

"To byla matka," odpověděla doktorka. "Ale je pravda, že takhle velkou matku jsem viděla poprvé v životě. Tohle hnízdo je moc divný. Vypadá to, jako by to byl jeden obří Groov."

"Co?" zeptal jsem se nechápavě.

"Ta houbovitá hmota," pokračovala doktorka, "je asi součástí nějakého organismu. Protože když jste do ní řízl, abyste odebral vzorek, tak potom reagovala stejně, jako reaguje tkáň na podráždění."

"Myslíte, jako když se dotknu horkého předmětu, tak ucuknu?"

"Přesně tak. Podráždil jste to. Ale co to bylo – to netuším. Je to něco nového v Groovském systému, něco, s čím jsme doposud neměli možnost setkat se."

"Takže kdo ví, co nás tu ještě může potkat," přidal se Fredy.

"Bohužel," odpověděl plukovník. "Pokud to ale bude nezbytně nutný, použijte jakýkoliv prostředky, abyste se odtamtud dostali. Na druhou stranu, nikam moc nemusíte spěchat, nahoře je teď neobyčejně rušno. Jako byste píchli do vosího hnízda."

"Dobře," řekl jsem. "Jakmile se odsud vyhrabeme, trochu se tu porozhlédnem, přičemž naším cílem je povrch a pak základna. Zůstaneme v trvalém kontaktu."

"Jak seš hluboko?" zeptal jsem se Fredyho.

"Nic moc, ale posilovač řízení je mezi přetíženými obvody. Bude to chvíli trvat, než to naskočí."

"Není kam spěchat," poznamenal jsem ironicky.

"Hodím ti lano a pokusím se tě vytáhnout."

"To by bodlo. Myslíš, že to zvládneš?"

"V pohodě. Prorazil jsem při pádu nějakou betonovou desku a teď jsem v ní docela pěkně zaseklej."

Odvínil jsem několik metrů lana z navijáku a hodil karabinu Fredymu. Fredy ji zachytil a připnul si ji v pase ke karabině vlastního lana. Uvolnil pojistku navijáku a palcem mi dal znamení.

"Přítáhni si to tak do poloviny, pak se začnu přitahovat."

Zapnul jsem rychlonavijení a servomotor spokojeně zapředl. Když se spojený karabiny ocitly asi v polovině dráhy, vypnul jsem naviják a zařadil brzdu. Systém včetně lan je dimenzovaný na několik tun, takže nebezpečí poškození rozhodně nehrozilo. Fredy si zapnul navijení a na senzorech mi okamžitě naskočily údaje o zatížení mého exoskeletu.

Ani tady poškození nehrozilo, titan-vanadiová konstrukce byla testována na zatížení desítek tun a bylo to to nejlepší, co lidská technika dokázala vyrobit. Navíc jsem vězel v betonovém objetí natolik pevně, že nehrozilo ani můj náhodný "vysvobození". Fredy se soukal ven téměř pět minut a po celou tu dobu jsem se divil, že nikdo v hnízdě nezaznamenal to příšerný skřípění a vrzání trosek, který to provázelo. Prst na spoušti Hefaista se mi chvěl a nervózně jsem sledoval senzory. Když byl Fredy konečně venku, pořádně se mi ulevilo.

Rozpojil karabiny a oba jsme si přitáhli lana zpět k sobě.

"Posilovač řízení plně funguje," usmál se a došel až ke mně. "Co ty?"

"Ale, vezím tady docela fest. Budu se muset prostřílet," odpověděl jsem trochu rezignovaným tónem.

"Tak jo, jdu ti z cesty." Fredy se otočil a ustoupil ke stěně šachty. "Je tady tma jako v pytli," ozval se za okamžik.

Teprve teď jsem si uvědomil, že mám pořád zapnutý zesilovače záření. Tak proto má všechno takový divný barvy, došlo mi. Zvýšil jsem výkon deflektoru, u Hefaista nastavil nejnižší výkon, zamířil kousek před sebe a stiskl spoušť.

Trosky přede mnou se rozlétly ve sprše jisker. Ještě několik výstřelů a byl jsem volnej. Vydrápal jsem se ven a spustil diagnostiku systémů. Žádná chyba nebo poškození. V duchu jsem poděkoval konstruktérům deflektoru.

"Je tady nějaká chodba," ozval se náhle Fredy.

"A pěkně to svítí. Drží to stejná houba jako nahoře."

Přepnul jsem na UV. Obraz se rozjasnil. Ústí chodby rozpustilo poblíkávalo, jako by se nás snažilo nalákat. Počítač vyhodnotil ono poblíkávání jako jistý druh kódu, který ale nedokázal dešifrovat.

Takže doktorka měla pravdu. Je to živý. A je to inteligentní.

"Myslíš, že je to dobrý nápad?" zeptal jsem se Fredyho lezoucího do chodby.

"Není, ale nic lepšího mě nenapadá. Nehodlám v týhle díře tvrdnout do soudného dne."

"Tak jo, budu tě krejt zezadu." Vlezl jsem za ním.

Chodba, teda spíš tunel, se točila spirálovitě kolem konstrukce věže, o níž jsem předpokládal, že

začíná někde tady. Byl to jen předpoklad, protože detektor mi byl k ničemu – bylo tu příliš mnoho interferencí. Urazili jsme asi sto metrů, když mi náhle došlo, že vlastně klesáme, místo abysme stoupali k povrchu. Už jsem se to chystal říct Fredymu, když se před náma objevilo ústí do obrovských prostorů. Její stěny byly pokryty světélkující hmotou spojující a držící rozličné trosky konstrukcí.

Postavil jsem se vedle Fredyho a spolu jsme ohromeně zírali na její bizarní obsah. Automaticky jsem přepnul na infra, abych si ověřil strašlivou domněnku. Po můj levici zářily řady oranžovočervených bodů. Má domněnka byla správná. Z centrály se mi do mozku donesly výdechy ohromení.

"Proboha," ozval se tichý plukovníkův šepot.

"Do prd...", Fredy zbytek nadávky polknul.

Rozsvítil jsem výkonný halogenový reflektor na přílbě a přepnul do viditelné části spektra. Při pohledu na ozářené kulisy se mi zatmělo před očima. Systém okamžitě ohlásil zvýšenou hodnotu adrenalinu v krvi. Hlaveň Hefaista se roztočila.

Pomalu jsem vydechl, zavřel oči a počítal do pěti.

"To je strašné," zaslechl jsem doktorčin rozřesený hlas.

Otevřel jsem oči a přinutil se podívat nad sebe.

V několika řadách nad sebou tam na dlouhých šlahounech visely neforemné kokony a v každém kokonu byl jeden člověk. Přiblížil jsem si nejbližší kokon a reflektor namířil dovnitř. V kokonu byla žena, za roztažené ruce a nohy přichycená jakýmsi hustě spletenými vlákny ke stěnám kokonu. Byla živá, což dokazovalo nejen infračervené spektrum, ale i téměř neznatelně se pohybující hrud'. Na boku měla přilepený další vlákna. Její břicho bylo podivně nafouklé – jako by byla těhotná. Podíval

jsem se jí do tváře. Oči měla zalepený fosforeskujícím slizem a na ústech měla přísátý jakýsi pavoukovitý útvar.

Přesunul jsem pohled na kokon vedle. Další žena, v totéž stavu. Další kokon a další žena. A tak dál. Celá řada. Projel jsem řadu pod nimi. Zase ženy. Ze základny ke mně dolehly zvuky dýchání.

"Samý ženy," poznamenal ledově klidným hlasem Fredy, jenž se mezitím přesunul dovnitř.

Divil jsem se, jak může být tak klidnej. Měl jsem sto chutí to všechno kolem rozstřílet a pak tu ještě odpálit plazmovou bombu a nakonec to celý vymazat z časoprostoru. Následoval jsem Fredyho a pořád koukal po kokonech rozvěšených všude kolem. Byly jich tu stovky – ne tisíce. Bylo to jako vstoupit do pekla. Bylo to vlastně horší než peklo.

"A to jsme si mysleli, že Groové lidi žerou," zašeptal jsem.

Na detektoru pohybu blikl signál. Jeden z kokonů v dolní řadě se nepatrně pohnul. "Smrt... prosím..." zvuk přišel zvenku a byl mnohonásobně zesílený a vyčištěný počítačem. Fredy posvítil na pohupující se kokon.

"Zabijte..." ozvalo se znovu. "Pokud... můžete..."

Fredy ukázal na kokon, čímž potvrdil moji domněnku zdroje zvuku.

"Kdo... jste..."

"Jezdci... Jezdci Apokalypsy," řekl silným a ledově klidným hlasem Fredy. Přikývl jsem. "Ano."

"Měli bychom to tu vyčistit," pokračoval už o poznání tišeji Fredy. "Vypálit tohle pekelný doupě i s jejich d'abelskejma obyvatelma." Oba jsme čekali na souhlas základny.

"Zlikvidovat... Vypálit..." Ten tichý šepot naháněl hrůzu. Už jsem zažil ledacos, ale tohle překonávalo všechny moje zážitky. Základna se neozývala. Světelný kužel klouzal po stěnách.

"Tam," ukázal jsem před sebe, kde se rýsovalo ústí dalšího tunelu. Vydali jsme se opatrně tím směrem a neustále se rozhlíželi kolem sebe. Detektory poskytovaly zmatený informace díky spoustě interferencí.

"Kde se sakra ty interference berou?" podivil jsem se nahlas. Fredy se zastavil před jedním z kokonů a ukázal na něj.

"Android – a ještě něco dalšího."

Podíval jsem se na tělo v UV. Signatura nanometrů byla ostrá a jasná. Pohled mi sklouznul k zářící hmotě kolem. V mysli mi začalo klíčit děsivý podezření. Znovu jsem se podíval na uvězněného androida. Taký to byla žena. Její břicho se náhle pohnulo, pak se roztrhlo ve spršce syntetické krve a vyskočilo z něho odporný pavoukovitý stvoření, neskutečně rychle se zorientovalo, odrazilo se od Fredyho přilby a zmizelo směrem našeho postupu k ústí tunelu. Všecko se seběhlo tak rychle, že jsme zareagovali až o zlomek sekundy později.

Dávky z Vulkánu a Hefaista rozprášily androidovo tělo spolu s kokonem na tisíce kousků.

"Doprdele!" zaklel Fredy, prudce se otočil směrem k ústí tunelu a vyslal za prchajícím stvořením další dávku. Zbytečně.

"Co to, kurva, bylo?" Vrátil jsem záznam z holokamery o několik sekund zpět a zpomalene si ho přehrál. Stvoření bylo velký asi jako kočka a mělo deset párů dlouhých článkovaných končetin, na nichž spočíval šedej vejčitéj útvar, z něhož vyrůstalo něco jako tykadla. Ze všeho nejvíc to celý připomínalo mozek na nožičkách. Porovnal jsem obraz se záznamem v UV a infra. Kyborgská signatura byla ostrá a jasná. Moje podezření se změ-

nilo v jistotu.

"Kurva fix!" mělo to bejt zaklení, ale byl to jen tichej šepot.

"Plukovníku?"

"Slyším..." ozval se za okamžik jeho roztřesený hlas.

"Dokážou asimilovat a zakomponovat do sebe naši technologii. A nejspíš i nás..." odříkával jsem pomalu tu hrůznou pravdu. "Proto jsme nacházeli tak málo vyřazených androidů a kyborgů. A... A myslím, že ty svině lidi nejen žerou, ale že je navíc využívají jako zdroj organického stavebního materiálu a DNA pro svoji – evoluci. Proto je všude tolik mutantů. Možná – jednoho dne – budeme stát proti Groovům-lidem. Sami proti sobě..." Byla to děsivá teorie, ale po tom, co jsem viděl kolem sebe, to dávalo smysl. Potřeboval jsem jedinej důkaz. Zamířil jsem na šlahouny kokonu po své pravici a několika přesnými výstřelama ho ustřelil. Dopadl na podlahu s tupým žuchnutím a z pahýlů šlahounů začala vytékat hnědá tekutina.

Fredy se ke mně otočil.

"Co to, sakra, vyvádíš?"

"Potřebuju důkaz."

"Důkaz?"

"Jo." Sklonil jsem se nad kokonem a otočil ho otevřenou stranou k sobě. Žena stále žila. Přesným řezem laserového skalpelu jsem jí oddělil hlavu od těla, čímž jsem jí současně osvobodil od utrpení.

Pak jsem se zaměřil na její nafouklý břicho. Přejel jsem po jeho povrchu bioskenerem. Uvnitř bylo něco živého. Fredy se ke mně se zájmem naklonil.

Zasunul jsem Hefaista a z pouzdra na holeni vytáhnul mikromanipulátor. Připojil jsem ho a z elipsovitého ústí se vysunul pár mechanických rukou.

Skalpelem jsem provedl dva podélný a tři příčný

nehluboký řezy a pomocí manipulátoru opatrně odstranil tkáň. Žena měla v břišní dutině jakýsi blanitý útvar, který zabíral veškerý volný prostor. Po orgánech nebylo ani stopy. Rozříznul jsem blánu a ven se vyvalila odporně páchnoucí žlutá tekutina. Indikátor signalizující přítomnost života blikl a zhasl. Uvnitř leželo nazelenalý tělíčko mutantu, s lidskou, podivně zdeformovanou hlavičkou a červovitým tělem Groova, z něhož vyrůstaly dva páry malých ručiček a jeden pár článkovaných končetin. Z hlavičky na mě zíraly tři velké oči potažené šedivou blánou.

"Kurva, to je hnus!" zavrčel Fredy a zhnuseně se otočil. Kdybych byl člověk, asi bych se teď díval na svoji snídani. Jednou z mála výhod kyborgů je to, že je něco takového potkat nemůže. Takže jsem jenom polknul nasucho a přál si, aby tohle všechno byl jen sen a já se probudil někde na pláži pod slunečníkem.

"Doktoro? Jak rychle by mohla probíhat jejich evoluce?" zeptal jsem se. Ticho, který následovalo, mě překvapilo.

Zkontroloval jsem spojení se základnou. Bylo v pořádku.

"Doktorka je momentálně indisponována," ozval se seržantův klidný hlas. "A plukovník se právě dívá, co že to měl ráno k snídani. Ostatně není sám." Musel jsem se seržantovu smyslu pro humor usmát. Samozřejmě, seržant byl taky kyborg.

"Rozumím," odpověděl jsem. "Vezmu pár vzorků a vypadneme odsud."

"Potvrzuji," ozval se přerývavej a zmučený plukovníkův hlas.

Zapnul jsem mechanismus pro odběr vzorků a systematicky zapichoval sondu do různých částí těla mutantu a počítal cvakání zaplňovaných patron.

Když cvakla desátá, deaktivoval jsem mikroma-

nipulátor a uložil ho zpět do pouzdra na holeni.

"Konec," oznámil jsem Fredymu a vyrazili jsme k ústí tunelu před námi. Aktivoval jsem Hefaista a polaskal se se spouští v dlani. V ústí tunelu jsme se zastavili. Podlaha stoupala vzhůru. Bylo to dobrý znamení. Podíval jsem se na Fredyho a pozvedl pravačku s Hefaistem. Fredy jen přikývl. Nastavil jsem střední výkon a otočil se čelem k jeskyni. Hlaveň se roztočila a laserový paprsky se zakously do stěn vytrhávající v oslnivých explozích kusy materiálu. Přejížděl jsem po řadách kokonů a s uspokojením sledoval jejich výbuchy. K našim uším brzy dolehl příšerný řev smísený s nelidským skučením. Detektor pohybu ožil řadou chaoticky se pohybujících bodů. Spokojeně jsem se usmál.

"Jen si pojdte, hajzlové," zašeptal jsem si pro sebe a rozstřílel poslední řadu kokonů u stropu.

Pustil jsem spoušť a otočil se zpátky do chodby.

"Pánům domu se nelíbí, jaké jim tu děláme bordel!" smál se chraplavě Fredy. Hlaveň jeho Vulkánu se točila s hrůzu nahánějícím hučením.

"Už se nemůžu dočkat, až se tady objeví. Tak pojdte, vy zkurvený zbabělci, pojdte! Půjdete do pekla kam patříte!"

Fredyho křik se nesl chodbou.

Strčil jsem do něj.

"Klid, Fredy. Přijdou. A když ne, tak přijdeme my k nim."

Fredy pomalu spustil pravačku. Vulkán se zastavil.

"Sorry, nějak jsem se přestal kontrolovat."

"To nic. Nejsme stroje, jsme ještě pořád taky lidi."

"Jo, máš pravdu."

Vydali jsme se tunelem vzhůru. Po padesáti metrech nám cestu zkřížil první Groov tady v hnízdě.

Fredy byl tak nažhavený, že z Groova zbyla jen kaše rozstříkaná po stěnách.

"Šetři si municí. Nevíme, kolik jich tady je," upozornil jsem Fredyho.

"Seru na municí. Mrtvej červ, dobrej červ."

"Tak pak neříkej, že jsem tě nevaroval."

Další Groov se objevil za zákrutem po dalších padesáti metrech. Fredy to tentokrát vyřešil nitrolovým granátem přímo do jeho otevřený tlamy.

Jenže, používat granáty v uzavřenejch prostorách je trošku o hubu, takže nás tlaková vlna srazila na zem a vrhla na nás hromadu Groovejch tělesnejch produktů. Když jsem se konečně vydrápali na nohy, byli jsme pěkně oslizení a vypadali jsme jako emzáci z lacinýho TV hororu.

"Jestli to hodláš opakovat, tak ti napřed nakopu prdel!" osopil jsem se na Fredyho.

"Sakra, nějak mi to nesešlo," zavrčel omluvě Fredy. "Aspoň nás nenajdou po čuchu."

"Ha, ha, ha," zareagoval jsem pohotově na jeho pokus o vtip.

"Přestaňte blbnout a koukejte pohnout zadky!"

Nahoře je sakra rušno. Ke hnízdu se stahuje spousta Groovů z okolí a řekl bych, že tam brzo bude pěkně horko." V plukovníkově hlase byla cítit nervozita. A strach. "Mám teď ve vzduchu dvě taktický stíhačky, takže ten jejich postup trochu zpomalím a do deseti minut by u vás měl být záchranný modul. Takže máte deset minut na to, abyste se dostali nahoru!"

"Rozumíme," potvrdili jsme oba současně. Na vnitřním odpočtu jsem si nastavil deset minut.

Fredy udělal to samý.

"Jdeme!"

Vyrazili jsme bok po boku zrychleným krokem.

Na detektoru pohybu blikalo stále víc bodů.

"Sakra, fakt tu začíná být nechutně živo," poznamenal Fredy. "Jdeme vůbec správným směrem?"

"Dokud stoupáme, tak asi jo," poznamenal jsem a pokusil se něco vyčíst z radaru. "Nějaká jeskyně či co před náma. Třicet metrů." Po třiceti metrech chodba končila. Stěnou ze zeleně světélkující hmoty.

"Tak jeskyně, jo?" ucedil Fredy ironickým tónem.

"Jo!" odpověděl jsem a rozprášil stěnu před sebou dávkou z Hefaista. "Už jo!"

Ocitli jsme se v další jeskyni s kokony. Kužel světla z mýho reflektoru se zastavil na jednom z nich. Tentokrát v něm nebyla žena. Ani v ostatních. Byli tam muži, ale jinak to bylo naprosto stejný jako dole. Fredy ukázal na ústí několika tunelů v bočních stěnách.

"Problém." Došel k jednomu ústí a nakoukl dovnitř. Pak totéž udělal i u zbejvajících.

"Sakra, čert ví, kam to vede." U posledního ústí zůstal o trochu dýl. "Tohle vede k nějaký šachtě."

"Jak daleko?"

"Tak dvacet, třicet metrů."

"Fajn, zkusíme to tudy. Vždycky se můžem vrátit."

Šachta byla zavalená sutinama a nevypadalo to, že bysme se skrz ni dostali blíž k povrchu. Zkusili jsme druhej tunel a dopadlo to podobně.

Zavaleným ústím. Třetí pokus. Chodba se svažovala, ale po několika metrech začala stoupat. Stoupali jsme snad padesát metrů v poměrně strmým úhlu a skončili v další jeskyni. Zbejvalo nám šest minut.

Přebral jsem si údaje z topografickýho analyzátoru a pokusil se sestavit trojrozměrný model. Výsledek mě hodně překvapil.

"Jsme už mimo kráter! A to docela dost mimo."

Fredy do mě strčil, ustupuje dozadu k ústí tunelu. Rozhlídnul jsem se kolem sebe – a tiše hvízdnul. Kužel světla klouzal

po desítkách těl

Groovů obklopujících v půlkruhu ústí tunelu. A za nima, v zadní části jeskyně, se tyčili dva obrovští Groové. Vzpomněl jsem si na doktorčina slova.

Matky.

"Doprdele...", zašeptal jsem.

Fredy do mě znovu strčil. Otočil jsem se k němu.

Ústí tunelu zmizelo – prostě zarostlo tou houbovitou hmotou. Byli jsme v pasti.

"Dvacet metrů za deset sekund," řekl tiše Fredy.

"Roste to jak rakovina!"

"Plukovníku, máme tady problém!"

"Vidím. Záchrana je na cestě. Zkuste se tam udržet."

"To se snadno řekne, ale hůř udělá," poznamenal kysele Fredy.

"Jak říkám, Spektra už je na cestě. Víc nezmůžu..." Plukovníkův hlas se vytratil. Spojení se základnou bylo přerušeno.

"Co myslíš, Fredy, zaútočej, když zůstaneme v klidu?"

"Na to bych nevsadil ani své boty."

"Tak bychom je mohli třeba ukecat k smrti..."

"Můžeš začít."

"Jak seš na tom s municí a energií?"

"Dva tisíce nábojů do Vulkánu, pět nitroloveh granátů a sto litrů plynu na plazmu, plus energii tak na minutu trvalý palby. Co ty?"

"Nic moc. Energii tak na dvě minuty při padesáti procentech výkonu a napalmu na deset dávek. Ať počítám, jak počítám, stejně nám to nevyjde. A to nevíme, kolik Groovů nevidíme."

"Nehodlám tady zařvat! Ale když to tak má bejt, tak jich s sebou vezmu co nejvíc."

"Jasně. Ukážeme jim, že tohle sousto bude pro ně těžko stravitelný."

Postavili jsme se zády k sobě. Groové vpředu se

vztyčili na zadním páru nohou. Byli to stejní obři jako ten první venku.

"Teď!" křikl jsem a poslal jim dávku z Hefaista.

První kvadrant v jejich půlkruhu zakolísal a zasažení Groové se káceli k zemi. Střílel jsem úmyslně na nohy a zadní část těla. Otočili jsme se a Fredy provedl totéž s druhým kvadrantem. Jeskyni naplnily skřeky a kvílení, který náhle nabralo na intenzitě a přešlo v ohlušující pištění. Ztlumili jsme vnější příjem a poslali další dávky do zvedajících se těl.

"Mohl bys to vzadu trochu vyčistit?" zeptal jsem se.

"Bez problémů," přikývl Fredy a za okamžik už byly na cestě do zadních řad nitrolové granáty. Pár sekund nato nastala ohlušující exploze, která většinu Groovů, včetně obou matek, v těsné blízkosti centra výbuchu roztrhala na kusy.

Tlaková vlna po nás vrhla kusy jejich těl a narazila nás na stěnu za náma.

"Senzory mimo provoz," oznámil jsem s naprostým klidem.

"Palební počítač mimo, systém chlazení přetížený," svěřil se se svými problémy Fredy.

Ustoupili jsme od stěny. Chvilí byl klid. Vzduch v jeskyni naplnil smrad spáleného masa. Pak se vzadu v jeskyni objevili další Groové pomalu postupující vpřed. Čekali jsme, až se dostanou blíž. V okamžiku, kdy se vrhli vpřed a Fredy je kosil Vuklánem, otevřelo se přede mnou ono zarostlé ústí tunelu a objevila se v něm Groová hlava. Na nic jsem nečekal a poslal mu dávku napalmu. Z ústí se vyvalil oblak hustého kouře a na okamžik mě oslepil. To už jsme se zase otočili a já Hefaistem zkosil další řadu červů.

"Nemáme šanci!" křikl jsem na Fredyho při

pohledu na stav energie. "Za každého mrtvého jich vyleze nejmíň pět dalších. Jako by lezli ze stěn – prostě odevšad. A dochází mi šťáva."

"Ještě minutu," odpověděl klidně Fredy.

"Jenom minutu?" podívil jsem se. Po tom, co mi odešly senzory, ztratil jsem i přehled o zbejvajícím čase. "Tak to bychom mohli vydržet."

Znovu jsme se otočili. Z tunelu se stále valil dým, přes nějž nebylo nic vidět a tak jsem tam pro jistotu poslal další dávku napalmu. Fredy vystřelil poslední náboj a Vulkán zacvakal naprázdno. Kolem nás se už tyčil docela slušně vysoký val rozstřílených a zmrzačených Groovů. Opět otočka a dávka z mého Hefaista. Indikátor baterie se blížil k nule.

Zbejvalo tak na dvě poslední dávky. S nadějí jsem se podíval ke stropu – a ten pohled nás zachránil.

Řítla se na nás totiž jakási pavoukovitá příšera, skoro stejně velká jako dospělý Groov. Na poslední chvíli jsem zvedl hlavu Hefaista a rozpáral jí břicho. Uhnout padajícím vnitřnostem a kusům těla už jsme nestihli a tak jsme jimi byli doslova zavaleni. Za okamžik se celá jeskyně otřásla a zadní část jejího stropu se zřítla. V otvoru se objevil kužel světla a chvíli na to i stříbřitě lesklá Spektra s plameny šlehajícími z jejích manévrovacích trysek.

Jeskyni se nesl rachot palubních kanónů kosících zbylé Groovy.

"Kapitáne Berrete, slyšíte mě? Tady seržant Mosey. Přišli jsme pro vás," ozvalo se mi v hlavě.

"Slyším. Dobře a jasně," odpověděl jsem. "Až to vyčistíte, jdeme k vám!"

"Rozumím." Palba za chvíli ustala a Spektra dosedla na zem. Vyhrabali jsme se ze zbytků pavoučího monstra a zamířili ke Spektře. Poslední zbytek energie jsem použil na uvolnění cesty skrze val mrtvých Groovů. Spektra už měla spuštěnou

rampu nákladového prostoru a před ní stáli čtyři těžce ozbrojení androidi. Plahočili jsme se skrze hromady Groových těl a vytoužená úniková cesta se blížila s každým krokem. Pohyb po mojí pravici mě přiměl zrychlit. Zahlídl jsem dva Groovy jak se vynořili ze stěny a vrhli se naším směrem. Fredy zůstal kousek pozadu a jakmile je zaregistroval, vyslal k nim ohnivýho posla z plazmový pušky.

Zbraně v rukou androidů střežících rampu jejich osud zpečetili. Konečně jsme se dostali na rampu. Androidi nám pomohli dovnitř a už jsme startovali. Pak ještě vystrčili ven jakési oranžovej kontejner a rampa se uzavřela. Pilot přidal výkon, trysky zahučely a prudká akcelerace nás srazila na podlahu.

"Omlouvám se za nepohodlí," ozval se seržantův hlas. "Ale přivezli jsme jim malej dáreček a rozhodně nehodlám čekat, až čertík vyskočí z krabičky.

Plukovník se o vás děsně strchoval, po tom, co se přerušilo spojení. Myslel si, že už to máte za sebou."

"Neměl by nás tak rychle odepisovat," poznamenal trochu dotčeně Fredy.

"Já nikdy nikoho neodepisuju," ozval se plukovník. "Vítejte na cestě domů," řekl s notnou dávkou radosti v hlase.

Zrovna jsme se zvedli, když nás prudký zhoupnutí a naklonění opět srazilo na podlahu. I přes stěny lodi a ztlumený obvod byl slyšet dunění.

"Taky byste s náma, kurva, mohli zacházet líp," nadával Fredy snažící se udržet rovnováhu na všech čtyřech a nenarazit přitom do stěny.

"Omlouvám se, ale čertík právě vyskočil z krabičky," uchechtl se seržant.

"A co bylo tím čertíkem?" zeptal jsem se.

"Půl tuny nitrolu," dodal seržant a rozesmál se.

Příběh Jendy Kobra Vladimír Sokol Nikdy sem nechodil do školy. Pamatuju se, že mě maminka jednou vodvedla k pani doktorce, pak sme jeli do nějakýho velkýho města ke spoustě dalších doktorů a potom mi řekla, že do školy chodit nebudu. Budu pomáhat tátovi pást vovce a ten mě naučí všechno, co budu potřebovat. Trochu mě mrzelo, že nedostanu tašku na záda a další věci, kerejma se chlubil kluci na návsi. Ale zase budu moci bejt celý den dál venku na pastvině, jako do teďka a nebudu zavřenej v náký škole. Když sem to ale řek před vostatníma děckama, smály se mi a pokřikovaly: "Kobr, blbej bohr!"

Nevěděl sem tehda, co to bohr je, ale bylo jasný, že se mi posmívaj. Sebral sem ze země kámen a hodil ho mezi ty posměváčky. Souhradů Mírek se svalil se zakrvácenou hlavou do prachu návsi.

Vostatní děcka se s křikem rozprchly. Šel sem domů a bylo mi smutno.

Když sem to vyprávěl mamince, hladila mě po hlavě a říkala, že bude lepčí, když na návěs budu chodit co nejmiň. Sem prej trochu jinačí než vostatní děti a proto si tak úplně s nima nerozumím. Děcka sou prej už takový. A taky sem se dověděl, že bohr je vlastně takový milý chlupatý zvíře, kerý žilo dřív u řek, asi jako vydra. A vůbec není blbý. A umí porážet stromy! Pak šla maminka do vsi a když se vrátila, říkala tatínkovi, že se zase tak moc nestalo, Mírek má rozraženou kůži na hlavě, ale je v pořádku. Šel sem spát a než sem usnul, eště sem zaslechl, jak si povídaj vo nějakým ústavu. To bude možná taková škola, pro nás jinačí, pomyslel sem si, než sem usnul.

Pak sem chodil s tátou pást vovce, sbírat borůvky,

maliny a houby. Mezi děcka sem moc nepřišel a ani mi to nijak nechybělo. Jak ubíhal čas, začal sem pomáhat i při výrobě sejra a pak i při stříhání vlny.

Táta si pochvaloval, jak sem silnej a šikovnej. Vo ústavu se u nás přestalo mluvit a zapomněl sem na to.

Začlo to zase znova, když mi bylo asi deset let.

Zrovna sme dělali dříví a seno na zimu. Štípál sem špalky na polínka a vozil je na kolečku do kůlny.

Právě sem byl uvnitř, když přišli na dvůr ty dva hasiči. Šli prej zvát na hasičskej bál. Zůstali stát přede dveřma do sednice a slyšel sem, jak jeden říká: "Tady to asi nemá cenu, ty nepudou, přece nenechaj toho blbce doma samotnýho!" Druhej mu odpověděl: "Hele, za zkoušku nic nedáme!"

Když si lístky nekoupěj, tak pudem zkrátka dál. A třeba vemou toho idiota s sebou. Jako cenu do tomboly!" Zachechtal se.

To mě rozzlobilo. Zase mi někdo nadává! Znova ty hnusný slova! Popad sem sekuru a vyběh z kůlny. Utíkal sem k nim, a voni zůstali stát u dveří jako vopařený. V tom vyběhla ven maminka a křikla: "Ne, Jendo! To nesmíš! Polož tu sekuru!"

Zastavil sem se a ty dva ustupovali rychle k vratkům. Tam se eště jeden zastavil a křikl na maminku: "Toho spratka byste měli dát do ústavu, než se stane neštěstí!"

"Co je to spratek, mami?" zeptal sem se, když ty dva zmizeli. Maminka nevodpověděla, sebrala mi z ruky sekuru, vobjala mě kolem ramen a potom se rozplakala. Nevěděl sem, esli brečí kvůli tomu spratkovi nebo kvůli tomu záhadnému ústavu, ale nechtěl sem, aby plakala. Tak sem řek: "Nebreč, mami! Já už nechci vědět, co to ten spratek je! A když budete s tátou chtít, tak klidně budu chodit do toho ústavu!"

"Ne, Jeničku, to není kvůli tomu! Jen jsem se lekla. Nesmíš hned na lidi brát sekuru! To se prostě nedělá!" řekla maminka. Pak dodala: "To by tě potom opravdu mohli odvézt do ústavu. Ale tam by si tě už nechali, víš? Tam posílají lidi, co provedli něco špatného. A ty už tam zůstávaj. Už se nevrátí domů!"

Lekl sem se: "To už bych vás nikdy neviděl? Ale voni mi nadávali, mami! A to se mi vždycky zatočí hlava a tady uvnitř, jako by mě to chtělo roztrhnout! Proč mi to dělaj, mami?"

Maminka mě přitiskla k sobě: "Já vím, Jeničku.

Oni by to taky neměli dělat! Někteří lidi jsou lepší, někteří horší, víš? Ale ty se musíš snažit, aby si byl vždycky ten lepší, ano?"

Moc sem tomu nerozuměl, ale kývl sem hlavou.

Nějakou dobu pak byl zase klid. Ty chlapi asi nikde nevyprávěli, co se u nás stalo, protože k nám nikdo nepřišel. Kvůli tomu ústavu. Toho slova sem se ale vod tý doby začal bát. Nechtěl sem vodejít vod rodičů, ani vod našich vocí. Měl sem to tu rád. Rači sem se vyhejbal lidem ze vsi a když šel někdo k nám, tak sem vodesel pryč. Za pár roků potom, asi za čtyři nebo pět let, sem už pásal sám stádo. Líbilo se mi to. Psi mě poslouchali na slovo, dokázali udržet pohromadě vocce sami a já sem většinou měl čas sám pro sebe. Pak už sem zůstával i sám na horní salaši, protože táta věděl, že se na mě může spolehnout. Když bylo hezky, sedával sem večir venku u vohně a pozoroval nebe a zkoušel pomenovat některý hvězdy, jak mě to učil táta. Moc mi to ale nešlo.

Jednou večir začali psi štěkat. Vokřik sem je a zavolal do tmy: "Kdo je?!"

Do světla vohně se vyloupla holčičí postava: "To jsem já, Jendo! Monika."

Monika Šromová! Znal sem jí jako malou holku.

Eště, když sme si hrávali na návsi. Ta se ale změnila! Nechala si narůst dlouhý vlasy a blůzu na hrudi jí napínaly dva hrboly. Ne tolik, jako mamince, ale stejně to pořád přitahovalo voči na to místo!

"Co tu chceš?" zeptal sem se jí.

Posadila se vedle mne a v krku se mi začal dělat nějaký knedlík, kerej bránil lízt slovům z pusy.

"Viš," řekla a položila ruku na mou. Knedlík v krku narůstal. "Já tě chtěla už dávno vidět. Ty teď vůbec nechodíš do vesnice a vždycky ses mi líbil.

Jsi tak silný a urostlý. Tak jsem musela za tebou přijít já!"

Cejtil sem, jak rudnu a nemoh vydat ze sebe ani slovo! Monika zašeptala: "Líbím se ti taky? Aspoň trochu?" Jen sem přikejvnul hlavou. Na víc sem se nezmoh.

Vona vstala a trochu zbytečně nahlas řekla: "Tak uvaž někde stranou ty psy a já ti něco ukážu, jo? Já se jich takhle trochu bojím, viš?!"

Celej zmatenej sem poslechl, vodved psiska dolu k vohradě a tam je přivázal. Když sem se vrátil, Monika stála v září vohně úplně nahá a tancovala kolem něj, jako nějaká divoška, co sem jednou viděl v biografu! Byla nádherná! Pak ke mně napřáhla ruku a volala: "Pojď, Jendo! Chci, abys mě hladil!"

Vzala mou ruku do své a přiložila ji na ten tmavý hrot na prsu! Cejtil sem, jak eště víc tvrdne pod mou dlaní. Potom mi sevřela voběma rukama hlavu a přitiskla ji mezi ty dva hebký hrboly! Svět se se mnou točil a pak nevím, co se vlastně stalo! Leželi sme najednou na zemi, já ji líbal po celým těle a cejtil nějaký divnej tlak mezi nohama. Ale Monika najednou do mě začala bušit pěstima a řvát, ať ji nechám, a zdálo se mi, jako bych uslyšel smích, někde za zdí salaše, psi začali vyvádět, ale já nem-

oh přestat! Prvně sem držel a líbal ženu! Jenže Monika ječela čím dál víc! A mezi těma výkřikama sem zaslechl ty nenáviděný slova: "Blbče, idiote!"

"To ne! Ty to nesmíš říkat! Ty, kerá si za mnou přišla!" prolitlo mi hlavou. Sevřel sem jí krk, aby ty hnusný slova zůstaly uvnitř. Vopravdu ztichla a za chvíli mě přestala i mlátit. Pustil sem jí, ale vona se nehejbala!

Najednou mě náká prudká rána vodmrštila směrem k salaši! U vohně se vobjevili Mírek Souhradů a Moničin brácha Petr. Sehnuli se k nahému tělu na zemi a pak se Petr rozeběh ke mně a zuřivě řval: "Tys jí zabil! Ty pitomče! Byl to jen fůr a tys jí zabil, kreténe! Ted' voddělám já tebe!" Nakop mě a mů záda zaduněly vo dřevěnou stěnu srubu. Pod rukou sem ucejtíl násadu vidlí a napřáh je proti přibíhajícímu Petrovi. Vím jen, že sem se divil, jak lehko mizej ty kovový hroty v jeho těle. Když sem nabodával balíky slámy, šlo to kolikrát hůř! Pak sem se podíval, co dělá Mírek, ale ten už utíkal pryč a ječel.

A to je asi tak všecko, pane doktore! Měl sem hroznej strach, když mě chytili a vodváželi sem!

Ale musím říct, že je to tu lepčí, než sem čekal.

Bude se mi stejskat po voccích a mejch psech, ale máma s tátou sem prej za mnou můžou přijet, kdy budou chtít. A nikdo mi tu nenadává a můžu se každej večir dívat na televizi. My jí doma neměli, víte? A je to pravda, že když budu hodnej, můžu se za pár let vrátit domů?"

ČSTV

Sukdoláková Eva (Český svaz trvalých výsledků) Tak jsme tu bandu úspěšně dovezli. Zrovna se ubytovávají.

"Jano! Máš brufen, děsně mi bolí hlava." Jak sem zařval, bolí mrcha ještě víc. Jana je naše zdravotnice. Už se řítí s platičkem růžových lentilek. S úlevou jednu polykám. Z vyšších pater budovy se ozývá pěkný hláhol. Dívky jsou nějaké rozverné.

Však vám zítra spadne hřebínek. Budiček, rozcvička, jedna fáze, druhá fáze. Večer padnou jak zabíty. Každý rok je to stejný. No i když letos je situace kapánek jiná. Dejme tomu, že by se dalo říct experimentální. Všechno financuje ten záhadný sponzor. I pobyt trenérů. Je s podivem, kde ho svaz sehnal. Vidím za vším háček. Kdo by v dnešní době dobrovolně přispíval na sport? Na nějakou házenou, o který ví každý prd. Jó takhle bojové sporty, přiblíblej florbal, softbal a kdejaký importovaný šmejď. To se bohatý sponzor dycky najde. Ale obyčejná házená? Koho prosím Vás zajímá? A chodí se na to někdo koukat? No popravdě řečeno, krom pár nadšenců... No a teď je najednou někdo ochoten financovat letní soustředění. Říkám vám, že to není samo sebou. Ale jak se říká, darovanému koni na zuby nehleď, a když dávaj, tak ber.

Snad na Svazu vědí, co dělají. A háček v tom samozřejmě je. Oni říkaj podmínka. Máme jednu podmínku, pane trenér. Druhý den byla výborovka. Holt jsem musel na jejich podmínky přistoupit.

Obyčejné děti, obyčejné soustředění, vše jako loni, nebo předloni. To byla ona podmínka. Ne doslova, to by ani nešlo. Všechno se přece nemůže

opakovat naprosto stejně. Co já vím, co sem při příjezdu loni řekl a udělal? Určitě jsem třeba nechtěl po Janě brufeny.

Ale říkali, že jim jde hlavně o tréninkové zatížení, o zábavný program a o dodržování určitých pravidel. Jak taky všechno splnit do puntíku, když holek je jen půlka. Ne všichni rodiče dali souhlas. Stejně si myslím, že se ty děti musí nudit. Dva roky po sobě na stejném místě. Já bych se nudil. Stejně tréninky, stejná bojovka, stejný hry, no nevím, co tím vedení sleduje. Prostě experiment.

Odběry se konaj zítra. Na horním patře už je kompletní laboratoř. Chtěl jsem jen nakouknout, ale je to líp střežený než vládní výzkum. K čemu já to dal souhlas! Experiment, pchá! A co ta hora bodyguardů?

Ráno podle plánu přijel náčelník. Sám si holky sešikoval nahoře v patře do fronty. Do laborky lezou jedna za druhou. Jak ovce na porážku, napadne mi. Asi je tam očkujou. Každá si při odchodu tiskne tampon buničiny na předloktí. Jana jim to hned na chodbě přelepí náplastí. Proč si jí nepřizvali? Je snad kurník zdravotnice! Přísně tajné, já vím.

Doufám, že alespoň rodiče informovali, jaký svinstvo píchají jejich dítkám do žil. Holky jsou v pohodě, trénink netřeba nijak omezovat. Všechno v pořádku, pravil náčelník.

Takže jedeme podle pravidel. Denní program, stravování, polední klid, bodování a úklid pokojů, ceny, soutěže a abych řekl pravdu, nepozoruju nějaký rozdíl. Holky trénuju už pár let a co si od toho svaz slibuje, nevím. Jen doufám, že jim nenaordinovali nějaký nevyzkoušený sajrajt.

ČSTV. Hlavní křídlo budovy mineme a půjdeme zadem. Dřív by se řeklo vchodem pro služebnictvo.

Úplně malá, nenápadná dvířka nás vpouští do úzké chodby. Mám klaustrofobii, točí se mi hlava a špatně dýchám. Po dvou kontrolách, kdy neustále vytahuji a schovávám identifikační štítek oprávněného pracovníka pro výchovu mládeže, mám všeho dost. Už abych byla venku. Nekoukám nalevo, ani napravo, chci na vzduch. Teprve, když mě zdraví Petr Morda, náš reprezentant, řítící se úzkou chodbou, zhluboka se nadechnu. Vždyť je na olympiádě? Kdy se vrátil? Tady něco smrdí.

Klaustrofobie, neklaustrofobie, jsi novinářka, tak pátrej! Falešná jmenovka na prsou i kradený štítek v kabelce stály za tu hromadu úplatků, který jsem rozdala na všechny strany. Tady něco sakra nehraje. A já na to přidu. Jakože se Hnátková jmenuju.

--- Mezitím v budově ČSTV.

"Ostraha?"

"Jo, tady ostraha, co se děje?"

"Máme tady tisk."

"Co tu máme?"

"Novinářku, blbe."

"A co je s ní?"

"Chyt' jí!!"

"No tak jo a neříkej mi blbe."

--- Jana ráno rozděljuje na stoly v jídelně celaskony.

Domníval jsem se, že jde zrovna o tyhle vitamíny.

Mají ale nezvyklou barvu i tvar. Zatím to nekomentuji. Když však nalévá do várnice s čajem z různých

lahviček vždy po pár kapkách, nedá mi to a jdu za ní. Když jsem blbej, tak se zeptám:

"Jani, hraješ si na alchymistu? Co tam těm holkám dáváš?"

"Příkaz od šéfa." Jana zdvihá palec vzhůru a na mě hodí takovej divnej škleb. Smutnej. Asi si ze mě utahuje, srandistka. Ale jednou je zdravotnice, tak snad ví, co dělá. Mávnu rukou a jdu si uvařit kafe. S Haničkou jdem připravovat večerní program. Já vám ještě nepředstavil Hanku? Je to moje pravá ruka, druhá trenérka a technický vedoucí našeho mančafu. A taky bude večer dirigovat bojovku. Na přípravu měla celý rok. A vlastně se jen opakuje ta loňská. Tak si nemusela moc zatěžovat mozkový závity. Určitě jen sem a tam něco vylepšila, nebo změnila. Ale vcelku to má proběhnout shodně s loňskem.

Nastal jen jeden malý problém. Loni se v jídelně, coby pomocná síla vyskytoval ukrajinský pracovník a ten byl přemluven, aby figuroval v naší noční bojové hře jakožto vodník na stavidle. Když ho loni holky viděly sedět u rybníka v bledém měsíčním světle, mohly se hrůzou počurat. Původně dělal ještě bre-ke-ke, ale to jsme mu museli zatrhout. Holky si fakt málem nadělaly do kalhot. No, Juraj odcestoval do své vlasti, vodník nebude. Ale můžu tam posadit kuchaře. Holky už to stejně znaj, tak se ani neleknu. Pořád říkám, že je blbost dělat po roce totéž.

V devět večer začínáme tahat děvčátka z postelí. Nějak se jim nechce. Jsou pobledlý a kňouraj jak mimina.

"Holky, holky, proberte se!" Tleskám do dlaní v domnění, že je proberu. Ani ťuk. Zadáám příkazy, jako pořádně obléct, vyčůrat, umýt obličej, rozsvěcím velké světlo, a jdu nahoru na ty starší.

Uvidíme jak budou vypadat. Třeba jsou ty mrňata jen unavený. Dostaly odpoledne pěkný záhul.

Ale v hořejším patře mi veškerý optimismus přejde. I ty starý kozy ležej jak mrtvoly. Zelený, bílý v obličejí, jedna zvrací a pod oknem se Zuzanka zmítá v podivných křečích. Na nic nečekám a letím pro Janu. Ale ta není nikde k nalezení. Jsem zoufalý a nenapadne mi nic lepšího, než jít mlátit na dveře zapovězené laboratoře. Po chvilce, která mě se zdá nesmírně dlouhá, vykukne chlap v bílém plášti:

"Co je?" Vyštěkne na mě. Hubu si může roztrhnout, jak zívá.

"Holkám je špatně. Pojdte se mnou. Musíme s nimi něco udělat." Tahám chlapa za rukáv.

"Proč jste je budili? Dneska měli spát. Ráno budou jak rybičky."

"Rybičky, jo? Viděl jste je? Člověče nekecejte a pojdte honem nahoru." Jsem hrůzou bez sebe. Já za ty holky zodpovídám rodičům. A evidentně nebyly v pořádku. A ten blbec je naprosto v klidu.

Začínám mu sprostě nadávat a vleču ho za sebou.

Tím křikem jsem asi probudil hlídací eskortu.

Nedávaj mi šanci něco vysvětlit. Jedna dobře mířená rána do zátylku a jsem v limbu.

Ráno se proberu a vyletím jak čertík. Bože, já zaspal. A co je s holkama? Pod okny slyším veselý smích. Jak jsem, v pyžamu, vyběhám před budovu.

Naše olympijský naděje běhají kolečka a házejí míčem jak kdyby se nechumelilo. Jen obrovská boule na hlavě mi připomíná včerejší večer.

"Zuzanko," volám k sobě děvče, které vypadalo v noci na umření.

"Ano, pane trenér," Zuzana si div nestoupá do pozoru. V očích jí sedí sedm čertů. Vypadá, jak když každou chvíli vyprskne smíchy. Snad jsem jí

nezavdal příčinu. Pravda, v tom proužkovaném, staromódním pyžamu asi opravdu k smíchu jsem.

"Netlem se a radši mi řekni, jak se cítíš?"

"V pohodě," salutuje Zuzana a odbíhá.

Ted' si mě všim náčelník. Kývá na mě prstem.

"Na slovíčko pane kolego." Ach jo, co může chtít?

"Kdy byla loni bojovka?"

"Šestýho."

"A jaký je dneska datum?"

"No šestýho."

"Takže logicky vzato, včera bylo pátého. To jsme si nedomluvili. Pokud vím, podepsal jste papír, že vše pojede jako loni." Náčelník se netváří zrovna přívětivě. Výslechl jsem kázání o zodpovědnosti, morálce, profesionální cti a hlavně, jak šéf zdůraznil, hlavně o ctižádosti.

"Sportovec musí mít svou ctižádost," pokyvuje bradou náčelník. "Víš moc dobře, že výsledky, naše výsledky, poslední dobou nejsou nic moc. ČSTV mi nabídlo podílet se na takovém malém experimentu. Vrcholoví sportovci to normálně používají, tak nevím, proč bysme se nemohli zapojit i my.

Potřebujem prachy, ne. Když nejsou výsledky, není sponzor. No a když nejsou peníze, zase nejsou výsledky. Bludnej kruh. Ale tobě to nemusím povídat. Tak se prosím tě snaž, nedělej zmatky a hled' si svýho. Kdyby něco, obrať se na mě."

Takovej monolog jsem od náčelníka ještě neslyšel. Asi jde do tuhýho a jemu na tom moc záleží.

Vždycky si zakládal na úspěchu. A byl ochoten pro něj udělat cokoliv. No a co. Holky vypadají v pořádku. Snad se nic neděje. Běhají kolem areálu jak srnky. Po včerejší nevolnosti ani známka.

Večer na poradě trenérů konzultujeme dnešní vytrvalostní běhy, fyzickou zátěž a testy inteligence.

No musím uznat, že holky se zlepšily. O hodně.

Některá dřeva mají časy jak olympioničky. To snad ani není možný. Dostaly snad v tý laboratoři doping?

— — — Zpráva z deníku SPORT ze dne 8.7. 7

Minulý týden, konkrétně 1.července, publikoval deník Sport článek, ve kterém se trenér klubu Čebabu České Budějovice s despektem vyjádřil o hráčce J. Dejmalové, že takové dřevo si v životě u něj již nezahraje. Tatáž jmenovaná hráčka nyní reprezentuje naši republiku na celosvětovém klání Ligy mistrů ve flórsolu. A nutno dodat, že s maximálním úspěchem. Kdo za ní stojí? Proslýchá se, že ČSTV. Náš Český svaz trvalých výsledků se opravdu vyzná. Sponzoruje vždy jen zdánlivě ztracené případy a postupem času z nich dokáže vybudovat skvělé sportovce tělem i duší. Tleskáme takovéto snaze. Jen tak dál.

Michaela Hnátková, externí dopisovatel — — — Holky se výrazně zlepšují. Čím dál tím víc. Tři týdny utekly jak voda a podávají výkony hodné reprezentace. A mě to vrtá v hlavě. To není samo sebou. Chodím po lese a mumlám si pod fousy.

Napadají mi všelijaký kontrolóři a komise, kterejm to napsat. Při nejlepší vůli, nevím. Zbývá jen ČSTV. Je to ode mě podraz, ale zítra napíšu anonym. Ať se sem někdo zajede podívat. Zamyšleně nakopávám další prašivku. Kop jsem nějak víc.

Bože, zdá se mi, že vidím kus ruky. Lidské ruky.

Kdo jinej má taky ruce. Opice u Šumperka neběhají. A mají vůbec opice ruce, nebo tlapy?

— — — Blázním. Až jsem se celý zapotil. Rychle zpátky do budovy a volat policii. Nebo se kouknout? Nejsem žádný sralbotka a přesto se mi klepou ruce i kolena. Sbírám klacek ležící vedle a odhaduji polohu zahrabaného těla. Tam kde tuším obličej, trochu zarýpu. To by popřípadě šlo svěst na divoký prasata. Párkrát zadlouhu a už vidím vlasy. Je znát, že mrtvola tu neleží dlouho. Poodkryju ještě kousek a zdrceně si kecnu na zadek. Proboha, vždyť je to Zuzanka!! Na nic nečekám, klacek odhazuju do dálky a utíkám jak o život. Někoho vidím před ubytovnou. Křičím, šermuju rukama a nedostává se mi dechu do plic. Svírává bolest na prsou. Cigarety, nebo infarkt? Začíná se mi točit hlava. To mi byl čert dlužnej! Zrovna ted' mi bude zle. Letí ke mně postava v bílém plášti. Zaplat'bánbů.

Ležím v laboratoři ve třetím patře. Ty šmejdi mi něco píchli. Nemůžu se ani hnout. Bože, co já povím Zuzaniným rodičům? Jak to, že nikdo neztropil povyk? Všichni jsou klidní a se mnou mluvěj jak s debilem. Přece nejsem cvok? Co jsem viděl, to jsem viděl. A to si teda nikdo za rámeček nedá.

Je mi zle, čím dál tím hůř. Zdá se mi, že u mě sedí Zuzana a trpělivě mi přesvědčuje, že je živá.

Pak se kolem postele srocuje dav bílých plášťů a vesele debatují, co udělají s mým tělem. Ale já ještě žiju. Slyšíte!!

Žiju!!! Snažím se křičet, ale tělo se mi zkroutí do neovladatelných křečí.

"Začíná mlít z posledního, doktore."

"No to je dost. Vzorcky tkání máte? Hodte je do pekárny, ať je vykloněnej co nejdřív. Než se po něm ty dvě káči zezdola začnou shánět."

"A doktore, šéfa už mám vyndat?"

"Jesli je hotovej, tak samozřejmě. A laskavě tyhle mrtvolky odstraňte, jak bylo domluveno. Kdybyste svou práci neodflák, nemuselo k tomuhle incidentu vůbec dojít. Řeklo se, že mrtvolky jdou do kafilérie. Od čeho jim měsíčně platím takový nekřesťanský peníze. Ale pán byl holt líný jet dolu do vsi, že jo. Tu Bláhovou si laskavě vykopete a odvezete. A doufám, že tam neleže i ostatní. A naposledy upozorňuju, abyste mi neřikal doktore."

Já nejsem doktor, jsem genžénýr a ne nějakej mastičkář. A teď zmizte!"

— — — Tak tu bandu dneska vezem domů. Úspěšnější soustředění jsem nezažil. Holky jely na sto procent.

A šéf? Ten se taky překonával. Samej úsměv, žádnéj panák, prostě pohoda. A já se odnaučil kouřit.

Nevím, proč s tím každej tak nadělá. Prostě jsem si řekl dost a bylo. Pořád se to Janě snažím vysvětlit, ale kroutí nade mnou hlavou a říká, že se ze mě stal pěkný suchar. Ani na pivko jsem s ní včera nešel. Tváří se jak uražená veličina. Ale já se cítím fajn. Jak znovuzrozený.

— — — Vyňato z inzertní stránky bulvárních novin, ze dne 9.9.

9

Placená inzerce:

Zlobí Vás děti?

Mají problémy ve škole?

Berou drogy?

Kradou?

SVĚŘTE JE ČSTVNA DVA DNY A UŽ JE NEP-OZNÁTE

Nemůžete chytit dech?

Kouříte?

Trpíte AIDS, arteriosklerosou, BSE?

Máte rakovinu?

SVĚŘTE SE ČSTVNA DVA DNY A UŽ SE NEP-OZNÁTE

Informace zdarma na tel.

Michaela Hnátková, externí dopisovatel

Úplněk Vladimír Němec Byl teplý srpnový večer a my se vraceli z koncertu folkové skupiny Alien. Můj kamarád Bred se mi galantně nabídl, že mě zaveze domů. Přesněji řečeno, měla jsem to s ním domluvené už předem. Přiznávám se, že patřím mezi strašpytle.

Bojím se jít na půdu i do sklepa. Strachy se mi klepou kolena, mám-li přejít za šera park. Když jsem se několikrát náhodou dívala na horor, do rána jsem nedokázala usnout. U televizní detektivky si zakrývám oči, zacpávám uši a nutím ostatní, aby mě zatahali za rukáv, až drastická scéna skončí. Každé bouchnutí mě vyděsí k smrti. Navíc právě dnes je měsíc v úplňku. Vlkodlaka jsem sice ještě nikdy nepotkala a možná ani neexistují, ale prý se nejvíc objevují právě, je-li měsíc v úplňku.

Prostě, kdyby mi Bred nenabídl odvoz z koncertu, neodvážila bych se na něj vůbec jít.

Bred byl hodný a milý hoch. Delší dobu se kolem mne neustále motal, až jsem s ním začala trochu chodit. Zatím nic vážného, párkrát jsme si vyšli na procházku, občas do cukrárny. Věděla jsem, že si ke mně nic nedovolí. Cesta z koncertu měla autem trvat sotva čtvrt hodiny, ale asi po pěti minutách najednou Bred prudce dupnul na brzdu. Ve světle reflektorů se uprostřed silnice objevilo ležící nehybné tělo staršího muže.

Krve by se ve mně nedořežal, ztuhla jsem strachy. Někdo ho srazil a pak ujel! Bred se hrnul ze dveří. Volala jsem na něj, ať nikam nechodí, vzpomněla jsem si totiž na knihu, ve které právě takto přiměli zločinci zastavovat řidiče a po vystoupení je okradli a zabili. Bred se mi jen vysmál a už běžel k ležícímu tělu. Nemohla jsem přece zůstat sama

v autě, vystoupila jsem za ním. Bred se mezitím sehnul k mrtvole, vtom se nebožtík pohnul, chytil Breda oběma rukama za límec a přitáhl ho k sobě. Hrůzou jsem zaječela. Vybavil se mi horor, ve kterém se vraždící bezcitné monstrum stěhovalo z jednoho těla do druhého tak, že se přelézalo z úst do úst. Zřetelně jsem viděla, jak se Bred snaží vytrhnout ze strašlivého sevření, a najednou jeho odpor zmizel. Otočil se ke mně a já uviděla neznámé, šílené oči. Myslím, že jsem ani nekríčila, děsem jsem oněměla. Bred, nebo co vlastně teď už bylo, se toporně postavil a udělal nejistý krok ke mně.

Chtěla jsem utéct, ale nohy jako by mi nepatřily, neposlušely mne. Teprve, když ten netvor došel na pouhé dva kroky, cosi se ve mně uvolnilo a já vystartovala pryč od něj. Přeskočila jsem stružku podél silnice a mez a vpadla do kukuřičného pole. Slyšela jsem, jak za mnou Bred volá cizím hlubokým hlasem 'Alice, stůj!', a pak dusot jeho bot jen pár kroků za mnou. Dokážu běžet rychle a na silnici bych mu určitě snadno utekla, ale tady jsem musela rozrážet vzrostlé kukuřičné stvolky, švihaly mě bolestivě do obličeje a ramen a to mě hodně zpomalovalo. Cítala jsem, jak se Bred zvolna přibližuje. Mně pomalu docházely síly. A právě, když jsem se ohlédla, vrhnul se Bred po mě šípku. Zachytil mne bolestivě v pase a strhával k zemi. Nedokázala jsem ho táhnout za sebou, podklesávala mi kolena a jen nepředstavitelný děs mi dával sílu. Už jsem tušila svůj konec, když tu se ozval praskavý zvuk a byla jsem volná.

Nevydržela buď látka sukně, nebo, a to spíš, povolily knoflíky.

Ani jsem se po Bredovi neohlédla a prchala dál.

Pole skončilo a přešlo v louku. Prolétla jsem ji a pádila svahem k lesu.
"Jau, jauvajs." Holé nohy se mi zamotaly do

ostružin. Bolelo a pálilo to jako čert. Než jsem překonala ten několikametrový svah, měla jsem lýtku v jediném ohni. U lesa jsem narazila na polní cestu. Po ní jsem dokázala znovu utíkat rychleji. Naštěstí pro mne byla část oblohy s měsícem zrovna nezakrytá mraky a ta trocha měsíčního světla mi stačila k orientaci. Proboha, vždyť dnes je úplněk! Po několika stech metrech jsem před sebou uviděla osaměle stojící dům. Doběhla jsem k němu a začala bušit na dveře a volat o pomoc. Po chvíli se otevřely a v nich stanul muž s výrazem Qusimoda. Z pootevřených úst trčely dva výrazné zuby, obličej v nesymetrickém šklebu a nahrbená postava dotvářely hrůzný dojem. To snad taky není člověk! Náhle úděsně zachrčel, pohnul se ke mně a napřáhl ruku, jako by mě chtěl chytit. Ta tvář i ono gesto jsem už někde viděla. Ovšem! Pomocník hraběte Dráky! Tvor někde mezi člověkem, umrlcem a upírem. Nejspíš jsem opět zaječela děsem, ale určitě jsem prchala dál.

Vlétla jsem do lesa, tady už bylo světla pomálu a já jsem si nevšimla malého potůčku uprostřed nevelké rokliny. Seběhla jsem ze svahu a... sjela přímo do potoka. Rozplácla jsem se jak žába do asi patnácticentimetrové hloubky. Byla jsem úplně celá mokrá, no co, alespoň mi to ochladilo rozdrásané nohy. V dálce za sebou jsem zaslechla křik. Opět jsem nabrala rychlost a klopýtajíc přes kořeny a pařezy jsem vnikala stále hlouběji do lesa.

Musela jsem běžet dost dlouho. Za sebou jsem už nikoho neslyšela, zato přede mnou na protější stráni se zaleskly plameny táborového ohně. Ohýnek naděje! Dřevorubci nebo lovci, ti mi určitě pomohou. Než jsem se rozeběhla se stráně dolů, stačila jsem si všimnout dvou lidí ozařovaných záblesky plamenů a ještě něčeho, krčícího se v přítmi stromů. Seběhla jsem a na chvilku ztratila oheň z očí, zato jsem uslyšela krátké štěknutí přecházející do zavytí. Aha, pes, to pod stromy byl pes.

Z posledních sil jsem se škrábala do svahu k ohni.

Proti mne se zvedli dva muži a ze stínu stromů se blížil třetí. Kde je pes? Podívala jsem se jim do tváří a bylo mi to jasné. Všichni tři si byli podobní, protáhlý obličej připomínající psi čenich, malé pichlavé oči, chlupy a vousy takřka po celém obličej. Vlkodlaci! A jeden se právě před chvilíčkou proměnil! Nemělo cenu něco vysvětlovat nebo prosit. Ten, co byl ještě před chvilíčkou vlkem, vydal strašlivý zvuk, zuřivé vrčení přecházející do drsného smíchu. Oči všech tří výmluvně hovořily o jejich úmyslech. Cítila jsem se jako lovná zvěř.

Přitom jsem si uvědomila, že se mi dívají nikoliv do očí, ale o něco níž. Hrůza! Moje parádní bílá bavlněná blůza se mi po namočení přilepila na tělo a stala se dokonale průhlednou! Ti muži-vlkodlaci upřeně pozorovali mé poprsí. Kopečky ňader prudce stoupaly a klesaly v bláznivém rytmu dechu po vyčerpávajícím běhu a na každém trčela chladem zvětšená a ztuhlá bradavka. Stejně tak průhledné byly i mé spodní kalhotky a všem odhalovaly tmavý trojúhelník chlupů v rozkroku.

Ve tvářích se jim objevil posměšný, krutý výraz plný vášně. To ne, to přece nemůže být pravda! Před tím, než mě roztrhají, si se mnou ještě chtějí pohrát.

Byla jsem vysílená k padnutí, ale sebrala jsem všechny síly, otočila jsem se a znovu rozeběhla dolů se stráně. Asi jsem stejně neměla moc šancí vlkům uniknout, ale navíc se mi smůla lepila na paty. Na mokřém listí se mi smekla noha a já po zadku sjela na dno dolíku. Nestačila jsem se ani nadzved-

nout a už tu byli. Cítila jsem jejich hnusné dotyky na svém těle. Jeden z nich mi sevřel ruce, byl mnohem silnější než já, ale nohama jsem kopala kolem sebe, jako smyslů zbavená, a zbylé dva si udržovaly od těla. Dvakrát, třikrát jsem se do někoho trefila a pořádně ho zasáhla, ale pak se na mne vrhli z obou stran a přitiskli mi nohy k tělu. Nemohla jsem se ani pohnout a jen jsem cítila, jak mi strhávají kalhotky, rvou košili na cáry a ohmatávají mě. Na prsou a stehnech mě pálily stopy po drápech. Žaludek se mi zvedal z jejich smradlavého dechu, tak podobného zápachu z tlamy našeho Azora, jen mnohonásobně silnějšímu.

Kromě bot jsem byla už úplně nahá a s koleny pod bradou naprosto bezmocná. První z nich si spustil kalhoty a já v chabém světle zahlédla jeho nelidsky obrovský pohlavní úd. Přípravovala jsem se v duchu na nejděsivější zážitek v mém životě.

Uvědomila jsem si, že po tom prvním přijdou na řadu ještě dva další a pokud to trojí zvířecí znásilnění vůbec přežiju, roztrhají mě a sežerou. Najednou mi přišlo líto, že už neuvidím maminku ani nikoho jiného a do očí mi vhrkly slzy. Muž vlkodlak ale zaváhal a mně vzápětí došlo proč. Přitom, jak na mě celou svou vahou leželi, vtiskli mi tělo do listí, mechu a měkké, rozbahněné půdy tak, že mé pohlaví bylo prakticky na úrovni okolní země. Navíc v nejnižším místě mezi dvěma stráněmi. Zavolal na ně, aby mě vzali za nohy a vynesli nahoru k ohni. Sám přešel k mé hlavě a uchopil mě za ruce.

Jakmile mi nadzvedli tělo, začala jsem znovu kopat. Chvilí se mnou zápasili a naše klubko těl se zmítalo na jednom místě, ale pak mi roztáhli a zkroutili nohy. Bolest byla příšerná. Vzdala jsem to. Nad hlavou se mi klátil vlkodlačí penis, připravený do mě ihned vniknout

a já jsem byla potupně vynášena vzhůru s nohama široce rozevřenýma. Ti dva vpředu se hned, jakmile plameny jen trochu ozářily mé pohlaví, kochali pohledem a vykřikovali oplzlé poznámky o krásně malé dírcce.

Ovšem právě to mě asi zachránilo. Zřejmě se víc dívali na mě než na cestu a jeden z nich na mokré trávě také uklouznul. Pustil mi nohu.

Nevím, kde se to ve mně vzalo, ale okamžitě jsem jí kopla druhého do obličej. Odletěl a měla jsem volnou i druhou nohu. Odrážela jsem se dozadu a padala i s mužem za mnou zpět do rokliny. Štěstí mi tentokrát přálo. Tvrdý náraz na strom, vlkodlak zaúpěl a pustil mne také. Vymrštila jsem se, vydrápala na stráž a největší rychlostí utíkala pryč.

Čekal jsem, že uslyším tichý šustot vlčích tlap v listí a pak mi něco skočí na záda a zahryzne se do krku.

Mou jedinou nadějí bylo nalézt nějaký lidský příbytek a schovat se v něm. Nevím proč, ale asi mě nepronásledovali.

Běžela jsem a běžela. Nezastavila jsem se, dokud jsem doslova nepadla vysílením na kraji lesa. Předemnou byl táhlý, zatrávněný svah, pak velká louka a v dálce na protější straně svítila okénka několika domků. Musela jsem si chvilku odpočinout. Stále jsem se ohlížela a naslouchala, ale ozvalo se jen jedno vzdálené zavytí. Když se mi zase zklidnil dech, pustila jsem se dolů svahem. Bez problémů jsem přešla celou louku, ale štěstí mne zase opustilo. A stačilo tak málo, byla jsem už jen pouhých pár set metrů od cíle. Chystala jsem se vyjít poslední stráž, ovšem proti světlejšímu nebi jsem zpozorovala stojící postavu. Nehýbala se. Nepoznávala jsem ho, ale zcela určitě tu na mě čeká jeden z vlkodlačích mužů. Ví, že bych se tady dovolala pomoci, a tak mi odřízl cestu. Skrčila jsem

se a co nejtíšeji uhnula alespoň sto metrů doleva.

Pak jsem teprve začala lézt do stráně. Nemohla jsem si být jistá, jestli mě třeba nezaslechl a nešel zároveň se mnou. A neviděla jsem ho, protože proti mně už nebylo nebe, ale tmavý les, a ještě se ke vši směle měsíc schoval za mrak. Klekla jsem si a po kolenou a loktech, skoro celé tělo skryté v trávě, se plížila směrem, kde jsem spíš tušila než viděla domy. Lezla jsem určitě deset minut, tráva ustoupila kaménkům a hlíně. Lokty a kolena mě pálily, jistě jsem si je do krve odřela. Domy se konečně přiblížily a už už se mi zdálo, že mám vyhráno, jenže štěstěna zase zavřela oči. Levé koleno jsem položila na něco tvrdého. Kámen, klacek? Nikoliv, hýbe se to. Špička něčí boty! Sakra!

Taková směla, zřetelně jsem cítila jak ten někdo přenáší váhu dopředu a chystá se k útoku. Vystartoval jsem po čtyřech, ale udělal jsem snad jen dva krůčky a báb. Jeho mohutné těžké tělo mi dopadlo na záda. Podklesla jsem. Útočník mě držel v ponižující pozici s rukama uvězněnými pod tělem, obličejem přitisknutým k zemi a vystrčeným zadkem. Vzápětí jsem ucítila, jak se mi něco mohutného bolestně dere mezi nohy a tlačí na pohlaví. Tak tomu přece neuniknu! To byla má poslední myšlenka. Vzápětí přišla rána do hlavy a já jsem ztratila vědomí.

— — — Jauvajs, narazil jsem si koleno. Ta praštěná Alice!

Srab, jakému není rovno! Lekne se každého stínu.

Pravda, mě ten vožrala taky pěkně dostal. Jak mne chytil pod krkem, málem se mi zastavilo srdce. Ale takhle přede mnou utéct. Měl bych ji tu nechat, plašena jednoho. Ale ne, to nejde, budu muset za ní. Ve spodářech se asi bude stydět za někým jít.

Jak ji znám, určitě se bude stydět i přede mnou.

Je fakt, že někdy mi ta její bázlivá povaha byla docela příjemná. Při každé blbosti se ke mně vyděšeně tiskla (řekl bych, že víc, než když jsem ji líbal), ale co je moc, to je moc.

Tamhle někdo je. Nějakej dědek.

"Brý večer, neviděl jste tu běžet holku v bílý košili?"

"Nojó, nějaká bláznivá káča tu bouchala a když šel vyšel, zaječela a utíkala dál."

Bodejť ne, dědku, vypadáš jak strašidlo. Alespoň ty zuby sis mohl nasadit, aby ti bylo rozumět. Alice z tebe musela mít téměř smrt.

"Tak to byla vona. Kam běžela?"

"Dyt' žíkám, dál k lešu." To bylo zlé. Sám, bez baterky budu těžko hledat.

"Dědo, máte telefon?"

"Jiště, jen šli pošluž."

Zavolať jsem na policii. Vysvětlil jsem jim, že potřebuju pomoc při hledání děvčete ztraceného v lese. Nebyli tím zrovna nadšení, ale za čtvrt hodiny přece jen přijela hlídka. Musel jsem jí to zopakovat. Představoval jsem si sice pár desítek lidí, nakonec jsem byl rád, když vzali svítilny a šli se mnou do lesa alespoň tihle dva. Vypadalo to docela beznadějně. Pak jsme zahlédli skomírající oheň.

Tři pobudové u něj ve mně nebudili důvěru. Byli s'atý jak děla a všude kolem se válely prázdný lahve. Smrděli pitím, potom a bůhví čím ještě. Jeden měl čerstvě rozbitou hlavu, druhý výron v kotníku a třetí nádherně monokl na oku. Asi se museli mezi sebou pěkně porvat. Alici prý ani nezahledli.

Byli jsme na odchodu, když jsem zahlédl cosi bílého. Zvedl jsem to a polilo mě horko — Alicina

roztrhaná blůzka. Teprve teď to policajty zaujalo.

Navíc si na ní všimli několika krvavých skvrnek.

Bleskově ty mizery spoutali a zavolali rádiem posilu. Chlápkové se tvářili nechápavě, nějaký kus hadru je nezajímal.

Neřekli o Alici nic, a tak je odvezli na stanici. Jel jsem s nimi. Vyslýchali je asi dvě hodiny, pak přišel velitel a s vážným výrazem mi řekl:

"Nemám dobré zprávy, Brede. Přiznali se, že Alici viděli, dokonce i to, že ji chtěli znásilnit, prý jim ale utekla. Přitom si jeden vymknul ten kotník, druhému Alice o strom rozbila hlavu a třetího kopla do oka."

Podle mého názoru lžou. Pokud by neměla nějaký bojový výcvik, těžko by slabé děvče jako Alice zvládlo tři silný chlapy. Myslím, že ji znásilnili, zabili a její tělo někde zahrabali. Ty rány si udělali navzájem, když se prali o to, kdo ji bude mít první.

Teď jsou tři hodiny, ráno nasadíme psy a během chvilky ji určitě najdeme. Říkám ti to hochu proto, abys byl připravený. Naděje, že uvidíš své děvče naživu, je velice malá."

Ne, to nemůže myslet vážně! Ví, že Alice žije.

Cítím to. Poprosil jsem ho, aby mě dal zavést zpět do lesa. Moc se mu nechtělo, ale naštěstí za chvíli odjíždělo auto s policisty, kteří měli vystřídat své kolegy hlídající místo činu.

Půjčili mi baterku a přidali deku, kdybych ji náhodou našel, abych ji měl čím zakrýt. Probíhal jsem nazdařbůh lesem a zoufale volal Alici. Pomalu jsem propadal beznaději. Když jsem narazil na konec lesa, už se rozednívalo. Předemnou byla louka, pár políček, pak silnice a za ní několik domků. Třeba našla úkryt u někoho ve stavení.

Váhal jsem, za chvíli přijedou psůvodi, mám se vrátit nebo se jít zeptat do těch domů? Je moc brzo, všichni budou ještě spát.

Nerozhodně jsem přešel louku a loudal se mezi poličky. Kus ode mne ležel na zemi nějaký dřevěný kříž. Nejprve mne nijak nezaujal, dokud jsem pod ním nezablýhl cosi světlého. Přiblížil jsem se, veden spíš zvědavostí, než nadějí či předtuchou. Teprve když jsem rozeznal, že dřevěný kůl leží na nahých zádech člověka, rozeběhl jsem se a děsil se toho, co uvidím.

Byla to Alice! Dva kroky před ní jsem zakopl o veliký plechový hrnec skrytý v trávě a před Alicí jsem připlachtil. Vzal jsem jí hlavu do dlaní a zoufale na ni volal jménem. Pohnula se! Sláva, není mrtvá! Pociťl jsem přívál radosti a štěstí. Vtom Alice otevřela oči, pohlédla na mě a pak, jako by se rozpomenula, se výraz jejího obličeje v okamžiku změnil. Opět se na mne dívala očima šíleným strachem, jako by viděla démona.

"Alice, Alice, to jsem já Bred. Neboj se, už se ti nic nestane." Snad mě poznala, ale hlas měla pořád hysterický:

"Sundej ho ze mě, sundej ho! Pomoz mi!

Prosím!"

V první vteřině jsem nechápal, koho jí mám sundat, ale pak se mi rozsvítilo. Samozřejmě, ten dřevěný kříž na jejích zádech byl strašák a hrnec, o který jsem zakopl před chvílí, sloužil jako jeho hlava. Rychle jsem ji osvobodil. Otočila se a zděšeně těkala očima ze mne na dřevěnou karikaturu člověka, kterou jsem právě postavil "na nohy".

Pohlédl jsem na Alici a její obraz se mi navždy vryl do paměti. Seděla na zemi proti mně úplně nahá s mírně roztaženými nohama. Neuvědomovala si to a nijak se nechránila. Kontrast mezi překrásným, mladým tělem, rozkošnou křivkou boků, vzrušujícími kopečky ňader a tmavými

kudrlinkami v rozkroku a na druhé straně nohama, na kterých se mísila tmavá barva zaschlé krve s hlinou, rudými šrámy na prsou, vlasy a rameny pokrytými vrstvou prachu a špíny, obličejem s tmavými mapami po slzách a rudými pruhy na vnitřní straně stehů, mířícími k rozkroku.

Klekl jsem si před ní, chytil ji za ruku a zašeptal: "Znásilnil tě?" Dostal jsem vztek na ty tři svináky, být tady, okamžitě bych se na ně vrhnul.

Nečekal jsem ani jinou, než kladnou odpověď.

Jenže Alicin pohled stále klouzal ze mne na strašáka a zpět. Zdálo se, že není úplně při smyslech, a pak, jen tak jakoby mimochodem, zavrtěla nesouhlasně hlavou. Bojí se jich. Jasně.

"Nemusíš se jich bát, už jsou zavření."

Podívala se na mě udiveně: "Kdo?"

"No přece ti tři chlapi, co tě znásilnili, tam u ohně."

Opět zavrtěla hlavou: "Těm jsem utekla."

Opravdu? Nevypadalo to, že lže.

"A od čeho máš ty šrámy na stehnech?"

Podívala ve směru mého pohledu a uvědomila si svou nahotu. Sevřela nohy a rukama si překryla ňadra. Rozhořčeně zaprotestovala: "Otoč se!"

Vzpomněl jsem si na deku a podal ji Alici a přidal i svou košili. V okamžiku se navlékla do košile a zabalila do deky.

Vzala mě za ruku a ukázala na strašáka.

"Tohle monstrum mě znásilnilo. Když mě v noci přimáčklo k zemi, tak támhleten přesahující trámek z podstavce mi zajel mezi nohy a hrnec se mi trefil do hlavy a omráčil mě."

Vrátili jsme se k překvapeným policajtům.

Z Alice se stala hrdinka. Utéct třem násilníkům a ještě je takhle zřít, no uznejte, to se jen tak někomu nepodaří. Navíc, jí se vlastně skoro nic nestalo,

lo, jedna boule a pak jen samé povrchové škrábance. I duševně to přestála velice dobře. Přes tu její bázlivou povahu jsem se jí musel obdivovat!

Ani v tak beznadějně situaci se nevzdala.

Pravda, někdo si myslel, že znásilněná byla a jen to tají. Hlavně policajti na ni naléhali, aby nechránila ty grázly a dosvědčila, že ji znásilnili. Mezi lidmi se to všechno nafouklo a dokonce jsem slyšel verzi, jak byla znásilněná šestinasobně: Nejprve dvěma ožraly v autě, pak starým úchylem v chatě a nakonec trojicí pytláků v lese.

Já jsem ale věřil jí. Nevím proč, ale věřil. A teď jsem si už i jist, že mi nelhala. Začali jsme spolu totiž doopravdy chodit, a když jsme se po nějaké době spolu poprvé milovali, byla ještě panna.

Podzemí Miroslav W. Štěpánek

Kapitola první

Ticho Na něco takového jsem čekal celý svůj život. Možná taková fráze od někoho, kdo ještě nepřekročil Kristova léta může znít lakonicky, ale je tomu tak.

Jako dítě jsem si hrál na pískovišti s ostatními, hrabal se v písku a představoval si, že odkrývám skryté poklady a tajemství, která byla zrakům lidstva skrytá po tisíce let. Vydrželo mi to až dodnes. V době, kdy ostatní hltali Dumase, Kiplinga nebo třeba Wellse, já byl zabořen do Aclera, Bonnarda, Breasteda nebo Ermana. Snil jsem o dosud neodhalených katakombách faraónů ukrytých v poušti, jeskyních se starodávnými poklady skrytými lidským zrakům nebo o legendárním grálu. Jako malý jsem měl plnou hlavu dobrodružných výprav, které mě neskutečně proslaví a bude se o mě mluvit jako o dobrodruhu. Stačil by mi klobouk, kolt, kožený bič u pasu a nějaká stará mapa. Se studiem na universitě ze mne postupem času podobné věci vyprchávaly a poznal jsem, že historie a archeologie je především mravenčí práce ukrytá v místnostech muzeí a universit, kam běžně není umožněn přístup. Složitě chemické,

ultrazvukové testy a stovky hodin výzkumu, to vše v mé hlavě vystřídalo dobovatelské výpravy. Ale nikterak to neochladilo mé počáteční nadšení. Vystudoval jsem universitu ve své rodné Neapoli a zároveň jsem zde našel své nynější zaměstnání ve výzkumu. Pracoval jsem i pro univerzitní museum, kde jsem spíše jen odpočíval. Po úmorné práci u mikroskopů jsem relaxoval při evidenci exponátů musea, které teprve čekaly na své představení široké veřejnosti. Naše museum nebylo nikterak velké, přesto mělo ve světě poměrně slušnou reputaci. Živě jsme spolupracovali s desítkami dalších takových institucí na celém světě. Právě v tu dobu mi bylo svěřeno připravit další z expozicí, která se měla týkat egyptské kultury. Měli jsme pro tento účel zapůjčenou sbírku pocházející z Alexandrie věnovanou dobyvatelům XVIII. dynastie, konkrétně "kacířskému králi" Achnatonovi.

Bylo to právě, když jsem dělal konečnou soupisku exponátů, které měly být představeny, když se na mém stole rozdrnčel telefon. Skutečnost, že po krátkém rozhovoru mělo následovat to, na co jsem čekal celý život, jsem se dozvěděl asi hodinu po zazvonění onoho letitého bakelitového aparátu. V historické části města, se prováděly výkopy kvůli opravě kanalizační sítě. Je samozřejmé, že tato práce se neobejde bez patřičných povolení památkové péče a při jakémkoliv problému by měl být přivolán příslušný orgán. A tím byla právě naše universita. Tenkrát mi volal kolega, profesor Juliano Argento, abych s ním jel na výkopy, že tam dělníci údajně na něco narazili. To něco odmítl blíže specifikovat. Prý mu toho taky moc nepověděli.

Jeho hlas ve sluchátku nebyl příliš nadšený. Zřejmě ho vyrušili u práce a Juliano býval v takových případech silně nedůtklivý, ale odmítnout nemohl.

Trvalo nám přes hodinu, než jsme se odpolední dopravní špičkou prodrali do centra Neapole.

Stavbyvedoucí nás přivítal, na můj vkus, až příliš bouřlivě.

"Pan Argento a pan..."

"Lerro. Samuel Lerro."

"Teší mě panové, Mario Parnetti. Narazili jsme tady na menší problém," mezi řečí nás vedl do výko-

pu, k ústí tunelu kanalizace, kde úpravy probíhaly.

Ušli jsme asi padesát metrů, než se před námi objevily paprsky svítidel a vzápětí i silueta skupinky dělníků. Celá jedna strana tunelu byla odbagrovaná. Kanalizace se pro potřeby města musela rozšířit a v místech, kde nová šíře tunelu nebyla ještě vybetonovaná, stály vzpěry. Původní kamenné zdivo bylo vyváženo důlními vozíky po provizorním kolejišti ven. "Podpíráme každý nově odkopaný metr, nikdo přece nechce, aby nám to spadlo na hlavu," zasmál se Parnetti. Nejspíš se chtěl ujistit, jestli nemáme něco společného s úřadem bezpečnosti práce. "Když jsme odkryli původní vrstvu zdiva, tady se nám to vyvalilo a jak vidíte...", posvítil nám za hromadu hrubě přitesaných kamenů. Paprsek se ztrácel v černé šachtě, z jejíhož vstupu se valil zápach staré zatuchliny.

Juliano rozsvítil vlastní baterku a nakročil do tunelu. "Vstoupil někdo z vás dovnitř?" otočil se k postávajícím dělníkům. "Samozřejmě, že ne," ohradil se Parnetti. "Jakmile jsme to našli, hned jsme vám volali." Pozorně jsem sledoval dělníky. Mlčeli a vyhýbali se mému pohledu. Jasně. Byli uvnitř. Pochybuji, že by se nějak trápili se zdržováním s úřady. Nejspíš by díru hned zabetonovali, než aby někomu oznamovali, že narazili na slepý tunel. A navíc to přehnaně bouřlivé odmítnutí Maria Parnettiho. Nejspíš tam něco našli. Něco, co by se lehce provalilo, kdyby si někdo z nich pustil pusu na špacír. Juliano vstoupil dovnitř, následován mnou. "Vy zůstaňte tady," otočil jsem se na Parnettiho, který se mi lepil na záda.

"Myslel jsem, že bych vám mohl nějak pomoci," namítl, ale ustoupil zpět. Jeho slova mluvila tak, tvář zase onak. Bylo vidět, že je rád, když s námi nemusí. "Takže ty jsi tam byl taky", napadlo mne.

Argento posvítil do úzkého tunelu. Stěny byly hrubě vytesány v čedičové skále. Správně, byly vytesány, neboť na zdech byly patrné, časem značně omšelé, stopy po dlátech. "Možná část staré kanalizace," bručel Juliano přede mnou. Podobné chodby se totiž nacházely v různě dlouhých úsecích na několika místech Neapole. Několik staletí stará síť byla pečlivě zaznamenána na mapách podzemí u nás na universitě, jenže tohle vypadalo, že budeme muset zakreslit další úsek. Zastavil jsem se a posvítil si na zeď. Ano, tímto způsobem tesané chodby jsem už několikrát navštívil.

"Same!" Argentův hlas zněl naléhavě. Za tu chvíli, co jsem přejížděl konečky prstů po hrubě otesané vyvřelé skále, se Juliano ztratil za nedalekým ohybem chodby a jen matně se odtamtud odráželo světlo jeho baterky. "Same, kde vězíš?!"

"Už jdu!" zrychlil jsem krok a neustále si svítil střídavě na zem a na strop, protože jsem si nechtěl vyvrknout kotník, nebo rozbít hlavu o nějaký výstupek. Zarazil jsem se až o Julianova záda.

"Co to tady sakra dělá?!" vydechl jsem, když mi došlo proč se zastavil. Takový podzemní prostor, který se před námi ukázal, tady neměl, po geologických průzkumech, které se prováděly po celém území města, co dělat. Vrtý a ultrazvukové sondy měly ukázat všechny významnější pukliny pod povrchem, aby se zabránilo propadům a sesuvům. A tady, pod středem města se rozkládala jeskyně, jejíž druhou stranu i dno hledaly paprsky našich svítilen marně. Stáli jsme na široké římsě, která se po obou stranách ztrácela ve tmě. Právě v té chvíli se mi v hlavě začaly ozývat ty staré hlasy.

"To je ono, na něco takového jsem čekal." Chodba za námi byla zcela jednoznačně vytesaná, takže

tady člověk kdysi dávno byl. Ale žádný záznam se o ničem takovém vůbec nezmiňoval. Co může ukrývat hlubina pod námi? Budou tam nějaké známky dávného osídlení? Vir otázek se mi roztočil v hlavě.

"Musíme to ohlásit," pronesl Juliano, hlasem ztrácejícím se v temnotě. "Firma, která v tomhle sektoru dělala průzkum, bude mít hodně co vysvětlovat. O tomhle se mělo vědět daleko dřív."

Před očima jsem si projížděl imaginární mapu města. Teď by nad námi měla být nová zástavba a část dopravního

okruhu. Kdyby se klenba jeskyně propadla, při jejím rozsahu... Tohle bude průšvih, pořádně velký průšvih. Bezděky jsem posvítíl nahoru, snad v očekávání, kdy se ozve rána a tisíce lidí zmizí v téhle propasti. Paprsek protnul tmou a...

"Juliano," slyšel jsem vydechnout sám sebe.

Okrajem zorného pole jsem viděl, jak se ke mně otočil.

"Co..."

"Tohle není v pořádku, Juliano." Jeho paprsek se zkrřížil s mým.

"Do prdele... kurva..., jak je tohle možný..."

Navzdory tomu co jsme viděli, nebo spíše neviděli, mi připadlo směšné, slyšet ctihodného profesora Juliana Argenta, autora bezpočtu prací, o které se opírají stovky studentů historie po celém světě, pronášet výrazy dlaždiče, který trefil kladivem místo dlažky svou rukou. Ale ty výrazy byly zcela na místě.

Protože tohle opravdu nebylo v pořádku.

Především skutečnost, že silné halogenové svítidly s minimálním dosahem sta metrů nedosáhnou ke stropu. Ke stropu, který by neměl být výše, než dvacet metrů.

"Tohle není kurva možný," opakoval stále do kola Argento. "Něco takovýho tady nemůže existovat." To, co říkal, byl strohý fakt. Něco takového tady skutečně nemohlo existovat. Podle odhadu dosahu svítidel musel být strop dál než sto metrů.

Jako bychom byli uvnitř nějaké hory, jenže v těchto místech žádná hora nebyla. Otočil se ke mně a bleďost jeho tváře ještě umocňovalo bílé světlo halogenu. "Okamžitě musíme ven, do třiceti minut tu chci mít lidi z geologie a z university."

Znovu posvítíl nahoru. "A nejspíš taky svého psychologa," dodal tiše. Zamířili jsme k východu. Spíše jsme běželi než šli. Skoro jsme srazili Parnettiho, který stál u východu a nakláněl se dovnitř.

"Síla, co?" zašklebil se.

"Neříkal jste, že tam nikdo nebyl?!" ucedil jsem kysele. Tvář šéfa stavby se lehce zakabonila, když si uvědomil své přehesnutí.

"No, víte..." Juliano ho umlčel mávnutím ruky.

"Na to vám teď kašlu. Jestli si na to později vzpomenu, tak to ještě probereme. Taky s vaším nadřízeným." Parnettiho tvář se protáhla ještě víc.

V té chvíli jsem byl přesvědčen, že by si nejraději užil jazyk, který neodolal pokušení. "Teď nás doprovodte ven," slova následovalo gesto směřující ven z kanalizačního tunelu. "A doprovází nás všichni," otočil se profesor na okolostojící dělníky. Někteří jen mlčky hleděli do země, jiní horlivě přisvědčili. Ti druzí byli nejspíš ti, kterým také došlo, že jeskyně s tak vysokým stropem nemá na těchto místech co pohledávat.

"Samozřejmě pánové," zdálo se to nemožné, ale Mario Parnetti byl ještě horlivější, než když jsme přišli. Co dokáže jeden přebrept a hrozba nepříjemného rozhovoru s nadřízeným. "Už jsem stejně většinu svých lidí poslal napovrch."

"Tedy je můžeme následovat," Argentův tón byl mrazivý. Tohle bude patrně dlouhý den, přemítal

jsem. Okamžitě musíme uvědomit příslušné úřady včetně magistrátu. Policie musí hlídat vchod a zabránit senzacechtivým zvědavcům ve vniku do podzemních prostor. Tohle a mnohé další nás čeká. Za těchto úvah jsme zamířili k východu.

Nenadálý třesk výbuchu a tlaková vlna mnou mrštila k zemi. Úder do hlavy mi rozostřil vidění. Ležel jsem na zemi a nevěděl, jestli dokážu vstát. Mariova tvář se vynořila z prachu přímo přede mnou.

"Rychle vstávejte!" křičel mi do obličeje. Zdálo se, že zaslechl svůj vlastní otřesený hlas. "Co se..."

"Nevím, vpředu něco bouchlo, musíme ven!"

Zrak se mi začal vyjasňovat a v hlavě mi stále pulzovalo bolestí. Parnetti stále něco křičel a zvedal mne na nohy. V tu chvíli mi přišlo jeho hysterické křičení naprosto nelogické, vždyť kolem bylo... "Přestaňte křičet Parnetti, vždyť je tu ticho."

Skutečně. Exploze utichla a bylo slyšet jen namáhavé sípání. V chuchvalcích prachu jen tlumeně probleskovaly baterky. Několikrát jsem zahlédl něčí tvář. Parnetti ztichnul v půli věty. Zmateně se otáčel kolem. "Juliano!" rozhlédl jsem se po kolegovi.

"V pořádku," vedle mne se vynořila Argentova postava. Kašlal a vytíral si z očí prach. "Co to k čertu bylo?"

"Vpředu něco bouchlo," opakoval znovu Mario, tentokrát už klidným, ale tlumeným hlasem, neboť měl přes ústa přetažen cíp košile. "Okamžitě musíme ven." Přikývl jsem. "Tak rychle," konečně jsem se postavil. "Je někdo zraněný?" nikdo se neozval, jen několikráté záporné zabručení. "Tak pryč odsud..."

Ticho po výbuchu i můj hlas byl náhle přerušen hromobitím, blížícím se zepředu. "Sesuv!" řval Parnetti přede mnou: "Dozadu!" ječel jeho hlas

v nepřítčetné fistuli. Běželi jsme, jen pár kroků než Argento zahnul. "Sem," snažil se překřičet sílu hluku hroučící se chodby. "Do štol," křičel znovu a já se k němu přidal. Chytil jsem muže, který se mě snažil oběhnout a mrštil jím do tesané chodby, další ho následoval sám. Nová oblaka prachu naprosto oslepila svítidly. Cítil jsem tělo, které se kolem mne prosmyklo. Po paměti jsem zahnul do chodby, ale místo toho jsem narazil obličejem do skály. Musel jsem minout vchod! Ten jakot padajících kamenů už byl tady, jen pár okamžiků a... "Nesmíš panikařit, nesmíš panikařit, nesmíš...", to byl můj otčenáš. Nemohl jsem se minout příliš daleko. Dva kroky, s rukou sunoucí se po zdi vpravo, nic, zpátky a doleva. Úder do ramene mne málem poslal k zemi. "Chcípnu tady jako...", vchod! Skočil jsem do něj po hlavě a v zápětí kolem mně proletělo další tělo. Zával byl tady..., musel jsem se dostat dál od vchodu..., pryč od té kamenné smršti. Uvědomil jsem si další zvuk. Trval jen chvíli, ale ani valící se kameny na ten okamžik nedokázaly přehlušit výkřik bolesti někde za mnou. Trval jen krátce. Dunění se vzdalovalo a mizelo někde v labyrintu kanalizační sítě. Tady nastalo ticho.

Kapitola druhá

Samota "Same?" Argentův hlas zněl odněkud zepředu.

"Jsem tu."

"Myslím, že mám zlomenou ruku, sakra." Poznal jsem Parnettiho. Posadil jsem se a opřel o zeď.

Dlaní jsem se opřel o něco, co jsem zpočátku považoval za kámen. Vzápětí jsem si uvědomil hladké, pravidelné tvary. Bateria! Nějaký hlas uvnitř mi realisticky oznamoval, že naráz o zem

nemohla vydržet. Poslepu jsem našel spinač.

Žárovka krátce blikla a pohasla. "Bože, prosím...," poklepal jsem ze strany na bakelitové pouzdro kryté gumou. Světlo se opět objevilo. Díval jsem se na něj nevěřícně a mé druhé já odmítalo takovému štěstí uvěřit. Štěstí v neštěstí. Posvítíl jsem kolem sebe. Prach se už začal usazovat. Musel jsem již nějaký čas ležet, než mne vyburcoval Julianův hlas. Přímou vedle mne leželo tělo, tváří přitisknuté k zemi. Poklekl jsem vedle něj a při tom pohybu si uvědomil bolest v rameni. Kámen mě zasáhl těsně před tím, než jsem skočil do šachty. Další mi mohl roztříštit hlavu. Syknul jsem bolestí a zahnal ty představy. To bylo tam, nyní je tady a teď. A tím, co bude následovat, se budu zabývat, až to přijde.

Otočil jsem muže na záda a posvítíl mu do obličeje. Na zaprášené tváři se paprsky odrážely od dvou praménků krve, vytékajících z nosních dírek. Prsty jsem našel tepnu na krku. Srdce mu bilo, byl jen v bezvědomí. Nejspíš dopadl hlavou na zem daleko tvrději než já. Poplácal jsem ho po tváři. Víčka se mu zachvěla a hned na to se muž zkroutil v záchvatu kašle. Držel jsem ho za rameno: "To bude dobrý."

"Skutečně? Jak si tím můžeš být tak jistý?" znovu se ozval ten hlas uvnitř. "Bude to oukej," opakoval jsem. Uvnitř mne se ozval smích toho druhého. Výsměšný. Nenáviděl jsem ho.

"Kolik nás tu je?" znovu se ozval Julian.

"Já," ozval se stavbyvedoucí. Pár metrů ode mne se rozsvítilo další světlo. "Jsem tu s Duilem."

"To jsi ty, Alexi?"

"Jo, šéfe."

"A Duilo?"

"Nevím, třese se." Kroky, které se ozvaly byly Julianovy. Sklonil se u dvojice mužů. "Je v šoku," pronesl po chvíli.

"Už nikdo?" Mario zněl otřeseně.

"Tady mám ještě jednoho," řekl jsem, aniž bych spustil oči z muže před sebou. Přestal kašlat.

S tichým záupněním se otočil na záda. Sklonil jsem se nad něj. "Slyšíš mě?" Přikývl.

"Jak se jmenuješ?"

"Enzo," znovu ho přerušil kašel. "Mám tu Enza," zavolal jsem směrem k Parnettimu.

"Enzo Olmi?" Mario se začal zdvihat.

"To nevím," pokrčil jsem rameny i když to gesto nemohl Mario vidět. "Jsi Olmi?" Přikývl.

"Je to on," znovu jsem zavolal na Parnettiho, ale už to bylo zbytečné, stál vedle mne. "Ještě někdo?" Mario se otáčel kolem. "Myslím, že někdo běžel ještě hlouběji... k té jeskyni," dodal opatrně.

Teď už nám mohly být nějaké předpisy ukradené.

"Dva nebo tři. Myslím, že tam byl Rossi, ale nevím."

"To nemůže být všechno, Kriste, to nemůže být všechno," Parnetti byl hysterický. Posvítíl jsem k zasypanému východu a na chvíli se mi zdálo, že... ano, někdo tam ležel. Postavil jsem se vedle Maria a znovu posvítíl na drobounká zmrázka usazujícího se prachu. "Támhle někdo leží." Parnetti se k tělu rozeběhl: "Tak mi sem sakra posviťte!" křičel. Došel jsem k němu.

"Ježíši! Dělejte pomozte mi! Musíme ho vyhrabat!" Parnetti začal jednou rukou odhazovat kameny. "Tak mi pomozte." Položil jsem mu dlaň na rameno. "Je mrtvý, Mario," nedokázal jsem odtrhnout zrak od velkého kamene, který se doslova prolomil hrudníkem muže a rozdrtil orgány.

Z hlavy, ukryté pod další vrstvou horniny, zbyla nejspíš jen kaše.

"Není! Nesmí." Parnetti dál odhazoval kameny.

Odhalila se jedna paže. Košile montérek byla nasáklá krví. Teprve nyní se stavbyvedoucí zastavil

a já si uvědomil, že pláče. Na rozbitém zápěstí se zaleskly hodinky, Mario je stáhl. "Šéfe," muž, který se předtím ohlásil jako Alex stál vedle mne. Ani jsem si nevšiml, kdy přišel. "Už mu nepomůžete.

Zkusíme najít ty vpředu." Mario klečel a přikyvoval. V dlaních svíral hodinky. "Jasně. Musíme najít zbytek." Nehýbal se. Alex se k němu sklonil a opatrně ho zdvihl na nohy. "Musíme najít zbytek," šeptal dál, ale neodtrhával oči od těla. Potom se sklonil, položil hodinky na břicho mrtvého a lehce pohládl roztříštěnou paži. "Pojďte pane," Alex ho odváděl jako nemohoucího.

Posvítíl jsem na hodinky ležící na těle. Byly obrácené rubem nahoru a matně se na nich zrcadlil nějaký nápis. Musel jsem se sklonit, abych ho přečetl. Vnukovi, na kterého můžu být hrdý. Mario. "Kriste pane." Otočil jsem se, za vzdalujícími se siluetami.

"To byl Eugenio?" ozval se Enzo, který zatím už dokázal vstát.

"Kdo je Eugenio?"

"Jeho vnuk." Jen jsem pokýval hlavou. Přikývl.

"Neměl tu co dělat. Mario ho chtěl vzít sem dolů.

Něco jako dárek k promoci. Měl jí před týdnem.

Dal mu dneska ráno takový zlatý hodinky..."

"S nápisem," dokončil jsem a ještě jednou se ohlédl k mrtvému za námi. "Půjďme Enzo.

Musíme se podívat po ostatních.

Juliano stál opřený zády o zed' a za ním čekal Alex s Duilem, kteří podpírali Maria. Muž stál bez pohnutí a jeho oči hleděly do dálky. Jediným pohybem v jeho tváři byly slzy, razící si cestičky v prachu nalepeném na kůži. "Jsi v pořádku?" zeptal jsem se profesora. Souhlasně přikývl. "Jo, zatím jo. Jak jsi na tom ty?"

"Dostal jsem ránu do ramene," mnul jsem si

naražený kloub. "Bolí to jak čert, ale vydržím to.

Mario má nejspíš zlomenou ruku." Argento sjel pohledem ke stavbyvedoucímu, který si stále tisknul předloktí. Trpěl bolestí, ale nebyla to ta, která vycházela z jeho ruky. "Máš baterku?" posvítíl jsem na Juliana. Přikývl. "Jo, jenže..." stiskl spínač, který se ozval jen suchým cvaknutím:

"...nesvítí."

"Třeba se v ní jenom něco povolilo, vezmi jí sebou a pojď, podíváme se po ostatních." Náš malý průvod mlčky vyrazil chodbou k jeskyni. Argento šel přede mnou, já byl poslední.

"Rossi! Rossi, slyšíš mě!?" Alex, který šel v předu zakřičel do chodby. Odpovědělo mu jen ticho.

"Rossi! Sakra ozvěte se chlapi!" Ticho. Ne! Nějaký zvuk se ozval. Stůjte, zavelel Alex a skřipání podrážek na drobném štěrku pokrývajícím zem utichlo. "Rossi!" "Teď jsme to slyšeli jasně, někdo tam vpředu tlumeně volal o pomoc.

Rozeběhli jsme se. Vpředu stále Alex, který měl Mariovu baterku.

Proběhnout vchodem do skalní dutiny bylo dílem okamžiku.

"Pozor na tu propast!" zakřičel Juliano. Bylo to na poslední chvíli. Duilo narazil do Alexe, který náhle zastavil. Ten udělal dva kroky ze tří, které ho dělily od okraje propasti a nakročil ke třetímu, poslednímu, který ho měl poslat dolů. Vzduchem prolétl Argento a v poslední chvíli strhnul Alexe stranou. To už jsem stihl doběhnout i já a táhl je stranou všechny. Stačil jen zlomek vteřiny a Alex by zmizel v hlubině.

"To bylo o chlup," vydechl rozčfeseně Duilo, který si nejspíše teprve teď začal uvědomovat, že málem hodil svého přítele přes okraj.

"Díky," bylo jediné, na co se Alex zmohl. Ležel na boku a křečovitě svíral na prsou baterku. Naš-

těstí ji neupustil. Profesor přikývl a rty se mu zvlínily do nepatrného úsměvu. Vstal ze země a oprášil si kalhoty. Natáhl ruku k ležícímu Alexovi.

"Pomozte mi, prosím..." vrátil nás do reality přiškrčený hlas. Byl to on, kvůli kterému jsme úprkem vtrhli do jeskyně.

"Rossi?!"

"Dole, já... už se dlouho neudržím... pomoc..."

Lehl jsem si na břicho a opatrně se posunul k okraji. Pohled dolů mi vyrazil dech. Asi deset metrů pode mnou se na mě vyděšeně dívala strachem vybělená Rossiho tvář. Do pravého oka mu padal pramen vlasů splených krví a na čele se mu leskly kapky potu. "Dostaňte mě odtud," šeptal skrze sevřené rty. Prsty objímal kámen vystouplý z čedičové stěny. Jeho ostré hrany mu musely rozdírat dlaně až do masa. Viděl jsem, jak mu ruce kloužou po vlastní krvi, když je namáhavě posunuje znovu nahoru. A pod ním... nic, temnota hlubiny.

Zamotala se mi hlava.

"Je to nanejvýš deset metrů," ozval se nade mnou Duilo. Blběch deset metrů, mizerná vzdálenost, když je po ruce lano, ale to jsme neměli.

"Jak ho odtamtud ksakru dostaneme?" zašeptal Alex, tak aby ho Rossi nemohl slyšet. Otázka, na kterou jsem neznal odpověď.

"Prosím, dostaňte mne odtud, já už to nevydržím." Rossi namáhavě odsekával jednotlivé slabiky.

"Košile," donutil mě otočit se rozhodný hlas.

Mario, poprvé od chvíle, kdy ho odvedli od vnuka, promluvil. V tváři měl pevný, rozhodný výraz.

Jen mizící stopy po slzách ho usvědčovaly. "Rychle si sundejte košile," sám se namáhavě soukal ven z oděvu, pomáhajíc si při tom pouze jednou rukou. Pochopili jsme ho okamžitě a rychle začali svazovat svléknuté bundy a košile k sobě. Byl to nejistý provaz, ale také jediná možnost a jediná Rossiho šance. Alex s Duilem trháním zkoušeli pevnost každého z uzlů a i jednotlivých částí oděvu.

Improvizované lano jsme spustili vedle Rossiho.

Dlouhé bylo dostatečně.

"Poslouchej mě, musíš se ho chytit, vytáhneme tě" nakláněl se Mario až příliš hluboko nad propast.

"To nezvládnou," chraptěl Rossi.

"Musíš to zvládnout. Pusť se jednou rukou a chyt' se lana."

"Jestli... jestli se pustím jednou rukou, tak sletím kurva," ve slabém hlase byla ozvěna zoufalství.

"Poslouchej mě Rossi," ozval se Alex, který stál na konci lidského řetězu držícího lano. "Jestli to nezkusíš, tak tam sletíš určitě, takhle máš alespoň šanci."

Na okamžik bylo ticho. "Držte to," zaznělo spíš jako sykot podrážděného hada než lidská řeč.

Zapřeli jsme se do země. Mario stál nakloněný nad propastí a sledoval Rossiho. "Do toho chlapče, zvládneš to," slyšel jsem ho šeptat. "Skoč!"

"Ne!" Parnetti sebou trhl a zoufale rozhodil rukama. Na malý okamžik vypadal, jako by se chtěl vrhnout dolů. Náhle sebou lano škublo, hodilo námi o krok dopředu a z propasti se ozval křik.

"Táhněte, tak táhněte!" křičel Mario. Všem se svaly napnuly námahou. Mario se přidál jednou rukou. Lano se začalo pomalu sunout ven z propasti. Látka některé z košil zapraskala. Zdálo se mi, že jsem ucítil mírné škubnutí. Musely povolit švy. "Dobrotivý Bože, jenom to ne," modlil jsem se v duchu. Lano prozatím drželo. Posouvali jsme se krok za krokem vzad. "Drž se," křičel stále dokola Mario a levá paže mu bezvládně visela podél

těla: "Jenom se drž!" Nad okrajem se objevila zakrvácená dlaň. Mario se k ní okamžitě vrhl s napřaženou zdravou rukou, následován Duilem.

Rossi z toho byl venku.

"Kurva, do hajzlu s tím..." vyřázel muž mezi jednotlivými vzlyky. "Už jsem tam mohl bejt. Letěl jsem."

"Jo, fakt letěl," přisvědčil Mario. "Viděl jsem jak mu to uklouzlo, letěl alespoň metr než se chytil."

Únavou a zároveň úlevou jsme se svalili na zem okolo Rossiho. Alex ho poplácával po rameni a zešíroka se usmíval.

"Rossi," promluvil znovu Mario. "Běžel jsi sem sám?" Muž sklopil oči a i Alexův krátký usměv znovu zmizel.

"Ne. Tři, pokud neběžel ještě někdo před námi."

"Ne, jen vy tři," potvrdil Juliano. "Byli jste první, které jsem zatáhl do chodby."

"V té zatracené tmě jsme neviděli na krok. Běžel se mnou Cirrilo, to vím určitě a ještě někdo, možná Luciano, ale to nevím jistě. Cirrila jsem poznal po hlase, po křiku... když tam padal. Vlastně mi zachránil život. V té tmě jsem se praštil do hlavy, spadl jsem a to mě zdrželo. Ale ten rachot závalu za mnou mi nedovolil zůstat ležet, nutilo mě to běžet dál, co nejdál od něj. Ti dva běželi přede mnou."

Neviděli tu zasranou propast. Věděli jsme o ní, ale netušili, že je tak blízko. Utíkal jsem za nimi a Cirrilo vykřikl... Snažil jsem se zastavit. Hodil jsem sebou na zem, ale po tom štěrku to jelo jak na tobogánu. Alespoň jsem tam neskočil. Sjel jsem po stěně, jinak bych se nikdy nemohl chytit toho pitomého šutru," utřel si oči: "Pitomej šutr. Cirrilo a ten druhý nedostali šanci, jsou někde dole."

Ten výkřik zněl dlouho."

Mario se podíval zvlášť na každého z nás, na každého z nás několika postav spoře ozářených světlem dvou baterek.

"Měl jsem tam ještě šestnáct chlapů, kteří neodešli na povrch. Šestnáct bez vás dvou," bradou ukázal na mne a Juliana.

"Bože, teď nás je..."

Přehlédl jsem naši skupinku. Sedm. Jako v tom westernu. Sedm ztracených a jestli i statečných, to se bude muset teprve ukázat. Posvítíl jsem baterkou nad propast. Byli jsme tu sami. Ztracení na místě, které neexistovalo.

Kapitola třetí

Mlčení "Jedenáct lidí." Mario schoval obličej v dlaních.

Bylo mi jasné na co myslí. Jedenáct jeho lidí. Deset zaměstnanců a vnuk. Ten, který tady vůbec nemusel být.

"Třeba to někdo přežil," zkusil to Alex.

"Ne. To je nemožné," nepřipouštěl si Mario žádnou naději. Měl pravdu. "Nebýt profesora Argenta a jeho duchapřítomnosti, nebyli bychom tu ani my. Jen v tak úzké chodbě byla šance, že se strop nepropadne. Strop hlavní kanalizační linky byl už mnohokrát narušen úpravami a tak to tam sjelo jako řada postavená z domina. Ta chodba v jednodité skále nás zachránila. Kdo ví, jestli někoho na povrchu nezabila ta exploze, která to všechno spustila. I když nevím, co tam mohlo bouchnout. Nic takového tam nebylo. A vám díky, profesore Argento."

"Jsem Juliano. A neříkejte hop. To, že jsem tady pro nás nic neznamená. Jsme v závalu. Uvěznění."

Minimálně dvacet metrů od povrchu a dvě stě metrů k vyústění kanalizace. A ti nahoře neví přesně, kde je vchod sem."

"Což znamená..." protáhl Duilo.

"Což znamená, že jsme v pěkných sračkách," dodal Rossi.

"Možná je těch jedenáct na to líp než my," tiše dodal Alex.

"Tohle neříkej," zvýšil hlas Mario. "Tohle už neříkej. Pořád je ještě nějaká šance. Dokud dýcháme, tak je naděje."

"Můžeme se jenom modlit."

"To nám nepomůže, Enzo. Musíme něco udělat."

"A co asi? Prokopat se ven? Dvacet metrů nahoru? Kolik je to tun materiálu? Chcípnete tady!"

Rossi křičel a celý se trásl.

"Počkejte," umlčel je Juliano. "Počkejte. Ta chodba sem byla vytesaná někdy dávno. Netroufnu si odhadnout věk, ale podobné chodby v Neapoli jsou staré kolem tří set let. Tři sta let a nikdo nenašel tuhle... jeskyni. Už tady kdysi někdo byl a co když odsud vede nějaký další východ? Nebo, při těch rozměrech, několik východů? Můžeme zkusit některý najít."

"To je zbytečné..."

"Lepší než tady sedět na zadku, Enzo," Alex vyskočil na nohy. "Chceš čekat, jestli se najednou objeví záchranáři? Jaká si myslíš, že je šance? Jedna ku stu? Tisíci? Najdou tady akorát naše mrtvoly."

Já jsem pro, Juliano. Šance tu je."

"Juliano?" ozval se znovu Mario.

"Ano?"

"Tohle..." ukázal rukou vzhůru. "Co je to?"

Otázka, která visela ve vzduchu od začátku. Všiml jsem si, že všichni hledí před sebe, nebo na zem.

Málo kdo se podíval vzhůru. Teď pozvolna, bojácně pozdvihli zrak ke klenbě.

"Nevím. Nemám ponětí. Nejspíš jde o nějaký zrakový klam."

"Zrakový klam?" ozval se Duilo pochybovačně.

"A co jiného by to mělo být? Možná je strop položen pod úhlem, ve kterém se k nám neodráží světlo. Něco takového to musí být, protože jinak..."

"Jinak?"

"Zrakový klam. Protože jinak tohle místo neexistuje, a přesto, jak vidíte, jsme tady. Už jsem o podobných věcech četl,

dokonce mnohokrát. Sám jsem se sice s žádnou takovou ještě nesetkal, ale...", pokrčil rameny: "Všechno je nakonec jednou poprvé."

Mario souhlasně pokýval hlavou. "Jasně, taky jsem o to někde slyšel. Podle průzkumů tady žádné významnější poruchy v kompaktnosti masy nejsou, takže co jiného to asi může být." Bylo vidět, že je s odpovědí spokojen. Stejně tak i ostatní se zdáli být uklidnění Julianovým vysvětlením. Zdálo se to být logické. Když jsme se zde objevili poprvé, šok z toho, co je před námi, mi nedovolil ihned najít uspokojivé vysvětlení. Jasně, zrakový klam, dokonalý a nepředstavitelný. Nic jiného.

"Dobře, tak to bychom měli. Kterou stranou se vydáme?" automaticky se všichni zahleděli na Juliana, který se tímto stal jakýmsi nejmenovaným vůdcem naší společnosti.

"Myslím, že na tom moc nesejde. Jestli chcete, můžete si hodit mincí. Jde o to, jak dlouho nám vydrží světlo." Svítlny jsme měli dvě. Jednu já, a druhou, tu Parnettiho, držel stále Alex.

"Juliano, co je s tou tvojí?" zeptal jsem se profesora.

"Nevím, posvit' mi sem." Odmontoval vrchní kryt se sklíčkem. "Žárovka je prasklá." Posvítíl jsem na žárovku v jeho dlaních. Wolframové vlákno nevydrželo náraz, když profesor dopadl na ka-

meny. Vyndal z tubusu články baterií. Šest. "Jsou nové, pár hodin vydrží." Schoval je do kapsy u bundy a pečlivě zapnul zip. Bezmyšlenkovitě otáčel vybrakovanou svítlnu v dlaních. Měřila kolem čtyřiceti centimetrů. Něco mě napadlo.

"Půjč mi to," nastavil jsem dlaň. Bez baterií byl tubus lehký a hlavně pevný. "Dlaha." Koncem svítlny jsem ukázal na Maria. "Ještě potřebujeme kus košile." Rossi beze slova odtrhl pruh ze svého oděvu.

"Bude to bolet Mario. Musíme srovnat kosti.

Profesore?" Cítil jsem zaskřípání, jak se o sebe zlomené části kosti třely. Mario měl zavřené oči a svaly na čelistech vystoupklé jak zatínal zuby. Nevydal ani hlásku.

"Takhle. To je ono. Tu baterku sem." Držel jsem Parnettiho ruku a Juliano k ní přiložil tubus. Alex s Duilem stahovali provizorní obinadlo z Rossiho košile.

"Dobrý?" Mario přikývl a otevřel oči.

"Myslel jsem, že mi tu ruku lámete ještě víc."

Dalším pruhem, tentokrát z Alexovy košile, jsme mu poraněnou paži zavěsili kolem krku.

"Tak kudy?" zeptal se znovu Enzo Olmi. Všichni se nerozhodně rozhlíželi zprava doleva. "Tak dobře," Enzo sáhl do kapsy a v dlaní se mu zaleskla mince. "Ať rozhodne fortuna bona. Orel vpravo. Panna vlevo." Mince opsala vzduchem oblouk a vrátila se nazpět do dlaně. "Panna."

"Takže vlevo." Postavil jsem se do čela. "Alexi, ty jdi poslední a pokus se svítit co nejmně."

"A co až nám dojdou baterky, co potom?"

"Správná otázka. Máme články do tří baterií," ozval se Juliano. "tak navrhuji jít dokud se jedna nevybije a u druhé odhadneme čas na půl. Pokud do té doby nic nenajdeme, zbude nám světlo na zpáteční cestu."

"Jenomže, co tady?"

"Čekat na pomoc. Pokud tedy nějaká přijde."

"A co jestli je nějaká síla dovede přímo sem a my budeme zrovna na vejletě?" Enzo nebyl nijak nadšený z naší výpravy.

"Viš, kolik materiálu budou muset dostat ven, než se sem prokopou? Kolik to bude stát času?"

Dřív jak za deset hodin žádnou návštěvu čekat nemusíme. A ta šance, že naší milou chodbu najdou napoprvé..." jen jsem mávl rukou.

"Tak ať máš klid, Enzo," Juliano podpatkem vyryl do jemného šterku velkou šipku směrem k levé římse, "tohle myslím přehlédne jenom slepec."

Duilo zavrtěl hlavou a krátce se zasmál. "Myslím, že ani ten ne, profesore. O ten rigol, co jste tu vytvořil, by si nespíš zlomil hůl." Enzo se díval na šipku a rezignovaně povzdychl.

"Tak abychom to měli skutečně pojištěné..."

Argento vytáhl z kapsy zápisník a tužku.

"Máte papír a kreslíte si tady šipky do šterku?"

"Papíru se dá věřit, jen když je bezpečně schovaný v kapse, Enzo. Většinou ho někam položíš, a když ho potřebuješ, už tam není. Nic se tím ale nezkazí." Rychle napsal vzkaz a podal mi ho.

Hledáme východ v levém směru. Jedenáct dělníků je pravděpodobně po smrti. Zbylo nás sedm.

Přikývl jsem, položil vzkaz vedle šipky a zatížil ho kamenem.

"Tak jdeme," postavil jsem se znovu do čela. Alex vzadu občas blikl baterkou, ale jinak ji nepoužíval.

Římsa, bylo předčasné a chybné označení, pro zhruba desetimetrový úsek skály, končící na jedné straně kolmou stěnou vzhůru a na druhé propastí. Připomínalo mi to vyvážecí cesty vytesané po stěnách kamenolomů. I pro monstrózní pětad-

vacetitunku by nebyl problém tudy projet. Pokud nebude skála někde přerušena puklinou, nejspíš obejdeme celou jeskyni do kola. Pořád mi vrtal hlavou ten optický klam, který nám nedovolil odhadnout vzdálenost. Nemohl jsem se vyhnout představě, že jdeme stále rovně, ale cesta měla přece zatáčet vpravo. Muselo tomu tak být, ale podzemní prostory byly zřejmě takových rozměrů, že při vzdálenosti se cesta jevila jako rovná. Několikrát jsem posvítíl vzhůru a hledal náznak odrazu světla. Bezvýsledně. Vyrázili jsme před jedenácti minutami a až na pár vět, která vzadu pronesl Alex s Duilem, jsme kráčeli mlčky. Z jejich tlumeného hovoru jsem zaslechl jen útržky. Větám dominovala slova

nemožné a nesmysl. Bylo jasné, o čem se baví. Znovu jsem si posvítíl na hodinky. Čtrnáct minut chůze. Mohli jsme urazit necelé dva kilometry. Světlo vpředu se odrazilo! Mario, který šel za mnou, si toho také všiml.

"Něco tam je," slyšel jsem za zády jeho hlas, ozvalo se i několik dalších.

"To je stěna," za několik okamžiků bylo jasné vidět stěnu, která přerušila cestu.

"Tak to je konečná, panna nebyla moc šťastná volba," Rossi popošel ke mně. Stál jsem před skálou a hledal její vrcholek.

"Vrátíme se?" nadhodil Rossi.

"Ne," zamítnul jeho návrh Alex. Stál na okraji propasti a svítil dolů. "Tady to pokračuje." Nahlíželi jsme přes okraj dolů. Asi tři metry pod námi vedla další cesta, daleko užší, ne víc jak čtyři metry. Už jsme museli jít nějakou dobu podél ní, vedla oběma směry, ale nikoho nenapadlo nahlížet dolů.

"To seskočíme," konstatoval Alex.

"A nahoru se dostaneme zpátky jak?" Rossiho protesty nikdo nebral vážně.

"Jak asi," Alex už se začal spouštět dolů. "Vylezeš mi na ramena."

"Dávej pozor, ať ti to dole neuklouzne," Juliano vzal od Alexe baterku. "To by byl zatraceně dlouhý let." Alex se spustil rukama a skočil.

"Dobrý, pojďte." Jeden po druhém jsme se spouštěli za ním.

"A kudy teď? Zase budeme házet mincí?"

"Půjdeme nazpátek," všichni jsme se otočili na Maria.

"Nazpátek? Proč? Rossi, ty jsi viděl pod sebou cestu?"

"Opravdu jsem neměl čas se dívat nad čím visím, Enzo."

"Ale byl jsi nějakých deset metrů pod okrajem, takže to znamená, tedy pokud ta zatracená cesta zase někde nekončí, že se..." Enzo se překvapeně podíval na Maria. V tu chvíli i zbytek pochopil o co stavbyvedoucímu jde.

"Svažuje," přikývl Parnetti. "Co když tam ty dva někde jsou... možná jsou naživu."

"Mario," Rossi přistoupil ke svému nadřízenému.

"Oni běželi. Rozumíš, běželi. Nemohli se trefit na tuhle římsu..."

"Víš to jistě?" utrl se na něj Parnetti. "Jsi si naprosto jistý, že se jim nepodařilo zpomalit těsně před tím, než přepadli?"

Jako se to našťěstí povedlo tobě? Tak jsi!?"

Rossi sklopil oči. "Máš pravdu, jdeme tam."

Mario nečekal, vyrazil, když mě míjel, dal jsem mu světlo, nyní vedl on. Nasadil tempo daleko rychlejší než to, jakým jsme šli doposud. Spěchal, hnala ho naděje, že někdo další přežil. Cesta začala klesat, nejprve jsem si pozvolného klesání skoro nevšiml, ale potom úhel začal růst. Zem tady už nebyla pokrytá šterkem, jen holá suchá skála. Kdy-

by tady byly kameny, asi by tohle tempo začalo být nebezpečné, neopatrný krok, pád, čtyři metry šířky není zase taková vzdálenost. Mario však nebezpečí pádu ignoroval, pokračoval i nadále stejně rychle. Nenechali jsme nahoře žádné znamení o změně cesty, blesklo mi hlavou. Hned na to jsem si uvědomil, že tímto směrem jdeme jen kvůli dvěma mužům, které můžeme najít. Až se dostaneme na úroveň stoly tam nahoře, zase se vrátíme. Nemá smysl pokračovat směrem dolů, jestli tady je nějaký jiný východ, musíme ho hledat nahoře, blíž povrchu. Stále jsem měřil čas, stiskl jsem tlačítko na displeji hodinek, objevily se stopky. Dvacet čtyři minut. Ke stěně jsme dorazili za čtrnáct minut, tam jsme se mohli zdržet tak tři minuty, takže máme za sebou sedm minut chůze. Přibližně za stejnou dobu by jsme měli být zhruba na místě, raději přidám několik minut navíc.

Zdálo se mi, že Mario stále zrychluje, že už skoro běží. Opíral jsem se dlaní o stěnu, abych si udržel stabilitu, sklon se stále zvyšoval. Sledovat stopky bylo dost hazardní, nepozorností jsem riskoval. Už i Alex vřadu rozsvítil baterku, aby posvítíl na cestu i zezadu. Stále sledující cestu, jsem znovu rozsvítil displej. Třicet jedna minut, už bychom tam měli..."

"Je tam!" Mariův výkřik zazněl tak nečekaně, že jsem sebou trhnul. Přes jeho rameno jsem v přelétajícím paprsku zahlédl něco světlého, někdo tam ležel!

"Hej! Hej, jsi v pořádku?!" křičel dál Mario, zbývajících desítek metrů už se konečně rozeběhl. Zadržaně se sklonil nad mužem. Ležel stočený do klubíčka, tvář pravou lící přitisknutou k chladné skále, oči zavřené.

"To je Luciano," přiskrceně se za mnou ozval něčí hlas.

"Luciano!" Mario, opatrně nahnatal tepnu na krku. "Dobrý Bože, on žije, cítím puls!" Parnettimu se třásl hlas.

"Luciano! Luciano, slyšíš mě?!"

"Musíme ho otočit," Enzo klekl vedle Maria.

"Nevím, jestli je dobrý nápad s ním hýbat," namítl profesor.

"A co chcete dělat? Nechat ho tady ležet?"

Musíme ho dostat nahoru!"

Juliano váhavě přikývl. Měli pravdu, museli jsme ho nějak vynést.

"Na tři ho otočíme Enzo, jasný? Jedna, dvě, tři!"

Tělo nasvícené paprsky dvou baterek se za pomoci dvou párů paží otočilo.

V tu chvíli se mi obsah žaludku nahnul do úst, slyšel jsem, že někdo za mnou už zvrací. Tělo Luciana se doslova rozpadlo, díval jsem se do druhé poloviny obličeje, kterou dopadl na skálu. Krev se temně leskla na kamenech, smíšená se světlejšími kousky mozku, vytekla z puklé lebky. Náraz mu musel rozdrtit všechny kosti. Mario s Enzem otočili pouze částí trupu, zbytek zůstal ležet tak jak byl, doslova ho roztrhnuli v půli. Olmi nevěřičně pozoroval zdeformovanou ruku, kterou držel, byla zkroutená, jako by v ní byly desítky kloubů. Odvrátil jsem se, v ústech pachut' žaludečních šťáv. Přímě před sebou jsem měl zvracejícího Duila, uvědomil jsem si, že mezi jednotlivými záchvaty slyším z jeho úst modlitbu.

"To není možné!" křičel Mario. "Není to kurva možný, já jsem to cítil! Cítil jsem, jak mu tluč srdce. Argento se prosmýknul kolem mne, objal Parettoho kolem ramen. "Klid, Mario, prosím tě. Tohle nemohl přezít, bůh ví, jak hluboko jsme sešli."
"Ale já jsem cítil..."
"Možná jsi to jen chtěl cítit." Parnetti se otočil,

měl vlhké oči. Juliano ho zdvihal od mrtvého. Enzo, jako by si až teď uvědomil, že to, co drží, je skutečně ruka jeho kolegy, pomalu ji položil vedle těla a vstal také. Jeho tvář byla prázdná, výraz někoho, kdo není při smyslech. Alex ještě jednou přejel světlem po ležícím deformovaném těle. Così na zemi upoutalo mou pozornost.

"Alexi! Posviť mi ještě sem!" Sklonil jsem se, před tím to leželo pod mrtvým, rudé od krve, cár papíru.

"Co je to," Alex se naklonil ke mně.

"Nevím, nějaký kus papíru," vůbec jsem nevěděl, proč mě to tak zaujalo. Ale teď jsem měl nejasný pocit... "Kriste! To je ten vzkaz! Jak se sem mohl dostat?

Pod něj..."

"Jaký vzkaz?" Argento se s Mariem zastavili.

"Ten váš profesore, ten co jste nechal nahoře..."

"Ne!" ledová pěst hrůzy mi sevřela srdce. Slyšel jsem sám sebe jak křičím. "NE!!!"

Matně jsem si uvědomil Argenta, jak na mě něco křičí a potom mi vytrhává papír z prstů. Neslyšel jsem co říká, ale jasně jsem viděl jeho hrůzou rozšířené oči, když předčítával text. Ten text, který jsme nechali nahoře u šipky.

Pozměněný text.

Hledáme východ v levém směru. Jedenáct dělníků je pravděpodobně po smrti. Zbylo nás šest.

Šest! Na tom vzkazu ale mělo stát: Zbylo nás sedm!

Jako ve snu jsem sledoval Enzovu bledou tvář.

Stále stál na tom místě, jak se zdvihl od Luciana, stále tentýž nepřítomný výraz. Věděl jsem, co se stane, a zároveň jsem věděl, že se nedokážu pohnout, abych tomu zabránil.

Zbylo nás šest.

Enzo udělal krok vzad, pak další. Alex se pokusil mu zabránit. Nestihl to. Enzo zmizel v propasti.

Když padal, nekřičel. Ale jeho mlčení bylo tím nejhroznějším křikem, jaký kdy svět slyšel.

Šest.

Kapitola čtvrtá

Beze Slov Prchali jsme z toho místa, tělo Luciana na římse a Enzovo ležící kdesi v hlubinách nechávajíc za sebou.

Šplhali jsme vzhůru po cestě, klopýtali o nerovnosti skály, kterých jsem si před tím ani nevšimnul a pak... Cesta, po které jsme sem před tím sešli, náhle skončila. Jen znovu ta prokletá propast kolmo dolů. Opřel jsem se zády o stěnu, nohy se mi podlomily a já se sesul na zem.

"Co se tady do prdele děje?!" Duilo křičel, prsty obou rukou zaryté ve vlasech. Stál na okraji a nenávisně hleděl do tmavé hlubiny. Na okamžik jsem si myslel, že se rozhodne vzít si život, stejně jako Enzo Olmi. A možná by to tak bylo nejlepší.

Zpětně jsem si vybavil naše první slova, když jsme s profesorem Argentem vstoupily na toto místo.

Neexistuje. Žádný zrakový klam, nacházeli jsme se v obrovském prostoru, který zde nebyl.

"Kurva! Kde je ta zasraná cesta!" Duilův hlas zněl tišeji. Zněl spíš jako vystrašené dítě, kterému se odehrává před očima něco, co jeho mysl nedokáže pochopit. Ale to z nás nedokázal nikdo.

"Musíme nazpět," Juliano byl navzdory situaci podivuhodně klidný. Možná věděl, že někdo musí mít chladnou hlavu a nedovolit propadající panice, aby nás zcela ovládla. "Musíme se vrátit," opakoval. Dýchal rychle, v krátkých nádechách. I on měl strach a bylo se snad čemu divit? Ten vzkaz, možná jsme se nahoře spletli, možná Juliano skutečně napsal šest místo sedmi a já si to na místě

neuvědomil. Možná se Olmi ke svému činu rozhodl, když viděl nebohé ostatky Luciana, všechno se dalo vysvětlit, i když hlas uvnitř mě o tom pochyboval. Ale teď? Cesta zmizela a že se snad mohla římse propadnout, to mi nikdo nedokáže namluvit.

"Pojďte, tady nic nevyřešíme," Argento odtáhl Duila od srázu.

"Nazpět? Vrátit se na, na, na to místo?!" Duilo se zakoktával, spodní čelist se mu chvěla. Otvíral ústa naprázdno, jako by chtěl ještě něco dodat, ale mrazivé prsty strachu mu sevřely hrdlo a nedovolily vyjít ven jediné hlásce. Zdvihl jsem se, snažil jsem donutit nohy, aby se tolik netrásl, přemluvit klouby, aby se znovu nepodlomily. Bylo to těžké. Stále jsem se opíral zády o zeď a pomalu vstával. Profesor měl pravdu, musíme se vrátit, tímhle směrem cesta nevedla, alespoň ne pro ty, co chtějí zůstat naživu.

"Vrátíme se," opakoval jsem po Julianovi, nikdo neprotestoval. Byli ve stavu, kdy potřebovali nějakého vůdce, tím byl pro tuto chvíli Juliano a já mu jeho situaci nikterak nezáviděl. Naše cesta nazpět nebyla tím rychlým sestupem co prve, šli jsme pomalu jako dobytek na porážku. Alex znovu vypnul baterku, opět jen občas poblikával.

Neustále si připomínal slova o šetření článků, pokud nějaká cesta nazpět bude ještě existovat.

Duilo sípavě dýchal, občas jsem zaslechnul jeho vzlyknutí.

Bylo to pár minut, na hodinky jsem se tentokrát nedíval, když Juliano přede mnou syknul. Jediný pohled mi stačil, abych věděl proč. Znovu jsme byli u Luciana. Tělo leželo tak, jak jsme ho opustili.

Přelomeným trupem vzhůru, rozdrčenou tvář otočený k nám, pokroucená paže položená přes

hrudník. Instinktivně jsem se na okamžik zahleděl k propasti, znovu jsem viděl Enza, bledého a strnulého a potom následoval krok vzad, druhý a pak... Odvrátil jsem se, celou pozornost jsem upnul na Lucianovu paži, právě v té chvíli mi došlo, že něco není v pořádku, pokud v těchto místech něco kdy v pořádku bylo. Nejdřív mi to nedocházelo, ale jak jsme se přibližovali, do nosu mi vnikl zápach rozkládajícího se masa. Po pár krocích jsem jasně viděl, že pokožka ruky není světlá, ale šedá.

Nezdravá barva rychle postupujícího rozkladu.

Nasládlý zápach byl nesnesitelný, snažil jsem se ochránit cípem bundy přetaženým přes obličej.

Trochu to pomohlo, ale ne příliš, pozvolna mi pronikal do nosních dutin, měl jsem pocit, jako bych ho cítil i na patře v ústech.

"Ježíši," vydechl Rossi. "Takhle rychle."

Nebyl to obvyklý hnilobný proces, to jsme věděli všichni. Byli jsme už těsně u ležícího.

V halogenovém světle se zaleskly zuby odkryté rozpadlými rty. Dva chyběly, musel je vyrazit ten náraz, celá má mysl se soustředila jen na ty díry po chybějících zubech. Snažil jsem se nevnímat prosvítající kousky lebky, roztržité ostrých hran a čnicí ven, jako by je roztrhнула exploze uvnitř hlavy.

Pomačkaná oční bulva na nepoškozené tváři nás lhostejně sledovala zašedlou zornicí. Snažil jsem se odvrátit od té scény, ale nedokázal jsem přinutit hlavu, aby se otočila. Procházeli jsme mezi mrtvým a kamennou stěnou, všichni co nejvíce nalepení ke skále. Nikdo nevydal hlásku, dokonce jsem se přistihl, že zadržuji dech a našlapuji na špičky, jako bychom šli okolo hnízda rozzuřených kober. Ten rozklad neustále pokračoval, přímo před očima.

Líce se propadaly, stejně tak klesala košile na hrudníku. Pod látkou se rýsovaly ostré hrany

rozštěpených žeber, které se prodíraly skrze vysychající kůži. Oko prasklo, sklivec z něj vytékající se doslova okamžitě vypařoval. Zastavili jsme se, všichni nevěřícně sledovali to, co se odehrávalo přímo před námi.

Tělní tekutiny zmizely, oděv práchnivěl, deformovanou kostru pokrývala šedivá kůže a i ta se začala propadat stejně jako se hroutily do sebe kosti.

Nenadálý poryv větru, přilétnuvší odkud, zvířil prach, v který se tělo proměnilo. Do vzduchu se vznesl i zkrvavený cár papíru, který ležel přehlédnutý u těla, kam ho Juliano odhodil těsně před tím, než jsme začali utíkat.

"Co se tady probíhá děje?!" Rossi stál celým tělem opřený o skálu, rozpažené ruce s roztaženými prsty, jako by se snažil vrůst do čedičové masy. Zaslechl jsem šeptání Duila:

"...posvět' se jméno tvé, přijď království..." Až když vítr odnesl vířící prach přes okraj, podařilo se mi zavřít oči.

"Bože," slyšel jsem svůj vlastní hlas. "Bože, co nás ještě čeká..." Takhle jsem si své výpravy za tajemnem nikdy nepředstavoval. Ty v mých představách byly dobrodružné, ale nebyli v nich mrtví a tohle... Jak to mám nazvat? Čáry? Možná je to nejjednodušší vysvětlení, ale tohle nebyla jeskyně z pohádek a ten všude přítomný drak nás sežehne.

"Po...", hlas mě zklamal, hrdlo bylo vyprahlé, seškrčené. Nechápal jsem, jak můžu být ještě přičetný, kdokoliv ze zbývajících šesti. Nejvíce zasáhnutý se mi zdál Duilo, neustále dokola opakoval otčenáš. Nikdo ho nezarazil, já sám jsem se k němu v duchu přidával. Našel jsem slinu potřebnou k navlhčení hrdla. "Pojďme dál."

Cesta stále klesala, jícen propasti Abbadonovi a temnota v něm nás pohlcovala, stále jsem slyšel Duila: "...odpušť nám viny naše, jakož i my

odpouštíme našim viníkům, i neuveď nás..." stále dokola, jako poškrábaná gramofonová deska. Pozoroval jsem naše stíny tancující po zemi, pokrčené a znetvořené, jakoby tu ani nešla skupina lidí, ale šest pokřivených zrůd. Cesta skončila. To, co jí nahradilo, bylo stejně nepochopitelné jako cokoliv v téhle prokleté jeskyni.

Stáli jsme na prahu širokého schodiště zabočujícího v pravém úhlu doleva. Mířilo přímo do jícnu propasti.

"Není jiná cesta," Mario se postavil mezi mne a Argenta, paprsek lampy mířící přes schodiště dole pohlcovala temnota.

"Pokud osud chtěl, abychom sešli až na dno, tak to tak uděláme."

"Nic jiného ani nezbývá," souhlasil Alex. "Nahoru se už nedostaneme, pokud nám nenarostou křídla." Sestoupil z prvního stupně. Schodiště bylo široké, že jsme šli ve dvou řadách tři vedle sebe.

Vytesané přímo do skály, po obou stranách zábradlí vysoké do pasu. A po obou jeho stranách prázdnota. Kdo vytesal ty stupně? Ty cesty po obvodu?

Lidé? Má mysl se tomu vzpouzela, zde nebylo nic lidského. Páchlo to tu dávnými věky a něčím, co nemělo být.

Napadlo mne se podívat na ubíhající čas. Šedesát osm minut. Je to možné? Hodina a osm minut, připadalo mi to jako roky. Kolik jich ještě uplyne, než najdeme východ, nebo... Smrt? Tu najdete spíš, věř mi. V hlavě se mi znovu ozval hlas mého druhého já. Toho realističtějšího, pesimističtějšího.

Východ. Nějaký tu musí být. Najdeme ho a vypadneme odsud.

Tam dole? Myslíš si, že východ najdete dole?

Zapomeň na to. Měl bys jít za Duilem, obejmout ho kolem ramen a pokleknout. Měl bys odevzdat svou duši Bohu.

Sklapni!

Máš strach? Mlčel jsem.

Máš strach. Teď už to nebyla otázka.

Mlč, prosím tě. Hlas se ztratil v dáli. Věděl jsem, že se vrátí. Naposledy jsem ho slyšel před pěti roky, když jsem dělal doktorát. Neustále mi vtuloval, že to nezvládnu. Udělal jsem, co jsem mohl, abych ho zklamal. Povedlo se mi to. Od té doby mlčel, ale i tenkrát jsem věděl, že se vrátí, vždycky se vracel.

Už od mého mládí jsem se s ním hádal. Ukazoval se vždy, když jsem měl udělat nějaké důležité rozhodnutí, když jsem byl ve stresu, když jsem měl strach. Když jsem byl ještě kluk, stěžoval jsem si na hlas ve své vlastní hlavě. Matka se mi smála, prý mám bujnou fantazii, povídám si sám se sebou. Se svým druhým já. Tak jsem ho tehdy i pojmenoval.

Pan Já. Možná to byl určitý druh schizofrenie, nevím. Nepřipadalo mi to škodlivé. Naopak mi to spíš pomáhalo, když rodiče odešli na noc z domu a nechali mě samotného, povídal jsem si se svým panem Já, když jsem se v opuštěném bytě bál. Vždy mě pokoušel, odrazoval, shazoval a já se mu vždy snažil ukázat, že je to on, kdo se mýlí. Většinou se mi to povedlo. Nyní se znovu ohlásil, a já doufám, že ho zase dokážu zklamat.

"Tam vpředu něco je!" Mario mne vytrhnul ze zamyšlení. Nejdříve jsem nic neviděl, potom se dva paprsky zaměřily na bod v dálce. Neměl jsem odhad, jak daleko to může být, ani co to je. Vzdálenost na jakékoliv spekulace byla ještě příliš velká.

Narušilo to monotónnost okraje schodiště. Jak jsme se blížili, bylo vidět, že je to na okraji, vyrůstá to ze zábradlí, po obou stranách a další mlhavé obrysy se vynořují za těmi vpředu.

"Vypadá to jako... torza?" Rossi mhouřil oči, snažil se v šeru zaostřit. Měl pravdu, čím blíže jsme byli, tím to dostávalo jasnější okraje. Nebyla jen dvě, byla jen první v řadě. Schodiště jimi bylo lemováno dál. Všechna vypadala stejně, naprosto stejně. Dokonale vypracována jako antické sochy, mužský trup bez hlavy, rukou a noh. Bílý materiál, ze kterého byla vyrobena, ostře kontrastoval s černým čedičem, jakoby sochy vyrůstaly přímo ze zábradlí. To ale nebylo vše. Scházející části byly vyloženy pod sochou na stupni schodu. Nohy položené vedle sebe, ruce opřené dlaněmi vzhůru o zábradlí a mezi nimi hlava. Krásná tvář, rty v nepatrném úsměvu, detailně propracované kudrnaté vlasy. Naprosto stejně položené pod každým torzem, pokračující dál v řadě dolů do neznáma.

"Je to tvář... člověka..." vlastní slova mne překvapila. Čekal bych cokoliv, jen ne lidskou tvář.

"A jaká by měla být?"

"Nevím, snad... snad to tak má být..." nevěděl jsem, jak vyjádřit své pocity.

"Myslím, že vím, co jsi chtěl říct, Samueli," Argento odpověděl za mě. "Ani já nečekal vyobrazení lidské tváře na místě tak... nelidském? Ano, tak bych to nazval, nelidském."

"Ale, kdo to je?" Alex sestoupil dalších dvacet kroků níž, kde proti sobě stála další dvojice soch z odejmutými částmi, bedlivě vyskládanými na schodech. Zároveň posvítíl na další pár pod sebou.

"Pořád stejná tvář, stejné uspořádání. Co to znamená?" automaticky čekal odpověď od profesora.

"Nevím, možná nějaké božstvo?"

"Ale jaké? Či a proč se neustále opakuje? Proč jsou všechna zohavená?"

"Mnoho otázek, na které neznám odpověď, příteli. Snad někde dole čeká vysvětlení."

Nebo smrt. Připomněl se pan Já. Ignoroval jsem

ho, už se neozval. Julianova poslední slova dávala jasně najevo, abychom pokračovali.

Procházel jsem alejí kamenných torz, kamenné oči identických tváří nás sledovaly od úpatí zábradlí. Jakoby ty části čekaly na někoho, kdo je pozvedne a dokáže je vrátit zpět na své místo. Či byla ta krásná tvář? Kdo byl umělec, který jí dal tvar? A kdo byl ten, který ji zneuctil? I když ta tvář byla lidská, stále jsem nevěřil, že to ve skutečnosti je člověk.

Ani, že sochař byl z našeho rodu. Těch soch byly desítky, dělaly nám při sestupu schodištěm společnost. Co všechno už ty kamenné oči viděly? Koho již viděly scházet a vycházet po nekonečném počtu stupínků?

Ty sochy znaly odpovědi, své tajemství ale nevyzradí, mohli jsme se jich jen ptát beze slov a ony nám stejně němě odpoví.

Kapitola pátá

Slepota "...přijď království tvé, buď vůle tvá jak v nebi, tak i na zemi," Duilova modlitba zesilovala.

"Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v pokušení..."

"Duilo!"

"...ale zbav nás všeho zlého. Neboť tvé jest království..."

"Duilo! Duilo, co se stalo..."

"...i moc..."

"Duilo!" Alex přiskočil k příteli. Duilo dopadl na zem, hlavou narazil do poskládaných částí sochy a rozhodil jejich souměrnost. Hranice přičetnosti byla překročena. Mužem otřásal záchvat, do široka rozevřeně, vytřeštěné oči, u úst pěna.

"...i sláva..." jeho hlas ječel, prsty si rozdrásal

obličej, krev poskvnila bělost trosek sochy. Drobné tmavé krůpěje stékaly po pažích a nohou, vytvářely spleť jemné pavučiny. Dvě kapky také zasáhly obličej, možná to byla náhoda, ale na ty jsem přestal věřit. Zasáhly oči, ta bílá kamenná tvář nyní plakala. Krev.

"Pomozte mi s ním..." Alex vahou svého těla mačkal Duila k zemi, rukama mu držel hlavu, aby si ji nerozbil o hranu schodu. Rossi mu skočil na nohy a Juliano se snažil zabránit mu v drásání si obličeje.

"...na věky..." jeho jekot se dral do mozku, řev šilence, který zbavoval rozumu i ostatní, snažil jsem si zacpat uši, ale Duilova modlitba snad zněla přímo uvnitř mé hlavy. Nic jí nemohlo zabránit pronikat do mého mozku a rozřezávat ho na kousky jako skalpel patologa.

"Proboha svatého, umlčte ho," prosil jsem, ale nikdo mě neslyšel, jediným zvukem kolem bylo Duilovo... "Amen!

Amen! AMEN!" Na okamžik utichl, bylo to milosrdné ticho. Potom se začal smát a ten šilený smích byl snad ještě horší než modlitba. Chichotání choré mysli, prokládané nesrozumitelným mumláním.

"Zešlel," Alex zvolna uvolňoval sevření, Duilo už se přestal svíjet.

"Takhle skončíme všichni," Rossi pustil z obětí Duilovi nohy.

Pokud neskončíte rovnou jako Enzo. Pan Já se bál, abych na něj nezapomněl.

Buď zticha!

A co čekáš? Sejdete dolů a tam bude nasvícená brána ověšená girlandami a s nápisem "Vítejte znovu na světě."
Ne, ale...

Ne, to skutečně ne, přerušil mě. Možná tam bude brána, možná i ty girlandy a nápis. Ale bude to brána inferna, girlandy budou upletené z vašich vlastních střev a na nápisu bude stát: "Vítejte v pekle." Tak to bude můj milý.

"Sklapni," že jsem promluvil nahlas, mi oznámily až nechápavé obličejové ke mně otočené.

"Cože?!"

"Ne, to nic, já...," koktal jsem. "Omlouvám se, mluvil jsem sám se sebou," dodal jsem tiše. Možná jsem se tím v jejich očích dostal někam na Duilovu úroveň, nikdo to však nekomentoval. Mohlo mi to ale uklouznout znovu, naslouchal jsem svému vnitřnímu hlasu. Pan Já znovu někam zmizel. Naštěstí.

"Duilo, zkus vstát prosím," Argento pomáhal Alexovi dostat muže na nohy. Byl jako loutka, naprosto bez vůle. Jen se dál tlumeně smál. Zůstal stát, nohy pokrčené v kolenou, ruce svěšené podél těla, z koutku rtů vytékala pěna. A oči. Ten nepřítčný pohled, snad ani nemrkal. Měl jsem dojem, že zírá přímo na mě. Popošel jsem stranou ze směru jeho pohledu, ale jeho rozšířené panenky mne dál sledovaly. Odvrátil jsem se.

"Můžeš jít, Duilo?" Žádná odpověď.

"Musíme ho vzít mezi sebe, Rossi," Alex sám se postavil k Duilovo levému boku a vzal ho v podpaždí, Rossi ho uchopil z druhé strany.

Udělal krok vpřed, Duilo je poslušně následoval.

"Jo, to půjde. Snad se brzy vzpomene," bručel Rossi. Myslel jsem si o tom něco jiného. Ten pohled mu už z tváře nezmizí.

"Tak pokračujem," Juliano se otočil a znovu vyrazil.

Minuli jsme další pár torz, další a další. Zpočátku jsem je počítal, pak jsem přestal. Ten, před kterým jsme se zastavili, byl jiný. Ty dvě sochy byly celé. Žádná zmrzačená torza, ale kompletní, v celé své kráse na nás shlížely shora. Jakoby hleděly na něco, čím pohrdají. Možná to byl záměr toho, kdo toto místo vybudoval. Tvář boha shlížejícího svrchu na ty, jimiž pohrdá. To pohrdání lemovalo celou cestu schodištěm, na každém kroku sledoval povýšeně procházející tvory, ať už to byl kdokoliv, musel si to uvědomovat, na každém kroku.

Možná proto byly všechny zničené, hlavy položené na zemi. Nyní sám Bůh musel vzhlížet vzhůru, sám se stal předmětem pohrdání. Jak jsme stáli pod dohledem těch dvou nehybných tváří, stále více jsem si uvědomoval, jak nepříjemně se cítím. On nás skutečně sledoval! Viděl jsem i ostatní, jak se neklidně ošívají. Ale proč právě tyto dvě zůstaly celé? Jako připomínka těch ostatních? Juliano zpozorněl, přistoupil k pravé z dvojice, těsně k zábradlí. Zakrýval ji stínem téměř do pasu, pohladil ji.

"Same?" byl mírně nahnulý, jako by něco zkoumal: "Same, prosím tě, posviť mi sem," napřáhl ruku.

Nahnul jsem se z baterkou blíž a posvítíl na profesorovu dlaň. Byla to krev, co se v ní zalesklo.

"Zranil ses?" Záporně zakroutil hlavou, pokynul mi, abych posvítíl na sochu, slyšel jsem kroky ostatních, jak se k nám přesunuli. Na kamenném stehně byla šmouha rozmazané krve, jak po ní přešel rukou Juliano. Na další noze bylo několik dalších krůpějí. Posvítíl jsem výš, trup byl bez poskvrny, ale ruce, na těch bylo znovu pár kapek. Tušení, které ve ně začalo doutnat se rozhořelo v plamen, když světlo baterky dosáhlo hlavy. Z očí vytékaly dva tenké rudé praménky, to byly části, které potřísnil svou krví..."

"Duilo!" Všichni se přemístili sem, nechali stát Duila na levé straně, stál přímo pod sochou, ta se nad něj naklonila.

"Uteč, Duilo!" Dvojice kamenných rukou rychlostí blesku objala mužovo hrdlo a vyzdvihla ho do výše.

Zahlédl jsem za sebou pohyb. "Pozor!" Stačil jsem zakřičet a sám jsem se svalil na zem dolů ze schodů. V pádu jsem viděl, jak ostatní uskakují stranou, uhýbali soše, která právě sestupovala ze svého místa. Všichni utíkali dolů, jen já jsem na okamžik zůstal stát, nemohl jsem se pohnout z místa. "Duilo," zmohl jsem se jen na vydechnutí nešťastníkovy jména. Chtěl jsem mu pomoci, ale nebylo jak. I kdyby mě neochromila hrůza, jak mám bojovat proti kameni? Proti dvojici nestvůrně krásných, zářících... Ďáblů?

Bohů? S prázdnými očima plnými krutosti. Ten, který Duila držel ve vzduchu, povolil stisk, jako by chtěly slyšet bolestný řev. Muž bezvládně kopal nohama, pažemi se zavěsil do kamenných rukou, aby pro plíce urval alespoň hlt vzduchu. Chrčel.

Ta druhá věc k němu pozvolna přistoupila, mě si ani nevšimnula, zahleděná pouze na svou oběť.

Viděl jsem, jak se jemně propracované ruce změnilly ve zvířecí spáry. Jedním pohybem rozpáraly kůži Duila od rozkroku až po hrdlo. Zaprašťely kosti rozevíraného hrudního koše. Další pozvolný pohyb a uzel střev vypadl z břišní dutiny, kýval se v líných obloucích u mužových kolen. Zdálo se mi to nemožné, navzdory agonii, kterou musel prožívat, stále žil. Žil, kroutil se a snažil osvobodit ze sevření. A křičel. Znovu ta samá slova.

"Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď...", mluvil rychle, ale hlasitě a zřetelně.

Jako někdo, komu se těsně před smrtí vrátil rozum, nepřítomný výraz z očí zmizel, na tváři se mu zaleskly slzy. Nyní hleděl přímo na mne, možná očekával pomoc. Nemohl jsem... Spár znovu zmizel ve zkrvaveném mase. Věděl jsem, co přijde, přesto jsem se i nadále nedokázal pohnout, jako by mě na místě držela nějaká nehmotná síla, dost silná na to, abych nedokázal ani sevřít víčka.

"...ale zbav nás všeho zlého," Duilův hlas byl stále silnější. Sevřeno v nachově zbarveném spáru se z hrudi vynořilo srdce, bilo. Netvor je pozdvihl přímo před Duilovu tvář. Stiskl, proud krve protékal mezi prsty jako šťáva z přezrálého plodu.

"Amen." Byl to můj hlas, co modlitbu dokončil.

Duillovy oči se vyvrátily v sloup. Stisk na jeho krku na okamžik zesílil, ozvalo se praskání drcených obratlů a krk

povolil. Vyhřezlé tělo se sesunulo s mlasknutím na zem do svých vlastních stěv.

"Samueli!" teprve nyní jsem si uvědomil křik někde pod sebou, dosud jsem vnímal jenom slova Duilovi modlitby.

"Same, uteč!!" Hlavy soch se otočily ke mně. Pouto, které mě uvazovalo, zmizelo spolu se smrtí Duila. Mám to být nyní já, kdo je na řadě? První pomalý krok vzad následovaly další, rychlejší. Otočil jsem se a utíkal dolů, v zátylku jsem cítil palčivý pohled dvojice nehybných, kamenných očí plných krve. Risknul jsem rychlé otočení. Zdálo se mi, že vidím jen další dvě torza v řadě. Žádné sochy, žádné tělo. Možná to byl jen můj mozek, kdo to tak chtěl vidět, nevím.

Utíkal jsem dál, někde pod sebou jsem viděl mihotavé světlo Alexovy baterky, stále ještě sestupovali níž, pryč od hrůzy.

Úprk trval několik minut, než se světlo dole zastavilo, zanedlouho jsem je dohnal.

"Duilo?" jen jsem zavrtěl hlavou.

"Ani jsme se mu nesnažili pomoci." Mario unaveně sednul na schod, mnul si poraněnou paži.

"A jak?" Rossi zoufale rozhodil pažemi: "Jak chceš zabránit něčemu... něčemu takovému v tom, co chce udělat?! Kriste pane, vždyť to byly sochy!"

"Ani jsme se nepokusili, prostě jsme se otočili a utekli, nechali ho napospas těm věcem," opakoval Parnetti.

"Nic bychom nedokázali. Nejspíš bychom tam zůstali také," oponoval Argento. Měl pravdu.

"Půjdem dál?" navrhnul Alex.

"A není to jedno?" Rossi zvyšoval hlas, možná si to ani neuvědomoval. "Nakonec nás dostanou všechny, zařveme tady!"

"Ty tady možná chceš sedět na zadku, Rossi, ale já teda určitě ne! Professore? Same?" Poklepal stavbyvedoucího po rameni. "Mario? Chcete tady zůstat s Rossim?"

"Ne," vzdychl. "Pokračujme." Ostatní se přidali, Rossi jen vztekle ucedil nějakou nadávku a přidal se. Mario se ještě otočil a zahleděl nahoru do tmy.

Možná se za Duila modlil.

Podle mých hodiněk uplynulo sto čtyřicet dva minut, když jsme dosáhli konce schodů. Sedmdesát čtyři minut, tisíce schodů, stovky torz a jeden krutě vyrvaný život.

Snažili jsme se v prázdnotě něco zahlédnout, marně. Byl to jen obrovský prázdný prostor. Zem byla dlážděná materiálem, ze kterého byly vyrobené i sochy. Zářivé bílé obdélníkové dlaždice s nepatrnými spárami, bez sebemenší stopy poškození, prachu nebo snad zubu času. Všechno mi připadalo tak... sterilní. Jako obrovský vykachlikovaný operační sál.

"Kudy?" Otázka, která tady dole zaznívala dost

často. Nikdy na ní nebyla odpověď.

"Půjdem po směru spár, tak je alespoň šance, že půjdem rovně a nebudeme se motat v kruzích," navrhnul jsem.

"Pokračujme dál ve směru schodiště."

"A proč ne třeba doleva? Nebo doprava? Nebo podél paty schodiště nazpátek?"

"Jak myslíš Rossi, tak směr vyber ty."

"Počkejte," přerušil Mario vnikající hádku.

"Uklidněte se."

"Myslím, že Samuel má pravdu," Juliano se zamyšleně hladil ve vousech. "Když se vrátíme podél paty nazpět, nejspíš dojdeme znovu ke stěně, od které jsme přišli. Obvykle, když se staví nějaký takovýhle objekt..."

"Jaký myslíte, že je tohle objekt, prosím vás?!"

Rossi nepřestával. Byl vydrážděný, potřeboval se na někom vybit. Nedostal šanci.

"Myslím, že je to něco jako chrám," přednesl svůj názor Argento. "A proti vstupu do chrámu, za který můžeme považovat toto schodiště by měl být oltář, ne?"

"Hledáme východ, ne oltář."

"Není to jedno?" Přerušil Rossiho Alex. "Myslím, že každý směr je lepší, než tady jen tak stát."

Třeba má profesor pravdu. Třeba tam bude nějaký zatracený oltář a my k němu možná dojdeme, světlo z první baterky nám vydrží ještě zhruba hodinu. Pokud nás cestou něco ..., chtěl říct zabije, ale rozmyslel si to. Jen by víc dráždil Rossiho.

"...nepotká. A třeba z presbytáře povede nějaký východ," škrceně se zasmál.

"Tak jdeme," zavelel Parnetti. "Chci být už co nejdál od těch schodů."

Mohli jsme ujít sotva sto kroků, když se kruh světla zastavil na jedné z dlaždic. Nebyla hladká

jako ostatní, byl v ní vyrytý symbol:

"Co tohle znamená?" Alex ke znaku pokleknul a přejížděl ho konečky prstů.

"Třeba je to šipka," navrhl Mario. "V tom případě jdeme přesně tam, kde nás někdo chce mít."

"Možná je to symbol, nebo řecká abeceda," zkusil jsem to já. "Není tady někde nějaký další?"

Obešli jsme kruh kolem, ale nenašli jsme nic, stanuli jsme znovu nad značkou.

"Tady asi nic nezjistíme," zkonstatoval Argento:

"Třeba dál najdeme něco dalšího. Nechali jsme symbol za zády, naposledy jsem se ještě ohlídl, v tom mě to napadlo. Tentokrát jsme byli vzadu my s Julianem. Strčil jsem do něj, aby se také otočil."

"To není šipka," mluvil jsem tlumeně. "Podívej se na to odsud." Symbol se rozplynul. Možná se jen ztratil v šeru, ale já věřil tomu prvnímu. Přesto ještě před tím Argento pochopil, co jsem měl na mysli. Položil si prst přes rty, nemělo smysl děsit ještě více zbývající tři. Stačí, že jsme to věděli my.

Rozhlédl jsem se kolem do temnoty. Měl jsem pocit, že nás někdo sleduje. Odněkud z temnoty sleduje hrstku zmatených lidí, bloudících v temnotě jako slepci. Co nás ještě čeká?

Smrt kamaráde.

Pan Já věděl o čem mluví. Ten symbol byla římská pětka. Už bez Duila. Zbylo nás pět.

Kapitola šestá

Bolest Uběhly tři hodiny a sedm minut, kdy se články z první svítilny vybily. Dostavila se též žízeň. Naposledy jsem měl kávu ráno v univerzitním bufetu, to bylo asi tak před sto lety. Bude to stále horší, pokud nás nezabije něco, skolí nás žízeň, hlad, vyčerpání

nebo šílenství, možností bylo nepřeberně.

Alex svítil profesorovi při výměně baterií, žárovka se opět rozsvítila.

"Už toho všeho začínám mít dost," ozval se Mario. "Jsem unavený."

"To už jsme asi všichni. Navrhují pauzu. Deset minut?" Souhlasili.

"Alexi, vypni prosím tě baterku." Kolem zavládla absolutní tma, prosta jakéhokoliv zvuku. Na rohovce mi ještě chvíli zářil odlesk zhasnutého světla, pomalu mizel. Rozsvítil jsem displej, sto devadesát jedna minut. Natáhnul jsem se na dlaždice. Přes moje očekávání nebyly chladné, spíš jakoby lehce hřály, bylo to příjemné. Nikdo nepromluvil, každý měl nejspíš plnou hlavu otázek a děsivých obrazů mrtvého Luciana, padajícího Enza a rozsápaného Duila. Zavřel jsem oči. Když jsem je znovu otevřel, žízeň byla daleko větší. Spali jsme dvě a půl hodiny. Cizí okolí mne nejdříve vyděsilo. Tma byla stejná jako, když jsem měl zavřené oči, teprve postupně jsem si uvědomil, kde se nacházím. Možná jsem podvědomě doufal, že to všechno byl jen zlý sen, že z něj procitnu.

Za dalších několik úderů srdce jsem si uvědomil tvary v temnotě kolem. Nejprve jsem byl přesvědčen, že to jsou jen nějaké odrazy na stínici, ale ty nepravidelné šmouhy pozvolna dostávaly jasné tvary. Vymalování tmavou šedí na černém plátně malíře, který holduje barvám noci se rýsovaly postavy mužů, obstoupily nás v kruhu. Navlečení v primitivní zbroji, v rukou krátké meče a oštěpy.

Doufal jsem, že stále sním.

Ne, to ani v nejmenším.

"Juliano?" promluvil jsem tak tiše, že jsem skoro neslyšel vlastní hlas. Nespouštěl jsem oči z nejasných, mlčenlivých tváří.

"Juliano?!" Lampa se rozsvítila. Její paprsek rozehnal stíny, rozplynuly se v nicotě. Náhlý výkřik se rozlehl kolem, Alex prudce vstal a nejspíš se rozhlížel kolem. Jeho křik vyburcoval i Maria s Rossim.

"Co se stalo?!" Mario upíral oči do tmy.

"Usnuli jsme," odpověděl Juliano. Těch šedých duchů si nevšiml, nejspíš to byla moje vlastní představivost.

"Slyšel jsem výkřik," ozval se Rossi.

"To byl Alex." Všichni jsme se k němu obrátili.

"Něco se mi zdálo...", odmlčel se. "Byla tam ta socha."

"Duilo?"

Odmítavě gesto. "Ne. Jenom ta socha. Byla celá uvnitř nějakého chrámu. Padala na zem, končetiny a hlava se od ní pádem odlomily... Stále to samé dokola. Pád a náraz, na zemi leželo jen torzo."

"Kvůli tomu si tak křičel?"

"Nevím, asi," bylo vidět, že hledá ten správný výraz. "Bylo tam ještě něco. Neviděl jsem to, nejspíš to ani vidět nebylo, jen nějaká síla. Ta, co pořád srážela sochu k zemi. Byla plná nenávisti, cítil jsem, že se chtěla...", znovu odmlka.

"...mstít.

Byla tam všude kolem, čišela z ní moc a staroba."

Poplašeně se rozhlédl kolem, světlo lampy opsalo oblouk černotou. "Já...", šeptal ustrašeně. "Pořád jí cítím, tu starou věc. Jakoby nás pozorovala."

Znovu jsem viděl stíny vystupující z temnoty, pohledy jejich nejasných tváří. Mlčel jsem, Alexova slova byla děsivá, nechtěl jsem přidávat další dřevo do beztak již jasně planoucího ohně strachu.

"Musíme jít dál." Juliano přistoupil k Alexovi a položil mu ruku na rameno. Snad ho tak chtěl uklidnit, ale jasně jsem viděl, že profesorova dlaň se lehce chvěje.

Znovu jsme sledovali směr podélný se spáry dlaždic. Cestu nám ozařovala Julianova svítilna, druhá ze tří, které nás dělily od temnoty. Spánek trochu ulevil únavě, ale neutišil žízeň a nepovolil nervy napjaté k prasknutí. Snažil jsem se nemyslet na místo, kde se nacházíme. Pokoušel jsem si vybavit prosluněnou zahradu plnou rozkvetlých květín, stromů s větve mi se pohybujících v rytmu jemného vánku. Ten obraz mi v mysli vydržel vždy jen pár vteřin. Do zpěvu ptáků se vmísil amen umírajícího Duila, pokroucené větve se změnily ve znetvořené končetiny Luciana, ze zákoutí na mne hleděla strnulá tvář Enza. Zahrada byla lemována torzy potřísněnými krví a za nimi? Lehké obrysy těl bojovníků, kteří čekali na první neopatrný pohyb protivníka. Jak dlouho bude ještě trvat tahle bizarní pouť, než najdeme smrt i my?

Už nemyslíš na zářivý východ?

Nevzdávám se.

To už jsi dávno udělal.

Poklekni a kaj se!

Proč... Zarazil jsem se. To poslední nebyl pan Já. Ten hlas byl cizí, daleko silnější. Nenávistný.

Zachvěl jsem se chladem, který mi přejel po páteři.

"Něco vidím!" Juliano se zastavil. Na zemi asi dvě desítky metrů před námi ležela hlava. Kousek za ní ledabyle rozhozené ruce a nohy. Trup byl na samém okraji světelného pole. Zase ta socha.

"Já dál nejdu," Alex upřeně hleděl do dálky za zničenou sochu, jako by tam něco hledal. Něco, co ho donutilo křičet ze snu. Bledá kůže v jeho tváři měla stejnou barvu, jako kámen uražené hlavy. "Je tady, cítím ji všude kolem..."

"Proboha, Alexi! Musíme jít dál!"

"Kdo je tady, Alexi?"

"Ta stará věc. Celou dobu je s námi, ale teď je blízko. Vy to snad necítíte?!" Hlas mu přeskakoval zoufalstvím. Cítil, že něco přijde a není v naší moci to odvrátit.

"Alexi, nemůžeme tady zůstat jen tak stát, dokud máme světlo, musíme jít." Alexandro, který doposud ostatní přesvědčoval k dalšímu pokračování, v kterém jsem cítil neustále doutnající jiskru naděje, byl pryč. Stál tu strachy strnulý člověk, ve kterého se proměnil během dvouhodinového spánku, ze kterého jej probíral až vlastní jekot. Baterka zhasla.

"Co s tím zatraceným krámem je?!" Zaslechl jsem Julianův hlas a zvuky, jak poklepal na svítilnu.

"Baterie?"

"Zhaslo to najednou, jako by praskla žárovka."

Stiskl jsem spínač na baterce, kterou jsem před tím dostal od Alexe. Nic.

"Nesvítí," měl jsem jen krok k tomu, abych to nezakřičel. Tma? Teď už bude jenom tma?!

Uvědomil jsem si, že to není pravda, nebyla úplná tma. Když jsem se rozhlédl po zdroji, bylo mi jasné, že tma by byla daleko lepší. Míhotavé světlo vyzařující z nehmotných těl kolem nás. Nejspíš nás provázeli celou dobu, jen naše světlo je činilo neviditelnými. Teď záře lamp zhasnula, něco jí zhaslo. Možná jsme právě udělali nějaký pohyb, který konečně vyprovokoval vyčkávací smečku válečníků.

"To je to, co jsi cítil, Alexi..." Mariova matně nasvícená silueta se otáčela dokola.

"Ne." Alexova odpověď byla stručná. "Ten teprve přijde."

Stíny se začaly přibližovat, pevně semknutá řada bez nejmenší skulinky.

"Musím se odtud dostat," zaslechl jsem Rossiho. "Musím vypadnout." Uvědomil jsem si, co chce udělat, ve stejné chvíli jako Parnetti, ani jeden jsme ho nestihli zadržet. Vyrázil přímo proti hradbě průsvitných těl. Mario za ním běžel asi deset metrů, skočil mu po nohou. Minul. Rossiho od stahujícího se kruhu dělilo nanejvýš dalších čtyřicet kroků, uběhl je rychle. Velice rychle, bylo to jako by narazil do zdi, která ho odmrštila nazpět.

"Vrať se!" Zakřičel jsem.

Proč? Zabijou ho. Ale ty na to budeš roztřeseně čekat na místě. Budeš se dívat na tu masu, jak se přibližuje. Počkáš na ně tady jako ovce a potom... "Zmlkni! Sklapni ty zasranej hajzle! Drž už konečně hubu!!"

Rossi vstal. Nevrátil se, zůstal stát na místě. Ječet začal, když se mu ze zad vynořila hlavice nehmotného oštěpu, rána mečem mu projela trupem od ramene šikmo dolů k pasu. Další mu přetnula hrdlo. Rány provázely zářivě žluté záblesky, nevytryskla jediná kapka krve. Dopadaly další údery, prosvěcovaly Rossiho tělo jako rentgen.

Viděl jsem v jednotlivých záblescích žebra, vnitřnosti. Závan větru, sem zavál zápach škvářičího se masa.

Rány nepřírozených zbraní se mu protavovaly orgány, pálily je na uhel. Tělo se otřásalo, ale stále stálo na nohou, Rossi nepadal, neustále řval bolestí a hrůzou. Přál jsem si, aby už konečně zmlknul.

Aby spadl na zem. Aby zemřel. Abychom už konečně všichni zemřeli. Ale nějaká síla ho stále držela na nohou, kůže se změnila v černou vřící hmotu. Válečník, který ho proklál oštěpem, svou zbraň nevytáhl, teď zvedl zmítající se tělo do vzduchu jako trofej. Nesl ho před sebou jako sténající

standartu, která nám má ukázat náš další osud.

Zastavili se před námi na dosah meče. Místo tváří měli chuchvalce převalující se mlhy. Rossi stále žil. Naražený na oštěp, jako spálený steak zapomenutý na rožni nad ohněm. Už nekřičel, sténal, prsty rukou se mu samovolně svíraly v pěst a znovu otevíraly, cukal nohama, jakoby se snažil dosáhnout na zem a utíkat. Očekával jsem ránu.

První z mnoha. Jak dlouho budu umírat?

Rossiho tělo dopadlo k našim nohám. Průsvitná těla zmizela, ale šero přetrvávalo.

"Co...", zachřčel Mario, ten zvuk byl podobný chrčení Rossiho, třesoucího se na zemi.

"Stará věc...", Alex mluvil jako ze snu. A já konečně plně pocítil přítomnost toho, co ho tak děsilo. Přítomnost něčeho, co bylo všude kolem nás, starobylého, mocného, pomstychtivého. Byl kolem, byl uvnitř nás, ozýval se v našich hlavách.

"Přichází! Přichází!" opakoval Alex stále dokola. "Přichází, Bůh nás ochraňuj, přichází... kajte se!"

Stará věc byla tady. Všude.

Kajte se!

Dvě slova neznámého hlasu explodujícího uvnitř mé lebky, která mne srazila k zemi. Mario dopadl přímo pode mne.

Otevíral ústa v němém výkřiku, místo něj vycházela ven krev. Oči mu natekly, bulvy praskly a vřící sklivec stékal po tváři. Pozdvihl ruce k prázdným očním důlkům, snažil se ochránit zbytky toho, co byly ještě před chvílí oči. Ale na kůži dlaní mu mezi tím naskákaly praskající puchýře, pokožka černala, maso stékalo z kostí. Na důlky dopadly už jen ohořelé články prstů. Tváře se začaly propadat, zápach spáleniny byl všudypřítomný. Z kroutícího se nosu vytékal roztavený mozek. Celé tělo se vnitřním žárem zhroutilo do

sebe sama, propadalo se. Kostra ležící přede mnou se rozpadla v popel. Zavířil s ním stále zesilující vítr.

Během okamžiku nás vichřice přimáčkla k zemi.

Poryv mi tlačil hlavu do dlaždic. Snažil jsem se jí odtrhnout od země, podařilo se mi to na pár centimetrů, další náraz mi ji tvrdě přirazil nazpět, slyšel jsem praskání kůstek v nose. Žebra křičela námahou pod vahou, která se mne snažila zamáčknout k zemi jako podpatek drtící červa.

Určitě jsem ječel, ale poryvy můj hlas trhaly od úst a cupovaly jej na kusy. Náhlá bolest rozlomila mé tělo ve dvě, něco uvnitř nápor nevydrželo. Nic než bolest a potom milosrdná tma.

Vynořil jsem se z nicoty do jasného světla. Nejprve bylo jen to světlo, které mne oslepovalo, potom začaly vyvstávat tvary kolem mne. Stál jsem na pouštní duně, pode mnou se rozkládalo mělké údolí. U nohou mi leželo tělo, na okamžik jsem viděl roztékajícího se Parnettiho, ale tohle nebyl on. Byl to muž oblečený do lehkého chalátu, v ruce svíral meč.

Světlá látka byla ztmavlá seschlou krví.

Údolí bylo plné těl. V jednoduchých zbrojích i bez nich. Kolem se válely odetnuté končetiny, ruce, nohy, hlavy, vnitřnosti. Na některých hodovali mrchožrouti, těla se již rozpadala. Necítil jsem zápach, neslyšel jsem ani skřeky supů a vran. Někteří z ptáků se jen kolíbali, přežraní k prasknutí, nemohli ani vzlétnout. Na obloze se ze všech stran stahovali další, nepatrné body v dáli se zvětšovaly, přilétali další hosté ke slavnostní tabuli, na které bylo bohatě prostřeno. Žrádla bylo dost, těch mrtvých byly stovky, tisíce. Údolí naplněné hnijícími těly se táhlo do dáli. Kde jsem se to ocitnul? Co je to za místo? Kdo jsou ti padlí, co to bylo za strašnou bitvu? V jakém jsem čase... Sestupoval jsem do středu údolí. Procházel jsem

vrstvou mrtvol, jediný muž sledovaný nehybnými pohledy ptáků. Viděli ve mně jen další šťavnaté sousto, jen ještě živé. Zatím. Procházel jsem a spolu s rozkládajícími se těly se mi vynořovaly i scény samotné bitvy. Kolem lebky s vyklovanými očima, odetnuté ruce dosud svírající zbraň, ať už to byl meč z hrubě zpracovaného kovu nebo obyčejný klacek. Těla ležící tváří zabořenou do písku, když padla při kroku, který už nedokázala dokončit.

Hrud' se zlomeným ratištěm kopí, které nebožák šilený bolestí, která mu dala nadlidskou sílu, dokázal zlomit. Zlomit a potom zemřít ranou, která se mu zezadu zasekla do krku a napůl odetnula hlavu od krku. Muž prošpikovaný šípem a kolem něj val mrtvých, které dokázal pobít, než mu z ran odešel zcela život.

Údolí bylo nekonečné, každý krok, jiný osud.

Tisíce kroků a tisíce osudů. Osudů bolesti.

Kapitola sedmá

Ulice "Same!" naléhavý hlas mne přivolal nekompromisně nazpět. Alex se skláněl nade mnou. Poznal jsem ho ihned, i když měl tvář zalepenou krví do rudé masky. Nebyl jsem mrtev.

Ještě ne.

Ale chtěl jsem být.

Dočkáš se.

Chtěl jsem to mít za sebou. Proč se plahočit neznámým a čekat, až kosa zasvíští vzduchem.

Enzův čin byl rozhodný a rázný. A správný. Až nyní jsem ho pochopil, stejně jako zdánlivě nesmyslné skutky sebevrahů. Jaké oni měli vize, které je donutili učinit to, co učinili? Jestli se jim v hlavách odehrála byt' jen část toho, co jsme zažívali my, ne, nedivil bych se jim. Spíš jsem se divil, proč jsem to

"Žije... ale..."

"Ale?"

"Umírá."

ještě neudělal já, proč jsem neskočil ze srázu, nenechal se roztrhat, nebo proč jsem se spolu s Rossim nevrhnul vstříc nehmotným duchům mlčenlivého vojska. Vojska, které jsem viděl mrtvé v poušti, nechávající svá hmotná těla napospas mrchožroutům. Chtěl jsem být mrtev a teď jsem zoufale nenáviděl Alexandra, který mne přivedl nazpět. Nazpět na toto hrozné místo, ze kterého jsem mohl provždy uniknout. Chtěl jsem ho udeřit, srazit k zemi krví zrudlou tvář nade mnou. Lehnout si a zavřít oči. Byla to snad ta pověstná lidská sebezáchova, nějaký pud těla, který mi to nedovolil? Mysl po tom tak zoufale toužila. Pohnul jsem se, tělo bylo v jednom ohni. Namáhavě jsem se nadýchl a stisknul bolavou hrud'. S jistotou jsem věděl, že několik žeber je zlomených, a bůh ví co ještě. Vybavilo se mi skučení větru, tisknoucího mne k zemi, svírajícího a drtícího, tvrdost dlaždic, ke kterým mne přimačkával. Místo, kde jsem se ocitnul.

"Same, prosím tě. Julianu..."

"Co je s Julianem?" Hrdlo mne při jednotlivých slabikách páliло, jakoby mne někdo škrtil, jako bych se houpal na oprátce a v poslední chvíli, těsně před tím, než poslední jiskra života uhasla, ji někdo odříznul.

Povedlo se mi nadzdvihnout na loktech. Julianu ležel na zádech na dosah mé levice. Hlavu měl otočenou ke mně, u rtů se mu tvořila růžová pěna, žebra mu musela prorazit plíce. Sunul jsem se k němu, jako bych měl nohy přeražené, jako byly kosti Luciana.

"Juliano..." Alex k němu poklekl z druhé strany.

"Neměl jsem ten ztracený telefon vůbec zdvihat," chrčel, z posledních sil se mu podařilo usmát.

Byl to spíš škleb.

"Jo, profesore. To jsi neměl."

"Pozdě. Už je příliš pozdě. Umírám, Samueli..."

"Ne, Julianu, bude to dobrý."

"Mlč, Same. Plíce mám děravé jako řešeto."

Utopím se ve vlastní krvi," rozkašlal se. Držel jsem mu hlavu nad zemí.

"Nemluv."

"To není k ničemu. Skončil jsem a takovej cucák mi nebude říkat, kdy mám mluvit a ...," záchvat kašle. "A kdy mám bejt zticha." Na okamžik zavřel oči, v té chvíli jsem myslel že zemřel. Ne. Dýchal mělce, ale dýchal, modré oči se znovu otevřely.

"Je to všechno pomíchaný, všechno propletený.

Nerozumím tomu."

"Čemu nerozumíš? Nechápu tě, co je propletený?"

"Všchno," očima přejel po okolí. "Tohle, ta socha. Údolí plné mrtvých."

"Údolí?" Alex strnul. Já také, zazněla ozvěna snu, nebo co to bylo, zdálo se to tak realistické.

"Údolí. Tisíce mrtvých a Alexova padající socha, stále dokola padající. Uražená hlava, ruce..."

"Co mají ty věci společného?"

Argento se zase rozkašlal, hlasu nebylo téměř rozumět. "Měli jsme pravdu, Same. Ta socha je bůh. Starý a zapomenutý, jeho socha byla zničena." Pohled měl upřený někam dopředu.

"Jaký bůh?! Juliano?!"

"Filištýnských."

"Dágon."

"O čem to sakra mluvíte?" Alex nervózně přejížděl očima z Juliana na mne a naopak.

"Být tebou, synku," chraptěl profesor: "Být

půdu, Alexi."

Zemřeme.

tebou, tak se nerouhám. Tady ne." Hlava mu klesala na mou ruku. Juliano umíral. Pomalu a neodvratně, před tím musel trpět bolestí, ale nyní si jí nejspíš ani neuvědomoval. Nerouhej se synku.

Ozvěna jeho slov se mi v hlavě mísila s jinou, mocnější. Kajte se!

"Nerouhejte se," opakoval, oči se mu zavřely.

"Protože tohle je stánek..." Napjaté tělo se uvolnilo. Profesor Juliano Argento z Neapolské univerzity historie zemřel na místě, které bylo jeho rodné Itálii vzdáno tisíce světelných let. Skonal na půdě... stánku?

Obrátil jsem se. Tam se díval před tím, než mu osud krutě sfouknul svíci života. Teprve nyní jsem si uvědomil, že kolem je světlo. Tentokrát nebyly jeho původcem mlžné přízraky, ale stánek. Stánek úmluvy. Alex můj pohled sledoval.

"Dobrotivý Bože," vydechnul.

"Bože ano. To druhé nikoliv. Poskvrnili jsme "O čem jste to mluvili?"

Položil jsem Argentovu hlavu na dlaždice.

"Dágon byl bůh Filištýnských. Když Izraelští padli jejich rukama, byla jim ukradena archa úmluvy.

Tu pak dali do svého chrámu vedle Dágonovi sochy. Našli jí roztržitěnou na zemi. Rozhodli se archy zbavit a vyvést ji ze země. Mezitím rozhněvaný bůh nakazil jejich národ nemocí, mnoho jich podlehl. Knížata z Azotu, Gázy, Aškalonu, Gátu a Akaronu odvezli truhlu k Betsemským. Tam se bůh pomstil těm, kteří do archy nahlédli."

"Co se stalo?"

Vybavila se mi slova z bible. "Pobil pak Hospodin z mužů Betsemských, kteříž hleděli do truhly Hospodinovy, pobil, pravím, z lidu padesáte tisíců a sedmdesáte mužů. I kvílil lid, protože učinil Hospodin v lidu porážku velikou," citoval jsem.

"Potom se teprve vrátila Izraelským, do Kariatjeharim. Izraelští potom potřeli Filištýnské."

"Jak to souvisí, nechápu to. Zdálo se mi o nějakém poli, byly tam spousty mrtvých."

"Měli jsme stejný sen, nejspíš i Juliano. Ti mrtví, nejspíš to byli Izraelští, kteří padli v první bitvě s Filištýnskými. Padlo tam třicet tisíc pěších. Torza na schodišti měla patrně připomínat porážku Dáгона."

"Takže ti duchové, kteří zabili Rossiho..."

"Nejspíš to byli duchové Izraelitů, Hospodinovi věrní."

"A co s tím máme společného my?!"

Musel jsem se zasmát, i když můj hrudník úpěl bolestí. "Nikdy jsi neslyšel pořekadlo: ve špatný čas na špatném místě? To s tím máme společného, nic."

Vešli jsme do chodby, která nás přivedla sem.

Nějaký průchod, Boží průchod, portál, říkej tomu, jak chceš. Možná se nacházíme v srdci hory Sinai, posvátné hory.

Nikdo, komu se nedostalo zjevení, a vybraných kněží nesmí pošpinit čistotu Hospodinovi hory. Ti, kteří tak učiní, zemřou."

"Ale proč? Neudělali jsme to schválně. Bůh je milostivý."

"To je Nový zákon, Alexi. Tam je Bůh milostivý."

Dávno před tím byl pomstychtivý. Nestačí ti, že dopustil porážku svých věrných, třicet tisíc lidí?

Nebo umírající nakažení Filištýnskými, Betsemští?

Ještě před tím zkáza Egypta? Možná Izraelské nechal pobít schválně, možná z nich chtěl vytvořit tu přízračnou armádu jako strážce tohoto místa."

Alex složil obličej do dlaní. "Nerozumím. Kde je ten dobrotivý Bůh, jak o něm hovoří v kostelech?"

"Možná nikdy nebyl. Možná byl jen ten Hospodin, který je nyní kolem nás. Možná si toho druhého jen někdo vymyslel, ať už k tomu měl jakýkoliv důvod." Zamyslel jsem se. Juliano říkal, že je vše propletené, pomíchané. Co když tomu tak skutečně bylo, ale ještě víc, než by si mohl vůbec domyslet? Kdo mohl vědět, jak si mocné síly zahrávali po tisíciletí s lidstvem? Důvěřivým stádem lačnicím po víře a zázracích? Co když ani není žádné peklo a ďábel, jak s ním straší kněží po celé věky? Co když Enzo, Duilo, Rossi, ani Juliano vůbec nezemřeli? Možná ani jednoho z nich nezastihla žádná z těch hrůzných a krutých smrtí. Možná jsme zemřeli už při tom závalu. Možná naše těla leží pod tunami kamení, a nyní je hledají záchranné týmy? Možná jsme mrtví, já i Alexandro. A tohle kolem nás je očistec.

Hospodinův očištec v Hospodinově světě. Možná je on Bůh i ďábel, ať už je národy nazývají jakkoli. Napadla mne ještě jedna věc... Podzemí roztřásl hrom. Zem se zachvěla, srazilo nás to na kolena. "Utíkej!" křičel na mne Alex. Mé tělo jej poslechlo, i když mysl věděla, že je to zbytečné. Kdo uteče před Božím hněvem? Přesto jsme se o to pokusili, běželi jsme, jak nejrychleji to šlo. Zvolili jsme jiný směr, než ze kterého jsme přišli, nebo se prostory změnily. Probíhaly jsme

lesem Dágonových soch, které rostly přímo z kamene dlaždic, na zemi se válely jejich odtržené části. Další hřmění se rozlehlo prostorem, další záchvěv země. Mezi spárami dlaždic se draly ven housenky, štěnice a kobylky.

Vytvořily souměrný koberec, jako plíseň pokryly i sochy. Při každém kroku ta havěť křupala pod nohama, snažily se zachytit na mých nohavicích.

Ucítl jsem několikrát kousnutí, pálilo to. Pokusil jsem se je rychlým pohybem smést, ale riskoval jsem pád přímo mezi ty malé agresivní tvory, napuštěné jedem Hospodinovi zloby. Byli to tíž, kteří se ve nesčetných hejnech vrhnuli na Egypt, jako jedna z pohrom. Trávili národ po tisících, trávili a zabíjeli. Nikde nebylo vidět kousku bílého kamene, vše zcela zakryla hemžící se masa, stále jich přibývalo, koberec mi už dosahoval ke kotníkům, palčivé bodance žhnuly jako bych se brodil rozpálenými uhlíky.

Kajte se!

Znovu ten ohlušující hlas, on byl tím hromem kolem, jeho síla měnila mozek v rozbředlou kaši.

Kajte se!

Ohlédl jsem se. V dáli zářil jasným světlem stánek úmluvy. V řadě kolem něj se po obou stranách táhl do dále zástup průsvitných těl. Stavba se začala přibližovat! Snažil jsem se zrychlit, jak jen to jedovaté stvůry u mých nohou dovolovaly.

Pojednou jsem ucítl nezměrnou lehkost a sílu, která se vlila do mých nohou. To už nebyl úprk, ale let! Torza, která pod nánosem drobných těl naprosto ztratila jakýkoliv tvar, mne mýjela ohromnou rychlostí, která se stále zvyšovala. Mýjela

Kajte se!!!

Kaj se!

KAJ SE!!!

mne... pozpátku! Běželi jsme pozpátku! Další rychlý pohled přes rameno, stánek se přibližoval a s ním i mlčenlivá armáda.

Hlas nám podrazil kolena, padal jsem pomalu, jako ve zpomaleném filmu, očekával jsem pád přímo do kusadel, ze kterých skapávaly kapky jedu.

Tělo se zastavilo pár centimetrů nad nimi, letěl jsem, stánek nás přitahoval jako magnet. Dopadl jsem teprve vedle těla mrtvého Juliana. Ústa měl otevřená, tvář pokrytou hmyzem, který se prokousával tkání dovnitř i ven. Křičel! On křičel!

Vysoký jekot bolesti vycházel z nehybných úst.

Několik strašně dlouhých zlomků vteřiny mi trvalo, než jsem si uvědomil, že výkřik zní za mnou. Alex.

Svíjel se bolestí a snažil se setřást ze sebe hladová těla. Štěnice velká jako nehet, plná jeho krve mu visela na víčku pravého oka, další se mu draly do nosu, do úst. Zacpaly mu hrdlo, už jen chrčel, do krku se mu tlačil další zástup chitinových těl.

Znehybněl.

Jsme na řadě. Uvnitř zazněl tichý hlas. Nebyl sarkastický jako vždy. Měl strach. Poprvé měl pan Já strach.

Krvelačná havěť byla všude kolem mne, ale žádný z nich se mne nedotkl.

Odevzdaně jsem se zdvihl na kolena. Dlaněmi jsem se opřel o pohybuující se koberec, vzápětí jsem do něj opřel i čelo.

Očekával jsem konec, poslední ze sedmi statečných. Tohle měl být můj velký den.

Spletl jsem se, toto byl den mé smrti.

"Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět'...", ústa mi naplnil hýbající se chuchvalec, ucítl jsem bolest na víčkách, jak se mi snažila kusadla dostat k očím.

Špatně. Otčenáš je nový zákon. Jestli je tohle Bůh, je starší. Pevněji jsem sevřel víčka. Vybavila se mi slova, v modlitbě jsem pokračoval v duchu, naplnila celou mou mysl, neexistovalo nic jiného.

Přestal jsem myslet na ohnivou bolest jedu mísícího se s mou krví, zmizela hrůza ze smrti, hrůza ze všeho, zůstala jen ta slova, námatkou vybraná vzpomínkami mozku. Prosím, našel-li jsem milost v očích tvých, Pane, nechť jde, prosím, Pán uprostřed nás, nebo lid jest tvrdé šíje a milostiv buď nepravosti naší a hříchu našemu a měj nás za dědictví.

Před očima mi vyvstali mlžné obrazy. Viděl jsem zástupy kajicníků a muže kázajícího k nim. Cítil jsem jeho přítomnost kolem i ve slovech toho muže. Viděl jsem mrtvá těla hříšníků a těch, kteří se protivili Pánu. Cítil jsem jeho sílu v těch dávných časech. Sílu, která se znovu začala probouzet.

Vzpomněl jsem si na poslední myšlenku, která mne napadla, než jsme začali utíkat. Myslel jsem na to, že je jako malé dítě. Hrající si dítě, které dostalo jako hračku tento svět. Hraje si na vojáky i na ty, kteří uzdravují. Hraje si na dobro i na zlo, činí zázraky i zkázu. Má své oblíbené figurky v boji, které staví do čel svých armád. Potom se mu hračka omrzí a odhodí ji. Po čase si na ni znovu vzpomene, zatouží po ní. Ale jeho oblíbené figurky jsou mrtvé, potřebuje nové, už jich má celou spoustu, chybí jen poslední, aby mohla začít další hra.

Ta myšlenka byla hloupá, kacířská. Cítil jsem jeho hlas uvnitř mne, který mazal všechny pošpiněné myšlenky, nahrazoval je čistými. Byl tak konejšivý.

Byl vším, neboť On je ten, který je. Poslední figurka na novém hracím plánu chyběla. Samuel.

Samuel Lerro umíral. Zůstával jen Samuel.

Hospodin byl spokojený. Nová hra mohla začít. Do ulic bezbožného světa nahoře potřebovali vnést novou víru.